David Foster Wallace

O carte minunată [...], o experiență cathartică plină de faze amuzante și de semnificații profunde.

The Washington Post Book World

Wallace, ca și Nabokov, autorul cu care seamănă cel mai mult, pare să aibă o tolbă inepuizabilă de trucuri literare.

Chicago Tribune

Un vizionar, un artist, un comedian. [...] [Wallace] e într-un alt continuum spațiu-timp decât noi ceilalți. Al naibii să fie el!

Zadie Smith

Acum îl vedem ca pe un scriitor curajos, care a luptat cu forța care îl împingea să scape de sine. Vor trece ani, și tot vom simți fiorul care a ne-a cuprins la aflarea veștii morții lui. [...] Tinerețe și pierdere. Asta e vocea lui Dave, America.

Don DeLillo

BYBLOS

CURTEA VECHE

Pentru a comanda online sau pentru lista completă a titlurilor publicate la Curtea Veche, vizitează **www.curteaveche.ro**

începi să afli

ISBN 978-606-588-381-9

9 786065 883819

DAVID FOSTER WALLACE

Mătura sistemului

Traducere din limba engleză de
ADRIAN BUZ

Curtea veche

BUCUREȘTI, 2014

Acest proiect le este dedicat
lui Mark Andrew Costello, Susan Jane Perkins
și Amy Elizabeth Wallace

Mulțumiri

Autorul le mulțumește pentru ajutor următorilor:

Robert Boswell
Gerald Howard
William Kennick
Bonnie Nadell
Andrew Parker
Dale Peterson
Consiliului de administrație de la Amherst College

PARTEA ÎNTÂI

1

1981

Majoritatea fetelor drăguțe au labele picioarelor urâțele, și la fel le are și Mindy Metalman, observă, deodată, Lenore. Sunt lungi și subțiri și cu degete răschirate, cu bumbi galbeni de calus pe degetele mici și cu un strat gros pe călcâi, și câteva fire lungi și negre se cârlionțează pe dosul labelor picioarelor, iar oja roșie e crăpată și se cojește în fâșii și e neîngrijită și vărgată ca dropsurile. Dar Lenore nu ar fi observat toate acestea dacă Mindy nu s-ar fi ghemuit în scaunul ei de lângă frigider ca să-și cojească oja de pe degetele mari; halatul de baie i s-a lăsat puțin, așa că i se vede un pic din decolteu și așa mai departe, un decolteu mult mai generos decât al lui Lenore, iar prosopul alb și gros înfășurat în jurul capului ud și spălat al lui Mindy se desface și o șuviță lucioasă de păr negru se desprinde și se cârlionțează coborând de-a lungul feței, până sub bărbie. În cameră miroase a șampon Flex și, totodată, a iarbă, de vreme ce Clarice și Sue Shaw fumează o papiroasă babană, pe care Lenore o are de la Ed Creamer, de pe vremea când era încă la Shaker School, și pe care a adus-o la școală aici, împreună cu alte lucruri pentru Clarice.

Ideea e că Lenore Beadsman, care are cincisprezece ani, a bătut tot drumul de acasă, din Shaker Heights, Ohio, până aproape de Cleveland ca să-și viziteze sora mai mare, pe Clarice

Beadsman, care e boboc la acest colegiu de fete numit Mount Holyoke; iar Lenore s-a cazat cu sacul ei de dormit în această cameră de la etajul doi, pe care Clarice o împarte cu colegele ei de cameră, Mindy Metalman și Sue Shaw. Lenore a venit și să vadă colegiul un pic. Asta pentru că, deși are doar cincisprezece ani, se presupune că e foarte inteligentă și, prin urmare, precoce și deja e boboc la Shaker School și, prin urmare, se gândește la colegiu, la cererea de înscriere de anul viitor. Așa că e în vizită. Acum e o vineri seară de martie.

Sue Shaw, care nu e nici pe departe la fel de drăguță ca Mindy sau Clarice, a adus papiroasa la Mindy și Lenore, iar Mindy o ia și își lasă în pace pentru o clipă degetul mare de la picior și trage cu sete din țigară, care începe să strălucească incandescent, și o sămânță pocnește zgomotos, și bucăți de scrum de hârtie zboară și plutesc în aer, ceea ce lui Clarice și lui Sue li se pare superamuzant și încep să râdă foarte tare, hohotind și ținându-se una de alta, iar Mindy trage adânc în piept și ține fumul și îi dă țigara lui Lenore, dar Lenore spune „nu, mulțumesc".

— Nu, mulțumesc, spune Lenore.

— Dă-i bătaie, tu ai adus-o, de ce să nu… cârâie Mindy Metalman, vorbind așa cum vorbesc oamenii când nu respiră, ținând fumul.

— Știu, dar la școală a început sezonul de atletism și sunt în echipă și nu fumez în timpul sezonului, nu pot, mă termină, spune Lenore.

Așa că Mindy dă din umeri și, în cele din urmă, expiră un nor de fum palid, obosit, și tușește scurt și adânc și se ridică cu țigară cu tot și-o dă mai departe în partea cealaltă a camerei lui Clarice și Sue Shaw, care stau lângă o boxă mare de lemn ascultând un cântec de Cat Stevens iar și iar, pentru a zecea oară, sau cam așa ceva, în noaptea asta. Halatul lui Mindy e desfăcut mai mult sau mai puțin acum, iar Lenore poate să vadă niște chestii

ca lumea, dar Mindy traversează camera fără să se oprească. Lenore poate să împartă în acest moment toate fetele pe care le cunoaște bine în fete care cred în sinea lor că sunt drăguțe și fete care cred că nu sunt. Fetelor care se cred drăguțe nu le pasă prea mult de halatele care se desfac și sunt bune la machiaj și le place să defileze când oamenii se uită la ele și se poartă altfel când sunt băieți prin preajmă; și fetele ca Lenore, care nu se cred drăguțe, au tendința să nu se machieze și fac atletism și poartă bascheți negri Converse și își țin halatul bine legat tot timpul. Mindy chiar e drăguță, mai puțin labele picioarelor.

Melodia lui Cat Stevens s-a terminat iar și acul se ridică singur și, evident, niciuna dintre cele trei nu are chef să se ducă până acolo să pună piesa din nou, așa că se lasă pe spate în scaunele lor de lemn, Mindy în halat roz, cu un picior fin și lucios dezgolit, care îi iese de sub halat; Clarice, cu ghete Desert și blugi albaștri-închis, pe care Lenore îi numește blugii ei streang, și cămașa albă de cowboy pe care o purta la târg atunci când i s-a furat poșeta, și părul blond i se revarsă peste cămașă și are ochii foarte albaștri acum; Sue Shaw, cu părul ei roșu și un cardigan verde și o fustă ecosez verde și picioare albe și grase, cu un coș roșu aprins deasupra unui genunchi, picior peste picior, de unul atârnând unul dintre pantofii ei marinărești, cu tălpi albe și scârboase — lui Lenore nu-i place deloc acest gen de pantofi.

Clarice, după o tăcere scurtă, scoate un oftat și spune, șoptind:

— Cat… e… Dumnezeu, chicotește ea scurt la sfârșit.

Celelalte două chicotesc și ele.

— Dumnezeu? Cum poate să fie Cat Dumnezeu? Cat există. Mindy are ochii roșii.

— Asta e o ofensă și o ditamai blafemia, spune Sue Shaw, cu ochii căscați, pufnind indignată.

— *Blaf*emie? întreabă Clarice, privind-o pe Lenore. *Blas*femie, zice ea.

Privirea ei nu e deloc răutăcioasă, ci neobișnuit de prietenoasă, de parcă ar ști o glumă pe care nu vrea s-o spună.

— Blasfeerie, spune Mindy.

— Blasfemeie.

— Blasfemiere.

— Blasfurie.

— Blasferonerie.

— Balanserărie.

— Balanserăriendudă.

— Bucifal.

— Barney Rubble.

— Baba Iaga.

— Bolșevic.

— *Blaf*emie!

Crapă, se rup în două de râs, și Lenore râde cu acel râs ciudat și empatic cu care râzi când toată lumea râde atât de tare, încât te face și pe tine să râzi. Zgomotul de la petrecerea monstruoasă de jos trece prin podea și vibrează în bascheții negri ai lui Lenore și în brațele scaunului. Acum Mindy alunecă din scaunul ei și se ridică șchiopătând și se prăvălește peste sacul de dormit al lui Lenore, lângă covorașul imitație de persan al lui Clarice de la Mooradian's din Cleveland, și Mindy își acoperă neconvingător crăpătura cu un colț de halat, iar Lenore nu se poate abține să nu remarce cum îi saltă sânii plini și buni sub halatul roz și uzat de prosop, chiar și atunci când stă întinsă pe jos. Lenore își privește o clipă inconștient sânii pe sub bluză.

— Foame, spune Sue Shaw după un minut. Grozavă, imensă, incontrolabilă, arzătoare, incontrolabilă, *foame*.

— Cam așa, spune Mindy.

— Mai stăm, Clarice se uită la ceasul de la mână, o oră, adică *o* oră, până să mâncăm ceva, orice.

— Nu, de fapt, *de fapt*, nu putem face asta.

— Dar s-o facem dac-o facem. Așa cum am vorbit mai acum o săptămână, când ne-am pus de acord foarte clar că nu o să ne îndopăm când suntem moarte de foame, ca să nu ajungem grase și dezgustătoare, ca Mindy de colo, biata piticanie.

— Pârțâito, spune Mindy absentă, ea nu e grasă și știe asta, Lenore o știe, toată lumea o știe.

— O doamnă în orice împrejurare, Metalman asta, spune Clarice.

Apoi, după un minut:

— Dacă tot a venit vorba, ori faci ceva cu halatul ăla, ori te îmbraci, ori te ridici din troacele lui Lenore, încă nu-s chiar pregătită să-ți fac un examen ginecologic, și cam asta ne obligi să facem, o, Lesbia a Tebei.

— Vorbești ca să n-adormi, spune Mindy, sau, mai bine zis, „vorbiești ca să n-adormi".

Și se ridică împleticindu-se și întinzându-se după un reazăm, se duce spre ușa care dă în dormitorul ei single, lângă baie. A fost prima, în septembrie, și a și pus mâna pe el, povestise Clarice despre ea într-o scrisoare, bunăciunea asta de prințesă din Scarsdale, iar acum își scoate ce-a mai rămas din halatul înfrânt, lăsându-l ud în poala lui Lenore, care stă pe scaunul de lângă ușă, și iese din cameră cu picioarele ei lungi, pășind încet. Trântește ușa.

Clarice se uită după ea și, după ce dispare, clatină un pic din cap și se uită la Lenore și zâmbește. De jos se aud râsete și sunete de cireadă și o grămadă de oameni dansând. Lenore adoră să danseze.

Sue Shaw bea apă zgomotos dintr-un pahar mare de plastic cu Familia Jetson la biroul ei de lângă ușa de la intrare.

— Că tot veni vorba, n-ai văzut-o pe Splittstoesser în dimineața asta, nu? întreabă ea.

— Naaa, spune Clarice.

— Era cu Proctor.

— Și?

— La șapte dimineața? Amândoi în pijama, adormiți și cârpiți, ieșind din camera ei, împreună? Ținându-se *de mână*?

— Hmmm.

— Dacă mi-ar fi zis vreodată cineva că *Splittstoesser*...

— Credeam că e logodită cu un tip.

— *E.*

Râd amândouă ca apucatele.

— Auuu.

— Cine e Splittstoesser? întreabă Lenore.

— Nancy Splittstoesser, de la cină? Tipa în bluză roșie cu anchior, cu cerceii ăia de mureai?

— Oh. Și ce-i cu ea?

Clarice și Sue schimbă priviri și încep iar să râdă. Mindy Metalman se întoarce, într-un șort de gimnastică și cu un tricou cu mânecile tăiate, pus pe dos. Lenore se uită la ea și zâmbește în barbă.

— Ce e? Mindy simte imediat că e ceva.

— Splittstoesser și Proctor, o dă Sue.

— Am vrut să te *întreb*.

Mindy cască ochii.

— Erau la baie azi-dimineață? La același *duș*?

— Ooo, nu!

Sue o să crape de râs, Mindy începe să râdă și ea, acel râs empatic, uitându-se la ele.

— Acum sunt, hmm, împreună? Credeam că Nancy e logodită.

— Păi... *e*.

Clarice o face să râdă și pe Lenore.

— Iisuse care ești tu mare.

Se potolesc după o vreme. Sue fredonează în șoaptă tema din *Zona crepusculară*.

— Cine-o să fie... următorul pe care îl trăsnește...?

— Nici măcar nu sunt foarte sigură că înțeleg ce-i cu voi... zice Lenore, privind în jur.

Și Clarice îi spune lui Lenore toată povestea asta despre ce taur comunal e Pat Proctor și ce-i cu taurii comunali și câte fete se lasă ușor în acest colegiu de fete.

— Glumești.

— Nu.

— E incredibil de scârbos.

Și asta le stârnește iar pe Mindy și pe Sue. Lenore se uită la ele.

— Păi, și genul ăsta de chestii nu vă fac un pic părul măciucă? Adică...

— Păi, așa e viața, ce vor oamenii să facă e mai mult sau mai puțin treaba lor... Clarice pune iar acul în dreptul piesei lui Cat Stevens.

Pentru vreo jumătate de melodie se lasă tăcerea. Mindy se apucă din nou de degetele de la picioare, în patul suprapus.

— Problema e că, nu știu dacă ar trebui s-o spunem, zice Sue Shaw privind-o pe Clarice, dar Nancy Splittstoesser a cam fost agresată chiar înainte de Ziua Recunoștinței, pe aleea de la Widget House, și cred că...

— Agresată? spune Lenore.

— De fapt, violată, cred, în realitate.

— Înțeleg.

Lenore se uită în sus undeva în spatele lui Sue, la posterul de deasupra biroului lui Clarice cu un tip musculos, văzut din spate, cu torsul gol, încordându-și toți mușchii spatelui, un spate lucios și plin de umflături. Posterul e vechi și are marginile sfâșiate din cauza benzii adezive; fusese în camera lui Clarice, acasă, dar tatăl lor nu fusese prea încântat; lumina din tavan se reflectă strălucitor pe ceafa bărbatului și o ascunde sub o pată albă.

— Cred că a cam distrus-o chestia asta, spune Sue.

— Ce greu de înțeles e, spune Lenore încet. Violată. Și acum nu-i mai plac bărbații din cauza asta, sau...?

— Păi, cred că e greu de spus, Lenore, spune Clarice cu ochii închiși, jucându-se cu un nasture de la buzunarul cămășii.

Stă în fața gurii de ventilație, cu scaunul lăsat pe spate, părul i s-a răvășit, o boare blondă peste obraji.

— Probabil că e mai bine să spunem că e temporar confuză și distrusă, nu-i așa?

— Normal... cred.

— Ești virgină, Lenore?

Mindy e în patul de jos, în patul lui Sue, cu picioarele ei râcâite și ciudate și cu degetele de la picioare agățate de arcurile de sub salteaua patului lui Clarice.

— Zdreanțo, îi spune Clarice lui Mindy.

— Am *întrebat* și eu, spune Mindy. Nu cred că lui Lenore îi pasă prea tare de...

— Da, sunt virgină. Adică n-am avut niciodată, cum ar veni, contact sexual cu cineva, spune Lenore zâmbindu-i lui Clarice ca să-i arate că nu e deloc deranjată. Tu ești virgină, Mindy?

Mindy râde.

— O, foarte.

Sue Shaw pufnește în timp ce bea o gură de apă.

— Mindy se păstrează pentru când i-o veni batalionul potrivit de pușcași marini.

Clarice și Lenore râd.

— Futu-te-n ureche, spune Mindy Metalman calmă, e foarte relaxată, aproape adormită.

Picioarele ei sunt arcuite și un pic musculoase și pielea e atât de netedă, încât lucește pentru că se „ceruise" de curând acasă, îi spusese ea lui Lenore, indiferent ce însemna asta.

— Se întâmplă des?

— Ce să se întâmple?

— Violuri și agresiuni și chestii?

Clarice și Sue se uită în altă parte, calme.

— Uneori, probabil, cine știe, e greu de spus, pentru că sunt mușamalizate, sau nu sunt raportate, sau ceva de genul ăsta, de cele mai multe ori, conducerea colegiului nu prea se dă în vânt după...

— Despre câte ai aflat?

— Habar n-am. De vreo, cred că știu de vreo zece femei...

— *Zece?*

— ...

— Câte femei cunoști cu totul, aici?

— Lenore, nu știu, spune Clarice. Doar că nu... e firesc, așa stau lucrurile, serios. Dacă ai grijă, să știi, și nu umbli noaptea pe alei...

— Paza e bună aici, serios, spune Sue Shaw. Te duc cu mașina oriunde în campus noaptea, dacă e departe, și e un autobuz care face curse de la bibliotecă și laboratoare înapoi aici la dormitoare din oră în oră, cu un gardian înarmat, și te duce direct la...

— *Gardian înarmat?*

— Unii sunt chiar drăguți. Clarice îi face cu ochiul lui Lenore.

— De Crăciun nu mi-ai spus nimic din toate astea, Clarice. Gardieni înarmați și alte chestii. Nu te deranjează? Adică, acasă...

— Nu cred că în altă parte e altfel, Lenore, spune Clarice. Nu cred că e. Te obișnuiești. E ceva firesc.

— Și totuși.

— Mai e, bineînțeles, problema cu petrecerea, spune Mindy Metalman din pat, evident schimbând subiectul.

Gălăgia de dedesubt e încă destul de mare.

Ideea e că în cămin se dă o ditamai petrecerea aici, în seara asta, jos, cu o trupă tare care se numește Spiro Agnew and The Armpits, cu dans și cu tipi și cu bere luată cu buletinul. E chiar drăguț și mișto, și când au luat cina jos Lenore i-a văzut aranjând palmieri de plastic și rânduri de flori, și unele dintre fete aveau fuste de iarbă din plastic, pentru că în noaptea asta petrecerea e tematică, iar tema este hawaiiană: numele petrecerii scris cu ruj pe

un cearșaf în față la Rumpus spunea că e o petrecere „Vinosoiei-dacăvrei"[1], ceea ce lui Lenore i s-a părut chiar ca lumea și amuzant, și ele le vor da ghirlande, ha, tuturor tipilor care vin din alte școli și pot să intre cu buletinul. Au o cameră plină de ghirlande, Lenore le-a văzut după cină.

— Mai e și aia, spune Clarice.

— Așa.

— Deci.

— Nu eu, spune Sue Shaw. Nu eu, băieților, s-a terminat pentru totdeauna, am zis și am vorbit serios. *Pas moi.*

— Problema, în orice caz, spune Mindy din pat, bluza i-a alunecat de pe umăr și e gata să cadă de tot, problema e că există... mâncare, *mâncare* jos în sufragerie, împrăștiată pe sub frunzele lunguiețe și caraghioase ale palmierilor de plastic, la a căror cumpărare am contribuit cu toții.

— E adevărat, oftează Clarice, apăsând butonul de reluare al stației stereo.

Ochii ei sunt atât de albaștri, că lui Lenore îi par fierbinți.

— Și noi nu avem decât piureul ăla nemaipomenit din frigider, spune Mindy, ceea ce e adevărat, doar un vas Tupperware plin cu un piure Play-Doh sărat de la Rumpus, tot ce au putut să șutească la cină, văzând cum bucătăria se golește de prăjiturele, apoi de pâine...

— Dar voi, fetelor, ziceți că nu coborâți orice-ar fi, spune Lenore. Vă amintiți cum îmi tot spuneați cât de scârboase sunt petrecerile astea, bairamurile, ca niște târguri de carne vie, și cum poți să-ți pierzi capul, „pur și simplu", ziceați voi, și cum trebuie să faci tot posibilul să nu cobori, și cum eu n-ar trebui, știți voi...

---

[1] *Comonawannaleiya* — joc de cuvinte bazat pe omofonia aproximativă dintre eng. *lay*, „a face sex", și *lei*, „ghirlandă tradițională hawaiiană" (*n. red.*).

Se uită la ele, vrea să coboare, ei îi place să danseze, are o rochie mortală pe care și-a luat-o de la Tempo, din East Corinth, doar pentru o...

— Ea vrea să meargă, Clarice, spune Mindy, aruncându-și picioarele peste marginea patului și ridicându-se în fund, și ea *e* musafirul nostru, și mai e și factorul nachos, și dacă am sta cam vreo șase minute ultrarapide...

— Deci, așa.

Clarice se uită cu ochii pleoștiți la Lenore, îi vede dorința și se vede nevoită să zâmbească. Sue Shaw e la birou, cu spatele, pe scaun fundul ei e chiar grăsan și lat, revărsându-se peste margini, vede Lenore.

Clarice oftează.

— Problema e, Lenore, că tu nu știi. Lucrurile astea sunt incredibil de obositoare, neplăcute, în primul semestru mergeam tot timpul, ți se face greață la propriu, te dărâmă fizic după o vreme, nouășnouă virgulă nouă la sută dintre tipii care vin sunt pur și simplu *șopârle*, *reptile*, și îți dai seama îngrozitor de repede că totul nu e decât un ritual deprimant, un ceremonial pe care Dumnezeu știe cine se așteaptă de la noi să îl punem în scenă, iar și iar. Nici măcar nu poți să faci conversație. E scârbos.

Bea o gură de apă din paharul cu Familia Jetson. Sue Shaw dă din cap pe scaunul ei.

— *Eu* hotărăsc ce facem, Mindy Metalman sare din pat și bate din palme, Lenore se duce și-și pune rochia aia *fab*uloasă violet, pe care am văzut când ai agățat-o, și noi trei rămânem și continuăm această întrunire pentru o clipă, și apoi dăm fuga jos, și Lenore are parte de un curs concentrat de arte liberale și unul sau două dansuri, în timp ce noi furăm *tone* de mâncare și apoi ne întoarcem sus, începe David Letterman în mai puțin de o oră.

— Ba nu, spune Sue Shaw.

— Păi, atunci poți să rămâi aici, cap cu țâțe, o să trecem peste asta, dacă o experiență seminaspa te face să te ascunzi ca o...

— Bine, uite ce-i, hai s-o facem.

Clarice nu pare prea entuziasmată. Se uită una la alta. Lenore primește de la Clarice o încuviințare din cap și sare în picioare și se duce în mica anexă a dormitorului lui Mindy ca să-și pună rochia în timp ce Clarice o privește cu seriozitate pe Mindy, dar lui Mindy puțin îi pasă — îi face un semn lui Sue Shaw, care stă în colț.

Lenore se spală pe dinți în baia micuță care miroase a Metalman și a Shaw, se spală pe față, se șterge cu un prosop de pe jos, își pune câteva picături de Visine în ochi, găsește un ruj din ăla strălucitor, care-ți face buzele să arate umede, pe care Mindy și-l ține într-o cutie veche de Tampax pe toaletă, scoate rujul, dă deoparte cutia de Tampax, în toaletă cade o pudrieră și acum trebuie s-o pescuiască, i se udă cămașa, mâneca e fleașcă, își scoate cămașa și se duce în dormitorul lui Mindy. Trebuie să-și ia sutienul, pentru că materialul din care e făcută rochia e foarte subțire, bumbac violet, merge al naibii de bine cu părul ei șaten, care, din fericire, e curat, și acum un pic de ruj, arată de optsprezece ani, sau pe-aproape, iar sutienul e la fundul genții care se află pe patul lui Mindy. Lenore cotrobăie prin geantă. Camera lui Mindy e o adevărată cocină, haine vraiște, o bicicletă medicală, un poster enorm cu James Dean pe partea interioară a ușii, bineînțeles, unul cu Richard Gere, fotografii cu un tip nu prea faimos pe un iaht, coperte de *Rolling Stone*, un afiș cu un concert al lui Journey, tavan superînalt la fel ca în celelalte camere, aici pe-o margine e fixată o pătură deschisă la culoare, iar celălalt capăt e fixat lălâu pe perete, o velă neumflată de vânt. Pe măsuța de toaletă e o chestie de plastic, Lenore și-a dat seama că e o cutie specială pentru anticoncepționale, cu anticoncepționale, pentru că și Clarice are una, și la fel și Karen Daughenbaugh, care într-un fel e cea mai bună prietenă din Shaker School a lui Lenore. Uite și sutienul, Lenore și-l pune. Rochia. Se piaptănă cu un pieptăn lung și roșu, care are fire negre în el și miroase a Flex.

Un sunet ascuțit. În camera mare Cat Stevens tace brusc. Cineva bate insistent la ușa de la intrare, Lenore aude. Se întoarce în camera în care sunt celelalte, cu pantofii în mână, în timp ce Sue Shaw deschide ușa și Mindy încearcă să împrăștie fumul cu o copertă de disc. Afară sunt doi tipi cât ușa care rânjesc, cu jachete albastre și cravate cadrilate și pantaloni de doc și pantofi din ăia. Nu mai e nimeni cu ei.

— Bonjur, domniță, spune unul dintre ei, masiv și înalt, genul cu bronz de primăvară, cu părul blond și des și corp sculptural și gropiță în bărbie și ochi verzi-deschis. Melinda-Sue Metalman locuiește cumva aici?

— Cum ai ajuns aici? întreabă Sue Shaw. Doar nu urcă nimeni fără însoțitor.

Tipul zâmbește larg.

— Bucuros de cunoștință. Andy „Wang-Dang"[1] Lang; colegul meu, Biff Diggerence.

Și împinge, nu foarte subtil, ușa cu o mână uriașă, și Sue se dă un pic înapoi pe călcâie, și cei doi intră pur și simplu, dintr-odată, Wang-Dang și Biff. Biff e mai scund decât Lang și mai masiv, o persoană dreptunghiulară. Amândoi au în mână pahare de la Vinosoieidacăvrei pline cu bere. Sunt un pic cam încordați, se pare. Mai ales Biff: falca îi atârnă și are ochii încețoșați și obrajii îi sunt roșii și plini de pete fierbinți.

Wang-Dang îi zice, în cele din urmă, lui Sue, în timp ce se uită spre Clarice:

— Păi, mă tem că personalul de pază de-aci e cam credul, pentru că atunci când le-am zis că-s părintele Mustafa Metalman, văr de-al doilea cu domnișoara Metalman și îndrumătorul ei spiritual, după care le-am mai servit și niște învățături, pur și simplu au... Se oprește și aruncă o privire în jur și scoate un

---

[1] Termen argotic care definește un penis de dimensiuni excepționale (*n. red.*).

fluierat. Aveți o cameră incredibil de mișto. Biff, ai mai văzut vreodată un tavan așa *hăhăăă* într-un cămin?

Lenore se așază la loc pe scaunul de lângă ușa lui Mindy, în picioarele goale, urmărind scena. Mindy își ia bluza pe ea. Clarice și Sue îi înfruntă pe cei doi tipi, cu brațele încrucișate.

— Eu sunt Mindy Metalman, spune Mindy Metalman.

Tipii nu o privesc nici măcar o clipă, încă examinează camera, apoi lunganul se uită la Mindy și începe să-l înghiontească pe Biff, holbându-se la ea în continuare.

— Bună, Mindy. Eu sunt Wang-Dang Lang, ăsta din dreapta mea e Biff Diggerence, zice gesticulând, belind în continuare ochii la Mindy.

Vine și îi strânge mâna, Mindy i-o strânge și ea oarecum, uitându-se în jur la celelalte fete.

— Te știu de undeva?

Wang-Dang zâmbește.

— Din păcate, nu chiar, recunosc, dar îl cunoști, dacă nu cumva mă înșel eu de-a binelea, pe Doug Dangler, de la Amherst College? E colegul meu de cameră, sau, mai bine zis, al meu și-al lui Biff. Și când i-am zis că ne ducem la petrecerea asta, gagiul ăsta, Dangler, a zis: „Wanger", a zis, a zis „Wanger, Melinda Metalman stă-n Rumpus Hall, și-aș fi mai mult decât recunoscător dacă i-ai transmite salutări din partea mea", așa că am...

— Doug Dangler? Ochii lui Mindy sunt ochi de nebun, își dă seama Lenore, sau cam așa ceva. Uite ce e, *nu* cunosc niciun Doug Dangler la Amherst, mi se pare că ești cam varză, așa că mai bine ai lua-o pe scări la vale...

— Cum să nu-l știi pe Doug, Doug e un tip dat în mă-sa, se aude dinspre mai înainte menționatul Biff, scund și îndesat, cu ochii albaștri-denim, încețoșați și bulbucați de excitația chefului, și cu o chestie păroasă și blondă care-i răsare din bărbie, arată ca o subsuoară, își zice Lenore. Are o voce gravă și fermecătoare

ca un pârț. A lui Lang e delicată și fină și plăcută, deși uneori îi apare și îi dispare un oarecare accent. Zice:

— Domniță, știu sigur că-l cunoști pe Doug Dangler, pentru că mi-a povestit totul, în cele mai mici detalii.

Ochii verzi ca sticla îi cad pe Lenore.

— Nu-i așa c-a fost o petrecere la Femur Hall după vacanța de Crăciun, după ce s-a terminat primul semestru, și alea-alea? Stăteai pe-acolo de vorbă cu tipu' ăsta, și-a fost mai mult decât că v-a luat flama, și ăsta a luat-o rău de tot pe ulei și-a vomitat o țârică în poșeta ta? *Ăla* era Doug Dangler, zâmbește triumfător Lang.

Biff Diggerence râde guiț-guiț, umerii i se înalță și coboară în același timp. Lang continuă:

— Și-a zis că îi pare rău și că vrea să-ți dea bani ca să-ți duci poșeta la curățat? Și tu ai zis că nu și erai... șocant de relaxată după tot ce se-ntâmplase, și atunci când recuperai chestii din poșetă ai lăsat să-ți cadă bucățica aia de hârtie care-avea pe ea numele tău și numărul de la cutia poștală și numărul de telefon și așa mai departe, factura aia telefonică. Doug a luat de jos hârtiuța, și așa l-ai cunoscut, zise el zâmbind, încuviințând din cap.

— *Ăla* e tipul? zice Mindy. A zis că i-am dat numele meu intenționat? Ce minciună! A fost scârbos la maximum. A trebuit să arunc poșeta. Îmi amintesc că a venit la mine (spre Clarice și Sue) și mi-a pus mâna pe tivul de la bluză și mi-a zis că i s-a agățat o pieliță și că nu poate să plece, e blocat, ha, ha, dar a ținut-o așa vreo *două ore*, până când în cele din urmă a vomitat pe mine.

Lui Wang-Dang Lang îi spune:

— Era praf și pulbere. Era atât de beat, că-i curgeau balele. Țin minte că-i atârnau balele la gură.

— Păi ce să-i faci, Melinda, doar știi că toată lumea pățește așa uneori.

Lang îi dă un ghiont lui Biff Diggerence, care aproape că se prăbușește peste Sue Shaw, care țipă și face un pas înapoi spre ușă cu brațele încrucișate.

— Uite ce e, ar fi mai bine să vă tirați, spune Clarice de lângă Lenore. Suntem foarte obosite, și voi n-ar trebui să fiți aici sus fără...

— Dar abia am ajuns, zău, zâmbește Wang-Dang Lang. Se uită iar în jur. N-aș putea nicicum să vă oblig, domnițelor, să-mi dați o cutie de bere, dar dacă se poati...? Gesticulează spre frigiderul micuț al lui Sue de lângă pat.

Apoi se așază pe scaunul de lemn de la biroul lui Sue de lângă ușă, lângă o boxă. Biff rămâne lângă Sue, cu fața spre Clarice și Lenore. Sue se uită la Clarice, Mindy, la Biff, care rânjește gălbui, Wang-Dang Lang, la Lenore, care stă în spate pe scaunul ei lângă ușa lui Mindy, urmărind scena. Lenore se simte ca o proastă în frumoasa ei rochie violet, rujată și în picioarele goale, întrebându-se ce ar putea face cu pantofii, dacă ar trebui să arunce unul în Lang, are un toc ascuțit, poliția o fi pe drum?

— Uite ce e, n-avem bere, și chiar dac-am fi avut, e pur și simplu lipsă de bun-simț să veniți aici neinvitați și să ne cereți bere, și *nu* cunosc niciun Doug Dangler, și cred că v-am fi foarte recunoscătoare dacă v-ați tira.

— Precis berea pe care o căutați e jos, spune Clarice.

La care Biff Diggerence scoate un râgâit cât toate zilele, incredibil de lung, în mod clar una dintre specialitățile lui, apoi mai ia o gură din paharul lui de la Vinosoieidacăvrei. Lenore mormăie fără să vrea ceva despre scârboșenia acestei râgâieli; toți își întorc privirea spre ea. Lang zâmbește larg:

— Ei, bună. *Pe tine* cum te cheamă?

— Lenore Beadsman, spune Lenore.

— De un' ejti, Lenore?

— Lenore e soră-mea, spune Clarice, venind spre ușă, cu ochii pe Biff Diggerence. Are cincisprezece ani și e în vizită,

invitată, ceea ce mă tem că nu se poate spune despre voi, așa că dacă-mi dați voie să ies o clipă...

Biff Diggerence face un pas în față, ca un dansator, ca să blocheze ușa cu corpul său.

— Hmmm, spune Clarice. Se uită spre Mindy Metalman. Mindy se duce la Lenore, își ia halatul ud de pe spătarul scaunului, și-l pune peste bluza fără mâneci. Lang zâmbește călduros. Biff o urmărește o clipă pe Mindy, apoi se întoarce brusc și începe să se dea cu capul de ușă încontinuu, foarte tare. Wang-Dang începe să râdă. Bubuiala nu e atât de mare în comparație cu zgomotul care începe să se audă brusc de jos, de la petrecere, pentru că muzica e acum mult mai tare, probabil că la unsprezece au deschis ușa salonului.

— Problema cu Biff e că, strigă Wang-Dang Lang spre Clarice și Mindy Metalman ca să acopere bufniturile, berea nu prea se-mpacă cu el, pentru că, dintr-un motiv sau altul, am descoperit noi, este incapabil să... ăăă... își golească stomacul în momente critice. După cum se spune. Nu poa' s-o facă, oricât ar bea, ceea ce de obicei e mai mult decât pot explica legile fizice cunoscute. E periculos, nu, Digger? strigă Wang-Dang la Biff, care se dă cu capul de ușă. Așa că, în loc să dea la rațe, băiatu' ăsta cât casa se vede nevoit să recurgă la...

— ...datul cu capul de pereți, Clarice termină fraza pentru el, zâmbind discret, evident își amintește de Creamer și de Geralamo și de toată gașca, își dă seama Lenore.

Lang încuviințează din cap spre Clarice, cu un zâmbet seducător. Biff se oprește în cele din urmă și se întoarce, sprijinindu-se cu spatele de ușă și mijind ochii, cu fruntea înroșită, un pic sașiu. Mușchii gâtului său robust sunt încordați. Închide ochii și se lasă pe spate, respirând greu.

— Dacă am putea să rămânem să ne tragem sufletul câteva clipe, ca să prindem a doua parte din bairamul ăsta hawaiian, v-am fi mai mult decât recunoscători, spune Lang. Și-o să-i dau

lu' pretenu' Doug vestea cea rea și, după cum se vede, nefer'cită că Melinda-Sue nu-și mai amintește de el. O să sufere, îți zic de pe-acum. E o persoană timidă și sinsibilă.

— Pare un caz comun la Amherst, spune Clarice. Lenore îi zâmbește.

Între timp Mindy s-a dus la scrumieră să verifice cadavrul papiroasei. Lenore își dă seama că Mindy s-a hotărât dintr-odată să nu se lase intimidată. Picioarele lucioase ale lui Mindy au ajuns acum chiar lângă fața lui Wang-Dang Lang, care e încă pe scaun, iar nasul îi este la același nivel cu talia ei. Lang își privește pantofii cu tălpi albe, e timid, oarecum, Mindy îl intimidează până și pe el, observă Lenore. Mindy resuscitează papiroasa cu o brichetă de plastic pe care scrie „Când Dumnezeu l-a făcut pe om, era cam pusă pe glume". Se oprește, urmărește țigara. Aceasta strălucește, o ia cu ea înapoi pe marginea patului lui Sue Shaw, se așază, evitându-l pe Lang de la capătul patului. În cameră e liniște, cu excepția gălăgiei de la petrecere, de dedesubt. Mindy se concentrează asupra papiroasei, apoi face din nou o pauză, apoi se uită la Lang și i-o întinde.

— Măi, să fie, zice Lang blând. Trage un fum mai mult din politețe, îi zâmbește lui Mindy.

— Una peste alta, cine *sunteți* voi, băieți? întreabă Mindy. Clarice și Sue o străfulgeră cu privirea.

Lang se oprește și zâmbește larg, luat prin surprindere. Întinde mâna.

— Eu unul mă numesc Andrew Sealander „Wang-Dang" Lang, promoția '83 de la Nugget Bluff, Texas, acum cu domiciliul la frăția 666 Psi Phi, Amherst College, Massachusetts, S.U.A.

— Anu' doi.

— Exact. La fel ca Bernard Werner „Biff" Diggerence din Shillington, Pennsylvania. O pauză plină de subînțeles. Lang se uită la Biff, care pare să doarmă în continuare rezemat de ușă.

— Adevărul e, domnițelor, că am fost trimiși, vă mărturisesc. Wang-Dang se apleacă conspirativ spre Mindy și Lenore. Am fost trimiși în ceea ce s-ar putea numi 'nițierea noastră.

— O, căcat, spune Clarice, cu brațele încrucișate, sprijinită de perete. Biff Diggerence începe să dea semne de viață; se vede mângâind părul lui Sue Shaw cu un deget ca un crenvurșt, făcându-i cu ochiul, plescăind cu colțul gurii, în timp ce Sue scâncește și e gata să plângă.

— Inițiere? spune Mindy.

— Exact. Înaltul Demiurg și Guru al ordinului frăției Psi Phi în persoană ne-a trimis în... râgâie... un fel de misiune, ai spune. Ne aflăm în căutarea unei decorații personale.

— Decorații.

— Auto... grafe, Biff râde guiț și trage una încet în perete cu dosul capului, ca să sublinieze.

— Autografe?

— Vrem să ne semnați pe cur, fetelor, spune Biff, trecând la subiect, zâmbindu-i în jos lui Sue Shaw.

— Să vă semnăm pe cur? spune Mindy Metalman.

— E tristul adevăr, spune Lang, fulgerând-o pe Lenore cu un zâmbet plin de dinți albi. Ni se cere... se scotocește după o bucățică de hârtie în buzunarul jachetei, buchisește... ni se cere să luăm semnăturile a nu mai puțin de ci'ci dintre cele mai cele din Mount Holyoke înainte să răsară soarele. Ne-am gâ'dit că să ne semnăm între noi, că suntem pretenari, dar asta nu e decât una. Se uită în jur cu subînțeles la fiecare fată, lui Lenore îi face cu ochiul. Ceea ce înseamnă, după socoteala mea, că ne mai trebe patru.

Lenore observă că Sue Shaw stă liniștită la locul ei, privindu-și pantofii de piele cu tălpi albe. Mâinile lui Biff sunt în părul ei roșu aprins.

— Ia stai, spune Clarice. Adică vreți să vă semnăm fundurile?

— Vă rugăm.

— *Goale?*

— Păi, clar că da, asta e toată...

— Maica Domnului în chinurile facerii, ce tupeu, spune Clarice uluită, holbându-se la Lang. Și nu v-a trecut prin cap, geniilor, că am putea spune „nu" ? Eu zic „nu".

— E dreptul tău, spune Wang-Dang Lang. Bineînțeles, noi ne vom găsi în situația regretabilă de a nu pleca până nu o faceți.

Acum atinge ușor cu mâna piciorul gol al lui Mindy, observă Lenore. Pe Lenore o trece un mic fior. Clarice se întoarce brusc spre ușă, Biff se așază în fața butonului ușii, Clarice se oprește, Biff se dă iar cu dosul capului de ușă de câteva ori, subliniind contextul general.

Clarice se oprește, înfuriată vizibil pentru o clipă, pentru că nu poate să spună sau să facă nimic.

— Nemernicilor, zice în cele din urmă. Băieți de Amherst, de U-Mass, toți. Doar pentru că sunteți mai forțoși, pentru că fizic ocupați mai mult spațiu, vă gândiți că — *gândiți*? —, vă gândiți că vă puteți impune oriunde, că le puteți face pe femei să facă orice chestie dezgustătoare și cretină pe care o vreți voi doar pentru că sunteți beți? Ei bine, să vă fut în dugă. Se uită de la Lang la Biff. Veniți la petrecerile noastre, rânjind ca niște maimuțe pe autobuz, fără îndoială, după vreo două minute începeți să vă purtați jegos, ne tratați ca pe gunoaie, vă purtați de parcă suntem bucăți de carne sau piese de mobilier, vi se pare că puteți pur și simplu să... privește în jur... să ne *invadați*, să ne invadați *camera* doar pentru că sunteți mai puternici, pentru că puteți să blocați ușa și să vă dați cu căpățânile voastre slinoase de ea? Să vă fut în gură. Să vă fut în gură.

Lang râde.

— Din păcate, o invitație făcută la nervi, mă tem.

Râde iar. Și Mindy zâmbește puțin. Mâna lui Lang e încă pe piciorul ei.

Dar Biff devine deodată ofuscat.

— Ba să te futem noi, don'șoară Tricouri Ude, îi spune el lui Clarice, fiind acum evident în cea mai retorică fază a beției. Vin' acia și ia-o. Locu' ăsta e cea mai mare... rotindu-și privirea în jur... cea mai mare uriașă glumă! Se uită spre Lang așteptând sprijin; Lang îi șoptește ceva lui Mindy Metalman. Dar Biff e șucărit rău. Dați petrecerile astea la care faceți reclamă pentru urechile noastre, tot rahatul ăsta drăguț și provocator, „Vino la petrecerea Vinosoieidacăvrei, ia-o de la ușă", ha. „Câștigă o excursie într-un jacuzzi pentru doi", alea-alea. Sunteți niște ațâțătoare la modul pulemberist, asta sunteți. Și uite că am venit, așa cum vreți și cum vă faceți reclamă, și ne-am tras cravatele și am venit și apoi v-am găsit cu gardieni la ușă, cu *arme* de te caci pe tine, și a trebuit să ni se ștampileze mâinile ca la clasa a cincea pentru bere, și toate fetele se uită la noi de parcă am fi niște violatori, și, în plus, toate fetele de jos seamănă cu Richard Nixon, în timp ce toate fetele adevărate s-au încuiat aici sus...

— Așa, ca voi, frumoase domnițe, trebuie s-o recunoașteți, spune Wang-Dang zâmbind.

Biff Diggerence se pocnește de câteva ori cu fruntea de ușă, foarte tare. Stă cu fața la ușă, pentru o clipă motoarele i s-au oprit.

— Mă tem că e mangă, spune Lang.

Lenore se ridică, în rochia ei.

— Lăsați-mă să ies, vă rog.

Lang și Mindy se ridică. Sue se ridică. Toată lumea se ridică odată cu Lenore. Lang zâmbește și dă din cap.

— Dacă nu te superi să dai cu... subsemnata pe... se luptă cu cureaua de la pantaloni. Mindy își întoarce privirea. Biff, gâfâind lângă ușă, își desface și el cureaua. Ba chiar și-a adus un pix; Lenore vede cum îi iese din buzunar.

— Nu, nici nu mă gândesc să mă ating de tine, cu atât mai puțin să te semnez, spune Lenore.

Wang-Dang Lang o privește, puțin încurcat.

— Păi, atunci se pare că n-avem nicio șansă să plecăm, din nefericire.

— Ceea ce, din fericire, mă interesează foarte puțin, pentru că n-am de gând să mai stau aici, pentru că mă tirez, spune Lenore.

— Semnez eu, spune Sue Shaw încet.

Clarice se holbează la Sue.

— Ce?

— Vreau să se care. Semnez eu.

Nu-și ridică privirea. Se uită-n pământ. Pantalonii lui Biff cad zgomotos, e în continuare cu fața la ușă. Fundul lui e mare, lat, alb, în cea mai mare parte fără păr. Un fund vulnerabil, chiar. Lenore îl evaluează calmă.

— Te bagi și tu, Melinda-Sue? o întreabă Lang pe Mindy. Lang e în chiloți.

Mindy se uită pe bune la Lang, îl privește în ochi. Fața ei e lipsită de expresie. După o clipă, spune:

— Normal, de ce nu.

— *Tu* poți să semnezi în față, dacă vrei, râde Wang-Dang.

— E scârbos. Eu mă car, lasă-mă să plec, te rog, spune Lenore. Se întoarce. Ești o lașă, îi spune lui Sue Shaw. Ai picioare urâte, îi spune lui Mindy Metalman. Uită-te la labele picioarelor ei, Andy, înainte să faci vreo prostie. Se întoarce spre ușă. La o parte, Boof, sau cum zici că te cheamă.

Biff se întoarce, e pentru prima dată când Lenore vede un bărbat dezbrăcat.

— Nu.

Lenore azvârle unul dintre pantofii ei albi, cu toc cui și vârf ascuțit, spre capul lui Biff Diggerence. Pantoful îi ratează capul și lovește ușa, deasupra lui, face un zgomot puternic și tocul se înfige în lemnul ușii. Pantoful alb stă înfipt. Ca și cum zgomotul pantofului lovind ușa ar fi fost picătura care ar fi umplut paharul, Sue Shaw scoate un scheunat și începe să plângă un pic, deși e încă puțin deshidratată de la iarbă. În mână ține pixul lui Biff.

— Lasă-mă să plec, sau îți scot ochii cu pantoful, îi spune Lenore lui Biff, ridicând celălalt pantof pe care îl ține în mână. Wang-Dang o ține de mână pe Mindy Metalman.

— Las-o să iasă, ea nici măcar nu e de-aici, spune Clarice. Semnez și eu, retardaților.

— Lasă-mă să ies, spune Lenore.

Biff se dă, în cele din urmă, la o parte, ținând încă în mână paharul de la Vinosoieidacăvrei. Oricum trebuia să treacă în partea cealaltă, ca să-i prezinte fundul lui Sue Shaw, acolo, în colț. Face pași mici și comici, pentru că pantalonii i-au căzut în vine și Lenore îi vede organele genitale cum se bălăngăne și tresaltă în timp ce își târâie picioarele spre Sue. Lenore trece în fugă în picioarele goale, își scoate pantoful din ușă. Îl smulge, tocul, se uită în spate. Lang sărută obrazul catifelat al lui Mindy, cu o expresie absentă, zâmbitoare, în chiloți. Sue se așază în genunchi și îl semnează pe Biff. Clarice stă cu brațele încrucișate. Bate darabana pe propriile brațe.

Lenore o ia la fugă pe culoarul pavat cu gresie. Afară e aer, Lenore își dorește mai mult ca orice să iasă din Rumpus Hall, și iese, în cele din urmă reușește, dar numai după ce trece de ușa de la hol, de ușa din capul scărilor, de ușa de la hol și de ușa de la intrare, toate încuiate bine pe dinăuntru. Afară, pe peluza aspră de martie, lângă forfota străzii bine luminate, printre mulțimi de băieți în jachete albastre care vin pe alee, îndopându-se cu bomboane mentolate Certs, are parte de un scurt epistaxis.

2

1990

— Asta e culcușeală? Asta facem, ne culcușim?

— Da, cred că satisface criteriile standard ale culcușelii.

— Mă gândeam eu.

— ...

— Ai un pelvis foarte osos, ca să știi. Vezi cum iese în afară?

— Chiar am un pelvis osos. Nevastă-mea mai comenta despre pelvisul meu, uneori.

— Și eu am un pelvis cam osos, nu crezi? Pune mâna.

— Chiar e osos. Cred că femeile ar trebui să aibă pelvisuri osoase.

— Cred că în cazul meu e și o moștenire de familie. Amândoi frații mei au pelvisuri osoase. Fratele meu mai mic are un pelvis de mamut.

— ...

— Mmmm.

— ...

— O poveste, te rog.

— Vrei o poveste.

— Te rog.

— Făcut rost de una destul de interesantă chiar azi.

— Dă-i drumul.

— E cam deprimantă, totuși.

— Vreau s-o aud.

— Despre un om care suferea de vanitate de gradul doi.

— Vanitate de gradul doi?

— Da.

— Ce-i aia?

— Nu știi ce e vanitatea de gradul doi?

— Nu.

— Ce interesant.

— Deci, ce e?

— O persoană care suferă de vanitate de gradul doi e, mai întâi de toate, o persoană vanitoasă. E vanitoasă cu privire la inteligența ei, și vrea să creadă lumea că e deșteaptă. Sau cu privire la aspectul fizic, și vrea să creadă lumea că arată bine. Sau, să zicem, la simțul umorului, și vrea să creadă lumea că e amuzantă și spirituală. Sau la talentul ei, și vrea să creadă lumea că e talentată. Et cetera. Știi ce e o persoană vanitoasă.

— Da.

— O persoană vanitoasă se teme că oamenii ar putea-o considera proastă, sau leneșă, sau urâtă et cetera et cetera.

— Adevărat.

— Revenind, un vanitos de gradul doi e o persoană vanitoasă, care e vanitoasă și în ceea ce privește aparența unei lipse totale de vanitate. Care se teme groaznic că ceilalți ar putea-o percepe ca vanitoasă. O persoană vanitoasă de gradul doi stă noaptea trează și învață glume ca să pară amuzantă și fermecătoare, dar neagă că stă noaptea ca să învețe glume. Ba chiar probabil că va încerca să lase impresia că nu se consideră deloc o persoană amuzantă.

— ...

— Un vanitos de gradul doi se spală pe mâini într-o toaletă publică și e incapabil să reziste tentației de a se admira în oglindă, de a se cerceta, dar se va preface că își aranjează o lentilă de contact sau că își scoate ceva din ochi în timpul ăsta, astfel ca oamenii să nu-l perceapă ca pe un om care se admiră singur în oglindă,

ci mai degrabă ca pe genul de persoană care folosește oglinzile pentru activități rezonabile, nevanitoase.

— Oh.

— Povestea asta care a venit azi are ca protagonist un om care suferă de vanitate de gradul doi în ceea ce privește aspectul fizic. Vanitos ca dracu' în privința înfățișării sale, obsedat de corpul lui, dar obsedat totodată de dorința ca nimeni să nu-i descopere obsesia. Răstoarnă munții ca să-și ascundă vanitatea față de prietena lui. Am menționat cumva că locuiește cu o fată, o fată, se pare, răpitor de frumoasă și, totodată, de treabă?

— Nu.

— Ei, așa e, și îl și iubește la nebunie, iar el o iubește pe ea. Și le merge bine împreună, deși tipul trăiește, bineînțeles, într-un stres teribil, obsedat, dar în același timp obsedat să-și ascundă obsesia.

— Mamă.

— Chiar că. Și într-o zi, în cadă, tipul observă că i-a apărut ceva ciudat pe picior, un fel de pată gri în relief, și se duce la doctor, care îl diagnostichează ca fiind în prima fază a unei anume boli nefatale, dar care desfigurează și care în cele din urmă îl va poci pe băiatul ăsta arătos, și nu puțin.

— ...

— Doar dacă nu este de acord să încerce un tratament îngrozitor de complicat și de costisitor, pentru care trebuie să zboare până în Elveția și să-și cheltuiască economiile de-o viață, economii care se află într-un cont comun la bancă și care necesită și semnătura iubitei lui ca să fie scoase.

— Uau.

— ...

— Totuși, dacă e atât de vanitos și speriat să nu fie desfigurat.

— Ei, dar uiți că îi e extrem de frică și să nu fie perceput ca genul de om care se teme să nu fie desfigurat. Gândul că prietena lui ar putea descoperi că e genul de om care și-ar cheltui economiile de-o viață și ar bate drumul până în Elveția doar ca să nu fie desfigurat îl îngrozește.

— Ce boală e asta? Lepră?

— Ceva asemănător cu lepra, mi-a făcut impresia. Poate că nu chiar atât de nasol. De lepră cred că poți muri. Oricum, nu asta e ideea aici. Ideea e că gândul că prietena lui ar putea descoperi că e atât de vanitos îl îngrozește atât de rău, încât tot amână decizia de a se sui în avionul spre Elveția pentru tratament, și în tot timpul ăsta pata crește, și pielea de pe piciorul lui devine din ce în ce mai gri și se cojește în fâșii, și oasele se umflă și devin noduroase, simptome pe care încearcă să le ascundă cumpărându-și o jambieră ghipsată pe care și-o pune pe picior, spunându-i prietenei sale că piciorul i s-a rupt într-un mod misterios, dar între timp simptomele se răspândesc la celălalt picior și în sus, spre abdomen, și pe spate, și, judecând după toate astea, putem presupune că i-au cuprins și zona genitală; așa că se duce în pat, unde stă acoperit cu pătura, și îi spune prietenei lui că e bolnav în chip misterios și, totodată, începe să-și dea silința să se poarte destul de rece și distant cu prietena lui, ca s-o țină departe, chiar dacă o adoră. Și nu se dă jos din pat decât când ea e la serviciu, ea vinde haine de damă, și doar când nu e ea acasă se dă jos din pat și stă în fața oglinzii enorme din baia lor, cu orele, privindu-se îngrozit, ștergându-și ușor cu buretele pielițele gri de pe corpul din ce în ce mai diform.

— Doamne.

— Da, și în timp boala avansează, răspândindu-se în partea de sus a corpului și pe brațe și pe palme, pe care încearcă să le ascundă pretinzând că a răcit îngrozitor în chip misterios, purtând pulovere groase și mănuși de schi cu un singur deget, și în același timp el e din ce în ce mai rău și mai urâcios și mai acru cu adorabila lui colegă de apartament, și nu-i dă voie să se apropie de el, și îi lasă de înțeles că a făcut ceva îngrozitor, care îl înfurie, dar nu-i spune ce, și prietena lui începe să nu mai doarmă noaptea și să plângă în baie, și omul o aude și i se rupe inima pentru că o iubește foarte mult, dar are obsesia asta să nu fie urât, și bineînțeles că acum, dacă îi spune adevărul și mărturisește, nu doar că ea o să vadă deodată că e urât, dar o să-i fie

limpede că obsesia lui primară e să nu fie urât, vezi ghipsul, puloverele și mănușile, și o să vadă, bineînțeles, că e de două ori mai obsedat pentru că a refuzat să își dezvăluie obsesia primară. Așa că devine din ce în ce mai rău cu această fată frumoasă și bună care îl iubește, și, în cele din urmă, deși e o tipă minunată și îl iubește mult, e și ea om și își iese din minți, treptat, un reflex de autoapărare, și începe și ea să se răcească și să se îndepărteze, și relația lor devine încordată, ceea ce omului îi rupe inima în piept. Și între timp boala, bineînțeles, se răspândește, ajunge pe gât și aproape la înălțimea celor mai înalte pulovere pe gât, și, de asemenea, una sau două pielițe gri îi apar pe nas, ca o avanpremieră a unor atracții viitoare, își spune el. Și astfel, într-o dimineață, cam în ultima zi în care tipul își face socoteala cum ar mai putea păstra secretul față de prietena lui, și, în același timp, în dimineața de după o ceartă dezastruoasă, care evident aproape că i-a rupt inima fetei, fata e în baie și plânge, și el se ridică în liniște din pat și se împachetează și iese și ia un taxi să se ducă la doctor.

— ...

— Ei bine, și doctorul e foarte supărat, pe bună dreptate, pentru că tipul nu l-a mai sunat de atâta timp, ce era să mai creadă? Și doctorul e, bineînțeles, mai mult decât îngrijorat de evoluția bolii și îl examinează pe toate părțile și plescăie nemulțumit și spune că doar acum mai poate și mai are rost să înceapă tratamentul scump din Elveția și că, dacă mai amână, boala o să-l acapareze complet și ireversibil, și nu va muri, dar o să fie gri și plin de pielițe care se cojesc și de noduri pentru tot restul vieții. Doctorul se uită la tip și îi spune că o să-l lase singur ca să se hotărască. Evident, doctorul crede că tipul nu e în toate mințile că încă n-a ajuns în Elveția. Așa că tipul rămâne în cabinet, singur, bine împachetat, cu mănuși cu tot, și face o criză adevărată, și inima stă să-i crape, și se cutremură de groază, din cauza obsesiei-obsesie, dar în cele din urmă are o revelație, ceea ce e simbolizat nu tocmai subtil de o rază de soare care străpunge norii voluminoși din acea zi și intră pe fereastră, atingându-l pe

tip, care își dă seama că cel mai important lucru e într-adevăr prietena lui minunată și iubitoare și dragostea lor și că asta e tot ce contează, și astfel se hotărăște să o sune și să-i spună tot și să o roage să semneze împreună pentru retragerea economiilor de-o viață ca el să poată lua un avion spre Elveția chiar în ziua aceea, și la dracu' cu toată frica lui de a mărturisi, chiar dacă va fi incredibil de înspăimântător.

— Uau.

— Și povestea se termină cu tipul în cabinetul doctorului, ținând telefonul cu mâinile înmănușate, ascultând cum telefonul sună acasă, și sună destul de mult, deși nu chiar de un număr exagerat de ori, dar suficient cât să devină neclar dacă prietena lui mai e acolo sau nu, dacă a plecat, poate pentru totdeauna. Și așa se termină, cu tipul stând acolo, cu telefonul sunând în mâinile lui înmănușate și cu o rază de soare care îl atinge prin fereastra cabinetului.

— Doamne, Dumnezeule. Ai de gând să o folosești?

— Nu. E prea lungă. E o povestire lungă, de peste patruzeci de pagini. Și dactilografiată cu picioarele.

— ...

— Încetează.

— ...

— Lenore, încetează. Nu ești deloc amuzantă.

— ...

— ...

— Și, mai precis, cum de știi atâtea despre asta?

— Despre ce?

— Vanitatea de gradul doi. Ai fost chiar surprins că nu auzisem de vanitatea de gradul doi.

— Ce să zic? Să spun doar că sunt uns cu toate alifiile?

— ...

— ...

— Bere de ghimbir?

— Nu chiar acum, dar mulțumesc.

3

1990

a

O infirmieră aruncă pe geam apa din paharul unui pacient, volumul de apă lovind pământul și dislocând o pietricică, care se rostogoli pe pavajul înclinat și ateriză cu un clinchet pe suprafața de piatră a rigolei de dedesubt, speriind o veveriță care ronțăia un fel de nucă exact acolo, pe conducta de ciment, făcând-o să o ia la fugă spre cel mai apropiat copac, și astfel deranjă o crenguță fragilă și luă prin surprindere câteva păsări matinale și sperioase, la care una dintre ele, gata să zboare, scăpă o bilă alb cu negru de găinat, bilă care căzu fix pe parbrizul mașinii micuțe a unei oarecare Lenore Beadsman, exact în timp ce parca. Lenore coborî din mașină, iar păsărelele își luară zborul, gălăgioase.

Glastre din imitație de marmură, cu plasticul deformat și cu marginile curbate în afară pe alocuri din cauza căldurii din ultima lună, flancau rampa lină de ciment care se întindea din parcare până la ușa de la intrare a Căminului, cu florile de vară târzie uscate și cenușii în paturile adânci de țărână uscată și plastic moale, cu câțiva lujeri de viță maronii care urcau firavi pe suporturile balustradei care se întindea de-a lungul rampei, pe deasupra straturilor de flori, vopseaua galbenă-deschis de pe balustradă

părând moale și lipicioasă chiar și la această oră matinală a zilei. Roua strălucea jos în iarba crocantă de august; lumina soarelui traversa peluza în timp ce Lenore urca rampa. În fața ușilor, o negresă bătrână stătea nemișcată în cadrul ei, căscând gura la soare. Deasupra ușilor, de-a lungul unui timpan îngust de plastic distrus de soare, aceeași imitație de marmură naturală, scria CĂMINUL DE BĂTRÂNI SHAKER HEIGHTS. De fiecare parte a ușilor, gravate în pereții de piatră care se curbau și dispăreau în spate, formând fațada clădirii, erau îngropate portretele membrilor familiei Taft. Dincolo de uși, în acvariul de sticlă dintre intrarea din față și cea din spate, zăceau trei oameni în scaune cu rotile, cu pături peste picioare chiar și în căldura de seră pe care sticla o emana la acea oră a dimineții, unul dintre aceștia, o femeie, cu gâtul aplecat atât de rău într-o parte, încât urechea i se lipise de umăr.

— Bună, spuse Lenore Beadsman în timp ce dădea buzna pe o ușă interioară din sticlă pătată de urme vechi de degete care se vedeau în soare ca niște flori de gheață. Lenore știa că urmele erau de la pacienții din scaunele cu rotile, pentru care bara de metal pe care se afla semnul ÎMPINGE era prea sus și prea greu de folosit. Lenore mai fusese aici.

Căminul Shaker Heights nu avea decât un etaj. Parterul era împărțit în numeroase secțiuni și era foarte întins. Lenore ieși din acvariul torid și o luă pe un culoar un pic mai răcoros, spre zona unde se găsea recepția, cu un ventilator care se rotea încet deasupra. La recepția în formă de gogoașă era o asistentă pe care Lenore nu o mai văzuse până atunci, cu un pulover albastru-închis prins peste umeri cu o clemă pe care era gravat profilul lui Lawrence Welk[1]. Oameni în scaune cu rotile erau pretutindeni, aliniați de-a lungul tuturor pereților. Era o rumoare puternică și incomprehensibilă, care se auzea când mai tare, când mai încet,

---

[1] În perioada 1955–1982, gazda „The Lawrence Welk Show", emisiune TV americană de divertisment (*n. red.*).

crestată de excrescențe de râsete fără motiv și de urlete de furie născute din cine știe ce.

Asistenta își ridică privirea când Lenore se apropie.

— Bună, numele meu e Lenore Beadsman, spuse Lenore, gâfâind un pic.

Asistenta o privi insistent o clipă.

— Nu e deloc amuzant, zise ea.

— Poftim? întrebă Lenore.

Asistenta se uită la ea chiorâș.

— Oh, zise Lenore, cred că problema e că nu ne cunoaștem. De obicei aici e Madge, în locul dumneavoastră. Sunt Lenore Beadsman, dar am venit să o *văd* tot pe Lenore Beadsman. E străbunica mea și am...

— Păi, dați-mi voie să, asistenta căută ceva cu privirea pe biroul imens, dați-mi voie să-l sun pe domnul Bloemker, o clipă.

— S-a întâmplat ceva cu Străbunica? întrebă Lenore. Tocmai am...

— Vi-l dau pe domnul Bloemker, alo, domnule Bloemker? E aici să vă vadă o anume Lenore Beadsman, în B. Vine imediat. Așteptați o clipă, vă rog.

— Aș vrea să merg mai bine să o văd pe Lenore. A pățit ceva?

Asistenta se uită la ea.

— Aveți părul ud.

— Știu.

— Și nepieptănat.

— Știu, mulțumesc. Eram la duș când proprietăreasa m-a strigat să-mi spună că m-a căutat la telefon domnul Bloemker.

— De unde știa proprietăreasa dumneavoastră?

— Poftim?

— Că ați primit un telefon de la domnul Bloemker.

— Păi, e telefonul vecinilor, pe care îl folosesc și eu, dar nu a...

— N-aveți telefon?

— *Cum* adică? Nu, nu am telefon. Uitați ce e, vă cer scuze că tot întreb, dar e bine Străbunica mea, sau nu? Adică, domnul Bloemker mi-a zis să vin imediat. Să sun acasă? Unde e Lenore?

Asistenta se uita fix într-un punct peste umărul stâng al lui Lenore; fața i se transformase într-un fel de material dur.

— Mă tem că nu pot să vă spun nimic despre... plecându-și privirea... Lenore Beadsman, zona F. Așadar, dacă ați binevoi să așteptați o clipă, am putea...

— Unde e asistenta din tura de dimineață care ar fi trebuit să fie aici? Unde-i Madge? Unde e domnul Bloemker?

Domnul Bloemker apăru din străfundurile întunecoase ale unui coridor, ferit de lumina din zona recepției.

— Domnișoară Beadsman!

— Domnule Bloemker!

— Ssst, spuse asistenta. Strigătul lui Lenore produsese o rumoare de suspine și gemete și strigăte fără obiect în rândul formelor în scaune cu rotile care străjuiau perimetrul circular al recepției. Un televizor se aprinse într-un salon de pe marginea holului și Lenore zări un crâmpei viu colorat dintr-un concurs cu vedete, în timp ce se grăbea spre domnul Bloemker.

— Domnule Bloemker.

— Bună, domnișoară Beadsman, vă mulțumesc că ați venit așa repede la ora asta matinală. Vă grăbiți la serviciu?

— A pățit ceva Străbunica mea? De ce m-ați sunat?

— Mai bine mergem repede în cabinetul meu.

— Dar nu înțeleg de ce nu pot să... Lenore îngheță. Oh, Doamne. Doar n-a...

— Oh, vai de mine, nu, nu, haideți cu mine, vă rog. Eu... aveți grijă... urmăresc... Bună dimineața, doamnă Feltner. O femeie trecu aplecată într-un scaun cu rotile.

— Cine-i asistenta de la recepție?

— Pe ușa asta, aici.

— Ăsta nu e drumul spre camera Străbunicii.

— Pe aici.

b

Ei bine, închipuie-ți acum cum te-ai simți dacă mama bunicii tale — *mamă* probabil în toate sensurile, adică cea al cărei nume îl porți, persoana sub a cărei pavăză ai mâncat ciocolată pentru prima oară, cărțile, leagănele, contradicțiile, jocurile cu creioane, bridge-ul, Deșertul, persoana în prezența căreia ai sângerat prima dată în chiloți (la șaisprezece ani, adică la aproape șaptesprezece, grotesc de târziu, din câte ne amintim, în aripa estică, pe muzica de final de la *My Three Sons*, când mocasinii animați băteau ritmul, iar tu și Lenore vă uitați împreună, scurgerea, ușurarea bolnăvicioasă, râsul și boscorodeala în același timp, Străbunica și-a folosit brațul stâng și iată mâna ei bătrână în noua bătrânețe a lui Lenore), persoana prin ale cărei generozitate și forță de persuasiune personale față de anumiți tați ai reușit să pleci peste ocean, de două ori, deși pentru scurt timp, dar oricum, străbunica ta, care era alături de tine — ar dispărea deodată, fără urmă, și ar zăcea probabil întinsă și turtită ca un biscuit Saltine ud pe șosea, cu codul unui cauciuc întipărit pe frunte, iar cadrul ei ar fi acum mai degrabă un trepied mare, și așa o să-ți dai seama cum s-a simțit Lenore Beadsman când a fost informată că străbunica *ei*, alături de care toate lucrurile de mai sus se întâmplaseră, dispăruse din Căminul de bătrâni Shaker Heights, din Shaker Heights, chiar lângă Cleveland, Ohio, în apropierea căruia locuia Lenore, în East Corinth.

c

Combinație „Embryonic Journal" și „Draft Space" pentru volumul Fieldbinder

Richard Vigorous
62 Clădirea Bombardini
Erieview Plaza
Cleveland, Ohio

Recompensă semnificativă pentru returnare corespunzătoare și discretă.

25 august

Lenore, vino la serviciu, sunt și eu aici, ieși de sub duș imediat și vino la serviciu acum, nu cobor după ziar până nu vii, Mandible devine suspicioasă când sun eu.

d

Pe partea exterioară a unei uși, care, ca toate ușile de aici, părea de lemn masiv, dar care, în realitate, era goală pe dinăuntru și ușoară și zdrăngănea în încuietoarea ei când fereastra biroului era deschisă și bătea vântul, scria DAVID BLOEMKER, ADMINISTRATOR. Biroul, la fel ca tot Căminul, mirosea ușor a urină.

— Mă scuzați, dar nu cred că înțeleg ce spuneți, zise Lenore.

Domnul Bloemker avea ochii căprui și umezi și triști și clipi în spatele ochelarilor rotunzi, scărpinându-se în barbă, în camera toridă.

— Ceea ce vreau să spun, domnișoară Beadsman, este, cu tot regretul și asigurându-vă că depunem tot efortul necesar pentru a rezolva situația, că trebuie să vă raportez că Lenore Beadsman, din aripa F, lipsește în acest moment.

— Nu cred că înțeleg ce înseamnă „lipsește".

— Mă tem că înseamnă că în acest moment nu putem să-i determinăm localizarea.

— Nu știți unde e.

— Din nefericire, e adevărat.

— Adică, spuse Lenore, nu știți unde se află în Cămin?

— Oh, Doamne, nu, dacă ar fi în zonă situația n-ar avea nicio însemnătate. Nu, am... aceia dintre noi care sunt de serviciu acum au căutat-o în întreaga incintă.

— Deci, cum, nu se mai află în zonă?

— Așa se pare, spre disperarea noastră. Degetele domnului Bloemker, cu unghiile lor lungi, se scufundară în barbă.

— Și aș putea să întreb cum s-a întâmplat una ca asta? întrebă Lenore.

— Nimeni nu poate s-o spună cu certitudine, spuse el uitându-se aiurea, pe fereastră, la reflexia soarelui, care se întrezărea printre copaci, pe o mașină chiar lângă fereastră. Era mașina lui Lenore, cu o pată pe parbriz.

— Păi, azi-noapte a fost aici?

— În acest moment, nu știm acest lucru.

— Trebuie să fi trecut o asistentă pe la ea azi-noapte... ea ce spune?

Domnul Bloemker o privi cu tristețe.

— Mă tem că în acest moment nu putem să o contactăm pe respectiva asistentă.

— Păi, de ce?

— Mă tem că nu știm unde e.

— Lipsește și ea?

Un zâmbet trist.

— Și ea.

— Super.

Telefonul domnului Bloemker sună. Lenore îl urmări cu privirea când se duse să răspundă. Fără Centrex, fără linie directă. Primitiv, cu transfer pe o singură linie, cu mai multe aparate legate la același număr.

— Da, spuse domnul Bloemker. Da. Vă rog.

Puse încet la loc receptorul și începu din nou să clipească umed spre Lenore. Lui Lenore îi veni o idee.

— Bine, dar doamna Yingst din salonul de alături? zise ea. Ea și Lenore sunt uite-așa. Doamna Yingst sigur știe când a fost pe-aici ultima dată. Ați vorbit cu doamna Yingst?

Domnul Bloemker își privi degetul mare.

— Doamna Yingst e... pe-aici, nu?

— Nu acum, din păcate, nu.

— Asta înseamnă că lipsește și ea.

— Mă tem că trebuie să confirm. În ochii domnului Bloemker scânteie o urmă de regret. Lui Lenore i se păru că zărește în barba lui o bucățică de ou.

— Ei bine, în cazul ăsta, ce se petrece aici? Au plecat cu toții și n-aveți idee unde sunt? Tot nu pricep prea bine ce se-ntâmplă.

— Oh, domnișoară Beadsman, nici eu, ăsta-i adevărul, spre disperarea mea, spuse mișcându-și o parte a feței. Am reușit doar să aflu că la un moment dat, în ultimele, să zicem, șaisprezece ore, o parte din rezidenți și din personal au devenit... inaccesibili.

— Adică lipsesc.

— Da.

— Păi, și cât de mulți înseamnă „o parte"?

— În acest moment, se pare că douăzeci și patru.

— Douăzeci și patru.

— Da.

— Și câți sunt pacienți?

— În acest moment, douăzeci de rezidenți sunt inaccesibili.

— Adică douăzeci de pacienți.

— Preferăm să le spunem „rezidenți", domnișoară Beadsman, după cum știți, încercăm să le oferim un mediu în care...

— Bine, în sfârșit, dar n-au nevoie cei mai mulți dintre „rezidenți" de perfuzii pentru a se hrăni? Și de mici chestii, cum ar fi insulină și antibiotice și medicamente pentru tensiune, și de ajutor ca să se îmbrace și să facă duș? Lenore abia dacă a mai reușit să-și miște brațul stâng vara asta, plus că e destul de rece afară pentru ea, de multă vreme, așa că nu văd cum ar fi putut ei...

— Domnișoară Beadsman, vă rog să fiți sigură că suntem mai mult decât de acord în privința acestei povești. Sunt la fel de confuz și de îndurerat ca și dumneavoastră. Și la fel de dezorientat. Obrajii domnului Bloemker cedară în fața forței cu care își chinuia barba, începură să se miște haotic, făcându-l să pară că se strâmbă la Lenore. Mă aflu pus în fața unei situații cu care,

credeți-mă, n-am crezut vreodată că mă voi confrunta, monstruoasă și tulburătoare. Își linse buzele. Și în privința căreia, dați-mi voie să vă spun, pregătirea mea de administrator nu m-a prevenit deloc, deloc.

Lenore se uită la pantoful ei. Telefonul domnului Bloemker sună iar. Se duse să răspundă și ascultă.

— Vă rog, spuse el în receptor. Mulțumesc.

Închise și apoi, dintr-un motiv anume, ieși de după birou, de parcă ar fi vrut să-i ia mâna lui Lenore ca să o consoleze. Lenore căscă ochii la el, iar el se opri.

— Deci, l-ați sunat pe tatăl meu la Stonecipheco? întrebă ea. Să-l sun eu? Clarice e în trecere prin oraș, sora mea. Ea e la curent?

Domnul Bloemker dădu din cap și din mână.

— N-am contactat pe nimeni altcineva până acum. Pentru că sunteți singura rudă care o vizitează frecvent pe Lenore, m-am gândit mai întâi la dumneavoastră.

— Dar familiile celorlalți pacienți? Dacă lipsesc douăzeci, locul ăsta ar trebui să se transforme într-o casă de nebuni.

— Ați fi surprinsă să aflați că sunt admiși foarte puțini vizitatori. În orice caz, nimeni altcineva nu a fost contactat încă.

— Și de ce nu?

Domnul Bloemker se uită spre tavan o clipă. Zări o pată maro deloc atrăgătoare, impregnată într-una dintre plăcile albe și moi. Lumina soarelui intra pe ferestrele dinspre răsărit și se revărsa de-a lungul camerei, o mare parte chiar pe Bloemker, făcându-i unul dintre ochi să strălucească auriu. Își coborî privirea spre Lenore.

— Adevărul e că am primit instrucțiuni să nu o fac.

— Instrucțiuni? De la cine?

— De la proprietarii acestui stabiliment.

Lenore îi întoarse o privire tăioasă.

— Din câte știam eu, proprietarul acestui stabiliment e Stonecipheco.

— Corect.

— Adică, practic, tatăl meu.

— Da.

— Dar parcă aţi spus că tatăl meu nu ştie nimic.

— Nu, am spus că nu am mai contactat pe nimeni altcineva în afară de dumneavoastră, asta am spus. De fapt, *eu* însumi am fost contactat acasă în dimineaţa asta şi informat în legătură cu situaţia de un... scotoceşte în hârtiile de pe birou... oarecare domn Rummage, care se pare că lucrează pentru Stonecipheco ca reprezentant legal. Cum se face că ştia de această... situaţie mă depăşeşte în totalitate.

— Karl Rummage. E de la firma de avocatură la care tatăl meu apelează pentru probleme personale.

— Da. Îşi răsuci pe deget un smoc de barbă. Păi, se pare că... proprietarii nu doresc în acest moment ca situaţia să ajungă la cunoştinţa altor persoane.

— Vreţi să mai spuneţi o dată?

— Deocamdată, nu vor să se ştie.

— Ah.

— ...

— Păi, şi atunci pe mine de ce m-aţi sunat? Adică, vă mulţumesc foarte mult că aţi făcut-o, bineînţeles, dar...

Alt zâmbet trist.

— Mă tem că mulţumirile dumneavoastră nu îşi găsesc justificarea. Am primit instrucţiuni să fac aşa.

— Oh.

— Concluzia evidentă care se trage de aici este că faptul că sunteţi o Beadsman... şi că vă bucuraţi de anumite relaţii cu patronatul acestui stabiliment prin Stonecipheco...

— Nu e adevărat.

— Oh, serios? În orice caz, e limpede că sunteţi de mai mare încredere în privinţa discreţiei decât rudele obişnuite.

— Am înţeles.

Bloemker trase adânc aer în piept și se frecă la un ochi auriu cu un deget alb. În aerul din jurul lui apăru un vârtej de fire de praf. Se roti.

— În plus, rezidenta a cărei indisponibilitate e relevantă pentru dumneavoastră, vorbim despre Lenore, se bucura de un anume statut aici — printre administratorii stabilimentului, personal și, prin puterea personalității și a înzestrărilor ei evidente, mai ales printre ceilalți rezidenți —, ceea ce te face să crezi că, dacă dispariția ei nu e rezultatul unei constrângeri directe din partea unei persoane sau a mai multor persoane din exterior, ceea ce pare puțin probabil, nu e deloc deplasat să presupunem că găsirea și recuperarea lui Lenore ar fi aproape o garanție pentru găsirea și recuperarea celorlalte părți dispărute.

— N-am înțeles nimic.

— Străbunica dumneavoastră era, mai mult sau mai puțin, șef de trib pe-aici.

— Oh.

— Sigur știați asta.

— Nu, nu știam.

— Dar veneați aici, spuse uitându-se peste o hârtie de pe birou, adesea de câteva ori pe săptămână, uneori pentru perioade îndelungate. De timp.

— Vorbeam despre alte chestii. Sigur nu am vorbit niciodată despre vreun trib care era condus. Și de obicei nu era nimeni prin preajmă, nici nu s-ar fi putut cu căldura aia din cameră. Lenore se uită la baschetul ei. Știți, bineînțeles, că și bunica mea e... rezidentă aici, în aripa J. Nora lui Lenore.

— Concarnadine.

— Da. E... ăăă, ea *e* aici, nu?

— Oh, da, spuse Bloemker. Se uită peste o foaie de hârtie, apoi la Lenore. Din... câte știu eu. Mă scuzați o clipă.

Se duse la telefon. Lenore îl urmări cum sună în interior. Un număr din trei cifre însemna că legătura nu se făcea în exterior.

Bloemker întrebă ceva pe cineva în șoaptă, pe un ton administrativ, fără ca Lenore să poată auzi.

— Mulțumesc, îl auzi spunând. Da.

Zâmbi.

— O să verificăm, ca să fim siguri.

Lui Lenore îi trecuse ceva prin minte.

— Poate că ar fi bine dacă aș arunca o privire în camera lui Lenore, să mă uit un pic, poate observ ceva.

— Exact asta voiam să vă sugerez.

— Barba dumneavoastră e OK?

— Poftim? Oh, da, un tic nervos, mă tem, situația din...

Domnul Bloemker își scoase ambele mâini din barbă.

— Deci, mergem?

— Desigur.

— Sau ar trebui să-l sun pe tatăl meu de aici?

— De la acest telefon nu pot suna în exterior, îmi pare rău.

— Mă gândeam eu.

— După dumneavoastră.

— Mulțumesc.

e

Căminul era împărțit în zece secțiuni, „aripi" erau numite, fiecare cu o formă aproximativ pentagonală, găzduind cine știe câți pacienți, cele zece aripi dispuse în cerc, fiecare aripă accesibilă din două și numai din două alte aripi, sau din centrul cercului, o curte plină cu un pietriș alb și calcaros și cu plante masive și dezolante și cu un bazin făcut din cercuri concentrice de apă colorată, distribuită și separată și menținută curată de un sistem de panouri și conducte de plastic, conductele ajungând în centrul bazinului dinspre o zonă unde se găseau zece sculpturi din lemn masiv reprezentând animale de junglă și membri ai familiei Taft și pe Stonecipher Beadsman I, al II-lea și al III-lea, cu un acoperiș translucid de plastic deasupra capului, care lăsa

să treacă lumina pentru plante, dar ferea bazinul de ploaie sau de rouă, care ar fi putut dilua culorile, suprafețele interioare ale fiecăreia dintre cele zece aripi străjuite de pereți de sticlă, cu acces în curte, curtea în sine inaccesibilă rezidenților, pentru că pietrișul era înșelător la mers, înghițea bastoanele și picioarele celor care ieșeau să se plimbe, împotmolea scaunele cu rotile și îi făcea pe oameni să cadă — oameni cu șoldurile ca de sticlă, îi spusese Lenore odată lui Lenore.

De-a lungul unui coridor, pe o ușă, ocolind perimetrul unei aripi, pe lângă un șir de siluete în scaune cu rotile, dincolo de un perete despărțitor de sticlă, prin scrâșnetul aburind al pietrișului din curte, printr-un alt perete și la jumătatea perimetrului aripei F, domnul Bloemker o conduse pe Lenore în camera străbunicii ei, își vârî cheia în broasca altei uși ușoare, care imita lemnul. Camera era rotundă și privea cu ferestre mari spre parcarea dinspre răsărit, cu vedere din nou spre colțul în care strălucea, împodobită cu lumina care trecea prin pomii unduiți de vânt, micuța mașină roșie a lui Lenore. Camera era incredibil de încinsă.

— N-ați oprit căldura ? zise Lenore.

Domnul Bloemker rămase în ușă.

— Proprietarii au instalat un sistem automat, cu țevi, în această cameră, care e la fel de greu de demontat pe cât e de durabil. Și ar mai fi, bineînțeles, faptul că ne așteptăm ca Lenore să revină printre noi cât de curând.

În cameră pluteau aburi, îți simțeai pe buze fiecare respirație, ferestrele erau pline de condens, în mare parte, mișcarea soarelui printre copaci proiecta un fâlfâit de umbre verzi-închis pe pereții albi.

Lenore Beadsman, care avea nouăzeci și doi de ani, nu suferea de dizabilități fizice reale, în afară de o anume dificultate în mișcări pe partea stângă a corpului și de absența totală a oricărui tip de termometru al corpului. Acum, temperatura corpului ei depindea de temperatura aerului din jur. De fapt, ajunsese, într-un fel, să aibă sângele rece. Familia ei își dăduse seama de

asta în 1986, după moartea soțului, Stonecipher Beadsman, când Lenore începuse să capete o vizibilă tentă albăstrie. Temperatura din camera ei de la Cămin era de 27,3 grade. Aceasta o ținea pe Străbunica activă și, totodată, îi împuțina vizitatorii până la Lenore și la un număr foarte mic de pacienți și membri ai personalului și, foarte rar, la sora lui Lenore, Clarice.

În cameră să găseau un pat, care era făcut, un birou și o noptieră care strălucea umedă, pe ea un pahar de apă al cărui conținut se evaporase aproape complet, o comodă pe care erau aranjate câteva borcane cu mâncare pentru bebeluși Stonecipheco, niște fire negre oarecum răuvoitoare care ieșeau răsucindu-se din perete, resturile unui cablu conectat la un televizor care Străbunica făcuse în așa fel încât să-i fie luat de-acolo, un scaun, o ușă de dulap, o solniță în care sarea se făcuse bulgări și, pe măsuța neagră de televizor, un cal de ceramică pe care Lenore i-l adusese Străbunicii din Spania, demult. Pereții erau goi.

— OK, zise Lenore uitându-se în jur, și-a luat și cadrul, evident. Deschise ușa dulapului. Nu și-ar fi putut lua foarte multe haine... uitați-i valiza... și nici prea multă lenjerie intimă, zise uitându-se în sertarele comodei. Lenore luă unul dintre borcanele cu mâncare pentru bebeluși Stonecipheco, unul cu un desen roșu pe etichetă cu un bebeluș care râdea. Aromă artificială de vită. Mănâncă așa ceva? întrebă ea uitându-se spre domnul Bloemker, care stătea în ușă, cu fața lucioasă de transpirație, masându-și bărbia.

— Nu, din câte știu eu.

— Fac pariu că nu. Lenore se duse la birou. Erau trei sertare goale, ușoare. Un sertar încuiat. Ați deschis sertarul ăsta de-aici?

— N-am reușit să găsim cheia.

— Aha. Lenore se duse la măsuța televizorului, luă călușul de ceramică, îi scoase capul și din el căzu o cheie și dintr-un medalion fâlfâi o poză micuță cu Lenore. Poza era veche și ștearsă. Cheia scoase un sunet pe măsuța de metal. Domnul Bloemker își șterse fruntea cu mâneca sacoului.

Lenore deschise sertarul. Înăuntru se aflau caietele Străbunicii, galbene și învechite, fragile, și un exemplar din *Investigations* și o bucățică de hârtie albă, șterșă, care, în cele din urmă, se dovedi a fi o altă etichetă ruptă de pe un borcan cu mâncare pentru bebeluși Stonecipheco. Piure de piersici. Pe spatele alb al etichetei era mâzgălit ceva. În sertar nu mai era nimic altceva. Adică nici urmă de carte verde.

— Ce ciudat, spuse Lenore. Se uită la domnul Bloemker. N-a luat exemplarul din *Investigations*, care e trofeul ei, pentru că e cu autograf, și nici caietele de însemnări. Dar a luat, bănuiesc, o carte. Ținea aici o carte. Poate ați văzut vreodată o carte verde, destul de grea, legată într-un fel de piele verzuie, decorată cu un fel de încuietoare micuță?

Domnul Bloemker dădu din cap. O picătură de transpirație îi atârna de vârful nasului.

— Cred că îmi amintesc că am văzut-o pe Lenore cu o astfel de carte. Am bănuit mai degrabă că e un jurnal, sau însemnări din perioada petrecută la Cambridge, despre care știu că a însemnat enorm pentru ea.

Lenore clătină din cap.

— Nu, însemnările sunt, mai mult sau mai puțin, acestea, arătând spre caietele îngălbenite din sertar. Nu, nu știu ce era chestia aia, dar o avea la ea tot timpul, împreună cu *Investigations*. Vă amintiți cum îi atârna cămașa de noapte în față când ieșea din cameră? Nu putea să țină cărțile și să folosească și cadrul în același timp, așa că avea un buzunar mare în față la cămașa de noapte și le punea acolo, și atârnau. Lenore simți că începe să se întristeze rememorând toate acestea. A ieșit, ieșise din cameră des în ultimele zile?

Se auziră sunete umede în timp ce domnul Bloemker își muncea fața.

— Știu sigur că Lenore își făcuse un obicei să petreacă o vreme în sala mare a aripii F în fiecare după-amiază. Se grăbi să continue. Când ați fost aici ultima dată, pot să întreb?

— Cred că azi se face o săptămână.

Sprâncenele domnului Bloemker se ridicară. Pe frunte picăturile se opriră și se amestecară între ele.

— Problema e că fratele meu se pregătea să se întoarcă la colegiu, spuse Lenore. L-am ajutat să-și cumpere niște lucruri și să pună niște chestii la punct și să rezolve niște chestii cu tatăl meu, când am avut liber. Am avut multe de făcut.

— Probabil că începe colegiul extrem de devreme. Nu e nici măcar septembrie.

— Nu, colegiul la care se duce el — Amherst College? În Massachusetts? — nu începe decât peste vreo două săptămâni, dar a vrut să o viziteze pe mama înainte să înceapă școala, și așa mai departe.

— Să o viziteze pe mama voastră?

— Se odihnește, sau așa ceva, în Wisconsin.

— Ah.

— Auziți, n-ar trebui să o sun ca să-i spun ce se petrece? E și ea rudă cu Lenore. Cred că mai bine sunăm la poliție.

Domnului Bloemker îi alunecară aproape de tot ochelarii de pe nas. Îi împinse la loc, dar alunecară din nou imediat.

— În acest moment, tot ce pot să fac e să vă transmit informația și cererile pe care domnul Rummage mi le-a încredințat foarte devreme. Își aranjă manșetele cămășii. Deocamdată, nu vom contacta poliția. Proprietarii sunt de părere, din motive care vă mărturisesc sincer că în acest moment îmi sunt neclare, că e o chestiune internă care poate ajunge la o rezolvare rapidă fără ajutor din afară. Dacă, bineînțeles, se va întâmpla așa, avantajele ce reies dintr-o minimă rușine și lipsa unor impedimente pentru stabiliment sunt evidente. Vi se cere să nu informați pe nimeni asupra amănuntelor acestei situații până nu vorbiți cu tatăl dumneavoastră.

— De obicei, tata e greu de contactat.

— Totuși.

Lenore privi în spate la sertarul deschis.

— Nu prea înțeleg. Și cum rămâne cu rudele personalului care nu este... disponibil acum? Nu vor găsi faptul că nu sunt disponibili un pic cam neobișnuit? Vor fi gata să sune la poliție, nu credeți? Nu-i condamn. Și eu aș vrea să sun la poliție.

Ochelarii domnului Bloemker căzură brusc și el îi prinse în ultima clipă și își șterse șaua nasului cu degetele.

— În acest moment nu știm precis dacă familiile celor care nu sunt disponibili sunt, la rândul lor, indisponibile din cauza unor angajamente curente, care nu privesc Căminul, sau dacă sunt indisponibile într-o manieră similară cu aceea a personalului, dar faptul într-un fel întâmplător, deși, desigur, destul de îngrijorător, rămâne...

— Ce naiba-i asta? zise Lenore uitându-se din nou la sertarul Străbunicii.

— Nici familiile nu sunt pe-aici.

— Doamne.

— Ce faceți? întrebă Bloemker.

Lenore se uita la desenul de pe spatele etichetei Stonecipheco, care se afla pe caietele din sertar. Înfățișa o persoană care părea că poartă un halat. Într-o mână avea un brici, în cealaltă, un tub de cremă de ras. Lenore putea chiar să descifreze ce scria pe tub: „Noxzema". Capul persoanei era o explozie de cârlionți de cerneală.

— Mă uit la chestia asta, zise ea.

Domnul Bloemker se apropie. Mirosea ca un scutec ud.

— Ce e? întrebă el, uitându-se peste umărul lui Lenore.

— Dacă e ceea ce cred eu că e, spuse Lenore, e un fel de glumă. O... cum îi zice? O antinomie.

— O antinomie?

Lenore încuviință din cap.

— Străbunicii îi plac mult antinomiile. Cred că tipul ăsta de aici, zise ea uitându-se la desenul de pe spatele etichetei, e bărbierul care îi bărbierește pe, și numai pe, toți cei care nu se pot bărbieri singuri.

Domnul Bloemker se uită la ea.

— Un bărbier?

— Marea întrebare, cea mai tare, îi spuse Lenore bucății de hârtie, ar trebui să fie următoarea: se bărbierește sau nu singur bărbierul? Cred că de-asta are capul explodat aici.

— Poftim?

— Dac-o face, n-o face, și dacă n-o face, o face.

Domnul Bloemker se chiorî la desen. Își netezi barba.

— Auziți, putem să plecăm? întrebă Lenore. E foarte cald. Aș vrea să ies.

— Absolut.

Lenore puse eticheta Stonecipheco în poșetă și închise sertarul.

— O să las cheia pe birou, dar cred că nimeni altcineva în afară de poliție nu ar trebui să se uite prin lucrurile Străbunicii, presupunând că poliția va fi chemată, ceea ce cred că ar trebui să se întâmple.

— Sunt de acord. Luați...?

— Antinomia?

— Da.

— E OK?

— Persoana de la telefon nu a zis nimic din care să înțeleg că n-ar fi.

— Mersi.

Cineva bătu la ușă. Un tip din personalul stabilimentului îi dădu un bilet domnului Bloemker. Domnul Bloemker îl citi. Tipul se uită o clipă la rochia și la pantofii lui Lenore, apoi ieși.

— Bineînțeles, așa cum mă așteptam, Concarnadine Beadsman e încă la noi, în J, spuse domnul Bloemker. Poate vreți să o vedeți înainte să...

— Nu, mulțumesc, nu prea, i-o tăie Lenore. Trebuie să ajung neapărat la serviciu. Apropo, cât e ceasul?

— Aproape douăsprezece.

— Doamne, o să întârzii. O să mă omoare. Sper că nu e supărată Candy că trebuie să mă acopere. Auziți, n-aveți un telefon de la care să pot suna în exterior să anunț că întârzii? Trebuie să sun.

— Sunt telefoane cu exteriorul la fiecare recepție. Vă conduc.

— Îmi amintesc, dacă mă gândesc bine.

— Bineînțeles.

— Ținem legătura. O să dau și de tata când ajung la serviciu și o să-i spun să vă sune.

— Ne-ați fi de mare ajutor, vă mulțumesc.

Cămașa domnului Bloemker făcuse un V de transpirație de la sacou.

— Și vă rog să mă sunați dacă se întâmplă ceva, dacă aflați ceva. Fie la serviciu, fie acasă la familia Tissaw.

— Fiți convinsă că așa voi face. Mai lucrați la Frequent and Vigorous?

— Da. Aveți numărul?

— L-am notat pe undeva, sunt sigur.

— Nu, serios, vi-l dau ca să fim siguri. Noi avem o mulțime de numere greșite.

Lenore scrise numărul pe o carte de vizită pe care-o scoase din geantă și i-o dădu domnului Bloemker. Domnul Bloemker se uită să vadă ce scrie.

— „Rick Vigorous: Editor, Referent, Administrator, Personalitate Literară Multilaterală, Frequent and Vigorous Publishing, Inc.“?

— N-are importanță, aveți numărul acolo. Vă rog, putem să ajungem la un telefon? Am întârziat groaznic și dacă mai zăbovesc pe-aici n-o să ne ajute s-o găsim pe Lenore, îmi dau seama.

— Bineînțeles. Să vă țin ușa.

— Mulțumesc.

— Pentru puțin.

f

25 august

Am un vis cu adevărat groaznic în nopțile în care Lenore nu e aici cu mine în pat. Încerc să stimulez clitorisul reginei Victoria cu o perie de păr din carapace de țestoasă. Fustele ei voluminoase se înfășoară în jurul taliei ei și al capului meu. Enormele ei coapse ca urda se reazemă greu pe umerii mei, se revarsă peste fața mea transpirată. I se aud bijuteriile zornăind în timp ce se sucește ca să mi se ofere mai bine. Sunt duhori. Respirația impacientată a reginei tună deasupra mea în timp ce îngenunchez în fața tronului. Trece un timp. În cele din urmă i se aude vocea, deasupra capului meu, vibrând de scârbă și frustrare:

— Nu suntem excitați.

Primesc un pumn în brat de la una dintre gărzi și zbor într-o groapă pe fundul căreia fierb siluetele unui ocean de șoareci. Mă trezesc cu gura plină de păr. Cerșind timp. O perie canelată.

g

O mare problemă cu deținerea unuia dintre acele modele noi și ultracompacte de Mattel, din care avea și Lenore, era aceea că mașina de plastic avea un demaror de plastic care trebuia acționat când automobilul se încălzea pentru nu mai puțin de cinci minute, ceea ce vara era deosebit de enervant, pentru că Lenore trebuia să stea în această sobă micuță, cum ajungea mașina în alea cinci minute, în timp ce motorul tura ca nebunul și scotea zgomote neplăcute înainte să înceapă să sufle aer rece. În timp ce făcea treaba cu demarorul în parcarea Căminului, Lenore se uita cum o furnică ronțăia ceva din guguloiul de găinat care se găsea pe partea de sus a parbrizului.

Furnica fu luată de vânt când Lenore ajunse pe centura interioară a autostrăzii I-271 și începu să bage viteză. Birourile editurii Frequent and Vigorous erau în acea zonă centrală

a Clevelandului numită Erieview Plaza, chiar lângă lacul Erie. De la Shaker Heights, Lenore o luă pe centura interioară spre sud, apoi spre vest, pregătindu-se să fie propulsată de I-271 spre nord, chiar în oraș, ceea ce înseamnă că o vreme urmări cu mașina conturul orașului East Corinth, Ohio, unde era și apartamentul ei și care dădea forma alambicată și deloc nepopulară a centurii interioare a autostrăzii I-271.

East Corinth fusese întemeiat și construit în anii 1960 de Stonecipher Beadsman al II-lea, fiul lui Lenore Beadsman, bunicul lui Lenore Beadsman, care, din nefericire, fusese ucis în 1975, la vârsta de șaizeci și cinci de ani, într-un accident implicând o cuvă, în timpul unei scurte și dezastruoase încercări din partea companiei Stonecipheco Baby Food Products de a dezvolta și a aduce pe piață ceva care să concureze cu Jell-O. Stonecipher Beadsman al II-lea era un om cu multe talente și cu și mai multe interese. Era un fanatic al cinematografului și un urbanist amator și se pare că era atașat excesiv de un star de cinema pe nume Jayne Mansfield. East Corinth fusese construit în forma profilului lui Jayne Mansfield: cobora din Shaker Heights într-un nor de străzi șerpuitoare legate în rețea, spre trăsăturile delicate ale caselor și ale clădirilor firmelor mici, cu un năsuc cârn — parcul și o secțiune plină, pe jumătate zâmbitoare, de sens giratoriu —, urma o curbă sinuoasă, ca o lebădă, a prelungirii autostrăzii și a sistemului de locuințe care o străjuia, înainte să țâșnească spre vest spre o platformă uriașă, umflată, de fabrici și parcuri industriale, un mamut forfotind de viață, centura curbându-se înapoi nu mai puțin excesiv vreo două mile spre sud într-un chenar regulat de case și magazine și blocuri de locuințe și câteva pensiuni, incluzând-o pe aceea în care locuia și Lenore Beadsman și dinspre care venise cu mașina de-a lungul lui Jayne Mansfield până la Căminul Shaker Heights în dimineața aceea. Familiilor și firmelor care dețineau proprietăți în cel mai limitrof punct al periferiei vestice a suburbiei li se cerea prin codul zonal să-și vopsească proprietățile în culorile cele mai realiste posibil,

o condiție împotriva căreia proprietarii din zona îndepărtată de vest de lângă Garfield Heights (unde dezvoltarea industrială era cea mai pronunțată) obiectau cu precădere și, cum era de așteptat, întreaga zonă a East Corinth-ului era foarte populară printre piloții de curse aeriene, care cereau cu toții piste de aterizare în aeroportul Cleveland-Hopkins, mai sus de East Corinth, și care făceau un zgomot constant și intens, zburând jos și clipind din lumini și balansându-se când pe o aripă, când pe alta. Oamenii din East Corinth, mulți dintre ei nefiind conștienți de forma pe care o avea orașul lor, o informație nu tocmai publică, mișunau și conduceau și pășeau peste silueta lui Jayne Mansfield, arătând cu pumnul spre burțile avioanelor. Lenore locuise în East Corinth doar doi ani, de când terminase colegiul și hotărâse că nu mai voia să locuiască cu ai ei și nici să se angajeze la Stonecipheco. Spre sud, autostrada 271 îi ceda locul autostrăzii 77, iar 77 o lua prin Bedford, Tallmadge, Akron și Canton înainte să o apuce spre Great Ohio Desert, care se întindea pe kilometri întregi de nisip negru și fin ca cenușa, cu cactuși și scorpioni și mulțimi de pescari și chioșcuri de gustări pe margine.

Existau două moduri în care puteai să identifici fără greș Clădirea Bombardini, în care Frequent and Vigorous avea sediul. O privire aruncată din sud spre Turnul Erieview, înalt și rectangular, nu departe de punctul terminus al centrului Clevelandului, scoate la iveală faptul că soarele, întotdeauna tangențial cu turnul fie pe dreapta, fie pe stânga, aruncă o umbră enormă, întunecată, a clădirii peste zona înconjurătoare — o umbră într-un unghi extrem de ascuțit, care se unește cu poalele Turnului într-o comuniune întunecată, dar care apoi se frânge abrupt într-o parte, de parcă zona Erieview Plaza a Clevelandului ar fi un bazin cu apă încremenită în care Turnul a plonjat, umbra fiind imersiunea lui refractată. Dimineața, când umbra cade de la est la vest, Clădirea Bombardini este brăzdată de lumină, în alb și negru, pe partea de nord a Turnului. Pe măsură ce ziua crește și umbra se strânge și o ia greoi spre est și pe măsură ce norii încep să

complice formele zonelor întunecate, Clădirea Bombardini e înghițită încet de negru, absorbția fermă în întuneric fiind întreruptă doar de flash-urile epileptice provocate de norii încărcați de baze poluante care frâng razele soarelui în timp ce Clădirea Bombardini flirtează tot mai mult cu marginea umbrei. La jumătatea după-amiezii, Clădirea Bombardini e cufundată în beznă, ferestrele strălucesc galbene, mașinile trec cu farurile aprinse. Atunci Clădirea Bombardini e ușor de găsit, aflându-se nicăieri altundeva decât în perimetrul cosit de cea mai spectaculoasă umbră din Vestul Mijlociu.

Celălalt semnalment menționat mai sus era scheletul alb al generalului Moses Cleaveland, care se găsea moțăind în asfaltul trotuarului din fața Clădirii Bombardini, cu silueta lui vizibilă de la o poștă, de mare interes pentru pietoni și pentru câinele ocazional în căutare de hrană, cel din urmă descurajat de un gărduleț electrificat, odihna generalului fiind astfel netulburată, cu excepția stâlpului unui indicator care țâșnea nepoliticos din orbita ochiului stâng al lui Cleaveland, indicatorul însuși referindu-se la un loc de parcare marcat cu tușe extrem de groase din fața Clădirii, pe care scria: LOC REZERVAT PENTRU NORMAN BOMBARDINI, CU CARE NU VREI SĂ AI DE-A FACE.

Frequent and Vigorous împărțea Clădirea Bombardini cu birourile administrative ale Companiei Bombardini, o firmă care avea ca obiect niște proiecte obscure în inginerie genetică, despre care Lenore voia să știe, sincer, cât mai puțin. Compania Bombardini ocupa cea mai mare parte din primele trei etaje și un șir vertical de birouri până la etajul șase pe latura estică a Clădirii Bombardini. Frequent and Vigorous avea un șir de birouri vertical și îngust pe primele trei etaje, pe latura vestică, și apoi se extindea pentru a ocupa aproape complet ultimele trei etaje. Centrala telefonică a editurii Frequent and Vigorous, unde lucra Lenore, era în colțul vestic al holului cavernos al Clădirii Bombardini, de-a lungul peretelui enorm din spate pe

care, proiectată prin ferestrele gigantice ale holului, se mișca în mod constant, ba chiar perceptibil, umbra Erieview, mușcând din el. Timpul putea fi măsurat cu o acurateţe rezonabilă după poziția umbrei pe peretele din spate, exceptând momentele în care lumina alb-negru care intra pe geam pâlpâia ca un film mut în perioada umbrei capricioase de la amiază.

Adică acum. Lenore întârziase îngrozitor. Și nici nu reușise să dea de Candy Mandible la telefon. Se pare că telefoanele Căminului Shaker Heights erau în pană: când suna la F and V răspundea Cleveland Towing.

— Frequent and Vigorous, spunea Candy Mandible în casca telefonică a centralei. Frequent and Vigorous, spunea ea. Nu, nu e Enrique's House of Cheese. Vă dau numărul, deși s-ar putea să nu fie bun? Cu plăcere.

— Doamne, Candy, îmi pare foarte rău, n-am avut încotro, n-am reușit să te sun.

Lenore ocoli pupitrul și intră în cabina centralei. Fereastra azvârli sus, deasupra lor, o suliță de soare grandioasă, apoi se făcu întuneric.

— Ai întârziat trei ore, Lenore. E un pic cam mult.

— Șeful meu nu mi-ar înghiți-o. M-ar concedia dacă aș veni cu chestiile cu care veniți voi, izbucni Judith Prietht printre piuiturile apelurilor din centrala Companiei Bombardini, la câțiva metri distanță în cabina înghesuită.

Lenore își puse poșeta lângă telefonul pentru Pază. Se apropie de Candy Mandible.

— Am încercat să te sun. Doamna Tissaw m-a scos de sub duș pe la 9:30, pentru că mă căutase cineva la telefon și răspunsese Schwartz. A trebuit să ajung urgent la Cămin.

— S-a întâmplat ceva.

— Da. Lenore observă cum lui Judith Prietht i se lungeau urechile. Putem să vorbim mai târziu? Ești acasă mai încolo?

— La șase mă duc la Allied, spuse Candy. Trebuia să fiu acolo la douăsprezece, dar nu-i nimic, zise ea văzând fața lui Lenore.

Clint a zis că pune pe cineva să mă înlocuiască oricât e nevoie. Ești bine? Care din ele?

— Lenore.

— Doar n-a...?

— Nu e *clar*.

— Nu e *clar*?

— Șeful meu... tre' să ai motive serioase să întârzii, și să le spui dinainte, și trebuie să semneze domnul Bombardini, spuse Judith printre piuituri și zbârnâieli. Că avem o afacere serioasă, că primim telefoane pe bune. Compania Bombardini. Compania Bombardini. O clipă.

— E nespus de drăguță azi, spuse Lenore.

Candy mimă că o strânge de gât pe Judith, apoi se apucă să-și adune lucrurile.

Sună centrala lor. Răspunse Lenore.

— Frequent and Vigorous. Ascultă și se uită la Candy. Bambi's Den of Discipline? zise ea. Nu, în mod sigur nu e Bambi's Den of Discipline aici... Candy, ai numărul de la Bambi's Den of Discipline?

Candy îi dădu numărul și îi spuse că probabil oricum nu e de folos. Lenore spuse numărul și eliberă linia.

— Bambi's Den of Discipline? spuse ea. Asta e nouă. Cum adică „oricum nu e de folos"?

— Nu pot să-mi dau seama, nu văd nimic stricat, se auzi o voce de sub masa centralei, de sub scaunul lui Lenore, de la picioarele ei.

Lenore se uită în jos. De sub masă ieșeau niște ghete mari. Începură să se legene; o siluetă se strădui să iasă. Lenore sări și își dădu scaunul la o parte.

— Lenore, Vern zice că-s probleme cu linia, cred că de azi-noapte, spuse Candy. El e Peter Abbott. De la Interactive Cable. Încearcă să remedieze problema.

— Interactive Cable?

— Cum e compania de telefonie, dar nu compania de telefonie.

— Oh. Lenore se uită apatică la Peter Abbott. Bună.

— Păi, bună și iar bună, spuse Peter, clipind furios spre Lenore și aranjându-și gulerul.

Lenore se uită la Candy, în timp ce Peter se juca cu ceva ce-i atârna de centura cu scule.

— Se pare că Peter e foarte prietenos, zise Candy Mandible.

— Mmm.

— Ei bine, nu găsesc nicio defecțiune, sunt blocat, zise Peter.

— Care-i problema? întrebă Lenore.

— Nu e bine, spuse Candy. Bănuiesc, mai mult sau mai puțin, că nu mai avem număr. Nu-i așa?

Se uită la Peter Abbott.

— Păi, aveți probleme cu linia, spuse Peter.

— Aha, ceea ce în acest caz se pare că înseamnă că nu mai avem număr, sau că avem, dar pe același îl are tot Clevelandul, adică acum, dintr-odată, *împărțim* un singur număr cu mulți alții. Toți ăștia care împart tunelul nostru de linii. Știi doar toate numerele alea din care aveam și noi unul și că primeam mereu numere greșite — Steve's Sub, Cleveland Towing, Big B.M. Cafe, Fuss 'n' Feathers Pets, Dial-a-Darling? Păi, acum e ca și cum ar avea toți același număr. Formezi numărul lor și sună la F and V. Plus câteva noi: un magazin de brânzeturi, un service Goodyear, Bambi's Den of Discipline, care, apropo, primește la telefoane de te sperii. Acum avem cu toții același număr. E nebunie. Zic bine ce zic? îl întrebă ea pe Peter Abbott. Își adunase lucrurile și era pe picior de plecare, uitându-se la ceas.

— Da, probleme cu linia, spuse Peter Abbott.

— Măcar acum sună, măcar acum nu te mai plictisești, spuse Judith Prietht. Compania Bombardini. Compania Bombardini.

— Cum de mai trăiește? gesticulă Lenore spre Judith.

— Tuneluri de linii diferite, spuse Peter Abbott. Liniile Bombardini Inc. se pare că sunt, de fapt, destul de departe în

tunelul ăsta, la câteva străzi spre vest de Erieview. Apelurile ajung aici printr-o matrice comună de transfer, adică o chestie destul de complicată și, în plus, antică. Liniile voastre sunt într-un tunel care trece direct pe sub această clădire, pe sub hol, pe sub scheletul tipului ăluia.

Peter Abbott arătă spre podea.

— Păi, și atunci ce cauți aici în loc să fii jos să te uiți la linii? vru să știe Candy Mandible.

— Eu nu mă pricep la tuneluri. Eu mă pricep la console. Nu mă ocup cu tunelurile. Au trimis azi-dimineață în subteran un tip de la Tuneluri. E problema lui. Eu nu găsesc nimic la ce aveți voi aici, fetelor. E o 28, nu? Încă n-am luat-o pe arătură, nu?

— Corect, Centrex 28.

— Știu că e o Centrex, asta fac toată ziua, m-am săturat până-n gât de căcatul ăsta de Centrex, scuzați-mi limbajul.

— Păi, și tipul din tunel ce zice? întrebă Lenore.

Candy răspunse la un apel.

— Nu șt', n-am vorbit cu el. E clar că n-am cum să-l sun, corect?

— Ce, nu putem nici să sunăm?

— Am glumit. Se poate suna foarte bine. Mai încearcă o dată dacă nimerești o buclă automată într-unul dintre celelalte noduri de conexiune din tunel. Nu, tre' să vorbesc în persoană cu tipul de la Tuneluri, când ajungem la birou. Tre' să facem rapoarte. Peter se uită la Lenore. Ești măritată?

— Oh, Doamne.

— Nu e măritată, așa-i? o întrebă Peter pe Candy, dând din cap spre Lenore.

Părul lui nu era blond, mai degrabă galben, ca o acuarelă. Avea tenul de culoarea unei nuci negre. Nu ca bronzul de la soare. Lenore simți un miros de autobronzant CabanaTan. Tipul arăta ca o fotografie în negativ, conchise Lenore.

El oftă.

— Două fete nemăritate, la ananghie, care lucrează în birouașul ăsta...

— Femei, îl corectă Candy Mandible.

— Nici io nu-s măritată, strigă Judith Prietht.

Judith Prietht avea spre cincizeci de ani.

— Mișto, spuse Peter Abbott.

— Deci, Bambi și Big Bob și toți ceilalți pot să primească apeluri acum? întrebă Lenore. Telefoanele lor sună?

— Uneori da, uneori nu, spuse Peter, zdrăngănindu-și centura. Problema e că n-au de unde să știe unde o să sune, și nici voi, ceea ce înseamnă clar un serviciu de calitate inferioară. Numărul vostru nu vă alege, din toată rețeaua, pe voi, cum ar trebui, e ca și cum, cum zicem noi, ți-ai alege un panou de ținte, și nu un punct anume în care să ții nimerești.

— Minunat.

— Măcar acum aveți apeluri la care să răspundeți, spuse Judith Prietht. Oricum primiți mereu numai apeluri greșite. O să dați faliment. Cine a auzit de o editură din Cleveland?

— Îmi plac pantofii tăi, îi spuse Peter lui Lenore. Am și eu niște pantofi la fel.

— Rick știe de toată treaba asta? o întrebă Lenore pe Candy.

Candy se întrerupse.

— Rick. Lenore, sună-l imediat.

— Care-i problema?

— Știe cineva vreodată care-i problema? Tot ce știu e că mai întâi l-a luat *bâțâiala* că nu ești aici. Asta pe la zece și un minut. Și apoi a tot sunat să vadă dacă ai venit. Se tot preface că te caută diverși, ținându-se de nas, punând batista pe receptor, încercând să-i iasă accentul ăla englezesc de doi bani, prefăcându-se că e un apel din exterior, ar trebui să știe că îmi dau seama că nu e, că doar știe că becurile consolei pâlpâie mai repede când sunt apeluri din interior. Dumnezeu știe că stă o groază de timp jos aici. Și acum n-a mai coborât nici să-și ia ziarul, stă acolo sus și clocește, scoțând iepuri din pălărie.

— Ce-are de făcut altceva? spuse Judith Prietht, care își desfăcea sendvișul din hârtia cerată clipind cochet spre Peter Abbott, care, în schimb, încerca să se chiorască, dincolo de pupitru, în decolteul lui Lenore.

— Doamne, păi trebuie să vorbesc și cu el, spuse Lenore.

— Scumpa mea, pentru o clipă *am uitat*. Cât de nasol e. Trebuie să fii înnebunită. Sigur ești bine?

— Da, cred că da. Vern o să fie aici la șase. O să-l sun pe Rick când pot. Trebuie să-l sun și pe taică-meu. Și pe avocatul lui.

— Simt eu că aici se petrece ceva, spuse Peter Abbott.

— Tu ține-ți gura, spuse Candy Mandible. Îi strânse în treacăt brațul lui Lenore. Am întârziat. Trebuie să plec. Să vii acasă diseară, da?

— Cum, voi sunteți colege de cameră? întrebă Peter Abbott.

— Complici, mârâi Judith Prietht.

— Norocoasă cameră, ce să mai zic?

— Ia mai duceți-vă dracului toți, mai puțin Lenore, spuse Candy.

Traversă podeaua de marmură a holului, spre întunericul mișcător.

— Mai are o slujbă? întrebă Peter Abbott.

— Da. Consola piui. Frequent and Vigorous.

— Unde?

Lenore ridică un deget spre el, cerându-i să aștepte, în timp ce vorbea cu cineva care voia un preț pentru un set de anvelope radiale.

— La Allied Sausage Casings, în East Corinth, spuse ea când termină.

— Dar ce belea de loc să lucrezi. Ce face?

— Testează produse. Departamentul de testări.

— Scârboasă slujbă.

— Cineva trebuie s-o facă.

— Mă bucur că nu-s eu acela, frate.

— Dar bănuiesc că și tu ai un fel de slujbă. Cum ar fi să ne repari nouă liniile ?

— Am întins-o. Ținem legătura — dacă se poate.

Peter Abbott râse și ieși, zdrăngănind. Păși într-un petic mișcător de lumină din mijlocul holului și lumina dispăru, luându-l cu ea și pe el.

Consola piui iar.

— Frequent and Vigorous, spuse Lenore. Frequent and Vigorous.

4

1972

TRANSCRIEREA ÎNTÂLNIRII LA CARE AU PARTICIPAT ONORABILUL RAYMOND ZUSATZ, GUVERNATORUL STATULUI OHIO; DOMNUL JOSEPH LUNGBERG, ASISTENTUL GUVERNATORULUI; DOMNUL NEIL OBSTAT, ASISTENTUL GUVERNATORULUI; DOMNUL ED ROY YANCEY, VICEPREȘEDINTE, INDUSTRIAL DESERT DESIGN, INCORPORATED, DALLAS, TEXAS; 21 IUNIE 1972.

GUVERNATORUL: Domnilor, ceva nu e în regulă.

DOMNUL OBSTAT: Ce vreți să spuneți, Șefu'?

GUVERNATORUL: Cu statul, Neil. Ceva nu e în regulă cu statul nostru.

DOMNUL LUNGBERG: Dar, Șefu', șomajul e mic, inflația e mică, taxele nu au mai crescut de doi ani, poluarea e foarte redusă, exceptând Clevelandul, dar cui naiba îi pasă de Cleveland — glumesc, Neil —, și, Șefu', oamenii vă iubesc, cota în sondaje e fără precedent, investițiile și dezvoltarea industriale sunt mai ridicate ca niciodată...

GUVERNATORUL: Termină cu astea. Așa.

DOMNUL OBSTAT: Ați putea să fiți mai explicit, Șefu'?

GUVERNATORUL: Într-un fel, lucrurile stau prea bine. Bănuiesc că e o capcană.

DOMNUL LUNGBERG: O capcană?

GUVERNATORUL: Băieți, statul se înmoaie. Simt de aici cum se înmoaie. Se vor face o suburbie mare și un parc industrial și un mall. Prea multă dezvoltare. Oamenii încep să se complacă. Uită cum a fost scos, istoric, acest stat din sălbăticie. Nu mai există bătălii cu natura.

DOMNUL OBSTAT: Aici aveți dreptate, Șefu'.

GUVERNATORUL: Avem nevoie de un ținut sălbatic.

DOMNUL LUNGBERG și DOMNUL OBSTAT: Un ținut sălbatic?

GUVERNATORUL: Domnilor, avem nevoie de un deșert.

DOMNUL LUNGBERG și DOMNUL OBSTAT: Un deșert?

GUVERNATORUL: Un deșert, domnilor. Un punct de referință sălbatic pentru bunii cetățeni ai statului Ohio. Un loc de care să se teamă și pe care să-l venereze. O zonă vitregă. Ceva care să ne amintească de unde am plecat. Un loc fără malluri. Un Celălalt pentru Sinele Ohioului. Cactuși și scorpioni și soare care te bate în cap. Pustiire. Un loc în care oamenii să rătăcească singuri. Să reflecteze. Departe de lume. Un deșert, domnilor.

DOMNUL OBSTAT: Ce idee super, Șefu'.

GUVERNATORUL: Mersi, Neil. Domnilor, vi-l prezint pe domnul Ed Roy Yancey de la Industrial Desert Design, Dallas. Ei au creat Kuweitul.

DOMNUL LUNGBERG: Hei, în Kuweit e o grămadă de deșert.

DOMNUL YANCEY: Ba bine că nu, Joe, și suntem încredințați că vă putem face un deșert clasa întâi aici în Ohio.

DOMNUL OBSTAT: Și costurile?

GUVERNATORUL: Suportabile.

DOMNUL LUNGBERG: Și unde să fie?

DOMNUL YANCEY: Ei bine, domnilor, eu și guvernatorul ne-am consultat, așa că dați-mi voie să vă atrag atenția asupra acestei hărți, uitați...

DOMNUL OBSTAT: Ăsta e Ohio, OK.

DOMNUL YANCEY: Zona la care ne gândeam se află în sudul statului vostru grandios. Chiar... aici. De fapt, de aici până aici. O sută cincizeci de kilometri pătrați.

DOMNUL OBSTAT: În jurul Caldwellului?

DOMNUL YANCEY: Da.

DOMNUL LUNGBERG: Dar nu locuiesc niște oameni pe-acolo?

GUVERNATORUL: Relocare. Un domeniu clasa întâi. Deșertul nu are respect pentru om. Se potrivește cu conceptul.

DOMNUL LUNGBERG: Nu e și prea aproape de Wayne National Forest?

GUVERNATORUL: Acum nu mai e.

Domnul Lungberg fluieră.

DOMNUL OBSTAT: Hei, mama mea locuiește lângă Caldwell.

GUVERNATORUL: Te-ai emoționat, Neil? Face parte din concept. Conceptul trebuie să impresioneze. Lupta cu natura înseamnă violență, Neil. Vom scoate niște sălbăticie din burta molâie a acestui stat. O să impresioneze.

DOMNUL LUNGBERG: Chiar credeți în treaba asta, nu-i așa, Șefu'?

GUVERNATORUL: Niciodată n-am crezut așa de tare în ceva, Joe. Statul Ohio are nevoie de asta. O simt.

DOMNUL OBSTAT: O să intrați în istorie, Șefu'. O să fiți nemuritor.

GUVERNATORUL: Mersi, Neil. Simt că așa e bine și acum, după ce am discutat cu domnul Yancey, cred cu tărie. O sută cincizeci de kilometri de nimic nisipos, alb și orbitor. Bineînțeles, vor fi niște lacuri de pescuit pe margini, pentru ca oamenii să poată pescui...

DOMNUL LUNGBERG: De ce nisip alb, Șefu'? De ce să nu fie, să zicem, nisip negru?

GUVERNATORUL: Zi mai departe, Joe.

DOMNUL LUNGBERG: Păi, serios, dacă ideea e să fie contrast, alteritate, vitregie, aș putea spune „sinistroșenie"? Mi se pare că „sinistroșenie" merge cel mai bine.

GUVERNATORUL: „Sinistroșenie" se potrivește, bine zis.

DOMNUL LUNGBERG: Păi, Ohio e un stat destul de alb: șoselele sunt albe, oamenii tind să fie, în general, albi, soarele e destul de strălucitor aici... Ce contrast mai bun decât o sută cincizeci de kilometri de nisip negru? Că tot vorbim de sinistroșenie. Și negrul ar absorbi mai bine căldura. Ar fi extrem de cald, ar amplifica faza cu vitregia.

GUVERNATORUL: Îmi place. Ed Roy, tu ce părere ai? Scorpionii și cactușii pot trăi în nisip negru?

DOMNUL YANCEY: Nu văd nicio problemă.

DOMNUL OBSTAT: Dar costurile pentru nisipul negru?

DOMNUL YANCEY: Un pic mai mari, probabil. Trebuie să vorbesc cu băieții de la Nisipuri. Dar cred că mă pot angaja să vă spun că s-ar putea face în contextul întregului proiect.

GUVERNATORUL: S-a făcut.

DOMNUL LUNGBERG: Când începem?

GUVERNATORUL: Imediat, Joe. Lupta cu natura e o chestie iute și violentă prin natura ei.

DOMNUL OBSTAT: Șefu', dați-mi voie să vă spun că sunt încântat. Aveți felicitările mele, ca de la om la om și de la cetățean la guvernator.

GUVERNATORUL: Mersi, Neil. Mai bine te duci s-o suni pe maică-ta, voinice.

DOMNUL OBSTAT: Corect.

DOMNUL LUNGBERG: Dar numele, Șefu'?

GUVERNATORUL: Numele? Asta-i o întrebare excelentă, Joe. Nu m-am gândit la asta până acum.

DOMNUL LUNGBERG: Pot să fac o sugestie?
GUVERNATORUL: Spune.
DOMNUL LUNGBERG: Great Ohio Desert.
GUVERNATORUL: Great Ohio Desert.
DOMNUL LUNGBERG: Da.
GUVERNATORUL: Joe, un supernume. Îmi scot pălăria în fața ta. Iar ți-a ieșit. Perfect. Transmite mărime, dezolare, grandoare și zice că e în Ohio.
DOMNUL LUNGBERG: Nu e prea îndrăzneț?
GUVERNATORUL: Deloc. Vine mănușă pe întregul concept.
DOMNUL OBSTAT: Și eu îmi scot pălăria în fața ta, Joe.
DOMNUL YANCEY: Un nume al naibii de potrivit, Joe.
GUVERNATORUL: Deci, ne-am înțeles. Concept. Deșert. Culoare. Nume. Nu mai rămâne decât lupta cu natura.
DOMNUL YANCEY: Păi, atunci să-i dăm bătaie.

5

1990

a

Să presupunem că cineva mi-a zis, acum zece ani, în Scarsdale, sau în trenul de navetă, să presupunem că acea persoană era vecinul meu Rex Metalman, contabilul corporatist cu fiica incredibil de unduioasă, să presupunem că asta se întâmpla demult, înainte să se instaleze serios mania cu peluza și înainte de plantoanele nocturne și turele cu mașina iluminată de tuns iarba și parașutările săptămânale de DDT în căutarea vreunui cuib de omizi în iarbă și intransigența lui absolută față de solicitările rezonabile și politicoase, la început, ale vreunui sau ale tuturor vecinilor ca ostilitățile împotriva potențialilor inamici ai peluzei care îl obsedau să se mai potolească, măcar ca proporții, înainte ca toate astea să atragă o nicovală de dimensiunea unei pungi de la Scott's peste prietenia noastră de tenis, să presupunem că Rex Metalman a făcut unele speculații de față cu mine că peste zece ani, adică acum, eu, Rick Vigorous, o să trăiesc în Cleveland, Ohio, între un lac mort din punct de vedere biologic, care emană un miros absolut insuportabil, și un deșert artificial de miliarde de dolari, că voi fi divorțat și împiedicat fizic să mă implic în creșterea fiului meu, că voi conduce o firmă în

parteneriat cu o persoană invizibilă, nu mai puțin, acum e clar, decât o entitate corporativă interesată să iasă în pierdere pe motivul impozitelor, firma publicând niște chestii poate doar puțin mai derizorii decât dacă nu ar publica nimic, și că peste acest munte de chestii de neconceput va sta moț faptul că voi fi grotesc și patetic și insuportabil de îndrăgostit, total, de o persoană cu optsprezece, ține minte, cu optsprezece ani mai tânără decât mine, o femeie care se trage din primele familii din Cleveland, care locuiește în orașul pe care îl deține tatăl ei, dar care câștigă ceva de genul patru dolari pe oră răspunzând la telefoane, o femeie a cărei uniformă — o rochie albă de bumbac și o pereche de bascheți Converse negri — e o constantă neanalizabilă și tulburătoare, care face, bănuiesc, între cinci și opt dușuri pe zi și care își lucrează nevroza ca un ceasornicar din Alpi, care locuiește cu o pasăre schizofrenic de narcisistă și cu o zdreanță aproape sigur nimfomană pe post de colegă de cameră și care găsește în mine, undeva, dracu' știe unde, amantul perfect... să presupunem că toate astea mi le-ar fi spus Rex Metalman, aplecându-se de dragul conversației cu aruncătorul de flăcări peste gardul dintre proprietățile noastre în timp ce eu țineam în mână o greblă, să presupunem că Rex mi-ar fi zis toate astea, după care eu i-aș fi răspuns că probabilitatea să se întâmple toate *alea* era cam egală cu probabilitatea ca micuțul Vance Vigorous, atunci în vârstă de opt ani, și la opt ani deja mult mai bărbat ca mine în anumite privințe, ca micuțul Vance să fie văzut, chiar în acel moment, cum șutează o minge de fotbal spre văzduhul rece de toamnă și apoi printr-o fereastră, ecoul râsului lui rămânând pe veci în copacii suburbani colorați și împrejmuiți, ca voinicul Vance să se dovedească în cele din urmă... *homosexual,* sau ca ceva la fel de puțin probabil sau absurd sau absolut imposibil.

Acum cerurile răsună de chicoteli răutăcioase. Acum că a devenit evident, fără putință de tăgadă, chiar și pentru mine că am un fiu care dă sintagmei „rodul pântecului meu" o nouă paletă de sensuri, că sunt aici și fac, fac ce fac, când abia dacă

e ceva de făcut, când simt o foaie goală și mă uit în jos și găsesc o gaură în piept și spionez, în poșeta deschisă de poliuretan a lui Lenore Beadsman, printre aspirine și săpunuri de hotel și bilete de loterie și cărți ridicole care nu înseamnă absolut nimic, pumnul strâns, învinețit, al propriei mele inimi, ce să le spun lui Rex Metalman și orașului Scarsdale și cuibului de omizi și trecutului, în afară doar că nu există, că au fost complet șterse, că mingile de fotbal nu s-au înălțat niciodată spre văzduhul limpede, că cecurile mele pentru zile negre au dispărut într-un hău întunecat, că un om poate și trebuie să renască, la un moment dat, sau poate la mai multe momente date? Rex ar fi în ceață și, ca de fiecare dată când e în ceață, și-ar ascunde stingherea dinamitând o parte a peluzei. Eu aș începeni acolo, cu grebla rece în mâna albă, știind ce știu, într-o ploaie de țărână și iarbă și omizi, și aș clătina din cap la tot ce e în jurul meu.

Și atunci, cine e această fetișcană care mă deține, pe care o iubesc? Refuz să întreb sau să răspund. *Ce* e ea? E o fată cu șolduri înguste, cu brațe subțiri, cu sâni mari, cu picioare lungi, cu labele picioarelor mai mari decât normal, labe care au tendința să-și îndrepte vârfurile spre exterior atunci când pășește... în bascheții ei negri. Tulburători am zis? Sunt pantofii pe care îi ador. Mărturisesc că odată, într-un moment de iresponsabilitate vicioasă asumată, ce-i drept, am încercat să fac dragoste cu unul din pantofi, un baschet All-Star colecția 1989, când Lenore era la duș, dar socoteala nu mi-a ieșit, din motive familiare.

Dar părul, părul lui Lenore? Iată un păr care are limpede în el, de la natură, toate culorile — blond și roșcat și negru cu reflexii albastre și castaniu —, dar al cărui efect e, din afară, un compromis optic cu posibilitatea, părând un șaten pur și simplu tern, cu excepția unor licăriri care nu te lasă în pace și pe care le prinzi cu coada ochiului. Părul este tuns cu breton și colțurile se curbează peste obrajii lui Lenore și aproape că se unesc undeva sub bărbie, ca fălcile fragile ale unei insecte prădătoare. O, părul poate mușca. Părul m-a mușcat.

Și ochii ei. Nu pot spune ce culoare au ochii lui Lenore Beadsman; nu pot să mă uit la ei; sunt soarele meu.

Sunt albaștri. Buzele ei sunt pline și roșii și au tendința să se umezească și nu cer, ci mai degrabă comandă, într-un botic de mătase lichidă, să fie sărutate. Le sărut des, recunosc, cu asta mă ocup, sunt un sărutător, iar un sărut cu Lenore este, dacă îmi e permis să uit de mine aici pentru o clipă, nu atât un sărut, cât o dislocare, o extirpare și o transportare năvalnică a esenței dinăuntrul sinelui spre gură, astfel încât nu mai e vorba atât despre două trupuri omenești care se contopesc și fac lucrurile obișnuite pe care le faci cu buzele, cât despre două seturi de buze împerecheate și unite prin natura lor de la începutul erei post-Scarsdale, care dobândesc un statut ontologic deplin doar în această uniune și calcă în urma și dedesubtul lor, în timp ce se contopesc și devin una, acum două trupuri senzuale extrem de inutile, care atârnă ofilite în afară și în jos din cauza sărutului, ca tulpina obosită a unei plante cu prea multe flori, târându-și pantofii pe pământ, rămășițele. Un sărut cu Lenore e un scenariu în care alunec cu tălpile unse pe derdelușul umed al buzei de jos, ferit de intemperii de îmbrățișarea umedă și caldă a buzei de sus, în cele din urmă strecurându-mă între buză și gingie și trăgând buza spre mine așa cum își trage un copil păturica, și mă holbez chiorâș pe deasupra ei cu ochi răi la lumea exterioară lui Lenore, din care nu mai vreau să fac parte.

Că trebuie să rămân, în ultimă instanță, parte din lumea exterioară și diferită de Lenore Beadsman pentru mine e o sursă de suferință profundă. Că și alții pot sălășlui adânc, adânc în cei pe care îi iubesc, că se pot adăpa din cupa dulce a lacului catifelat din centrul Obiectului Pasiunii, în timp ce eu sunt condamnat pe veci să intuiesc doar prezența unor străfunduri adânci în timp ce mai mult îmi bag nasul, ca să zic așa, în foaierul Marelui Palat al Dragostei, mă excit, pe scurt, și fac puțină dezordine la intrare, mă enervează peste măsură. Dar faptul că lui Lenore aceste nebunii micuțe, aceste conversații exact în Ușa cu Plasă

a Contopirii i se par nu doar plăcute și oarecum distractive, ci, într-un fel, potrivite, satisfăcătoare, semnificative, într-un anume sens minunate, mă face și pe mine, simplu și deloc surprinzător, să cred la fel, mă face să conștientizez mai bine faptul în sine și pe mine însumi, mă trimite într-un suflet pe aleea care duce la acea Ușă cu Plasă, îmbrăcat cu cel mai bun sacou pe care-l am, cu floare la butonieră, excitat ca un școlar, de fiecare dată, mă aduce în situația de a mă năpusti spre intrarea în peșteră îmbrăcat într-o piele de leopard, *avec* o bâtă în mână, urlând să fiu primit înăuntru și promițând că-i bat pe toți dacă mă împiedică în vreun fel.

Ne-am cunoscut, în mod ciudat, nu în Clădirea Bombardini, ci la cabinetul consilierului ale cărui urechi s-a dovedit că le împărțeam, doctorul Curtis Jay, un om bun, dar un psiholog bizar și, în general, încep tot mai mult să cred, nepriceput, despre care deocamdată nu vreau să vorbesc, pentru că sunt revoltat peste poate de ultima și complet absurda interpretare a unui anume vis, care s-a tot repetat în ultima vreme și care mă supără, și nu puțin, un vis care are de-a face cu regina Victoria, dibăcie manipulatoare și șoareci — evident un vis profund sexual pentru orice om cu bun-simț, în legătură cu care doctorul Jay mă exasperează insistând că nu e sexual, ci ține mai degrabă de ceea ce el numește o „igienă a anxietății", pe care eu o resping din start, și la fel întreaga înclinație a lui Jay spre igiena blentneriană, pe care cred că, de la un punct încolo, a șterpelit-o de la Lenore și a adăugat-o, totodată, la rezervorul ei intim de catexie nevrotică; de fapt, știu că așa stau lucrurile, pentru că una dintre calitățile prin care doctorul Jay compensează, și fără îndoială principalul motiv pentru care continui să mă duc la el, în ciuda dovezilor tot mai mari că e profund incompetent, e faptul că este, în același timp, complet lipsit de etică și un bârfitor incorigibil, care-mi spune tot ce-i spune Lenore. Totul.

Eu și Lenore ne-am cunoscut în sala de așteptare a doctorului Jay, eu părăseam greoi cabinetul, ea aștepta într-un alt

scaun din pânză cu șenile, într-o rochie albă lungă și baschet Converse negri și uzați, citind, picior peste picior, cu una dintre glezne lipită de genunchi. Știam că o mai văzusem la centrala telefonică de la firmă, că, de fapt, de la ea primisem ziarul chiar în ziua aceea și că din cauza locului în care ne aflam mă simțeam un pic jenat, dar Lenore, atât de lenoresc, îmi dau seama acum, nu era. M-a salutat și mi-a spus „domnule Vigorous" și a zis că speră să avem ce publica în curând, simțea în măduva ei că o să avem. A zis „măduvă". A zis că vine la doctorul Jay mai ales din cauza unei senzații de dezorientare și a unei crize de identitate și a unei lipse de control, ceea ce înțelegeam într-o oarecare măsură, pentru că știam că e fiica proprietarului de la Stonecipheco Baby Food Products, una dintre cele mai puternice și, în viziunea mea, dacă pot spune așa, mai diabolice întreprinderi din Cleveland, în orice caz, știam precis că reprezenta o influență opresivă și deloc neglijabilă asupra vieții tuturor celor care aveau legătură, într-un fel sau altul, cu cei de la cârma ei. Îmi amintesc că în acel moment scaunul ei mecanic pe șenile a început să se miște spre ușa care dă în cabinetul doctorului Jay — a cărui pasiune pentru gadgeturi inutile ar stârni, sunt convins, un mare interes în rândul colegilor lui — și ne-am luat la revedere. M-am uitat la ceafa ei, în timp ce dispărea în bârlogul lui Jay, mi-am desfăcut centura de siguranță de la propriul dispozitiv de bâlci și am ieșit, în adierea lacului maroniu, cu inima mai ușoară, într-un fel.

Cum au evoluat lucrurile după asta? Văd, în cea mai mare parte, nu evenimente izolate, nu o istorie, ci un montaj, cu un fel de muzică, nu genul de montaj care însuflețește sau care motivează, de tipul „Soldatul se pregătește pentru marea bătălie", ci mai degrabă ceva diafan, ca un sunet de clopoțel, „Rick Vigorous dezvoltă o pasiune pentru cineva apropiat ca vârstă de propriul copil și se pregătește să se facă de râs la nesfârșit", un montaj în nuanțe de acuarelă, peste care se suprapune, în tușe și mai lichide, scena fantomatică în care eu și Lenore alergăm unul

spre celălalt cu încetinitorul, prin gelatina pală a acelor inhibiții și probleme felurite pe care le avem.

Mă văd primindu-mi în fiecare dimineață *Plain Dealer*-ul de la acea Lenore de la pupitrul consolei telefonice, roșind și îndurând pufniturile lui Candy Mandible sau ale domnișoarei Prietht, pe care le detest. Mă văd uitându-mă după Lenore în sala de așteptare a doctorului Jay, programarea ei nu coincide niciodată cu a mea, eu prăbușit în scaunul care se mișcă încet, gălăgios, spre cabinetul doctorului Jay. Mă văd noaptea în pat, în apartamentul meu, îndeplinindu-mi cu două degete Ritualul de Consolare, în timp ce pe deasupra capului meu plutesc viziuni cinematografice în care începe să predomine o anume siluetă unduioasă, cu păr răpitor și pantofi negri. Mă văd zvârcolindu-mă pe scaun în cabinetul doctorului Jay, dorindu-mi să-l întreb despre Lenore Beadsman, să-mi bag nasul sentimental unde nu-mi fierbe oala, dar încă prea jenat să o fac, simțindu-mă ca un idiot, în timp ce Jay își mângâie mustața stufoasă cu batista lui parfumată și îmi interpretează chibzuit disconfortul și tulburarea ca pe un semn al „progresului" iminent și mă îndeamnă să dublez numărul vizitelor săptămânale.

În cele din urmă, mă văd sătul de toată afacerea, incapabil să iau măsuri în privința lâncezelii mele de la firmă, incapabil să fac ceva util pentru *Review*, care chiar necesită, slavă Domnului, muncă adevărată. Așa că mă văd pe mine furișându-mă într-o zi, ca un copil caraghios care se ascunde pentru a spiona, după coloana de marmură, în raza de acțiune a fălcilor umbrei din Erieview, în holul Clădirii Bombardini, așteptând ca Judith Prietht să asculte una dintre multele chemări zilnice ale vezicii ei imposibil de mici. Mă văd acostând-o pe Lenore Beadsman în cabina claustrofobică după ce pleacă Prietht. O văd pe Lenore ridicând privirea pentru a-mi zâmbi când mă apropii. Mă văd epuizând pălăvrăgeala despre vreme, apoi întrebând-o pe Lenore dacă ar vrea să bea ceva cu mine după serviciu. Văd una dintre rarele ocazii cu care m-am întâlnit vreodată în care expresia

„a lăsa mască" poate fi folosită cu folos în relatare. O văd pe Lenore mască pentru o clipă.

— Eu nu prea beau, a zis ea după un moment, uitându-se din nou în jos la cartea ei.

Am simțit cum mă duc la fund.

— Nu bei niciun fel de lichid? am întrebat-o.

Lenore m-a privit iar și a încercat să schițeze un zâmbet. Buzele ei umede s-au curbat ușor. Chiar așa au făcut. Am rezistat tentației de a mă năpusti asupra ei chiar acolo, în hol, și de a provoca un dezastru.

— Beau lichide, a recunoscut ea după o clipă.

— Splendid. Ce fel de lichide preferi?

— Berea de ghimbir mi se pare un lichid deosebit de bun, mereu mi s-a părut, a zis ea râzând.

Am râs amândoi. Aveam o erecție fioroasă și dureroasă, erecție care, mulțumită unuia dintre puținele avantaje ale aspectului meu fizic, nu era o sursă de stânjeneală, nici măcar potențială.

— Știu un loc perfect unde-ți aduc bere de ghimbir în pahare subțiri, cu paie mici, am zis eu.

Mă referam la un bar.

— Sună super.

— Excelent.

Ne văd într-un bar, aud un pian pe care nu-l auzeam, simt cum mă amețesc ușor, probabil de la un Canadian Club diluat cu apă distilată, cum îmi vine să urinez aproape imediat și cum mă întorc și cum îmi vine să urinez din nou fără întârziere. Văd buzele lui Lenore cum strâng paiul scurt din berea ei de ghimbir cu o dezinvoltură naturală și delicată care îmi dă fiori prin mușchii masivi de la picioare. Eram făcuți unul pentru altul. Mă văd aflând totul despre Lenore, într-unul dintre momentele ei neprețuit de rare în care uită de sine, Lenore povestindu-mi o viață despre care, acum pot să spun, ajunsese să creadă că, într-un anume sens, nu era a ei.

Lenore avea o soră și doi frați. Sora ei era măritată cu un director în plină ascensiune de la Stonecipheco și avea, nu știu exact cum, relații în industria saloanelor de bronzat. Unul dintre frați era universitar în Chicago și n-o ducea prea bine cu sănătatea. Celălalt termina anul întâi la Amherst College, în Amherst, Massachusetts. (Eu, Rick Vigorous, intervin aici, am fost la Amherst.) „Ce coincidență", am zis, „și eu am fost la Amherst." „Ca să vezi", a zis Lenore. Îmi amintesc cum fălcile părului ei au mângâiat paiul când a sorbit berea de ghimbir din paharul înalt și înghețat. Da, a zis ea, fratele ei era la Amherst, tatăl ei fusese la Amherst, sora ei fusese la Mount Holyoke, la câțiva kilometri distanță (cât de bine știam), bunicul ei fusese la Amherst, străbunicul ei fusese la Amherst, bunica și străbunica ei, la Mount Holyoke, străbunica ei, la Cambridge, în anii '20, unde fusese studenta lui Wittgenstein, încă avea notițele de la cursurile lui.

Care dintre frații ei era la Amherst acum?

Fratele ei LaVache.

La ce școală fusese celălalt frate? Care era numele celuilalt frate? Mai voia o bere de ghimbir cu un pai mic?

Da, ar mai merge una, îl chema John, numele celuilalt frate era, de fapt, Stonecipher, dar el se prezenta „LaVache", care era al doilea nume și care fusese numele de fată al mamei lor. John, cel mai mare, nu mersese la colegiu propriu-zis, avea un doctorat la Universitatea din Chicago, demonstrase în gimnaziu niște chestii de nedemonstrat, cu un creion din cutia de creioane a lui Lenore, într-un blocnotes cu Batman, și șocase ca dracu' pe toată lumea, și câțiva ani mai târziu primise titlul de doctor, fără să facă vreun curs, în realitate.

Era acela care acum n-o ducea prea bine cu sănătatea.

Da.

Speram să nu fie nimic grav.

Din păcate, era foarte grav. Era în camera lui, în Chicago, și nu putea să primească decât foarte puține vizite, având probleme

cu mâncatul. Lenore nu voia să vorbească despre asta în acel moment, evident.

Şi atunci, Lenore unde a fost la şcoală, a urmat Mount Holyoke?

Nu, lui Lenore nu îi plăcuse prea tare Mount Holyoke, se dusese la Oberlin, un colegiu mixt, micuţ, în sudul Clevelandului. Şi soţul surorii ei fusese acolo. Lenore împlinea peste o lună doi ani de la absolvire. Dar eu, fusesem tot la Amherst?

Da, fusesem la Amherst, promoţia '69, făcusem un master de scurtă durată în engleză la Columbia, mă angajasem la editura Hunt and Peck, pe Madison Avenue, în New York.

Era o firmă uriaşă.

Da. Şi, din nu ştiu exact ce motive, avusesem realizări mari acolo. Făcusem sume obscene de bani pentru editură, atinsesem cote editoriale atât de ameţitoare, că salariul ajunsese aproape suficient ca să trăiesc din el. Mă însurasem cu Veronica Peck. Mă mutasem în Scarsdale, New York, la o distanţă mică de New York City. Făcusem un băiat. Acum avea optsprezece ani.

Optsprezece?

Da. Eu aveam patruzeci şi doi, la urma urmelor. Şi eram şi divorţat, apropo.

Sigur nu arătam de patruzeci şi doi.

Ce drăguţ. Mă zvârcoleam ca un vierme pe scaun pentru că îmi amintisem că trebuia să dau un telefon de serviciu.

Mă întorc. Dar ştiu că am dat o grămadă de telefoane scurte. Cine era, până la urmă, Frequent din Frequent and Vigorous, dacă putea să întrebe.

Asta nu se ştia decât în linii mari. Monroe Frequent, ştiam, era un industriaş din domeniul textilelor şi un inventator înstărit. Inventase costumul bej care se poartă în situaţii neoficiale. Inventase chestia aia care bâzâie când porneşti maşina şi nu ţi-ai pus centura de siguranţă. Acum, după cum îţi puteai închipui, îşi încetase activitatea. Fusesem abordat de un reprezentant cu ochelari de soare până la tâmple. Interesat de industria editării.

În afara New Yorkului și în împrejurimi. Ceva curajos, nou. Capital căcălău de investit. Parteneriat deplin pentru mine. Un salariu dincolo de norma industriei. Dacă se presupune, așa cum ar fi normal, că Frequent al nostru e Monroe Frequent, atunci e clar că Frequent and Vigorous e o spălătorie de bani în toată regula.

Drace.

Da. Singurul meu avantaj real era că aveam ocazia să-mi înființez propria revistă. O chestie literară. Am acceptat condiția plin de entuziasm. Un aer de legitimitate pentru companie chiar de la început, în viziunea lui Frequent.

Frequent Review?

Da. Numerele de anul trecut s-au vândut bine.

Era o revistă tare.

Ce drăguț.

Mai era și rubrica cu Norslan, bineînțeles.

Da, dacă publicarea de propagandă monosilabică ce ridică în slăvi virtuțile unui pesticid clar ineficient și cancerigen care să fie distribuit în birocrațiile corupte din țările din Lumea a Treia putea fi considerată o rubrică, atunci era rubrica cu Norslan. De ce Dumnezeu lucra ca telefonistă?

Păi, avea nevoie de bani pentru mâncare, logic. Mandible, prietena ei cea mai bună, care fusese și ea la Oberlin o vreme, lucra ca telefonistă. Et cetera.

De ce nu lucra la Stonecipheco pentru mai mulți bani, fără doar și poate, și, prin urmare, mai multă mâncare?

Nu mâncarea era problema. Chiar și așa simțea că are prea puțin control asupra vieții ei. Dacă ar fi lucrat la Stonecipheco sau ar fi stat cu tatăl ei și bătrâna guvernantă în Shaker Heights, doar ar fi localizat și ar fi amplificat sentimentul de neputință, de pierdere a eficienței individuale a voinței. Mă aud auzind vocea doctorului Jay. Mă văd bătând în toba curajului cu bețe de chibrit și încercând să-mi lipesc genunchii de genunchii lui Lenore sub măsuța de plastic care imita lemnul și descoperind

că picioarele ei nu erau acolo. Eu explorând zona de sub masă cu piciorul, ea nefiind deloc acolo. Eu fiind turbat de curiozitate să aflu unde sunt picioarele ei.

Mi-am exprimat incapacitatea de a înțelege acest sentiment al lipsei de control. Bineînțeles că toată lumea se confrunta și se împăca cu o viață ale cărei aspecte nu puteau fi, multe dintre ele, controlate. În parte, asta însemna să trăiești într-o lume populată de alți oameni, cu alte interese. Iar eram pe punctul să fac pe mine.

Nu, nu era asta. Sentimentul general de dislocare n-ar fi fost o problemă. Problema era un sentiment localizat. O intuire a faptului că nu-și putea controla propriile percepții și acțiuni și acte de voință.

Ce însemna „control" ?

Cine știa.

Era o chestie religioasă? O criză a determinismului? Avusesem un prieten care...

Nu. Determinismul n-ar fi fost o problemă dacă ar fi putut simți că ceea ce o determina era ceva obiectiv, impersonal, că era doar o părticică dintr-un mecanism uriaș. Dacă nu s-ar fi simțit ca și cum ar fi fost folosită.

Folosită.

Da. Ca și cum ceea ce ar fi făcut și ar fi zis și ar fi perceput și ar fi gândit ar fi avut un fel de... funcție dincolo de ea.

Funcție. Nu mă mai puteam ține. Doctorul Jay, la urma urmei. O conspirație?

Nu, nu o conspirație, sigur nu o conspirație, nu se făcea înțeleasă. Colțurile părului ei se legănau ca niște pendule sub bărbie în timp ce clătina din cap. Din nefericire, șervețelul îmi căzuse sub masă. Ce neîndemânatic eram. Picioarele ei erau acolo, dar erau îndoite sub scaun, cu gleznele încrucișate. Puteam sau nu să mă mai țin, mai întâi voiam să ajung la o gleznă și abia dup-aia să fac pipi.

Nu, pur și simplu simțea — uneori, *nota bene*, nu tot timpul, ci în anumite momente de intuiție, acute și bine determinate — că nu avea o existență reală, cu excepția a ceea ce spunea și făcea și percepea și et cetera, și că nimic din toate astea, i se părea în astfel de momente, nu putea controla. Nu exista nimic pur.

Mmm.

Puteam să vorbim despre altceva? Cum ar fi fost, de pildă, de ce *mergeam eu* la doctorul Jay?

Oh, doar pentru descifrarea unor vise, discuții despre câte-n lună și-n stele. Manifestam un fel de interes dezinteresat față de analiza în sine, ăsta era adevărul. Problemele mele erau, fără excepție, foarte mici. Nici nu meritau discutate în acel moment. Mă duceam la Jay mai ales pentru că îmi plăcea cel mai puțin dintre medicii (foarte mulți) din Cleveland cu care stătusem la taclale. Într-un fel, mi se părea că o atmosferă marcată de conflict era vitală pentru întregul proces. Și Lenore? Nu, Lenore fusese trimisă la Jay de un medic, prieten de familie, un intim foarte vechi de-al străbunicii ei, un medic la care Lenore ajunsese demult cu un epistaxis recurent. A continuat să meargă la el de atunci. Jay i se părea enervant, dar fascinant. Mie mi se părea fascinant? De fapt, eu mă duceam doar ca să mă dau cu scaunele; scaunele mi se păreau o distracție. O ușurare.

Scaunele. Îi plăcea zăngănitul greu când scaunele se urneau și lanțul o trăgea spre Sanctuar. Fusese odată la un târg cu fratele și cu guvernanta ei și se dăduse într-un *montagne russe* care la pornire scosese un zăngănit ca acela. Uneori aproape chiar se aștepta la o alunecare bruscă în gol atunci când intra în cabinetul lui Jay. (Ai răbdare.) Odată se dusese la festivalul statului Ohio în Columbus cu sora ei, Clarice, și se pierduseră în Casa Oglinzilor, și lui Clarice îi furase geanta un tip care se prefăcuse că e o reflexie până în ultima clipă. Se speriase ca dracu'.

Ce făcea mama ei?

O lălăia, mai mult sau mai puțin, prin Wisconsin.

Părinții ei erau divorțați?

Nu chiar. Puteam să mergem? La urma urmei, dimineața trebuia să ajungă la serviciu ca să-mi dea ziarul. Deodată, era foarte târziu. Oare mâncase, n-ar fi vrut să mănânce ceva? Berea de ghimbir era surprinzător de sățioasă. Mașina ei era la service, probleme cu demarorul. În ziua aia venise la serviciu cu autobuzul. Păi, bine atunci. Avea una dintre acele mașini noi făcute de Mattel, care făcea și Hot Wheels. Numai o idee mai mare ca acestea. Mai mult o jucărie decât o mașină. Și așa mai departe.

Ne văd conducând pe Centura Interioară, în forma ei sminti tă, a I-271 South, spre East Corinth. O văd pe Lenore în mașină, ținându-și genunchii lipiți și punându-și ambele picioare într-o parte, spre mine, ca să-i ating genunchiul cu dosul palmei când schimbam viteza.

Văd dezastrul cu stomacul. Mă văd ducând-o pe Lenore acasă, pe noi pe veranda unei uriașe case gri, care părea neagră în întunericul estompat al nopții de aprilie, casă despre care Lenore mi-a zis încet că era a unui chirurg stomatolog care le închiriase o cameră ei și lui Mandible și una unei fete care lucra pentru sora ei la CabanaTan. Lenore locuia cu Mandible. O văd mulțumindu-mi pentru berea de ghimbir și pentru că o adusesem cu mașina. Mă văd aplecându-mă, întinzându-mă peste foșnetul gulerului alb al rochiei ei și sărutând-o înainte să termine de mulțumit. O văd trăgându-mi un șut în genunchi, unde se află nervul genunchiului, cu un baschet care se dovedea a fi surprinzător de greu și de tare. Mă văd scâncind și ținându-mă de genunchi și prăvălindu-mă pe o treaptă a verandei plină de cuie. Mă văd urlând și ținându-mă de genunchi cu o mână și de cur cu cealaltă și aruncându-mă cu capul înainte într-un răzor fără flori, cu pământ moale de primăvară. O văd pe Lenore îngenunchind lângă mine — cât de rău îi părea, nu știa ce îi venise, o luasem prin surprindere, fusese luată prin surprindere, oh, Doamne, ce făcuse. Mă văd cu pământ în nas, văd lumini aprinzându-se în casa gri, în alte case. Sunt cumplit de sensibil la durere și aproape că încep să plâng. O văd pe Lenore cum o ia la fugă pe

ușa casei chirurgului stomatolog. Îmi văd mașina legănându-se spre mine mai aproape ca niciodată, în timp ce țopăi ca un apucat spre ea într-un picior. Sunt convins că sus, deasupra, am auzit vocea lui Candy Mandible.

Mi-am dat seama că o iubesc pe Lenore Beadsman când nu a apărut la serviciu a doua zi. Mandible m-a informat cu ochii căscați că Lenore a presupus că era concediată. Am sunat la proprietăreasa lui Lenore, soția chirurgului, o pocăită fanatică, îndopată cu Biblia, de o sută de kile. Am rugat-o să o anunțe pe Lenore că, de fapt, nu era concediată. I-am cerut scuze lui Lenore. Era incredibil de jenată. Și eu eram jenat. Șefa ei, șefa centralei, Walinda Peahen, chiar a vrut să o concedieze, chipurile pentru că nu a apărut la serviciu. Walinda n-o place pe Lenore din cauza condiției sale privilegiate. Eu sunt șeful Walindei. Am liniștit-o. Lenore a început să-mi aducă ziarul la fel ca înainte.

Unde ești acum?

Pentru că a existat noaptea magică de mai târziu, o noapte magică, nepovestibilă, când inima mi s-a umplut de căldură și fundul mi se vindecase și am plecat de la birou în transă, înainte de șase, am coborât, cu liftul, am văzut-o în partea cealaltă a holului de piatră întunecat și pustiu pe Lenore în cabina ei, singură, fără Prietht pentru moment, citind, centrala mută ca de obicei. Am alunecat pe podeaua cufundată în umbra neagră și m-am topit în lumina albă a lămpii de birou din biroul minuscul, în spatele lui Lenore, care era așezată la consola ei. Și-a ridicat privirea și mi-a zâmbit și apoi s-a uitat înapoi în carte. Nu citea. Prin fereastra gigantică de deasupra cabinei, o suliță subțire de lumină portocalie-maro a unui asfințit din Cleveland, scăpată și îndoită pentru o clipă de un nor chimic binefăcător în mijlocul întunericului Erieview-ului, a căzut ca un semnal luminos pe peticul moale de crem de sub urechea dreaptă a lui Lenore, pe gâtul ei. M-am aplecat, în transă, și mi-am lipit delicat buzele

pe locul acela. Piuitul neașteptat al consolei era inima mea, transportată în poșeta lui Lenore.

Și Lenore Beadsman a ridicat încet mâna dreaptă și a dus-o spre gâtul meu, dezmierdând cu o căldură șovăielnică și delicată partea dreaptă a maxilarului și obrazului mele, degetele ei lungi, cu unghiile roase și boante, ținându-mă lipit de gâtul ei, alintându-mă, capul i s-a înclinat spre stânga, așa că acum puteam să-i simt cu buzele artera bubuind ușor. Am fost viu, cu adevărat și complet, pentru prima dată după mult timp, în acel moment. Lenore a zis „Frequent and Vigorous" la casca pe care o ținea cu mâna stângă, uitându-se în întunericul care se apropia. Magia nopții a fost că magia a durat. Vino la serviciu.

b

— Frequent and Vigorous. Frequent and Vigorous.

— Domnișoara Beadsman?

— Da?

— David Bloemker.

— Domnule Bloemker!

— Domnișoară Beadsman, sunteți la... Frequent and Vigorous *Publishing*, nu?

— Da, de ce...?

— Mă tem ca am sunat la numărul dumneavoastră și am vorbit cu o tânără care mi-a propus să o plătesc ca să-mi facă rău.

— E o harababură groaznică cu liniile telefonice, atâta tot. Ați...?

— Nu, din nefericire, nu. Mai sunt și alții, am descoperit noi, au mai dispărut un rezident și un membru al personalului.

— Poftim?

— Lipsesc douăzeci și șase la ora asta.

— Aoleu.

— Ați reușit să-l contactați pe tatăl dumneavoastră, domnișoară Beadsman?

— Sună ocupat. Vorbește mult la telefon la birou. Tocmai voiam să încerc iar. O să-l rog să vă sune, vă promit.

— Vă mulțumesc. Din nou, permiteți-mi să vă spun că îmi pare foarte rău.

— OK, spuneți.

— Poftim?

— Auziți, am un apel, din câte văd. Trebuie să închid. Vă sun eu.

— Mulțumesc.

— Frequent and Vigorous.

— Ce... ai pe tine?

— Ce?!

— Ești... mai caldă ca de obicei, să zicem?

— Domnule, aici e editura Frequent and Vigorous. Ați vrut să sunați la Cleveland Dial-a-Darling?

— Oh. Păi, da. Ce jenant.

— Ba deloc. Vreți să vă dau numărul lor, deși s-ar putea să nu meargă?

— Stai puțin. Tu ce crezi despre caltaboș?

— La revedere.

— Clic.

— Ce zi...

— Stonecipheco Baby Food Products.

— Cu președintele, vă rog, Lenore Beadsman la telefon.

— O clipă.

— ...Măcar nu e ocupat.

— Biroul președintelui, Foamwhistle.

— Sigurd. Sunt Lenore.

— Lenore. Ce te-apasă?

— Pot să vorbesc cu tata, te rog?

— Imposibil.

— E o urgență.

— Nu e aici.

— Rahat pe *băț*.

— Îmi pare rău.

— Uite ce e, e foarte urgent. A pus pe cineva să mă roage să-l sun imediat. Urgență de familie.

— Acum chiar nu e disponibil, Lenore.

— Unde e?

— Summitul anual cu Gerber's. E august, la urma urmei.

— Pe dracu'.

— Încearcă s-o scoată la capăt cu graficul cererii la piureul de fructe.

— Sigurd, ar putea fi literalmente o chestiune de viață și de moarte.

— Fără telefoane, scumpa mea. Știi regula. Știi cum e Gerber.

— Cât timp?

— Nu știu sigur. Vreo două, trei zile, nu mai mult.

— Unde sunt?

— N-am voie să spun.

— *Sigurd.*

— Corfu. Într-un loc obscur și retras din Corfu. E tot ce știu. Mă omoară dacă află că ți-am spus. O să sfârșesc într-o mie de borcane de piure de miel, iar micuții Foamwhistle vor muri de foame, ca o ironie a sorții.

— Când a plecat?

— Ieri, imediat după partida de tenis cu Spaniard, pe la unsprezece.

— Tu cum de nu ești cu el, să-i cari mapa? Cine-i face Manhattanurile?

— S-a rățoit la mine. N-a vrut să vin și eu. Doar el și Gerber, așa a zis. Ca de la bărbat la bărbat. Poate că fac trânte, cine știe? În timp ce se împung în coaste, cântând cântece de la Amherst, încercând să-și înfigă cuțite în spate. Lupta pentru o piață comună nu e prea drăguță la vedere.

— La dracu', mi-a zis să-l sun, și asta a fost azi-dimineață. Trebuie să... ia stai, n-a sunat bunica lu' tata, nu?

— Lenore? Nu, slavă Domnului. A pățit ceva?

— Nu. Uite care-i problema, sunt disperată. Când crezi că se întoarce exact?

— Pe calendarul meu provizoriu e un craniu enorm în căsuța de peste trei zile. Asta înseamnă un singur lucru.

— C-ai belit-o.

— Ascultă, vorbesc serios, dacă te pot ajuta cu ceva...

— Dragul de Sigurd. Îmi clipește beculețul. Am un alt apel. Te las.

— Ținem legătura.

— Pa... stai!

— Ce e?

— Dar Rummage? L-a luat pe Rummage cu el?

— Ei, alta acum. Nu știu. Ar fi o idee. Încearcă la Rummage and Naw. Ai numărul?

— Glumești? Numere am.

— Pe curând.

— Frequent and Vigorous.

C

Ceea ce nu înseamnă, bineînțeles, că spun, în niciun caz, că lucrurile au fost mereu roz. Inabilitatea mea de a fi în și înconjurat de Lenore Beadsman declanșează în mine dorința, ca reacție complet naturală, de a o avea înăuntrul meu și de a o conține. Sunt posesiv. Vreau să o dețin, uneori. Și asta, bineînțeles, nu merge deloc cu o fată care e complet speriată de posibilitatea de a nu-și aparține.

Sunt gelos până la demență. Lenore are o calitate care atrage bărbații. Nu e o calitate normală, sau o calitate care poate fi articulată. „...", zise el, încercând să o articuleze. „Vulnerabilitate"

e, bineînțeles, un cuvânt nefericit. „Veselie" nu merge. Amândouă denotă și, astfel, ratează. Lenore are calitatea unui fel de joc despre ea însăși. Cam pe-acolo. Cum chestia asta nu prea are sens, s-ar putea să fie adevărată. Lenore te invită tacit să joci un joc care constă în încercarea de a descoperi chiar regulile jocului. Ce zici de asta. Regulile jocului sunt Lenore, și ca să-l joci trebuie să te lași jucat. Află regulile jocului meu, râde ea, cu tine sau de tine. Peste tabla de joc cad umbre ca dinții unui gard: Turnul Erieview, tatăl lui Lenore, doctorul Jay, străbunica lui Lenore.

Uneori, Lenore cântă la duș, tare și bine, doar Dumnezeu știe cât de mult repetă, iar eu mă fac covrig pe toaletă sau mă reazem de chiuvetă și citesc texte trimise pentru revistă și fumez țigări cu cuișoare, un obicei pe care mi l-am însușit chiar de la Lenore.

Relația lui Lenore cu străbunica ei nu e deloc sănătoasă. Am întâlnit-o o dată sau de două ori, întâlniri scurte, din fericire, într-o cameră atât de încinsă, încât literalmente nu se putea respira. E o chestie micuță, ca o pasăre, cu trăsături ascuțite, îngrozitor de bătrână. Nu e vioaie. Nu ești nici pe departe tentat să spui vreodată „s-o țină Dumnezeu". E o femeie dificilă, o femeie rece, cârcotașă și extrem de egoistă, cu pretenții intelectuale nemăsurate și, presupun, probabil cu haruri pe măsură. O îndoctrinează pe Lenore. Ea și Lenore „vorbesc cu orele". Mai bine zis, Lenore ascultă. E ceva acru și scârbos în toată treaba. Lenore Beadsman nu-mi va spune nimic important despre relația ei cu Lenore Beadsman. Nu-i spune nimic nici doctorului Jay, doar dacă nu cumva ticălosul ăsta mic îmi ascunde ceva.

Totuși, e clar că e o străbunică cu Păreri. Cred că îi face rău lui Lenore și cred că știe foarte bine ce face și cred că nu-i pasă deloc, în realitate. Din puținele lucruri care au ajuns la urechile mele, a convins-o pe Lenore că se află în posesia unor cuvinte cu o putere teribilă. Nu, serios. Nu lucruri sau concepte. Cuvinte.

Se pare că femeia e obsedată de cuvinte. Nu sunt și nici nu vreau să fiu pe deplin lămurit în această chestiune, dar se pare că în colegiu a fost un fel de fenomen și a câștigat un loc la Cambridge, nu e puțin lucru pentru o femeie, în anii '20; dar, în orice caz, acolo a studiat limbi clasice și filozofie și cine mai știe ce sub tutela unui geniu țicnit și excentric pe nume Wittgenstein, care era convins că totul era cuvânt. Serios. Dacă nu-ți pornea mașina, se pare că trebuia înțeleasă ca o problemă de limbaj. Dacă nu erai în stare să iubești, erai absorbit de limbaj. Să fii constipat echivala cu a fi înfundat cu sedimente lingvistice. Pentru mine, toată treaba miroase a rahat, dar bătrâna Lenore Beadsman a luat-o de bună de-a binelea și a avut la dispoziție șaptezeci de ani ca să fiarbă și să distileze trăscăul pe care i-l toarnă lui Lenore în urechile ei înmuiate de căldură în fiecare săptămână. O ațâță pe Lenore cu o anume carte, la fel cum un copil extrem de crud ațâță un animal cu o bucățică de mâncare, sugerând că acea carte are o semnificație specială pentru Lenore, dar refuzând să-i spună ce e, „deocamdată", sau să-i arate cartea, „deocamdată". Cuvinte și o carte și credința că lumea e numai cuvinte și convingerea lui Lenore că lumea ei intimă, personală, e făcută numai din ea, nu de sau pentru ea. Ceva nu e-n regulă. Pe ea o doare. Aș vrea ca bătrâna să moară în somn.

Fiica ei e în același Cămin, cu peste douăzeci de ani mai tânără, o bătrână frumoasă, am văzut-o, ochi căprui și senini și obraji de culoarea unui trandafir care înflorește gingaș și păr ca un argint lichid. Complet idiotizată de Alzheimer, fără să știe cine e sau unde se află, un strop de salivă îi curge printre buzele perfect conservate, frumoase și umede; ambele Lenore o urăsc. Nu știu de ce.

Părul străbunicii lui Lenore e alb ca bumbacul, cu breton, și colțurile i se curbează pe ambele părți ale capului, aproape unindu-se sub bărbie, ca fălcile unei insecte.

De multe ori vom sta întinși și Lenore îmi va cere să-i spun o poveste. „O poveste, te rog", va spune ea. Îi voi spune ce-mi spun mie oamenii, ce îmi cer oamenii să îmi placă și să le dau voie și altora să le placă, ce îmi trimit ei în plicurile lor mari, maro, cu plicuri timbrate și mâzgălite cu adrese în interior și scrisori de intenție semnate „Așteptând un răspuns, Cu respect", la *Frequent Review*. La urma urmei, asta și fac acum: spun povești care nu sunt ale mele. Cu Lenore sunt complet și total eu însumi.

Dar mă întristez. Mi-e dor de fiul meu. De Veronica nu mi-e. Veronica era frumoasă. Lenore e drăguță și are o calitate despre care am stabilit că are legătură cu jocul. Veronica era frumoasă. Dar o frumusețe ca un răsărit înghețat, orbitor și dureros de îndepărtată. Era rece și tare și catifelată la atingere, împodobită cu un păr blond rece și moale, grațioasă, dar nu delicată, plăcută, dar nu bună. Era o bucurie neîntreruptă și absolută să o privești și să o ai pe Veronica... exact până în punctul unde interesele cuiva intrau în conflict cu ale ei. Între Veronica și toți ceilalți se căsca prăpastia cu ecou a Interesului, o prăpastie imposibil de trecut, pentru că s-a dovedit că nu avea decât o parte. Partea Veronicăi. Ceea ce e, am ajuns să-mi dau seama, un alt fel de a spune că Veronica era incapabilă să iubească. Cel puțin, pe mine.

Fizic, căsnicia s-a transformat dintr-o oroare în nimic. Nu pot să mă gândesc la, cu atât mai puțin să povestesc, noaptea nunții, când au ieșit la iveală toate prefăcătoriile. În cele din urmă, Veronica a ajuns să accepte, ba chiar să se bucure de situație; o scutea de eforturi și de rușinea înțepătoare de a-i fi rușine cu mine. Din câte știu eu, nu s-a dus în altă parte. Existența ei, la fel ca frumusețea și valoarea ei adevărată, era intrinsec estetică, nu fizică sau emoțională. Veronica se simțea cel mai bine, sunt în continuare convins, ca exponat uman, încremenită într-un ungher luminos și rece dintr-o sală de expoziție, înconjurată de cordoane de catifea roșie care spuneau „nu atingeți", auzind

doar voci șoptite și tocuri pe gresie. Veronica trăiește acum din cecurile pe care i le trimit eu și se pregătește, mi s-a spus, să se mărite cu un bărbat destul de în vârstă și cu totul fermecător, care deține o manufactură de dispozitive pentru centralele electrice. Ducă-se în pace.

Totuși, mi-e dor de fiul meu. Ceea ce nu înseamnă că mi-e dor de un estet de optișpe ani de la Fordham ale cărui unghii lungi strălucesc de lac transparent și care poartă pantaloni fără buzunare. Mi-e dor de *fiul* meu. De copilul meu. A fost un copil magic, sunt convins pe deplin. Special, cu calități speciale. Un bebeluș special și haios. Veronica a trasat prima dintre multele limite la schimbatul scutecelor, așa că eu schimbam bebelușul de obicei. Eu îl schimbam și, deseori, când stătea pe spate, dând din piciorușele ca niște gogoși, în timp ce îi scoteam scutecul ca un săculeț cald sau amenințător de greu și manevram un Pampers nou și încrețit, urina în sus, pe cravata mea, un jet deschis la culoare și extrem de subțire, și apoi era mirosul de pudră de talc, și cravata îmi atârna grea la gât și picura, și râdeam împreună, el fără dinți și eu trist și adormit, de cravata mea fleașcă de urină. Am și acum unele dintre cravatele alea, țepene și tari și fără strălucire; atârnă în cârligele mici ale cuierului și se lovesc de ușa dulapului când vântul amintirilor bate prin colțurile întunecate ale apartamentului meu.

A fost un băiețel care avea o relație strânsă, dar ciudată cu lumea din jurul lui, un băiat tăcut, cu ochii negri, care de la vârsta deciziilor și a mișcărilor independente a reflectat lumea în oglinda lui specială, deformantă. Vance a fost pentru mine o reflexie. Vance interpreta Istoria și Evenimentul în interiorul lumii lui de copil.

La o vârstă foarte timpurie, foarte timpurie, Vance purta haine negre, bentițe subțiri în jurul capului, ținea în gură bomboane în formă de țigară și lansa raiduri neașteptate, pe furiș, în toată casa, respirând greu și contorsionându-se, trăgând pumni

în aer, plonjând, în cele din urmă, în spatele mobilelor, târându-se pe burtă, zgâriind aerul cu un deget făcut cârlig. Un raid-fulger în bucătărie — mâncarea pisicii dispărea. Un atac silențios în camera mea de lucru — pe piciorul biroului apărea o zgârietură verticală de ac. O trupă nechibzuită de furnici din curtea interioară nimerea într-o ambuscadă și era nimicită eficient într-un bombardament cu mingi de tenis, în timp ce eu și Veronica ne uitam unul la celălalt peste paharele de gin tonic. Eram încurcați și speriați și Veronica suspecta că era vorba de o disfuncție motorie, până când am observat ochii lui Vance într-o seară în timpul cinei, când la știri corespondenții ne-au oferit o altă repriză de chinuri ale morții din războiul din Indochina. Vance nu clipea și nu respira. Și în timp ce Kissinger părăsea Parisul triumfător, un cămin din Scarsdale se demilitariza.

Uneori, tot în perioada aceea, îl găseam pe Vance singur în cameră, cu fața la colțul întunecat în care stătea, cu ambele brațe înțepenite în sus și cu două degete de la fiecare mână indicând semnul păcii. A început să devină clar că, prin miracolul televiziunii, Vance Vigorous se bucura de o relație specială cu Richard Nixon. În timp ce Watergate se stingea în culori aprinse, Vance trecea la priviri furișate, își ciupea șaua nasului până se albea, refuza să spună unde se ducea sau să dea explicații pentru ce făcea. Reportofonul meu — lipsit de bandă și chiar fără baterii, ce-i drept, dar nu mai puțin reportofonul meu — a început să apară în diferite locuri: sub masa din living la cină, pe bancheta din spate a mașinii, sub patul nostru, în sertarul măsuței de corespondență. Când era luat la întrebări, Vance se uita absent la reportofon și la noi. Apoi se prefăcea că se uită la ceas. După demisie, Vance a stat la pat o săptămână, cu simptome cât se poate de reale. Eram înspăimântați. Au urmat ani în care a iertat în tăcere, dar cu o expresie distantă, toate relele pe care i le-am fi pricinuit noi și lumea întreagă; cădea și își acoperea pieptul cu mâinile la cea mai mică observație care i se făcea; sărea pe spate

de pe canapeaua din living și ateriza perfect în picioare, făcând de fiecare dată crăpături în tavan; își lua costumul mititel și la școală și numea un asistent care să-i care servieta mică pe care a insistat să i-o dăruim de Crăciun; umbla legat la ochi prin camerele pline de desene rupte cu steagul. Cine știe câte altele mai erau. Aceasta era lumea pe care monada Vance Vigorous o primise și o oglindise prin sine. Îl preferam pe el lumii, serios.

În copilărie era un sportiv minunat, scotea niște pocnete puternice cu bâta de baseball din aluminiu în Little League, bufnituri grele la meciurile dure de fotbal programate toamna, foșnete ușoare de pânză cu plasele coșurilor de baschet. Putea să alerge în meciurile de fotbal pentru copii, putea să alerge atât de repede și în curbe atât de fluide, cu o asemenea grație, încât reușea să-i facă pe ceilalți băieți să pice doar când încercau să-l atingă. Simte ce simțeam eu în piept, omulețul cu beretă, cu balonzaidul umflat de vânt, uitându-mă la rodul pântecului meu. Vance era un băiat care putea să marcheze de la distanță, să le facă pe mamele piticilor să zbiere isteric și să-și desfacă părul înfășurat în plastic pentru a bate din palme în urechile mele, bătăi din palme abia auzite în aer liber, zdrențe purtate de vânt, la fel ca loviturile surde ale mănușilor mele de piele. Singurul băiețel din aceste meciuri pe capul căruia casca nu părea enormă și hilar de nelalocul ei. Un băiat blond cu ochii negri, grațios, care nu s-a plâns nici măcar o dată și care întotdeauna i-a ajutat pe ceilalți să se ridice și a știut să recunoască meritele celorlalți, înainte să se întoarcă acasă, tăcut în mașină lângă mine, ca să se joace în camera lui de-a criza iraniană a ostaticilor.

Ultimul său act istoric măreț a avut loc la unsprezece ani, când să înceapă școala. Un jumbo-jet fusese doborât în mare de un avion de vânătoare rusesc, omorând congresmeni și călugărițe și copii, trimițând pantofi și mâneci de cămașă și cărți și rame de ochelari să plutească spre țărmurile din nord ale Japoniei. Vance se holba cu orele la pozele din reviste cu avionul

de pasageri, fotografii servite în detalii abundente și vii, cadre de familie pe fundalul verde al curții din spate, poze țepene din albumul de absolvire, poze nouă pe unsprezece cu majorete cu nasuri de Groucho; se uita la ochii oamenilor din poze. Într-o zi, la scurt timp după aceea, s-a urcat pe acoperiș și a sărit de-acolo. Fără să scoată vreun sunet. Casa noastră nu avea decât pivniță și un etaj. A căzut vreo cinci metri și și-a luxat glezna foarte rău. Vance ne-a cerut scuze. A doua zi a sărit de pe acoperiș din nou și și-a rupt laba piciorului. A fost dus la spital și mutat de la un etaj la altul și, în cele din urmă, dus la un doctor lângă Central Park, care nu se știe cum a reușit să-l „vindece" pe Vance într-o singură vizită de oricare ar fi fost lucrul care îl îmbolnăvise. Vance nu a mai sărit niciodată, nici n-a mai făcut raiduri, nici n-a mai căzut și nici n-a mai imitat. Veronica era foarte mulțumită. Eu nu crezusem niciodată că era ceva anume în neregulă cu Vance, deși, bineînțeles, să sari de pe acoperișuri era inacceptabil. Eram trist.

A urmat o perioadă tristă, foarte tristă. Pe măsură ce Vance creștea, eu întineream și deveneam mai trist. Veronica s-a retras și mai mult în cutia ei de cristal a indiferenței politicoase. La insistențele ei, Vance a început să se vadă, nepăsător, cu fete. Niciodată nu s-a văzut cu vreuna de mai multe ori, din câte mi-am dat seama. Vance și-a așteptat în tăcere pubertatea, iar pubertatea a așteptat până când a împlinit cincisprezece ani. Și-a pierdut avantajul staturii și al vigorii și n-a mai avut parte de amiezi reci și vântoase pe tușa cu iarbă proaspătă. Doar sunetele muzicii de sub ușa lui Vance și creta colorată de pe degete și cercurile negre de sub ochii lui negri și frumoasele, foarte frumoasele desene – plate și clare și triste ca aleea noastră de ciment, netede și clare și la fel de lipsite de interstiții ca mama lui — și mirosul persistent și dulce de marijuana din camera lui de la subsol. Vance e acum la Fordham, la Arte. N-am mai vorbit cu el de un an. Nu știu de ce stau lucrurile așa.

Îmi lipsește Vance cu o ferocitate pe care le-o rezervăm celor absenți care nu se mai pot întoarce. Vance nu mai există. A fost îngropat într-un cabinet de pe Park Avenue, în 1983, de un om care ne-a taxat cu o sută de dolari pentru procedură. Vance e, știu cu siguranță, homosexual și probabil dependent de droguri, spălat și transformat încet în adierea fără miros a respirației reci, de Scarsdale, a mamei lui, producându-și desenele de cretă perfecte, plate și fără suflet cu o precizie din ce în ce mai mare. Am primit unul: eu împietrit cu grebla pe peluză, Veronica apărând aiurea peste umărul meu, ducând ceva de băut pe o tavă neagră. Desenul mi-a fost trimis într-un plic maro, la redacția *Frequent Review*, și astfel a rămas nedesfăcut câteva săptămâni.

Uneori îmi lipsește Lenore. Îmi lipsește toată lumea. Țin minte când eram tânăr și simțeam ceva ce identificam ca dor de casă, și apoi mă gândeam că era ciudat, nu-i așa, pentru că eu *eram* acasă, tot timpul. Ce naiba să înțelegem din asta?

Mi-e dor și iubesc din toți rărunchii o fată dintr-o familie ciudată și flamboaiantă, de multe ori ea însăși ciudată și flamboaiantă, cocoțată pe catargul goeletei Frequent and Vigorous, iscodind întinderile cenușii electrice după pâlnia singuratică a unui telefon legitim. Recent, am fost informat de domnișoara Peahen că posibilitatea unui astfel de apel telefonic este acum, grație unei defecțiuni a sistemului telefonic din care facem parte, chiar și mai îndepărtată decât înainte. În timp ce stau aici, umbra clădirii Erieview îmi înmoaie încet biroul în întuneric lichid. Acum, pe jumătate. E ora unu. Luminile mele transformă jumătatea de umbră a biroului într-un negru șters și cealaltă jumătate, încă sub influența soarelui, într-o oroare care sticlește palid, la care nu vreau să mă uit. Lenore, am să mai încerc o dată și, dacă nu ești aici, voi presupune ce e mai rău și în cele din urmă voi ceda șarmului lui Moses Cleaveland, care chiar acum rânjește și licărește alb pe trotuar, șase etaje mai jos. E ultima noastră șansă.

d

În timp ce Lenore se lupta cu un val de apeluri greșite și era gata să-l sune pe Karl Rummage la Rummage and Naw, Walinda Peahen apăru în cabină, în spatele pupitrului centralei.

— Bună, Walinda, zise Lenore. Walinda o ignoră și începu să se uite prin Registrul de Apeluri Justificate, un caiet îngrozitor de subțire, cu una sau două pagini scrise. Judith Prietht apăsase butonul „Ocupat" și vorbea cu o prietenă pe linia privată.

— Ce-i cu mesajele astea pentru tine în Registru cu scrisul lui Candy? Walinda se întoarse și se uită în jos la Lenore pe sub fardul ei verde de pleoape.

— Cred că, dacă sunt justificate, atunci sunt pentru mine, spuse Lenore.

— Fetițo, eu nu mă joc cu tine, așa că aș vrea să-ți intre-n cap să nu te joci nici tu. Trebuia să fii aici la zece. Aici sunt mesaje pentru tine la unsprezece și la unsprezece jumate.

— Am fost reținută, n-am avut ce face. Candy a zis că-mi ține locul.

— O freacă șefa pe ciudata aia de la Frequent and Vigorous, spuse Judith Prietht în telefon, urmărind scena.

— Fetițo, reținută unde? Cum par eu dacă cred că cineva e la muncă, și nu e?

— A trebuit să ajung la căminul de bătrâni.

— La ce oră a ajuns? o întrebă Walinda pe Judith Prietht.

— Uite ce e, eu nu spun nimic, nu vreau s-o bag în bucluc, îi răspunse Judith Walindei. Apoi spuse în telefon: Șefa vrea să știe la ce oră a ajuns, dar am zis că nu zic, nu vreau s-o bag în bucluc.

— Am ajuns pe la douăsprezece și ceva.

— Pe la douăsprezece și ceva. Fetițo, asta înseamnă că ai întârziat peste două ore.

— A fost o urgență.

— Ce fel de urgență, mama mă-sii de treabă?

Judith Prietht își întrerupsese conversația și începuse să urmărească scena.

– Nu pot să-ți spun chiar acum, Walinda, spuse Lenore.

– Fetițo, ai făcut-o, o plătești, nu mă interesează ce faci, nu poți să te joci așa. E ultima oară când te-ai jucat.

Consola începu să piuie, lumina clipea repede, era un apel din interior.

– Nici nu-ți mai bate capul, ai zburat, îi spuse Walinda lui Lenore. Se întinse după telefon și apăsă „Răspunde". Centrala... Se încruntă. Da, domnule Vigorous, este. O clipă, vă rog. Își ținu mâna pe receptor și i-l dădu lui Lenore. Nu mă interesează ce-i spui lu' puță bleagă, ai zburat, șuieră ea.

– Are probleme serioase de data asta, pare-se, spuse Judith în telefon.

– Bună, Rick.

6

1990

a

— Cum sunt fripturile în seara asta?

— Fripturile sunt, dacă-mi permiteți, domnule, pur și simplu superbe. Doar carne de vită aleasă, selectată cu atenție și condimentată cu și mai mare atenție, gătită până la perfecțiune, așa cum e perfecțiunea definită în instrucțiunile dumneavoastră, servită cu garnitura de cartofi și legume pe care ați ales-o și cu un desert savuros.

— Sună delicios.

— Da.

— Vreau nouă.

— Mă scuzați?

— Adu-mi nouă fripturi, te rog.

— Vreți *nouă* fripturi pentru cină?

— Te rog.

— Și cine o să le mănânce, domnule, dacă îmi dați voie să întreb?

— Mai vezi pe cineva la masă? Eu o să le mănânc.

— Și cum Dumnezeu o să faceți asta, domnule?

— Păi, ia să vedem, cred că o să-mi folosesc mâna dreaptă ca să le tai, în seara asta. Bucățile o să mi le bag în gură, o să mestec, elementele acide din saliva mea o să înceapă să dizolve fibra musculară. O să înghit. Et cetera. Adu-le-ncoace!

— Domnule, după nouă fripturi oricui i s-ar face rău.

— Uită-te la mine. Uită-te la burta asta. Crezi că o să mi se facă rău? În niciun caz. Vino aici — nu, serios, vino pe partea asta și uită-te la burta mea. Stai să-mi ridic cămașa... așa. Vezi cât pot să apuc cu mâna? Nici măcar nu pot să stau aproape de masă. Ai mai văzut în viața ta ceva atât de scârbos?

— Am văzut burți și mai mari.

— Ești doar politicos, vrei bacșiș doar. O să-ți primești bacșișul după ce o să-mi aduci nouă fripturi la cină, a căror perfecțiune se definește prin a fi pătrunse mediu, ceea ce înseamnă roz, dar totuși tari. Și nu uita de chifle.

— Domnule, asta depășește, pur și simplu, experiența mea. N-am mai servit niciodată unei singure persoane nouă fripturi odată pe barba mea. Pot să am probleme serioase. Ce se întâmplă dacă, de exemplu, faceți vreo embolie, Doamne ferește? Vi se poate rupe vreun organ.

— Nu ți-am zis să te uiți la mine? Nu-ți dai seama cum sunt? Ascultă-mă cu atenție. Sunt un *porc* obez, grotesc, risipitor, lacom, mâncău, nesătul. Nu ți-e clar? Sunt mai mult căpcăun decât om. E destul loc, la propriu, și pentru *tine* în stomacul meu. Ai auzit? Ai în fața ta un porc. Un maniac după mâncare cu o capacitate nelimitată. Adu-mi carne.

— N-ați mai mâncat de mult? Asta e faza?

— Uite ce e, începi să mă enervezi. Aș putea să te iau la bătaie cu burta mea. Sunt și, dă-mi voie să-ți spun, mai mult decât înstărit. Vezi Clădirea aia de acolo, cea cu lumina aprinsă înăuntru, cufundată în umbră? A mea e Clădirea aia. Aș putea să cumpăr restaurantul ăsta și să te termin. Aș putea cumpăra, și probabil chiar o voi face, toată strada, inclusiv edificiul ăla Weight Watchers, micuț în mod simbolic, de vizavi. Îl vezi? Cu ușile și ferestrele

poziționate în așa fel încât să formeze o față rânjitoare, amenințătoare, cu obrajii supți? Puterea mea financiară îmi permite să cumpăr locul ăla și să-l umplu cu fripturi, să-l umplu cu fripturi crude, pe care aș putea să le mănânc și pe care le voi mânca. În acest scenariu, ușa ar fi blocată cu un os ros; nici măcar un singur trădător slăbănog și plin de el, care cântă psalmi ce înfierează adipozitatea, nu ar fi lăsat să intre. O să izbească ușa și o s-o tot izbească. Dar osul o să reziste. Nu o să aibă puterea necesară s-o pună la pământ. O să caște gura și o să bleasască ochii în timp ce-o să se împingă în geam. O să demolez, o să strivesc, la propriu, cântarul uriaș din capătul naosului luminat puternic din fundul acestui loc cu un maldăr de mâncare. O să-i sară arcurile. O să-i sară. Ce gânduri delicioase. Pot să văd lista de vinuri?

— Weight Watchers?

— *Garçon*, ai în față o creatură periculoasă, te previn. Oamenii acționează în propriul interes. Porcii uriași și demenți, nu. Soția mea m-a informat o vreme că, dacă nu slăbesc, o să mă părăsească. Nu am slăbit, de fapt, m-am îngrășat, și acum mă părăsește. Q. E. D. Și A-1, nu uita de A-1.

— Dar, domnule, cu siguranță, în timp...

— Nu mai e timp. Timpul nu există. L-am mâncat eu. E aici, vezi? Vezi cum tremură? Ăsta care tremură e timpul. Fugi, fugi odată și adu-mi platoul cu osânză, vitele mele nouă la număr, ori de nu, te înfășor în gușa mea și dau cu tine de perete!

— Să-l aduc și pe *maître d'*, domnule? Ca să vă țină de urât?

— Adu-l neapărat. Dar să-l previi să nu se apropie prea tare. Va fi înhățat instantaneu, înainte să aibă timp să guițe. În seara asta voi mânca. Enorm și singur. Pentru că acum sunt enorm de singur. Voi mânca, și zeama poate foarte bine să țâșnească în jurul meu, și dacă cineva se apropie prea tare, o să mârâi și o să mă reped la el cu furculița — uite *așa*, vezi?

— Domnule, zău așa!

— Fugi, fugi cât mai ai zile. Adu ceva care să mă împace. O să mă fac tot mai mare și o să umplu absența care mă înconjoară cu

oroarea prezenței mele gelatinoase. Yin și Yang. În expansiune pentru totdeauna, chelner. Fugi!

– Imediat, domnule!

– Și niște baghete ar fi fost bune, ai auzit? Ce fel de loc mai e și ăsta?

b

– Insist să-mi spui.

– Ai putea să aștepți vreo nouă zecimi de secundă până mă hotărăsc *cum* să-ți spun?

– Ce are hotărâtul cu asta? E o cioacă, eu-s aici, îmi spui despre ce e vorba, *voilà*. E evident că ai ceva pe suflet.

– Uite ce e, normal că-ți voi spune, OK? Nu intra în trepidații. Doar că ceea ce vreau să-ți spun e, *a*, incredibil de ciudat, și nici măcar nu înțeleg prea bine...

– Atunci hai să ne confruntăm amândoi puterea de înțelegere cu problema asta, împreună. Până la urmă, a cui putere de înțelegere și persuasiune ți-a oblojit o Walindă potențial enervată până la dezastru?

– ...și *b*, e ceva despre care mi s-a spus să nu spun, așa că încerc să găsesc o cale să ți-o spun în așa fel încât să compromită cât mai puțin promisiunea mea de a nu spune și să facă rău cât mai puțin persoanei în cauză.

– Limpede ca bună ziua. Limpede ca paharul ăsta de apă, Lenore.

– Vezi să nu-ți răstorni paharul. Uite, ai zis că au niște fripturi grozave aici și că mori de foame, așa că de ce nu ne concentrăm mai bine asupra fripturii tale, care e pe punctul de-a veni, ceea ce cred că se întâmplă chiar acum?

– ...

– Arată super, mulțumesc. Rick, n-ai vrea și un vin?

– Ba da.

– De care?

— ...

— De *care*?

— ...

— Am vrea o sticlă din vinul roșu al casei, dacă e OK... Ești un țânc. Ai înțelegerea și compasiunea unui copil foarte mic, uneori.

— Lenore, pur și simplu te iubesc. Știi asta. Fiecare fibră a făpturii tale e iubită de fiecare fibră a făpturii mele. Gândul că există chestii legate de tine, care te privesc, care te tulbură, despre care eu nu știu îmi face sângele din ochi să mi se scurgă în cap.

— Interesantă imagine. Uite, gustă din friptură. Ai zis că ai putea să mănânci un cal.

— ...

— E bună?

— Bună de nu se poate. Acum insist să-mi spui.

— ...

— Are legătură cu tipul ăla, Rummage, pe care ai încercat să-l suni când eu o țineam pe Walinda ocupată ca să nu mă forțeze să aleg între serviciile ei și ale tale, chiar dacă a fost angajată de Frequent însuși? Să mă ridic și să-l sun pe Rummage chiar acum?

— Nu e acolo. Nu e aici.

— ...

— Se pare că e plecat din țară cu tatăl meu.

— Ca să ce?

— Nu pot să-ți spun.

— E același „nu pot să-ți spun", sau e altul?

— Altul.

— Acum sunt profund rănit și nervos.

— Uite, pot să te asigur că-ți spun mai târziu, și nu-ți spun acum, și mă gândesc, și îmi mănânc salata? E OK? O să rămân la tine în noaptea asta, chiar am de gând, chiar dacă i-am spus lui Candy că vin acasă, și o să stăm de vorbă. Chiar am nevoie de

sfatul tău. Al tău în mod special, Rick. Trebuie doar să-mi dau seama ce se întâmplă cu mine mai întâi, o clipă, OK?

– E destul de rău, și are legătură cu căminul de bătrâni, și nimeni n-a dat colțul.

– Mănâncă-ți friptura.

– Voiam doar să...

– Rick, cine-i ăla?

– Unde?

– Acolo, singur, la masa aia?

– Nu știi cine e?

– Nu.

– E Norman Bombardini. Proprietarul nostru și colegul de Clădire, de la Compania Bombardini, i s-a dus buhul de la faza cu orbita scheletului.

– E un om solid.

– E solid.

– Gigantic, mai degrabă. De ce bombăne și mestecă în gol la marginea mesei?

– Doamne, Dumnezeule. Am înțeles, mai ales de la Warshaver, de la club, că nu-i merge prea bine. Probleme cu nevasta. Probleme cu sănătatea.

– Se pare că ar trebui să mai slăbească.

– Cred că a încercat, s-a lăsat și a încercat iar, ani la rând. Un om interesant. Warshaver face aluzii în stânga și-n dreapta că firma lui e pe cale să se ducă de...

– Oh, Doamne.

– Ce e?

– Uite ce aduce chelnerul.

– Sfinte Sisoe.

– Nimeni nu poate mânca toată aia.

– Sărmanul Norman.

– Oh, ce scârbos. Ar putea măcar să aștepte până când o pune chelnerul pe *masă*.

– Trebuie să-i fie foarte foame.

— Nimănui nu-i e atât de foame. Și mi se pare mie, sau tocmai a încercat să-l muște pe chelner? Nu-i așa că a încercat să-l muște?

— Trebuie să fie de la lumina de-aici.

— Ce mizerie face.

— Nu l-am văzut niciodată așa.

— Îi stropește pe oamenii de la celelalte mese. Doamna aia și-a pus pe cap șervetul!

— Ăla e un șervet? Îi stă chiar bine.

— Ești groaznic. Uite, sunt nevoiți să plece.

— Păi, se pare că aproape au terminat de mâncat, oricum.

— Ei bine, eu nu. Nu mă mai uit.

— Probabil că e mai bine așa.

— ...

— ...

— Dar nu pot să nu aud, nu?

— Din păcate, nu.

— Doamne, fii atent, aproape că a terminat. A mâncat un munte de mâncare, la propriu, în vreo două minute.

— Păi, la urma urmei, multă a căzut pe jos.

— Cred că o să mi se facă rău.

— Sunt sincer îngrijorat. Povestea asta aproape că mi-a luat gândul de la faptul că nu ai încredere în mine. Lui Norman nu-i e bine.

— Cum se face că nu l-am văzut niciodată? Îi văd mereu mașina, pe locul ăla.

— Cred că are probleme cu dimensiunile ușii din față. Are o intrare specială în aripa estică. Lift. Cabluri întărite.

— Uau.

— ...

— A terminat-o pe toată? A terminat de mâncat?

— Acum o lasă mai moale, fără doar și poate. Deși intuiesc că lipsește ceva. Vezi cum se uită în jur?

— Doamne, Rick, uite ce-i pe jos.

– Desertul. Asta lipsește. Și uite că apare și chelnerul.

– Violează legile naturii dacă mănâncă toată aia și nu moare.

– Auzi, Lenore, cred că ar trebui să mergem să vedem dacă putem să facem ceva.

– Glumești? Cred că acolo e un om dement. Nu cred că a fost de la lumină, chiar cred că a vrut să-l muște pe chelner. Vezi cum aruncă deserturile pe masă de la distanță?

– Norman e sătul, totuși, se vede. Deserturile sunt oarecum normale, mai mult sau mai puțin.

– Tu mai ai mult din friptură, să știi.

– Friptura mai are de așteptat. Oricum, mă simt sătul prin simpatie.

– Ce faci? Glumești? Eu cred că glumești.

– Haide.

– Mare greșeală, Rick. Nu vreau să fac asta.

– Fii sportivă.

– Și cum o să ajungi acolo?

– Pe ocolite. Hai după mine. Fii atentă la...

– Am văzut.

– Norman?

– Cine-i acolo?

– Rick Vigorous, Norman.

– Nu e momentul, Vigorous. Bestia lucrează, după cum vezi.

– Norman, eram la altă masă, acolo, dincolo de plante, vezi?

– ...

– ...și ne-am gândit să venim să vedem dacă n-o fi ceva cât de mic în neregulă și ca să ți-o prezint pe această domnișoară, care lucrează în Clădirea noastră și pe care poate o știi, sau nu.

– Nu cred că te știu, nu.

– Norman Bombardini, ți-o prezint pe domnișoara Lenore Beadsman, Lenore, domnul Bombardini.

– Încântată.

– Beadsman. Nu cumva are vreo legătură cu Stonecipheco Beadsman?

— Lenore e fiica domnului Beadsman.

— Fiica. Interesant. Stonecipheco Baby Foods. O linie de produse reușită, serios. Cam moi și cam zemoase pentru gustul meu, bineînțeles...

— Păi, e mâncare pentru bebeluși, Norman.

— ...dar orice cojoc își are proverbialul ac. Vă rog să luați loc.

— Ce zici?

— Mmm...

— Bun.

— Dați farfuriile la o parte. Probabil că nu vrei să stai pe scaunul ăla, domnișoară Beadsman, mă gândesc.

— Nu chiar.

— Uite altul.

— ...

— Deci, Norman.

— Presupun că niciunul dintre voi nu vrea puțin ecler.

— Nu, mulțumesc.

— Nu, mersi, Norman, serios.

— Păi, atunci e bine, pentru că nu vă dau niciunul. Sunt ale mele. Le-am plătit și sunt ale mele.

— Nimeni nu neagă asta.

— Ești destul de vehement când spui asta, aș zice.

— Domnișoară Beadsman, nu ești vreuna dintre fetele alea tupeiste, nu? Una dintre fetele alea cu tupeu? Nevastă-mea are tupeu. Sau, mai bine zis, avea tupeu. Sau, mai bine zis, era nevasta mea. Tupeul mă face incontrolabil de feroce, iar ăsta e un risc nu tocmai de neglijat pentru posesor.

— Lenore e relativ lipsită de tupeu, serios.

— Mersi, Rick.

— Deci, Norman, cum merge treaba?

— Treaba e enormă și grotescă și dezgustătoare, Vigorous; n-ai cum să nu vezi asta.

— O analiză destul de lucidă, serios.

— Ai grijă, domnișoară Beadsman. După mine, ăsta e tupeu.

– Norman, n-am putut să nu observ că mănânci mai mult decât pare absolut firesc. Sau sănătos.

– Mă descurc eu, Vigorous.

– Așa că am presupus că se întâmplă ceva.

– Perspicace, ca de obicei.

– ...

– Vrei să afli povestea? Ți-o spun cu plăcere. Cred că am destulă energie calorică înmagazinată ca să rezist să-ți spun povestea. E scurtă. Sunt monstruos de gras. Sunt un căpcăun. Soția mea a fost dezgustată și scârbită. Mi-a dat șase luni să slăbesc cincizeci de kilograme. M-am înscris la Weight Watchers... vezi acolo, vizavi, fațada aia sfrijită? În după-amiaza asta s-au împlinit mărețele șase luni de cântar. Ca să zic așa. În aceste șase luni, m-am îngrășat treizeci de kilograme. Un baton neascultător de Snickers mi-a căzut din manșeta pantalonilor și s-a rostogolit la picioarele soției mele când m-am urcat pe cântar. Cântarul de acolo, de vizavi, e un instrument ingenios. Setezi noua greutate dorită și, dacă ajungi la ea sau sub, cântarul izbucnește în fluierături și urale înregistrate și cântă un marș triumfal. Se spune că din capătul de sus îi țâșnesc steguleț care flutură mecanic înainte și înapoi. Un eșec — vezi, de exemplu, cazul meu — se termină cu un cântec funebru flatulent produs de o tubă dezamăgită și disprețuitoare. În caznele acesteia, soția mea m-a părăsit, pe mine, clădirea, la brațul unui distribuitor zvelt de iaurt, pe care plănuiesc chiar și acum să-l zdrobesc, financiar vorbind, mâine la prima oră. Domnișoară Beadsman, vezi că e un ecler pe jos, în stânga scaunului dumitale. Ai putea să-l așezi pe farfuria asta, cu pierderi minime de ciocolată?

– ...

– Minunat.

– Totuși, Norman, te știu un om foarte inteligent. În mod cert problemele cu soția nu sunt un motiv să mănânci așa. Să te autodistrugi. Un presupus eșec la Weight Watchers... dă-i dracu' pe Weight Watchers!

— Nu, Vigorous; ca de obicei, nu. În după-amiaza asta am ajuns să înțeleg că Weight Watchers — și industria slăbitului, cărțile de slăbit, personalitățile din domeniul slăbitului și cultul slăbitului în general — sunt lucruri incredibil de adânci. Toți ăștia au în comun o viziune asupra universului cu care mă aflu într-un acord deplin.

— O viziune asupra universului? Norman, eu...

— Văd că ești interesată, domnișoară Beadsman. Am reușit să-ți stârnesc interesul?

— Într-un fel.

— Lucrurile mici, îmi închipui, nu prezintă interes pentru o fată cu tupeu, tunsă ultima modă.

— ...

— Yin și Yang, Vigorous. Yin și Yang. Sinele și Celălalt.

— ...

— Weight Watchers au ca axiomă descriptivă faptul transparent de adevărat că pentru fiecare dintre noi universul e împărțit complet și clar și profund între, în cazul meu, de exemplu, eu, de-o parte, și toate celelalte lucruri, de cealaltă. Asta definește exhaustiv, pentru fiecare dintre noi, întregul univers, Vigorous. Întregul univers. Sinele și Celălalt.

— Mie mi se pare incontestabil, Norman.

— Da, și nu numai că fiecare dintre universurile noastre e așa, ci suntem și prin natura noastră, fără excepție, *conștienți* de faptul că universul e astfel împărțit, între Sine, de-o parte, și Celălalt, de cealaltă. Complet împărțit. E parte din conștiința noastră.

— Cum zici tu.

— Și ei susțin ca axiomă normativă faptul fără îndoială adevărat și incontestabil în aceeași măsură că fiecare trebuie să-și dorească propriul univers cât mai *plin* posibil, că Oroarea cea Mare constă într-un univers personal gol, zdrăngănitor, un univers în care găsești propriul Sine, pe de-o parte, și spații singuratice, vaste și pustii, înainte ca Celălalt să apară măcar în peisaj, de

cealaltă parte. Un univers non-plin. Singurătate, Vigorous. Weight Watchers se consideră niște luptători în marele război împotriva singurătății. Și nu e asta o cauză nobilă? O clipă. Hei, chelner! Să știi că n-aș spune nu unei bomboane mentolate! Nu te sfii să ne aduci niște bomboane mentolate! Mă scuzați. Singurătate. Echilibru. Cu cât e mai gol universul tău, cu atât e mai rău. Cu asta suntem cu toții de acord, fără îndoială. Voi nu sunteți?

— ...

— ...

— Acum, Weight Watchers înțeleg problema ca și cum ea ar implica nevoia de a avea cât mai mult Celălalt posibil în jur, astfel încât relația e a unui Sine minim cu un Celălalt maxim. E un mod valid, deși, așa cum am văzut în după-amiaza asta, nici pe departe singurul de a ataca problema. Înțelegi încotro se îndreaptă digresiunea mea, Vigorous?

— Păi, digresiune e un fel de-a...

— Mi-am dat seama că puțin îmi pasă. Un univers plin, Vigorous, domnișoară Beadsman. Fiecare dintre noi are nevoie de un univers plin. Weight Watchers și aliații lor ne reduc sistematic elementul Sine din univers, astfel încât mărețul grup Celălalt să fie atras fizic de Sinele mult mai atractiv acum și să dea fuga să umple golul cauzat de acea diminuare a Sinelui. Sigur că nu e incorect, dar la fel de sigur e că reprezintă doar *jumătate* dintre soluțiile valide la problema universului plin. Devine evidentă acum digresiunea mea? La fel ca în ingineria genetică, Vigorous. Întotdeauna există mai mult decât o singură soluție.

— Cred că eu...

— Un univers plin în mod autonom, Vigorous. Un univers plin în mod autonom, domnișoară Beadsman.

— Ce să fac cu bomboanele astea mentolate de-aici?

— Iau eu bolul, mulțumesc. Decât să diminuăm Sinele pentru a-l convinge pe Celălalt să ne umple universul, am putea alege, bineînțeles, să umplem universul cu *Sine*.

— Vrei să spui...?

— Da. Plănuiesc să ajung la dimensiuni infinite.

— Mă-nșel eu, sau am zis „mare greșeală"? N-am menționat că boii nu-s acasă?

— Lenore, te rog. Norman, prietene, serios. O viziune asupra universului e una. Nimeni nu poate ajunge la dimensiuni infinite.

— A încercat cineva vreodată?

— Nu, din câte știu eu, nu, dar...

— Atunci fă-mi favoarea și nu-mi vinde gogoașa barierei finitului până nu am încercat. Nimeni n-a reușit nici să dea viață untului până acum, și totuși...

— Ce-a fost asta?

— Nimic. A se ignora. O scăpare...

— ...

— Da, și în seara asta începe Proiectul Total Yang. O să cresc, și o să cresc, și o să tot cresc. În cele din urmă, nu va mai fi, bineînțeles, loc pentru altcineva în univers, ceea ce mă tem că înseamnă că nici pentru voi doi, drept urmare, vă cer scuze, dar mai spun și pagubă-n ciuperci.

— Serios, mi-a plăcut foarte mult, trebuie să repetăm figura. Mai bine mergem, salata mea atrage o muscă acolo, o văd.

— Arată apetisant.

— Din păcate, e a mea și nu face încă parte din universul tău, cel puțin deocamdată. Rick, ne încumetăm și noi să ne întoarcem...?

— Norman, n-aș fi sincer dacă nu ți-aș spune în față că sunt îngrijorat pentru tine, de perspectiva ta emoțională asupra lumii exterioare, având în vedere ce mi-ai povestit despre ziua pe care ai avut-o, cu toate încercările prin care ai trecut.

— Nu va mai fi o perspectivă asupra lumii exterioare, în cele din urmă. Ci doar asupra lumii din interior. Sper doar să-l pot zdrobi financiar pe acel distribuitor de iaurt înainte să apară vreo diferență semnificativă între mine și el. Bomboanele mentolate

fără zahăr sunt deosebit de bune aici, mi se pare. Puteți să luați fiecare câte una, dacă doriți.

— ...

— ...

— Chiar foarte bune. Bineînțeles, un alt avantaj al felului în care abordez problema Yin/Yang e faptul că să ții dietă devine cel mai rău lucru pe care-l poți face. Mi se pare că dieta mă face furios până la demență. Dieta mă face să vreau să omor pe toată lumea din jurul meu.

— În loc să le ștergi spațiul.

— Nu ești deloc netăioasă, nu-i așa ? La fel ca tatăl tău. Tatăl tău se pricepe. Aș putea, bineînțeles, să las neumplute anumite cotloane ale universului pentru aceia care îmi stârnesc sentimente de afecțiune și atașament.

— O să mă întorc la tine, probabil, dacă începe să se aglomereze.

— Norman, prietene, vreau să știi că voi fi pe-aici și disponibil dacă vei dori vreodată să vorbim, n-o să zic să rumegăm vrute și nevrute, sau dacă vei dori pur și simplu să ai un prieten lângă tine. Voi sta pe-aproape pentru tine, Norman.

— Virtutea care te încununează, Vigorous. Cea mai mare calitate a ta. Ești întotdeauna pe-aproape.

— Cel puțin, o vreme.

— Lenore, *te rog*.

— Domnișoară Beadsman, începe să-mi placă de tine, doar dacă nu cumva e rezultatul comparației inevitabil favorabile între oricine și Vigorous aici de față. Ai avut vreodată relații sexuale cu cineva care avea curând să ajungă la dimensiuni infinite ?

— În această notă, cred, eu o să plec... Rick ?

— Într-adevăr. Norman ?

— La revedere, Vigorous. Bucură-te de Sinele ăla cât mai poți.

— Cred că același traseu înapoi ar fi...

— Nicio problemă.

— Mai mâncăm ce-a rămas ? Ți-e foame ?

— Glumești ? Hai să plecăm odată. Lasă-mă acasă și o să fac rapid un duș și o să-mi iau câteva lucruri și o să încerc s-o conving pe Candy să mă ducă la tine și tu poți să mă aduci înapoi dimineața. N-am chef să mă înghesui în mașina mea în seara asta.

— Într-adevăr. Mai e, bineînțeles, problema cu lucrul ăla important pe care nu mi-l spui.

— Spune, spune, spune.

— Aș putea să-l sun pe Vern Raring la centrală, să văd dacă știe el.

— Îți urez succes să dai de el, și nu de un oarecare Enrique brânzarul.

— Liniile. Am uitat. Walinda era lividă. Toate chestiile astea trebuie să-ți fi făcut o zi pe cinste, dacă ne gândim și la faptul că îți făceai griji pentru lucruri de nespus et cetera.

— Nemernicia acestei zile a fost enormă.

— Așa e.

— Nu e deloc amuzant. Tipul ăla a sărit calul.

— Hei, uite, dă să plece.

— Nu-l invidiez deloc pe picolo.

— Halal notă, fac pariu.

— N-o să parchez pe locul lui niciodată, asta e sigur.

— Pe-aici, dă-mi voie.

— ...

7

1990

a

Lenore Beadsman se afla în posesia următoarelor lucruri. Unul dintre cele două dormitoare pătrate cu podele de lemn lustruite și șemineuri scoase din funcțiune la etajul al treilea al unei enorme case gri care aparținea unui chirurg stomatolog, în East Corinth. Trei geamuri mari, două spre vest, toate scârțâind de curățenie, doar unul deschis, pentru că numai unul avea plasă. De la fereastră, afară, în partea dreaptă, priveliștea îmbinării strânse a pământului geometric suburban cu cerul șters era străpunsă de dinții subțiri și îndepărtați ai Clevelandului. Fereastre prin care, spre sfârșitul zilei, năvălea un asfințit de culoarea dovleacului. Pervazuri care erau mai mult rafturi și care ieșeau atât de mult în afară în partea de jos a ferestrelor, încât se putea sta pe ele, și chiar se stătea, deși erau pline de cuie și de asperități ascuțite de vopsea întărită, problemă care se rezolva cu pernele negre de catifea reiată, pe care Lenore le avea, de asemenea, în posesie, așezate pe pervazuri.

Un scrin de la Mooradian's, în care erau haine și pe care se afla, sprijinită de un suport triunghiular de carton care se plia în spate, o fotografie în care apăreau Lenore, sora ei, cei doi frați,

străbunica ei, Lenore Beadsman, și străbunicul ei, Stonecipher Beadsman, adunați în jurul unui glob pământesc de lemn într-un decor de studio foto. Făcută în 1977, când Lenore avea unsprezece ani și un dinte minus în față. Mai era, sprijinită de acea fotografie, o fotografie neînrămată, în care apărea mama lui Lenore, în rochia ei dantelată de mireasă, făcută din in, lângă o fereastră mare, inundată de lumina tulbure de primăvară, privind în jos și aranjând niște obiecte specifice evenimentului. Fotografia, așezată pe o batistă întinsă de bumbac, cu „Campionatul de bridge din Vestul Mijlociu, Des Moines, Iowa, 1971" brodat într-un colț.

Trei sertare cu șosete și chiloți și așa mai departe și un sertar cu săpun. Un pat, din nefericire nefăcut acum, cu un cadru masiv, vechi și strălucitor de arțar și o pernă înfășată într-o față de pernă cu un leu pe ea, pe care Lenore o avea de foarte mult timp. Un raft în frigiderul din bucătăria de jos, pe care erau înghesuite sticle de apă minerală și bere de ghimbir, niște morcovi vechi, înnegriți, cu vârfurile moi, niște lămâi verzi. O parte a frigiderului gemea de pungi de plastic cu legume congelate, mixuri de legume congelate, cu care Lenore trăia în mod obișnuit.

Un scaun moale și ușor, acoperit cu o imitație groasă de catifea maro, care se putea lăsa pe spate până ajungeai aproape cu capul la podea. Un scăunel de sprijinit picioarele, cu șezut de pai. O măsuță neagră, improvizație nefericită de birou, care în acest moment oricum era goală. Un scaun negru de lemn așezat la masă, care era foarte enervant pentru că unul dintre picioare era mai scurt decât celelalte. O lustră și mai enervantă, cu o lumină albă, orbitoare. Două lămpi ceramice cu lumină slabă, cu fructe și flori pictate pe suport, cumpărate ca alternativă la lustră, lămpi care după asfințit aruncau pe pereții crem umbrele uriașe de călugărițe prădătoare ale lui Lenore și Candy Mandible.

Unsprezece cutii cu cărți din colegiu, cele mai multe cutii Stonecipheco, cu desene cu bebeluși râzând, imprimați cu cerneală roșie pe laturile de carton. Toate cutiile sigilate, banda adezivă

medicinală, luată prin metoda îndouplecării profesorului de sport de a nu face ora sub pretextul unei glezne umflate în mod misterios înainte de absolvire, încă netăiată, în curs de îngălbenire. Cutiile puse unele peste altele de ambele părți ale ferestrelor dinspre vest și folosite ca suport pentru un casetofon și o cutie de casete și o fucsia deprimată și fără flori din cauza lipsei de apă și a arșiței de august. O mașină de popcorn care face popcorn cu aer fierbinte. O cutie de Kleenex. O perie dintr-o imitație de carapace de țestoasă. Un cadru vechi pentru mers în colțul estic, cu două piese curbe de aluminiu unite cu un suport de mahon format din două bare cu mânere moi învelite în pânză și numele „YINGST" gravat în lemnul uneia dintre bare, deasupra unei poze publicitare, atârnate cu scotch, a lui Gary, dansatorul deosebit de zâmbăreț de la Lawrence Welk. Acces parțial la baia de jos, ceea ce înseamnă acces parțial la o chiuvetă, o măsuță, un dulăpior de medicamente, o cadă cu duș și o perdea de duș plină de urme de săpun întărit, cu papagali galbeni.

O colivie pe un suport de fier în colțul dinspre nord. Sub ea, pe jos, un covor de ziare împrăștiate, presărat cu semințe. Un sac uriaș cu semințe pentru păsări în dreapta ziarelor, sprijinit de perete. O pasăre, în colivie, un papagal nimfă, galben-lămâie deschis și fluorescent, cu o creastă de pene roz și țepoase de lungimi diferite, două gheare solzoase enorme și ochi atât de negri, încât străluceau. O pasăre pe care o cheamă Vlad Țepeș, care și-a petrecut cea mai mare parte din viață șuierând și privindu-se în oglinda agățată de un șir de agrafe de birou Frequent and Vigorous în colivia de fier, o oglindă atât de mătuită și de neclară de la scuipatul de pasăre al lui Vlad Țepeș însuși, încât Vlad Țepeș nu ar fi putut să vadă nimic altceva decât o pată gălbuie în spatele unei suprafețe încețoșate. Și cu toate astea. O pasăre care, ocazional și pentru o porție exagerată de semințe, putea fi făcută să nu mai șuiere și să emită un ciudat, din altă lume, „frumușel". O pasăre care, nu de puține ori, mușca literalmente mâna care o hrănea, înainte să-și reia dansul în fața propriei

reflexii fără formă, întinzându-se și contorsionându-se ca să se vadă mai bine. Lenore refuza să mai curețe oglinda, pentru că, imediat după aceea, în aproximativ o jumătate de oră, era acoperită la loc cu scuipat uscat. Un aspirator de mână Black and Decker, folosit ca să aspire semințele și penele căzute sau găinațul, se afla pe jos în dreapta sacului de semințe, după ce căzuse din suportul lui de pe perete cu câteva nopți în urmă.

Câteva obiecte personale în baie. Un dulap plin cu rochii albe. Un suport de pantofi care se bomba ca o zmeură din cauza pânzelor negre. Un raft deasupra biroului, pe jumătate plin cu cărți în spaniolă. Tot pe raft, un ceas sâcâitor care ticăia și bâzâia la fiecare minut și un căluț spaniol de ceramică, al cărui cap se scotea și în care Lenore își ținea cheia de rezervă. Deasupra ferestrei dinspre vest, jaluzele venețiene stricate, care cădeau în capul celui care încerca să le lase. O suprafață mată, plină de crăpături în geam, în partea de sus a ferestrelor, de la zgomotul avioanelor.

Un manual intitulat *Îngrijirea păsărilor exotice*. Un petic de perete ciugulit în spatele coliviei, pe care Vlad Țepeș îl ciocănea pe întuneric când spectacolul oglinzii lua sfârșit, un petic unde tencuiala se umflase și care o nemulțumea pe doamna Tissaw și în privința căruia se promisese o notă de plată.

Rick o aduse pe Lenore cu mașina și ea dădu fuga sus și se duse în camera ei și își scoase rochia. Se auzea muzică și de sub ușa lui Candy venea un miros de cuișoare. Camera lui Lenore era plină de un asfințit trist, portocaliu și dogoritor. Vlad Țepeș își prinsese picioarele de barele din partea de sus a coliviei și stătea atârnat cu capul în jos, încercând să găsească un colț în care să se vadă în partea de jos a oglinzii lui mânjite.

— Salut, Vlad Țepeș, spuse Lenore, în sutien și chiloți și pantofi.

— Bună, spuse Vlad Țepeș.

Lenore se uită la pasăre.

— Poftim?

– Trebuie să fac ce e mai bine pentru mine, ca persoană, spuse Vlad Ţepeş, îndreptându-se şi uitându-se la Lenore.

– Doamne sfinte!

– Femeile au şi ele nevoie de spaţiu.

– Candy! Lenore se duse şi deschise uşa lui Candy Mandible. Candy făcea stretching pe podea, într-un şpagat aproape până jos, într-un costum argintiu de gimnastică, cu o ţigară de cuişoare în gură.

– Iisuse, fetiţo, te aşteptam, ce mai faci? Candy se ridică şi se duse să închidă casetofonul.

– Vino repede, fii atentă la Vlad Ţepeş, zise Lenore, trăgând-o pe Candy de mână.

– Drăguţă costumaţie, spuse Candy. Cum a rămas cu urgenţa neclară? Ce fac Lenore şi Concarnadine?

– Eşti drăguţ, dar cu genul ăsta de discuţie ajungem fix nicăieri, spuse Vlad Ţepeş, belind tâmp ochii la el însuşi în oglinda înceţoşată. Sentimentele mele pentru tine *sunt* profunde. N-am zis niciodată că nu.

– Ce dracu' a păţit? o întrebă Lenore pe Candy.

– Hei, asta spuneam eu adineauri, zise Candy, uitându-se la Vlad Ţepeş.

– Poftim? spuse Vlad Ţepeş.

– Repetam ce să-i spun lui Clint în seara asta, în seara asta o rup cu el, m-am hotărât. Am stat aici, făcând repetiţii, şi te-am aşteptat.

– Salut, Vlad Ţepeş, spuse Vlad Ţepeş. Uite nişte mâncare specială-pecială.

– Cum de vorbeşte aşa, deodată? întrebă Lenore. Spunea doar „frumuşel", şi asta doar dacă îi turnam tone de seminţe ca să-l conving.

– Sunt o grămadă de fete drăguţe pe lume, Clinty, eşti doar incredibil de *serios*, spuse Vlad Ţepeş.

– Clinty? spuse Lenore.

— Clint Roxbee-Cox, vicele de la Allied care are un Mercedes? Cu ochelari și un fel de accent englezesc?

— Clint, Clint, Clint, ciripi Vlad Țepeș.

— Taci din gură, spuse Candy Mandible.

— Furia e firească, spuse Vlad Țepeș. Furia e o eliberare firească, las-o să iasă.

— Înainte nu vorbea așa, spuse Lenore.

În lumina portocalie de pe dușumeaua lucioasă de lemn începeau să apară coloane negre, subțiri, pe măsură ce soarele cobora în spatele zonei centrale a Clevelandului.

— Ciudat ca dracu'! Am fost aici pe la 6:30 și doar șuiera și ciripea. Și am ieșit să alerg și m-am întors și am repetat ce să-i spun lui Clint și apoi m-am dus să-mi fac stretchingul și dup-aia ai apărut tu, spuse Candy, scuturându-și țigara în colivia lui Vlad Țepeș.

— Bineînțeles că mă satisfaci, Clinty. Să nu crezi că nu, spuse Vlad Țepeș.

— I-ai dat de mâncare? o întrebă Lenore pe Candy.

— În niciun caz. Încă mai am cicatricea aia pe degetul mare, spuse Candy. Ai zis că o să-i dai numai tu de-atunci încolo.

— Atunci, cum de are vasul ăsta plin?

— Și femeile au nevoie de spațiu.

— Trebuie să-i fi rămas de dimineață, spuse Candy. Sutienul ăsta e nou?

Vlad Țepeș începu să-și ciugulească semințele; creasta roz și țepoasă i se ridică și i se lăsă pe spate apoi.

— Asta e cea mai bizară zi din toate timpurile, spuse Lenore, descheindu-se la pantofi. Eu și Rick am luat cina cu domnul Bombardini? De la Compania Bombardini, i s-a dus buhul de la faza cu orbita scheletului?

— L-ai cunoscut pe Norman Bombardini? spuse Candy.

— Nu știu ce înțelegi tu prin dragoste. Spune-mi ce înțelegi prin acest cuvânt, spuse Vlad Țepeș.

— Va trebui să cumperi un căluș foarte mic, spuse Candy.

– Candy, omul încearcă să mănânce până crapă pentru că l-a lăsat nevastă-sa. Deja are o tonă. Mânca ecleruri de pe jos. Lenore își luă halatul de pe piciorul patului, își desfăcu sutienul în lumina soarelui și se îndreptă spre baie. Candy o urmă în hol.

– Nu poți să-mi scoți ochii cu chestii pe care nu le-am promis! strigă Vlad Țepeș după ele.

b

Lenore făcu duș în timp ce Candy Mandible stătea sprijinită de chiuvetă și fuma o țigară de cuișoare învăluită-n aburi.

– Nu pricep, spuse Candy. Cum să lase douăzeci și ceva de pacienți s-o ia la trap și să nu-i vadă sau să-i oprească?

– Mai degrabă să se târâie, spuse Lenore de sub duș.

– Corect.

– O să presupun, pur și simplu, bănuiesc, că, dacă taică-meu știe, Lenore e OK. O să presupun că a luat-o cu el în Corfu la întâlnirea asta cu președintele celeilalte companii care face mâncare pentru bebeluși. Doar că pe Străbunica n-a interesat-o niciodată Compania nici cât negru sub unghie. Doar că tata și Străbunica se urăsc, într-un fel sau altul. Doar că Străbunica trebuie să aibă 27 de grade în jur, sau se învinețește. Doar că mai lipsesc douăzeci și cinci de oameni. Ar fi trebuit să fie mare înghesuială în Corfu la ora asta. Dar am să presupun că i-a dus tata undeva. Doar că, Dumnezeule, nici prin cap nu-mi trecea că mai știe unde e Căminul. Deși e al lui. Rummage and Naw se ocupă de Cămin în locul lui. Jetul dușului șuieră pe perdea pentru o clipă. Nu știu dacă ar trebui să aștept până se întoarce tata, sau nu. Nu pot să mă urc, pur și simplu, în avion și să mă duc în Corfu. Nu am niciun ban. Și, plus de asta, cine știe unde anume or fi în Corfu.

– Te-ar putea împrumuta Rick, are de unde.

– Lui Rick nici nu i-am spus încă. E la pământ. Lenore opri dușul și ieși. Cred că Rick a cam luat-o razna un pic azi când

ne-am întâlnit. Candy își aruncă țigara în toaletă. Scoase un sâsâit scurt. Începu să se spele pe dinți. Părea OK la masă. Doar că vrea să știe tot timpul unde sunt. Ăla care a luat-o razna rău de tot e Norman Bombardini. Vorbea despre infinit și despre untul viu.

— Cum?

— Halatul meu miroase ca dosul unui covor, zise Lenore, adulmecându-și halatul maro. E mucegăit de tot.

— Ar trebui să vezi dacă Lenore nu cumva e la cineva din familia ta, spuse Candy.

— Și pe Vlad Țepeș ce naiba l-a apucat?

— Ar trebui să vezi dacă Lenore nu cumva e la cineva din familia ta.

— Ce? Da. E o idee bună. Doar că n-are nicio șansă să fie cu John, nici n-ai cum să dai de el, și nici de LaVache, tata mi-a zis că nici n-are telefon. Și de ce să se ducă Străbunica până la Amherst? Poate la Clarice, mă gândesc. Doar că, dacă Străbunica ar mai fi fost pe-aici, cum e Clarice, m-ar fi sunat măcar să-mi spună că n-a pățit nimic.

— Poate că a încercat și a nimerit numai la Steve's Sub.

— Doamne, mai e și asta, ce zi belită la muncă. Peter ăla, care arată ca un negativ, nu s-a mai întors, și nici vreun alt tip de la Tuneluri n-a mai dat vreun semn. Lenore încercă să șteargă oglinda de aburi. Candy o șterse pe spate cu un prosop și își scoase costumul de gimnastică și intră la duș. Lenore întinse mâna după perdea și Candy îi dădu săpunul și Lenore o săpuni încet pe spate, așa cum îi plăcea lui Candy. Și primim telefon după telefon la centrală, și aproape toate sunt greșite, și Prietht râde.

— O s-o omor. O s-o asasinez, în curând. Un negativ?

— Și Walinda și-a ieșit din minți că am întârziat. Avea de gând să mă dea afară. Îmi tot spunea „nu te juca".

— Când spune „nu te juca" e clar că e scoasă din minți, spuse Candy, ieșind de la duș.

Aburul din baie era acum atât de dens, încât Lenore abia vedea ușa ca să o deschidă. O deschise. Aerul rece de pe hol năvăli înăuntru și împrăștie aburul. Lenore începu să se spele pe dinți.

– Ar trebui să mă epilez pe picioare, spuse ea. Picioarele scot sunetul ăla când mi le frec.

– Păi, epilează-te.

– Așa, și, Candy, ce l-a apucat pe Vlad Țepeș? Mă gândesc că poate e bolnav. Rick a zis că tanti aia de la magazin a zis că papagalii nimfă nu vorbesc așa de mult, în general. Poate e pe moarte și asta e ca explozia finală de focuri de artificii, chiar înainte să se termine focurile de artificii.

– Clinty, sexul e bestial, știi că sexul e bestial, ți-am zis că mă împlinești, dar sexul ține câteva ore pe zi, nu poți să-l lași să-ți conducă viața complet, zise o voce aspră de pasăre de pe hol.

– Mie mi se pare că nemernicul ăsta mic e sănătos tun, spuse Candy Mandible, umblând goală pe hol, cu Lenore în halatul de baie în urma ei. Dacă doamna Tissaw aude chestiile astea, ne-am dus pe căcăstoare-n jos. Mai bine ne apucăm să-l învățăm niște psalmi, ceva.

Candy merse în camera ei și Lenore în a ei. Acum camera lui Lenore arăta foarte drăguț. Podeaua și partea de jos a pereților erau într-un întuneric lichid și umbrele întunecate ale copacilor erau scăldate în portocaliul asfințitului pe partea de sus a pereților și pe tavan.

– Sexul ține câteva *ore* pe zi? îi strigă Lenore lui Candy.

– Clint, Clint, Clint, specială-pecială, croncăni Vlad Țepeș în oglinda lui.

– A lăcrimat Iisus, spuse Lenore spre colivia lui Vlad Țepeș. Domnul mă paște. Nimic nu-mi va lipsi.

Vlad Țepeș ridică țanțoș capul și se uită la ea.

– Lenore, Clint e ceva ce n-ai văzut, trebuie să-ți spun. E super. Scoate mațele din mine. E un cal, o cămilă, un brontozaur, spuse Candy din ușa ei, gesticulând demonstrativ. Așa.

— Da, păi, mmm, spuse Lenore.

— Maţele! Aşa! chiui Vlad Ţepeş.

— Rahat pe băţ, spuse Lenore.

— Dar e foarte posesiv, continuă Candy. Îmi zice întruna să mă mărit cu el şi turbează când mă umflă râsul. Crede că dacă mă face să-mi dau drumul are dreptul la inima mea. Cum poate să fie un băiat atât de mare aşa un copil? Eu am pus ochii pe preşedintele întregii companii, domnul Allied.

Candy rămase pe vârfuri în uşa lui Lenore şi lăsă ultimele licăriri portocalii ale asfinţitului să-i cadă pe obraji. Era o fată foarte frumoasă, toată numai curbe şi rotunjimi şi o strălucire moale şi lăptoasă, cu un păr des şi negru, chiar şi mai negru acum, fiind ud. Se revărsa ca o pătură de ciocolată peste sâni şi spate. Trecu un avion, jos, făcând geamurile să zornăie pentru o clipă în tocurile lor.

— Aşadar, hai să petrecem o noapte de neuitat şi să nu ne uităm niciodată, îi spuse Vlad Ţepeş reflexiei lui.

Lenore îşi trase pe cap o rochie curată.

— Când începe noaptea asta de neuitat?

Candy se uită la ceas, tocmai când bâzâia un minut nou.

— Oricând. Mă duc la el la cină, apoi îmi imaginez c-o să ne împerechem ca animalele ore-n şir.

— O romantică adevărată, spuse Lenore. A lăcrimat Iisus, Vlad Ţepeş. Păcatele părinţilor. Nimic nu-mi va lipsi.

— Lui Iisus nimic nu-i va lipsi.

— Bravo, băiatu'.

— Eu încă aştept să aflu despre Rick, ştii tu, detalii intime. Candy strigă din camera ei. La urma urmei, au trecut câteva luni, şi dacă e aşa de super cum spui... Aştept povestea anatomică amănunţită. Altfel, mă obligi să aflu singură.

— Da, păi, mmm.

Lenore îşi trase şosete curate.

– Glumesc. Dar, zău, suntem prietene până la moarte, în fond. Și dacă descrii o chestie, o faci mai familiară. Adică pe el. Serios. Unghiuri și rotunjimi și semne din naștere și tot tacâmul. Ne face mai apropiate.

Candy intră, într-o rochie violet și veche de bumbac care foarte mult timp fusese a lui Lenore și care lui Candy îi era mult prea mică și îi plesnea pe nu prea insignifiantele rotunjimi de pe șolduri. Îngenunche la fereastră și își dădu cu rimel, privindu-și reflexia în dreptunghiul întunecat de jos al geamului curat. Afară începeau greierii.

– Mă face să-mi dau drumul. Pe mine ca persoană, spuse Vlad Țepeș. Unde o fi idioata aia?

– Scuze pentru asta.

– Poți să mă duci la Rick, te rog? Mi-am lăsat mașina la Sediu. Lenore își termină de legat șireturile și își pieptănă curbele părului. Cred că Vlad Țepeș o să se facă bine dacă avem grijă când îi dăm să mănânce. Nu trebuie îndopat.

– Da, te duc. Auzi, uzi și tu planta aia, sau ce faci cu ea?

– E ca un experiment.

– Păcatele dinților! țipă Vlad Țepeș. La cine e cartea?

– Care carte? o întrebă Lenore pe Candy.

– *Je ne sais pas*. Uite ce e, sunt în întârziere. Mergem?

– Da. Noapte bună, Vlad Țepeș.

– Dragostea nu înseamnă nimic. Dragostea e un cuvânt fără sens pentru mine.

– Poate că ar trebui să-l ducem la „Oameni reali".

– „Păsări reale".

– Mersi din nou pentru rochia asta. S-ar putea s-o facem praf, te previn de pe-acum.

– Oamenii ar trebui să-și petreacă noaptea nunții cum îți petreci tu despărțirile.

– Femeile au nevoie de spațiu, au nevoie de spațiu!

C

— Te deranjează speculațiile despre faptul că mă deranjează sau nu că nu mi-ai spus niciodată că mă iubești?

— Uneori, poate.

— Păi, n-ar trebui. Știu că în sinea ta te deranjează. O știu în sinea mea. Și te iubesc, la nebunie, cu toată ființa — știi asta.

— Da.

— Și mă iubești.

— ...

— Nu e o problemă. Știu că mă iubești. Te rog, nu pune la inimă așa ceva.

— ...

— Îți mulțumesc că mi-ai spus despre Străbunica. Îți cer scuze dacă am fost o pacoste la cină. Îți cer scuze pentru Norman.

— Ei, Doamne, am vrut să-ți spun. Doar că nici măcar nu simt că e relevant. Tu spui lucruri concrete, spui chestii reale. Astea nu sunt chestii reale, sunt doar o grămadă de ciudățenii.

— Chiar și așa. Te deranjează că a dispărut și cartea?

— ...

— Cartea e o problemă, Lenore. În opinia mea, problema ta e cartea. N-a zis Jay că investești un lucru exterior cu capacitatea de a răni și de a ajuta și de a avea un înțeles care nu poate veni decât din interiorul tău? Că viața ta e în tine, nu într-o carte care atârnă în cămașa de noapte a unei bătrâne?

— De unde știi ce mi-a zis Jay?

— Știu ce ți-aș spune eu în locul lui.

— ...

— Să fii îngrijorată în mod justificat pentru o rudă care va apărea cu un bronz mediteranean și o explicație lapidară de la tatăl tău, Lenore. Atâta tot.

— Mă împlinești, Rick, știi doar. Scoți mațele din mine.

— Poftim?

– Scoți mațele din mine. Când... știi tu. Ce-am făcut noi adineauri.

– Te împlinesc?

– Da.

– Păi, mulțumesc.

– O poveste, te rog.

– O poveste.

– Te rog. Azi n-ai primit niciuna?

– O, ba da.

– Bine.

– De fapt, azi am început să țin și un jurnal, serios. Doar notițe. Aleatorii et cetera. E interesant. Am vrut s-o fac de când eram tânăr.

– Bravo ție. O să-l citesc vreodată?

– Sigur că nu. Un jurnal e aproape prin definiție ceva ce nu mai citește nimeni altcineva.

– Cred că o să mă mulțumesc cu povestea, atunci, te rog.

– Azi am mai primit una interesantă.

– Iupi.

– Tristă, totuși, din nou. Știi de unde vin toate poveștile astea triste pe care le primesc? Se vede treaba că de la pușți. Pușți care sunt la colegiu. Încep să cred că se întâmplă ceva foarte grav cu tinerii americani. În primul rând, un număr cu adevărat îngrijorător de mare dintre ei sunt interesați să scrie ficțiune. Cu adevărat îngrijorător. Și sunt chiar mai mult decât interesați, de fapt. Nu primești genul de lucruri pe care le primesc eu de la oameni care sunt doar... interesați. Și povești triste, foarte triste. Ce s-a întâmplat cu poveștile fericite, Lenore? Sau măcar moralizatoare? Aș devora o povestire plină de didactică salingeriană de genul bucuria pe care o găsești în cele mai neobișnuite locuri ca cele pe care le primeam cu grămada la Hunt and Peck. Mă îngrijorează pușții de azi. Ar trebui să iasă în oraș și să bea bere și să meargă la filme și să vâneze chiloței și să-și piardă virginitatea și

să se bâțâie pe muzică provocatoare, nu să inventeze povești lungi, triste și complicate. Și sunt, fără excepție, niște dactilografi cumpliți. Ar trebui să iasă în oraș să se distreze și să învețe să scrie la mașină. Sunt foarte îngrijorat. Serios.

— Să auzim, deci.

— Un bărbat și o femeie se întâlnesc într-un grup de terapie și se îndrăgostesc. Bărbatul arată bine și are un maxilar bine conturat și, de asemenea, se poartă frumos, de cele mai multe ori, dar suferă de incredibile accese de furie pe care nu și le poate controla. Emoțiile îl copleșesc și el nu le mai poate controla și uneori devine furios într-un mod dement și irațional. Femeia e dureros de adorabilă și de drăguță și de bună, o persoană pe care nici nu ți-o poți imagina, dar suferă de perioade oribile de melancolie pe care nu le poate ține în frâu decât mâncând peste măsură și dormind excesiv, așa că mănâncă Fritos și Hostess Cupcake tot timpul și doarme mult prea mult și are multe kilograme în plus, deși tot drăguță e.

— Poți să-ți miști mâna un pic?

— Și cei doi se întâlnesc într-un grup de terapie și se îndrăgostesc nebunește unul de celălalt și schimbă priviri insistente de-o parte și de alta a salonului de terapie în fiecare săptămână, în timp ce psihologul, care e foarte relaxat și drăguț și poartă un poncho tricotat, conduce ședința de terapie. Psihologul, apropo, e important să știi, din afară pare drăguț și plin de compasiune, dar, de fapt, se dovedește, grație naratorului omniscient, că e singurul personaj negativ din poveste, un bărbat care în perioada studenției a avut o cădere nervoasă în timpul examenelor de absolvire și nu s-a descurcat prea bine și n-a ajuns la Harvard și a trebuit să se ducă la N.Y.U. și a avut experiențe oribile și câteva căderi nervoase în New York și, prin urmare, urăște orașele și, în general, societățile colective, o ură cu adevărat patologică, și crede că societatea și presiunile de grup sunt rădăcina tuturor problemelor tuturor oamenilor care vin la el și încearcă

neobosit, dar subtil să-și convingă toți pacienții să se mute din orașe în niște cabane izolate în pădurile statului în care se petrece acțiunea, am senzația că în New Jersey, cabane care, printr-o stranie coincidență, se dovedește că sunt chiar ale lui și pe care le vinde pacienților pentru un profit scârbos.

— ...

— Și bărbatul și femeia se îndrăgostesc nebunește și încep să iasă împreună, și accesele de furie ale tipului încep să se potolească miraculos, și melancolia tipei începe să se potolească și ea, și tipa începe să nu mai doarmă tot timpul și nici să nu mai mănânce porcării și slăbește și se face incredibil de frumoasă, că ți se umezesc ochii, și ei se hotărăsc să se căsătorească și se duc și-i spun psihologului, care se bucură cu ei și pentru ei, după cum zice el, dar le spune că problemele lor emoționale îi pândesc la cotitură, că au dispărut pentru o scurtă perioadă, pentru că noua lor dragoste le distrage atenția, și că, dacă vor să se vindece pentru totdeauna și să se poată concentra asupra iubirii unuia pentru celălalt în vecii vecilor, tot ce trebuie să facă e să se mute departe de oraș, am senzația că în Newark, într-o cabană din inima pădurii, departe de orice înseamnă societate colectivă, și le arată broșuri cu cabane în păduri, și deodată psihologul aflăm că are semnul micuț și verde al dolarului în irisuri, printr-o descriere suprarealistă care nu mi-a spus nimic.

— Frate.

— Da, dar tipul și tipa se află deja total sub vraja clinică a psihologului, după doar un an de terapie, și sunt sensibili și amețiți din cauză că sunt foarte îndrăgostiți, așa că urmează sfatul psihologului și își cumpără o cabană în pădure la câteva ore de mers cu mașina departe de orice așezare, și tipul își dă demisia din slujba lui de arhitect, unde strălucise și se bucurase de un succes enorm când nu avusese probleme cu accesele de furie, și tipa își dă demisia din slujba ei de designer vestimentar pentru femei celebre, și se căsătoresc și se mută în cabana lor unde

trăiesc singuri și, nu e sugerat foarte subtil, fac sex tot timpul, în cabană și în pădure și în copaci, și, ca să aibă din ce trăi, încep să scrie romane despre triumful sentimentelor omenești pure și puternice asupra presiunilor de grup din societatea colectivă contemporană. Și aproape imediat, datorită sexului incredibil, deși inocent din punct de vedere emoțional, au un copil, și în momentul în care se declanșează travaliul trec prin clipe grele, pentru că abia ajung la spitalul micuț de la capătul pământului cu Jeepul lor 4×4, pe care tot psihologul li l-a vândut, abia ajung la spital la timp, dar, în cele din urmă, totul e OK, și copilul e un băiețel sănătos, și pe drumul de întoarcere de la spitalul micuț din inima pădurii, deși încă departe de cabana lor și mai ascunsă și izolată în inima pădurii, se opresc și au o discuție cu o călugăriță sihastră care trăiește într-o cabană într-o vale adâncă de lângă autostradă și care își dedică viața îngrijirii oamenilor retardați care sunt atât de retardați, încât nici măcar instituțiile de specialitate nu-i vor, și tipa și tipul și călugărița sihastră leagănă copilul pe genunchi și vorbesc despre cum poate triumfa dragostea, în general, și asupra presiunilor societății colective, în special, totul în dialoguri lungi, dar foarte frumoase.

— O poveste mortală, până aici.

— Stai așa. Și se întorc în pădure la viața dinainte, și câțiva ani totul merge foarte bine, incredibil de bine. Dar apoi, ca niște crăpături micuțe într-o statuie frumoasă, încetul cu încetul, vechile lor probleme emoționale încep să se manifeste în diverse feluri mărunte. Tipul se enervează uneori nerezonabil pentru lucruri lipsite de însemnătate, și asta o face uneori melancolică pe femeie, și o pungă rău prevestitoare de Fritos sau două încep să apară în coșul de gunoi, și ea se îngrașă un pic. Și chiar atunci copilul lor, care acum are șase ani, începe să aibă probleme medicale oribile și atunci când plânge — ceea ce copiii evident că fac, cad mereu și se împiedică de lucruri și se lovesc —, și atunci când plânge intră într-un fel de criză epileptică; dă din mâini

necontrolat și aproape că-și înghite limba și e foarte înspăimântător, evident, și părinții sunt foarte îngrijorați și, deși se gândesc și speră să nu fie decât o fază, își iubesc copilul la nebunie, cu toată ființa, și sunt disperați. Și acum femeia e iar însărcinată. Și toate aceste chestii rău prevestitoare continuă până când, după câteva luni, se duc cu Jeepul până la spitalul micuț pentru ca tipa să nască al doilea copil și, în timp ce copilul vine pe lume, copilul mai mare alunecă pe podeaua udă din hol și dă cu capul de pământ și începe în mod firesc să plângă și imediat începe să se zvârcolească în crize convulsive, și între timp se naște copilul, o fetiță, și, când bătrânul doctor de țară o pocnește blând la fund ca să respire, ea bineînțeles că începe să plângă și intră imediat într-o criză epileptică miniaturală, așa că amândoi copiii au crize în același timp, și micul și liniștitul spital din fundul lumii se transformă într-o casă de nebuni. Dar bunul doctor de țară își revine repede și îi examinează pe ambii copii pe loc și îi diagnostichează cu o boală neurologică rară în care plânsul din indiferent ce motiv le distruge sistemul nervos, le face rău la creier și la inimă, făcând aceste organe să se inflameze și să sângereze, și spune că, de fiecare dată când copiii plâng, după cum, bineînțeles, copiii normali o fac uneori, crizele devin mai puternice, și vor suferi din ce în ce mai mult, și viața le va fi amenințată, în cele din urmă — mai ales celui mare, la care boala e mai avansată și mai gravă —, dacă nu li se administrează un tratament care să-i facă să nu mai plângă niciodată.

— Uau.

— Și bunul doctor de țară le dă tipului și tipei o sută de sticluțe cu un medicament special împotriva plânsului, foarte rar și foarte greu de făcut, de vreme ce au de parcurs un drum imposibil de lung și de dificil de la cabana lor izolată până la micul spital, și le promite că, atâta vreme cât copiii iau o doză din medicament de fiecare dată când par că ar putea izbucni în plâns, pentru a înăbuși plânsul din fașă și a preveni crizele, sigur vor fi

bine, și părinții sunt, bineînțeles, teribil de îngrijorați, dar și ușurați că măcar e o boală tratabilă, însă, pe de altă parte, chinul le agravează vechile probleme emoționale, și bărbatul e rău prevestitor de nerezonabil și de furios pe univers că i-a dăruit copii care intră în crize de epilepsie când plâng și pe prețul exorbitant, dar inevitabil, al medicamentului împotriva plânsului, rar și greu de făcut, și tipa cască rău prevestitor și le cere să opească la micuța băcănie din fundul pământului și cumpără, practic, toate produsele junk food pe care le găsește, ceea ce evident îl înfurie pe tip, pentru că ea s-a îngrășat binișor, chiar dacă e încă drăguță, și nervii lui o fac pe ea și mai tristă și mai buimacă și mai înfometată, și așa mai departe, în această poveste care recunoaștem că are potențialul de a fi un cerc vicios.

— Vrei o gură din berea mea de ghimbir?

— Mulțumesc.

— ...

— Și, așadar, se întorc la cabană, și lucrurile sunt mai mult sau mai puțin cum au fost înainte, chiar dacă tipa mănâncă și doarme mult și ia în greutate repede, iar bărbatul e atât de enervat din pricina prețului exorbitant al medicamentului împotriva plânsului, încât se jură că va face eforturi deosebite ca să-și controleze furia și să fie extrem de drăguț cu ambii copii, ca aceștia să plângă cât mai puțin posibil. Dar bineînțeles că, între timp, vechea lui problemă emoțională cu accesele de furie se înrăutățește încetul cu încetul, și chinul de a fi drăguț cu copiii când nu simte asta își spune cuvântul, și începe să fugă în pădure la intervale tot mai mici ca să țipe și să dea cu pumnii în copaci, și ajunge să fie crud fără să vrea cu tipa drăgălașă și tristă, și noaptea târziu, după ce copiii adorm în partea cealaltă a căbănuței, îi face reproșuri printre dinți pentru greutatea ei care crește constant, reproșuri care bineînțeles că nu fac altceva decât să-i sporească melancolia și somnul și foamea, și curând ajunge la greutatea dinainte de a se îndrăgosti și apoi și mai departe. Și lucrurile continuă așa

cam un an, cu amenințarea terifiantă a unor crize de plâns epileptic, mai ales la copilul mai mare, prevenite doar prin administrarea la timp a medicamentului special.

– Sunt fascinată, recunosc.

– Ei, și acum, în noaptea dezastruoasă și culminantă a poveștii, simbolizată printr-o furtună cu adevărat incredibilă, cu vântul urlând și picături gelatinoase de ploaie bombardând cabana, cei patru stau la masă, și pe farfuria tipei prăjiturelele aproape că ajung până la tavan, și ea cască, și tipul, care e supus unei enorme încordări, e extrem de nervos și se luptă în fiecare clipă să-și țină în frâu temperamentul, și copilul mai mare, care are vreo șapte ani, scâncește că nu vrea să-și mănânce mazărea, pe care tipa prea adormită și flămândă nu s-a deranjat nici măcar s-o dezghețe și s-o gătească, iar scâncetul pune capac la toate și îl scoate din minți pe tip, care îi cârpește involuntar copilului o palmă, iar copilul zboară din scaun și cade și se lovește de o măsuță pe care sunt ținute la loc de cinste, pe o pernuță mov de pâslă, toate sticluțele prețioase cu medicamentul rar și greu de făcut împotriva plânsului, și toate sticluțele se sparg, și tot medicamentul e pierdut într-o clipă, și, bineînțeles, copilul începe să plângă din cauza palmei cumplite pe care a primit-o și intră imediat într-o criză epileptică acută, și cel mic, din cauza agitației cu încărcătură negativă, începe și el să plângă și intră și el într-o criză epileptică acută, și așa, dintr-odată, tipul și tipa au doi copii în criză epileptică și niciun medicament care să împiedice crizele să le facă îngrozitor de rău inimii și creierului copiilor și să-i ucidă poate. Și ei sunt disperați, și copiii se zvârcolesc, și femeia reușește să calmeze oarecum bebelușul ținându-l strâns în brațe și legănându-l și săltându-l, dar cel mare e într-adevăr într-o stare foarte proastă.

– Doamne, Dumnezeule.

– Așa că ambii părinți sunt complet înnebuniți și hotărăsc că singura soluție e ca bărbatul să-l ia pe cel mare cu Jeepul și

să-l ducă la micuțul spital de la capătul lumii cât mai repede cu putință, în timp ce femeia sună înainte și îi pune să prepare în regim de urgență o doză de medicament împotriva plânsului, și astfel femeia ar trebui să rămână să sune și să calmeze bebelușul, care acum e într-o stare mai mult sau mai puțin stabilă în brațele mamei și căruia nu-i place să meargă cu mașina și care sigur ar plânge iremediabil în drum spre spitalul micuț, până când tatăl se va întoarce cu medicamentul și, totodată, cu copilul cel mare și, speră ei, salvat. Și, astfel, bărbatul îl duce la Jeep, prin ploaia gelatinoasă și deasă, pe băiatul care se zvârcolește, și duși sunt, și femeia începe să încerce să sune la micuțul spital din fundul lumii, dar nu poate să prindă legătura pentru că, ne spune naratorul, linia spitalului a fost lovită de un trăsnet și, astfel, în disperare de cauză, femeia sună la fostul lor psiholog din oraș, pentru că le spusese când le vânduse cabana că, dacă au nevoie de ceva, să-l sune, și îl prinde în casa lui luxoasă din centru și îl imploră să meargă cu mașina la micuțul spital din fundul lumii ca să ia medicamentul împotriva plânsului pentru bebeluș și să-l aducă imediat la cabană. Iar psihologul, după ce și-a amintit cine e femeia — uitase —, acceptă ezitant, o s-o facă, chiar dacă plouă gelatinos, și spune că ajunge rapid acolo, dar, imediat după ce închide, se gândește că ar trebui să treacă pe la un pacient, pe care încearcă să-l convingă să cumpere o cabană și să trăiască în izolare, și întârzie un pic stând cu pacientul și arătându-i broșuri și încercând să-l convingă să cumpere o cabană, și ni se aduce aminte din nou într-un mod iritant că psihologul are în iris micuțul semn verde al dolarului.

— Ce ticălos, totuși.

— Nu te mint. Și între timp bărbatul conduce nebunește Jeepul spre micuțul spital din fundul lumii, cu băiatul, care nu mai are convulsii acum, dar e oarecum autist și are gura căscată și se află evident într-o stare foarte proastă, și bărbatul conduce ca un dement, dar înaintează foarte încet, prin întuneric și prin

ploaia gelatinoasă și prin noroi, pe drumuri forestiere, și bărbatul e atât de incredibil de furios pe univers că îi supune familia la astfel de chinuri, încât simte că explodează, dar printr-un enorm efort de voință se controlează și continuă să conducă și, în cele din urmă, iese de pe drumul forestier noroios în autostradă, unde poate măcar să meargă un pic mai repede. Și între timp femeia e la cabană, așteptându-l pe psiholog să vină cu medicamentul împotriva plânsului, și e atât de sătulă și de supărată și de deprimată de toate, încât cască întruna, îi e incredibil de somn și, pe măsură ce orele trec, îi e și mai rău, și se face târziu, și ploaia gelatinoasă bate ritmic în acoperișul cabanei, și apoi bebelușul începe să aibă crize convulsive mici, dar acute în timp ce plânge, și femeia se gândește că singurul mod de a-l face să nu mai plângă e să-l strângă la pieptul ei enorm plin de firimituri de Fritos; ori de câte ori pune copilul jos, plânge și face crize epileptice. Așa că se leagănă înainte și înapoi cu el în brațe. Și treaba asta continuă, trecând de la o scenă la alta, psihologul își face vânzarea și pleacă mai departe și are o mașină incredibil de scumpă care merge foarte repede, cumpărată cu banii câștigați din vânzarea de cabane, și ajunge într-o clipă la spitalul micuț de la capătul pământului și vorbește cu bunul doctorul de țară și, după un scurt moment în care bunul doctor aproape că își dă duhul preparând medicamentul împotriva plânsului într-un timp record, psihologul ia medicamentul și spune că o să-l plătească bărbatul și gonește pe autostradă spre inima pădurii și cabana de acolo, cu o viteză incredibilă, și într-o răsturnare de situație ironică și rău prevestitoare trece exact pe lângă Jeep, care se îndrepta, din motive evidente, în cealaltă direcție, în timp ce Jeepul e tras pe dreapta în întuneric din pricina unei pene, pe care bărbatul cuprins de turbare încearcă să o repare în ploaie, în timp ce copilul e făcut ghem pe scaunul din față, fără vlagă, și mașina incredibil de rapidă a psihologului îl împroașcă pe bărbat cu un jet de apă de ploaie de pe partea cealaltă a autostrăzii, și el scapă

mânerul cricului, și mânerul cricului lovește ceva mic, dar crucial în osia Jeepului și o rupe parțial, ceea ce tipul nu vede pentru că e atât de furios pe mașina psihologului pentru că l-a stropit, încât țopăie urlând și făcând gesturi obscene în urma automobilului și pentru moment își pierde controlul.

— Iisuse.

— Și, între timp, la cabană femeia aproape că a leșinat, e extrem de melancolică și de îngrijorată și de adormită, dar nu poate să-i dea drumul copilului pentru că ar începe să plângă și să se zvârcolească epileptic. Și femeia se luptă eroic cu somnul cât poate, așteptându-l pe psiholog, dar în cele din urmă nu mai rezistă fizic, nu mai poate să stea trează și, astfel, fiind singurul compromis în circumstanțele date, se întinde în pat, ținând copilul la piept ca să nu plângă și să nu intre în convulsii.

— O, nu.

— Și adoarme și se rostogolește peste bebeluș și îl strivește și îl omoară.

— O, Doamne.

— Și se trezește și vede ce s-a întâmplat și de mâhnire cade într-un somn ireversibil, ca o comă.

— OK, ajunge.

— Și psihologul ajunge după vreo zece minute și intră, în ponchoul lui, și vede ce s-a întâmplat și sună la poliție să anunțe. Și singura poliție într-o zonă atât de izolată e poliția statală de autostradă, și psihologul îi dă dispecerului descrierea bărbatului cu Jeepul, pe care bineînțeles că îl cunoaște, dar pe care nu l-a văzut când l-a stropit, și îi spune dispecerului să scoată un echipaj pe autostradă să caute Jeepul și să-i ducă repede pe bărbat și pe copil la spitalul micuț din fundul lumii dacă îi găsește și între timp să vină și la cabană să vadă bebelușul mort și mama în comă. Și dispecerul transmite prin radio echipajelor toate observațiile psihologului, și un echipaj pleacă în viteză pe autostradă spre cabană și pe drum întâlnește Jeepul și se întoarce și trage pe

dreapta, și polițistul coboară din mașină și vine spre Jeep prin ploaia gelatinoasă și se oferă să-i ducă pe bărbat și pe copil repede la spitalul micuț din fundul lumii, și tipul acceptă, și, când îl pregătește pe băiat să fie mutat din Jeep în mașina de poliție, îl întreabă pe polițist dacă soția lui e cea care a anunțat poliția, și polițistul spune că nu și apoi declanșează dezastrul și îi relatează tipului ce a auzit că s-a întâmplat la cabană, și, acompaniat de o serie de tunete devastatoare, omul își pierde complet controlul și începe să dea involuntar din mâini, lovind accidental copilul, care e prăbușit pe scaunul de alături, cu cotul, peste nas, și copilul începe să țipe și să plângă iar și cade pe jos și intră în convulsii și mai întâi se lovește cu capul de schimbătorul de viteze scoțându-l din punctul mort, apoi capul îi cade peste accelerație și pedala se duce până la podea și Jeepul demarează, cu polițistul agățat, ținându-se de mașină și alergând pe lângă ea, pentru că se întinsese prin geam să-l calmeze pe bărbatul agitat și furios, și Jeepul o ia spre marginea autostrăzii, dincolo de care e o vale adâncă, se vede o stâncă, serios, și tipul e atât de furios, încât nu o vede ca să schimbe direcția, și polițistul încearcă să apuce volanul și să cârmească pentru a nu ajunge la stâncă, dar tensiunea bruscă aplicată volanului rupe complet chestia aia mică, dar crucială de pe osie care a fost ruptă de mânerul cricului care i-a zburat din mână bărbatului mai devreme, și volanul cedează complet, și Jeepul cu bărbatul și băiatul și polițistul plonjează de pe stâncă sute de metri peste cabana unde călugărița sihastră, poate îți amintești, avea grijă de retardații nedoriți de nimeni, și Jeepul cade peste cabană și explodează, și toată lumea moare într-un mod oribil.

– Pe toți dracii.

– Într-adevăr.

– ...

– O poveste foarte, foarte tulburătoare. Produsul unei minți de student tulburat urât de tot. Și mai sunt încă vreo douăzeci

de pagini în care femeia uriașă și frumoasă zace într-o comă ire-
versibilă, într-o jalnică poziție fetală, în timp ce psihologul ana-
lizează toată povestea și spune că se datorează presiunii societății
colective, care e prea profundă și insidioasă ca să fie evitată chiar
și în inima pădurii, și încearcă să stoarcă bunurile rămase ale
familiei moarte a femeii aflate în comă, prin manevre juridice.

— Sfântă Fecioară.

— Chiar așa.

— O s-o publici?

— Glumești? E incredibil de lungă, mai lungă decât tot numă-
rul viitor. Și ridicol de tristă.

— ...

— Și dactilografiată *cumplit*. Și asta mă deranjează. O poveste
incredibil de complicată la care un puști trist a visat și a muncit
luni în șir și pe care apoi a bătut-o la mașină cu coatele. Am să-i
scriu o scrisoare personală de refuz în care îl voi sfătui să învețe
să scrie la mașină și apoi să se ducă să se bâțâie pe muzică provo-
catoare.

— Mie mi-a plăcut. Mi s-a părut o poveste mortală.

— Sensibilitatea ta nu e literară, Lenore.

— Drace, mulțumesc. Fără tupeu și neliterară.

— Nu asta am vrut să spun.

— ...

— Vino aici. Haide.

— Du-te și vezi-ți de fițuica ta.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, Lenore.

— ...

d

— Frequent and Vigorous.

— Pfu pfu.

— Frequent and Vigorous.

– Ce?
– Centrala. Frequent and Vigorous.
– Lenore.
– Apucă o scară similară. Centrala. Mâncare specială-pecială.
– Lenore! Vorbești în somn! Ești incoerentă!
– Ce?
– Ești incoerentă.
– Pfu.
– Acum e mai bine.

e

– Drace!
– Pfu pfu.
– Ce naiba!
– Pfu. Ce?
– Rick, eu n-am niciun cadru pentru mers.
– Ce?
– Eu nu am niciun cadru. Și cu atât mai puțin cadrul doamnei Yingst, cu poza tipului ăluia de la Lawrence Welk. Ce căuta la mine în cameră?
– Ce cadru?
– Și ce-a vrut să spună Vlad Țepeș cu „mâncare specială-pecială", „la cine e cartea"?
– Ce? Pasărea aia ar trebui ucisă, Lenore. O omor eu în locul tău.
– N-a plecat nimeni în Corfu, dar deloc. Mă duc de nas.
– Pfu.
– Iisuse.

8

1990

a

TRANSCRIEREA PARȚIALĂ A ȘEDINȚEI,
JOI, 26 AUGUST 1990, ÎN BIROUL DOCTORULUI CURTIS JAY.
PARTICIPANȚI: DR. CURTIS JAY ȘI DOMNIȘOARA LENORE BEADSMAN, 24 DE ANI,
DOSARUL NUMĂRUL 770-01-4266.

DR. JAY: Deci, ar fi potrivit să caracterizăm ziua de ieri ca fiind complet nefastă.

DOMIȘOARA LENORE BEADSMAN: Cred că ar fi o afirmație potrivită, da.

JAY: Și cum te face asta să te simți?

LENORE: Păi, cred că, prin definiție, o zi complet nefastă te face să te simți de tot rahatul, nu?

JAY: Te simți obligată să te simți de tot rahatul?

LENORE: Cum?

JAY: Dacă o zi mizerabilă te face, prin definiție, să te simți de tot rahatul, te simți obligată să te simți de tot rahatul din cauza unei zile proaste, sau ți se pare natural să o faci?

LENORE: Care naiba-i legătura?

JAY: Întrebarea te face să te simți inconfortabil.

LENORE: Nu, mă face să mă simt de parcă tocmai am auzit o întrebare fără rost și tâmpită, ceea ce mă tem că a și fost.

JAY: Nu cred că e tâmpită deloc. Nu te plângi tu că te simți silită și obligată să simți și să faci lucrurile pe care le simți și le faci? Sau te confund cu un alt vechi client și prieten?

LENORE: Uite, poate că e mai potrivit să spun că mă simt de rahat pentru că se întâmplă lucruri nasoale, OK? Lenore se poartă incredibil de ciudat și de melodramatic vreo lună, apoi se hotărăște să părăsească locul unde se presupune că ar trebui să trăiască, o semiinvalidă cu sânge rece care ia cu ea alți oameni, chiar dacă are nouăzeci și doi de ani, și nu se deranjează să sune să spună ce se întâmplă, chiar dacă evident sunt încă în Cleveland, vezi, de exemplu, cadrul doamnei Yingst, care nu putea să ajungă în camera mea decât pe la 6:30 ieri-seară, și taică-meu sigur știe ce se întâmplă, vezi, de exemplu, că l-a pus pe Karl Rummage să-i spună domnului Bloemker toată povestea ieri-dimineață, înainte să afle cineva, și nu se deranjează să-mi spună și mie, și pleacă în Corfu, și cred că cineva i-a dat LSD lui Vlad Țepeș, pentru că acum bălmăjește în permanență tot felul de chestii, ceea ce nu făcea înainte, și, să vezi coincidență, sunt numai chestii obscene care ar face-o pe doamna Tissaw să cadă pe spate și să mă evacueze dacă le-ar auzi, iar slujba mea o suge într-un mare fel acum pentru că liniile telefonice s-au dat rău de tot peste cap și noi nu mai avem numărul nostru, și sună lume pentru tot felul de chestii bizare, și bineînțeles că niciun semn de la Interactive Cable pe ziua de azi, în dimineața asta, și dup-aia mă pomenesc la centrală cu o grămadă de flori și cutii de bomboane aproape goale, o presupusă mostră de umor, care se dovedesc că sunt de la domnul Bombardini...

JAY: Norman Bombardini?

LENORE: ...Da, care e proprietarul nostru, la Frequent and Vigorous, și care e incredibil de gras și de ostil și, ca să fie tacâmul complet, și nebun, fără doar și poate, și care crede că-mi face o uriașă favoare, mă scuzați pentru calambur, promițându-mi un ungher numai pentru mine în universul care se va umple curând până la refuz, și care pretinde că a făcut o pasiune pentru mine.

JAY: Și mai e, bineînțeles, Rick.

LENORE: Rick e Rick. Rick e o constantă în orice ecuație. Să nu-l băgăm pe Rick în povestea asta.

JAY: Te simți inconfortabil să vorbești despre Rick în acest context.

LENORE: Ce context? Nu există niciun context. Contextul presupune coerență. Acum nu este vorba decât despre o viață complet dată peste cap, abia închegată, care acum e și mai dezlânată.

JAY: Deci, femeia își face griji că viața ei e „dezlânată".

LENORE: Du-te și suge o piatră.

Doctorul Jay tace. Lenore Beadsman tace.

JAY: Interesant, totuși.

LENORE: Ce?

JAY: Nu crezi că, totuși, e o situație interesantă? O înlănțuire de situații?

LENORE: Care ce înseamnă?

JAY: Nu mare lucru. Doar că dacă cineva se simte de rahat, ca să folosesc expresia ta, pentru că nu are destul „control" asupra lucrurilor, și noi, desigur, recunoaștem deschis că încă nu am fost în stare să articulăm satisfăcător ce vrem să spunem cu asta, nu cumva am...?

LENORE: Doamne, acum pluralul.

JAY: ... că e preferabil, măcar prin comparație, să fii implicat într-o situație *interesantă* și să n-ai nicio putere decât să fii implicat într-una plicticoasă, nu-i așa?

LENORE: Interesantă pentru cine?

JAY: Ah. Pentru tine contează.

LENORE: Contează foarte mult.

JAY: Miroase a progres aici, nu mă sfiesc să-ți spun. Se simte în aer.

LENORE: Cred că e subsuoara mea. Cred că trebuie să fac un duș.

JAY: Nu e cinstit să te ascunzi după un deget simptomatic. Dacă spun că miroase a progres, miroase a progres.

LENORE: Mereu spui că miroase a progres. Spui că miroase a progres aproape de fiecare dată când vin la tine. Cred că primul lucru pe care îl faci în fiecare dimineață e să-ți dai cu progresul pe la nas. Și ce vrea să însemne asta, „progres"?

JAY: Tu să-mi spui.

LENORE: Centurile astea de siguranță de la scaune nu sunt pentru siguranța pacienților când merg pe șină, nu? Sunt ca să-ți ferească jugulara să nu fie atacată de vreo treizeci de ori pe zi, nu?

JAY: Simți furie.

LENORE: Mă simt de rahat. Rahat curat, neindus. Interesant pentru cine?

JAY: Pe cine ar putea interesa?

LENORE: Asta ce naiba vrea să mai însemne?

JAY: Mirosul progresului devine tot mai slab.

LENORE: Păi, uite.

JAY: Da?

LENORE: Să presupunem că Străbunica îmi spune foarte convingător că viața mea nu este decât ceea ce poate fi spus despre ea.

JAY: Ce naiba înseamnă asta?

LENORE: Simți furie.

JAY: Am un buton de catapultare, să știi. Pot să apăs un buton de sub sertarul ăsta, aici, și să te trimit zbierând direct în lac.

LENORE: Probabil că ești cel mai prost psiholog din toate timpurile. De ce nu mă lași să-mi continui gândurile?

JAY: Îmi pare rău.

LENORE: De-asta sunt aici, nu? De-asta îți plătesc aproape trei sferturi din tot ce câștig, nu?

JAY: Mă simt onorat și rușinat, în același timp. Să ne întoarcem la Străbunica ta și la o viață care e spusă, și nu trăită.

LENORE: Așa.

JAY: Așa.

LENORE: Și ce vrea să însemne asta?

JAY: Îți spun cu toată sinceritatea că aștept să-mi spui tu.

LENORE: Păi, să vedem, pare că, în realitate, nu e vorba de o viață care e spusă, și nu trăită; ideea e că viața e ceea ce se spune despre ea, că nu mi se întâmplă nimic care să nu fie spus sau ușor de spus, și, dacă e așa, care e diferența, de ce să mai trăiești?

JAY: Nu înțeleg deloc.

LENORE: Poate că nu are sens. Poate că e complet irațional și tâmpit.

JAY: Dar e evident că te deranjează.

LENORE: Câtă perspicacitate. Dacă eu nu sunt decât ce poate fi spus despre mine, ce mă diferențiază de tipa asta din povestea lui Rick, care mănâncă junk food și se îngrașă și își strivește copilul în somn? Ea e exact ce se spune despre ea, nu? Nimic mai mult. La fel ca mine, se pare. Străbunica spune că o să-mi arate cum se face că o viață înseamnă doar cuvinte, și nimic mai mult. Străbunica spune că cuvintele pot să ucidă și să creeze. Totul.

JAY: Mi se pare că Străbunica e cam dusă cu pluta.

LENORE: Ba deloc. Nu e nebună și sigur nu e nici proastă. Tu ar trebui să știi asta. Și, vezi tu, ideea e că, dacă poate să-mi facă asta prin cuvinte, dacă poate să mă facă să mă simt așa și să-mi percep viața ca fiind dată peste cap și dezlânată și să mă întreb dacă eu sunt cu adevărat eu, dacă există un eu, oricât de nebunesc ar suna, dacă poate să facă toate astea doar

vorbindu-mi, doar prin cuvinte, atunci ce spune asta despre cuvinte?

JAY: „...zise ea, folosind cuvinte."

LENORE: Păi, exact. Asta e. Lenore ar fi total de acord. De-asta îmi ies uneori din minți că Rick vrea *să vorbim* mereu. Să vorbim, să vorbim, să vorbim. Să spunem, să spunem, să spunem. Cel puțin, când îmi spune povești, e clar ce e poveste și ce nu e, nu?

JAY: Încep să simt un miros.

LENORE: Nu cred că teoria subsuorii ar trebui respinsă din capul locului.

JAY: De ce o poveste e mai cinstită decât o viață?

LENORE: Pare mai onestă, într-un fel.

JAY: Onestă însemnând mai aproape de adevăr?

LENORE: Miroase a capcană.

JAY: Miroase a progres. Adevărul e că nu există nicio diferență între o viață și o poveste? Dar o viață pretinde că e ceva mai mult? Dar, de fapt, nu e?

LENORE: Aș da orice pentru un duș.

JAY: Ce-am zis? Ce-am zis? Am zis că anxietatea igienei înseamnă ce?

LENORE: Conform cui?

JAY: Catapultarea rămâne o opțiune. Nu deturna discuția atât de evident. Conform mie și marelui meu profesor, Olaf Blentner, pionierul studiilor despre anxietatea igienei...

LENORE: Anxietatea igienei e anxietatea identității.

JAY: Îmi vine înapoi miasma progresului.

LENORE: Și eu am probleme cu digestia, serios, așa că nu...

JAY: Taci. Deci, comparațiile dintre viața adevărată și poveste te fac să simți anxietatea igienei, adică anxietatea identității. Plus faptul că extraordinar de simpatica și generoasa Lenore cea Bătrână, a cărei mică escapadă, trebuie să recunosc, nu mă umple de tristețe, te îndoctrinează pe tema cuvintelor și

a influenței lor extralingvistice. Ia fă tu calculele singurică aici, Lenore.

LENORE: Haida-de. Mai întâi de toate, ideea Străbunicii e tocmai că nu există așa ceva, influență extralingvistică, nu există *nimic* extralingvistic. Și, plus de asta, ce e cu aceste cuvinte ca „îndoctrinare" și „influență" ? Pe care și Rick mi le administrează tot timpul? Cum se face că tu și Rick îmi spuneți mereu nu doar aceleași lucruri, ci și aceleași cuvinte? Sunteți o echipă? Îl pui tu la curent cu toate astea? Să fie ăsta oare motivul pentru care acceptă cu un calm neobișnuit să nu mă întrebe ce se petrece aici? Ești un psiholog lipsit de etică? Spui?

JAY: Stai așa puțin. Dincolo de faptul că mă simt teribil de jignit, de unde obsesia asta că oamenii *spun* tot timpul? De ce spusul fură controlul?

LENORE: Nu știu. Cât e ceasul?

JAY: Nu simți nicio diferență între viața ta și o poveste?

LENORE: Poate doar un pic de apă din carafa aia de acolo, la oricare dintre subsuori...

JAY: Ei bine?

LENORE: Nu, cred că nu.

JAY: Cum așa? Cum așa?

Lenore Beadsman tace.

JAY: Cum așa?

LENORE: Care să fie diferența?

JAY: Vorbește, te rog.

LENORE: Care să fie diferența?

JAY: Cum?

LENORE: Care să fie diferența?

JAY: Nu-mi vine să cred. Blentner s-ar răsuci în mormânt. Nu simți nicio diferență?

LENORE: OK, exact, dar atunci ce-nseamnă „a simți" ?

JAY: Mirosul e copleșitor. Nu-l mai suport. Lasă-mă să-mi leg la nas batista asta.

LENORE: Fleoșc.

JAY (*infofolit*): Cui îi pasă s-o definească? Nu poți s-o simți? Poți să *simți* cum e viața ta; cine poate să simtă viața tipei cu junk food-ul din povestea lui Rick?

LENORE: *Ea* poate! *Ea* poate!

JAY: Ești dusă cu capul?

LENORE: Ea poate dacă în *poveste* se spune că poate. Nu? Se spune că simte o durere incredibilă pentru că și-a strivit copilul și intră în comă, așa că simte și iar simte.

JAY: Dar asta nu e real.

LENORE: Se pare că e atât de real cât se spune că e.

JAY: Poate că, până la urmă, e subsuoara ta.

LENORE: Eu mă car.

JAY: Așteaptă.

LENORE: Apasă butonul de pornit scaunul, doctore Jay.

JAY: Iisuse.

LENORE: Viața tipei e povestea, și dacă povestea spune „femeia grasă și drăguță era convinsă că viața ei e adevărată", atunci așa e. Doar că ce nu știe ea e că viața ei nu este a ei. E acolo pentru o rațiune. Să facă o demonstrație sau să scoată un zâmbet, nu contează. Ea nu e nici măcar produsă, e dedusă. E acolo pentru o rațiune.

JAY: A cui rațiune? Rațiune ca în rațiunea unei persoane? Își datorează existența oricui spune povestea?

LENORE: Dar nici măcar o persoană neapărat, asta e. Povestea își găsește singură rațiunile. Străbunica spune că orice poveste devine automat un fel de sistem care controlează toată lumea implicată.

JAY: Și cum face asta?

LENORE: Simplu, prin definiție. Fiecare poveste creează și limitează și definește.

JAY: Balega are propriul miros, n-ai observat?

LENORE: Tipa grasă nu e chiar reală și în planul în care e reală e folosită și, dacă ea crede că e reală și nu e folosită, e doar

pentru că sistemul care a dedus-o o face, prin definiție, să se simtă reală și nededusă și nefolosită.

JAY: Și vrei să-mi spui că așa te simți tu?

LENORE: Ești tâmpit. Aia chiar e o diplomă de la Harvard? Trebuie să plec. Lasă-mă să plec, te rog. Trebuie să merg la baie.

JAY: Vino mâine.

LENORE: Nu mai am bani.

JAY: Vino cum faci rost de bani. Sunt aici pentru tine. Spune-i lui Rick să-ți dea bani.

LENORE: Pornește-mi scaunul, te rog.

JAY: Azi am progresat enorm.

LENORE: Ba pe-a mă-tii.

b

26 august

Volumul Monroe Fieldbinder: „Foc"

Monroe Fieldbinder își trase pălăria albă de fetru pe ochi și rânji zeflemitor la scena haosului din jurul lui.

Monroe Fieldbinder își trase pălăria albă de fetru pe ochi și rânji zeflemitor la haosul care îl înconjura. Flăcările casei arzând țopăiau în aerul nopții și aruncau umbrele lungi și filiforme ale lui Fieldbinder și ale pompierilor și ale celor care căscau gura pe noua stradă asfaltată și accidentată a suburbiei. Pânze de scântei se ondulau și se răsuceau strălucitoare în vântul primăvăratic. Stând pe platforma unei mașini de pompieri, răcnind instrucțiuni la oamenii săi, pompierul-șef îl zări pe Fieldbinder.

— Știam că trebuie să te găsesc aici, Fieldbinder, spuse pompierul-șef, un bărbat în vârstă, cu părul încărunțit și un chip rumen. De ce ți-a luat atât?

– Traficul. Fieldbinder rânji zeflemitor către pompierul-șef. Se pare că e cam mare deranjul pe-aici, Șefu'.

C

O consolă Centrex 28 de Fază III cu un comutator numărul 5 are caracteristici care sunt de mare ajutor operatorului sau operatoarei în îndatoririle zilnice. Șase linii de primire a apelurilor corespund celor șase Becuri de Apel, care clipesc cu o frecvență de 60 de Iluminări Pe Minut pentru apeluri Exterioare și cu 120 de Iluminări Pe Minut pentru apelurile Interioare și care emit, cu 60 de Semnale Pe Minut, tonuri plăcute, dar care atrag totuși atenția. Apelurile pot fi transferate în interior prin butonul „Start Interior", codul de extensie individual și butonul „Trimitere Destinație", cu becul „Gata" și un ton perceptibil care înseamnă „legătură stabilită" și care ajută operatorul să facă transferul ușor. Un circuit complet de transfer va ocupa o linie până când una sau ambele părți eliberează circuitul. Ca în cazul tuturor operațiunilor din bucla locală, becurile „Sursă" și „Destinatar" vor rămâne aprinse până când părțile implicate se deconectează. Ca în cazul tuturor operațiunilor din bucla locală, ocuparea simultană a tuturor celor șase linii va genera un semnal „Toate Liniile Ocupate" și o frecvență de 120 de Iluminări Pe Minut în butonul „Eliberează Poziția" de pe consolă. Butonul „Eliberează Poziția" îi permite operatorului să elibereze toate circuitele de transfer încheiate și să anuleze orice circuit de transfer nerealizat încă. Alte caracteristici includ o opțiune „AȘTEPTARE", care poate fi folosită când condițiile serviciului zonal cer folosirea ei, și un buton „Ocupat", un închizător automat de alimentare a tuturor liniilor, care face centrala să fie inaccesibilă circuitelor de linie standard și îi permite operatorului să se ocupe de probleme urgente din afara centralei atunci când situația o cere.

Pauza de masă, angajații de la Compania Bombardini și Frequent and Vigorous traversează în turmă holul de marmură și se îndreaptă spre ușa rotativă ca să ia masa, holul transformat într-o cutie plină de zgomot pentru câteva momente, Judith Prietht apăsase butonul „Ocupat" și citea un număr din revista *People*. Lenore Beadsman stătea cu părul ud peste consola de la Frequent and Vigorous, răspunzând la telefoane.

— Frequent and Vigorous, spuse ea.

— Nemernica asta de mașină nu pornește, spuse o voce.

— Domnule, mă tem că nu ați sunat la Cleveland Towing, aici e Frequent and Vigorous Publishing, Inc., să vă dau numărul corect, deși s-ar putea să nu meargă? Cu mare plăcere.

Lenore apăsă „Eliberează Poziția", apoi „Acces".

— Frequent and Vigorous. Bună ziua, domnule Roxbee-Cox, Lenore Beadsman la telefon, colega ei de apartament. Ar trebui să se întoarcă la șase. Așa voi face. OK. Frequent and Vigorous.

Butonul „Eliberează Poziția" îi dă centralistului sau centralistei posibilitatea de a controla în mare măsură toate circuitele de comunicație din care face parte. Apăsarea butonului va închide imediat orice circuit activ din centrală. Ca atunci când închizi, dar mai repede, mai bine și mai satisfăcător. O facilitate suplimentară, dar neautorizată explicit, introdusă de Vern Raring, centralistul de noapte, cu ajutorul unui sac de gunoi răsucit și briceagul de cercetaș al fiului lui, permite ca toate apelurile abuzive să fie puse în modul „AȘTEPTARE", fără ca cel care a inițiat apelul să se poată deconecta, făcându-i astfel serviciul telefonic nefuncțional până când centralistul hotărăște să-l sau s-o scape, ca să zicem așa. Apelurile extrem de abuzive puse în acest mod pot, de asemenea, tot mulțumită lui Vern Raring, cu ajutorul butonului „Start Exterior" și al unui cod de redistribuire a interliniilor compus din douăsprezece cifre plus al unui număr de serviciu la distanță, să fie transferate către orice punct de serviciu la distanță, oricât de costisitor, din lumea

asta, Australia și Republica Populară Chineză fiind favoritele centraliștilor dispuși să folosească această opțiune.

– Înnebunesc, spuse Lenore. Asta e tăcăneală curată. Chestia asta abia dacă s-a oprit o dată din piuit și din sunat și din țipat, și n-a fost decât un apel semijustificat toată ziua.

– Acum știi cum e să muncești de dragul diversității, spuse Judith Prietht, răsfoindu-și revista.

– Așa a fost și cât a stat Candy, în pauza mea de masă?

– De unde să știu, aș vrea să știu? Am avut și eu treburile mele.

Judith își umezi un deget și dădu pagina. Pe pupitrul alb, lângă consola lui Judith, se aflau o doză de Tab cu urme de ruj roșu-portocaliu pe marginile deschizăturii și o pungă cu lucruri de tricotat în culori mohorâte. Lenore avea o bere de ghimbir și patru cărți, și nu reușise să deschidă nici măcar una dintre ele.

În jur se auzeau zdrăngănituri și chiote. Din zona întunecată a umbrei din fața cabinei în care era consola apăru Peter Abbott.

– *Hola*, spuse Peter.

– *Tu*, spuse Lenore peste consola piuitoare, ne repari liniile în clipa asta.

– O problemă incredibil de nasoală, spuse Peter Abbott, ocolind pupitrul și intrând în cabină. Judith Prietht își aranjă părul cu mâinile. Biroul e în criză, spuse Peter. Dacă vreți să știți, asta e cea mai nasoală problemă din '81 încoace, de la furtuna de gheață din martie și criza numerelor permanent ocupate în mod misterios din Cleveland, și cea mai gravă problemă din toate timpurile care nu are legătură cu furtuna, din Cleveland.

– Ce onoare.

– O belea, aș zice mai precis, spuse Peter Abbott.

Judith Prietht se uita la Peter.

– Ce mai faci?

Peter o privi chiorâș.

– *Bueno*.

— Deci, e de la centrală? întrebă Lenore, uitându-se la consolă de parcă ar fi fost bolnavă. De-asta ai venit tu, și nu tipul de la Tuneluri?

— Am venit aici pentru P.R., spuse Peter, ochind din nou decolteul lui Lenore. Tocmai am fost la Big B.M. Cafe și înainte de asta la Bambi's Den, care, apropo, sfinte Iisuse. Și ar trebui să-l vezi pe Big Bob Martinez la cafenea. E *atât* de scos din țâțâni. Și tocmai am terminat de vorbit adineauri cu șeful vostru de sus, domnul Vigorous, musculița-de-oțet cu beretă și bărbie dublă.

— Canci, spuse Judith Prietht.

— Deci, e de la centrală? spuse Lenore.

— Presupunem că nu, spuse Peter Abbott. Tot de la tuneluri presupunem că e. Altfel, de ce ar fi afectate zonele din afara câmpului de acces al centralei?

— Presupuneți? Voi presupuneți?

— Oh, o privire retrospectivă superspecială asupra Olimpiadei! spuse Judith Prietht cu nasul în numărul ei din *People*.

— Păi, da, spuse Peter Abbott.

Arătă jenat cu degetul spre un clește pentru dezizolat cabluri.

— Tipul de la Tuneluri n-a găsit nimic?

— Ei bine, departamentul Tuneluri are niște probleme interne, serios, care nu sporesc deloc capacitatea firmei Interactive Cable de a se ocupa cum trebuie de problema de-aici, spuse Peter Abbott.

— Probleme.

— Oamenii de la Tuneluri sunt enervanți. Oamenii de la Tuneluri sunt o pacoste. Se pare că tipii de la Tuneluri tocmai au hotărât s-o taie pentru o vreme, să se ducă la pescuit sau la vânătoare de gagici, sau ceva. Se pare că nu le-au spus nici nevestelor unde se duc, iar domnul Sludgeman, șeful de la Tuneluri, e scos din minți, bineînțeles.

— Ia stai așa. Noi avem o problemă înfiorătoare cu tunelul, care ne împiedică total să ne facem treaba...

Judith Prietht pufni.

– ...iar Interactive Cable, pe care îi plătim pentru serviciul ăsta, deodată nu mai are personal să ne rezolve problema? Așa e?

– P.R.-ul nu e chiar specialitatea mea, să știi, spuse Peter Abbott.

– Asta e chiar o porcărie, spuse Lenore.

– Pot spune așa, în treacăt, că ai niște picioare incredibil de frumoase? spuse Peter Abbott.

– Proaspete, spuse Judith Prietht.

– Proaspete?

– Du-te la tunelul tău, îi spuse Lenore lui Peter Abbott. Consola piuia demențial. Lenore abia prinsese șpilul cum să o ignore când trebuia cu adevărat. Du-te și repară-ne liniile în clipa asta. Sunt sigură că toată lumea o să fie recunoscătoare, mai ales fetele aparent foarte ocupate de la Bambi's, dacă ai prins ideea. Sau pune-l pe domnul Sledgeman să se ducă să le repare.

– Sludgeman.

– Sludgeman.

– Domnul Sludgeman nu poate să se ducă, e într-un scaun cu rotile. Și-a rupt șira spinării în timpul furtunii de gheață din '81. Iar eu nu pot să cobor în subteran. Nu te poți pune cu tunelurile, sunt foarte delicate. Gândește-te la ele ca la niște nervi, iar la oraș ca la un organism cu un sistem nervos. Dacă mă duc și ciocănesc pe-acolo și stric lucrurile și mai rău, unde o să ajungem? De nervi nu se pot ocupa persoanele necalificate. Oamenii de la Tuneluri au nevoie de o îndemânare incredibilă.

– Chiar dacă sunt enervanți.

– Corect.

– Drace, spuse Judith Prietht în revista ei. Drace. Copilu', ia ascultă aici.

– Sunt sigură că domnul Vigorous a declarat deschis că Frequent and Vigorous e șucărită rău pe faza asta, spuse Lenore.

– Copilu', ia ascultă. Kopek Spasova. Kopek *Spasova*, spuse Judith Prietht. Superstarul.

– Cine? spuse Peter Abbott.

— Kopek Spasova, puștoaica din Rusia care câștigă toate medaliile de aur la gimnastică. Scrie că vine vineri în Cleveland. O să participe la un eveniment.

— Pot să văd și eu, te rog? spuse Lenore. Pentru o clipă, consola tăcu. Sfinți fără dinți, spuse Lenore. Fotografia din *People* o arăta pe Kopek Spasova la Olimpiada din Seul, din 1988, învârtindu-se în jurul paralelelor inegale, ținându-se numai cu degetele de la picioare. A fost fenomenală, spuse Lenore. Am văzut la televizor faza asta.

— Zice că vine la un eveniment sponsorizat de Gerber's Baby Food, în holul Turnului Erieview, spuse Judith.

— „Cea care va demara o campanie promoțională pentru gigantul fabricant de mâncare pentru bebeluși va fi senzaționala legendă a gimnasticii Kopek Spasova", citi Lenore cu voce tare, „iar despre tatăl și antrenorul ei, Ruble Spasov, se aude că tocmai ar fi semnat un contract fabulos de publicitate cu firma." Mai sunt numai câteva zile.

— Publicitate la mâncare pentru bebeluși? spuse Peter Abbott.

— Păi, n-are decât opt ani și e micuță, spuse Lenore. Se uită iar în revistă. Lui tata n-o să-i placă deloc. Gerber's a dat din nou lovitura. Și chiar aici, în Cleveland.

— Cum poate un comunist să facă publicitate în SUA? întrebă Judith Prietht. Pentru asta există pedeapsa cu moartea în Rusia, așa credeam.

— Nu mai e rusoaică, spuse Lenore.

— Oh, corect, ea e cea al cărei tată s-a repudiat.

— Refugiat.

— Așa!

— Bine.

— Tre' să plec. Tre' să plec să fac P.R. la Fuss 'n' Feathers Pets, spuse Peter Abbott. Cum facem rost de oameni competenți care să coboare în tunel, o să fiți mulțumite, v-o spun de pe-acum.

— M-ai liniștit.

— Ai grijă.

– Kopek Spasova... la revedere! strigă Judith Prietht.
– *Adios.*
– Aș vrea s-o văd, spuse Lenore. Frequent and Vigorous.

d

În fiecare an în august, Monroe Fieldbinder își lua familia în vacanță și mergeau în inima pădurii, la un lac din Munții Adirondack. În această zi anume, Monroe Fieldbinder stătea singur pe malul lacului din Adirondack, un lac rece și limpede, undița îi atârna bleagă în apa limpede, în timp ce el nu-și lua privirea de la casa de vacanță care ardea în pădure, pe malul celălalt. Fieldbinder asculta pocnetele îndepărtate și urmărea coloana neagră de fum care urca spre cerul albastru. Vedea valuri învolburate de scântei și siluetele micuțe ale locuitorilor casei alergând de colo-colo, țipând și aruncând găleți cu apă pe marginea infernului. Fieldbinder își trase pe ochi pălăria albă de pescuit și rânji zeflemitor în fața scenei haosului.

și rânji zeflemitor în fața scenei.

e

– Coboară-l odată! Coboară-l odată!
– L-am prins.
– Coboară-l odată, Shorlit!
– Am priceput.
– Doamne, ce balamuc.
– Doamne.
– Avem nevoie de Wetzel. Cheamă-l pe Wetzel.
– Nu mai e în toate mințile.
– Ține-l în brațe, vine și Wetzel.
– Va trebui să-l învelim.
– Are dreptate, adu ceva să-l învelim. Wetzel, du-te și adu o pătură, fugi!

— Iisuse.

— E OK, e OK.

— O să fie și el OK?

— Poți să te dai în spate, te rog?

— Am luat un taxi, am vrut să merg la Loop, am zis „OK, fac cum mi-a zis", ajung la Wacker și la LaSalle, și el începe să țipe cum vezi. Nu știam ce dracu' să fac.

— Ai făcut ce trebuia. Te rog, du-te și așteaptă acolo. Shorlit, ce faci? L-ai prins?

— Oarecum. Căcat.

— Un pitic forțos.

— Și-a pierdut mințile.

— Și-a ieșit din minți. Și-a ieșit din minți complet, băga-mi-aș. Am crezut că o să pățesc ceva când l-am adus aici.

— E OK, e OK.

— O să-și rupă gâtul.

— Hai să-l învelim, și gata.

— Întoarce-l.

— Oh! Nemernic mic.

— Șșșș, e OK.

— Apucă-i brațul.

— Oh!

— Rostogolește-l înapoi. Wetzel, rostogolește-l înapoi.

— L-am prins.

— Strânge bine. Ai grijă la coaste. Încă o dată.

— Am priceput.

— Doamne sfinte, auzi la el.

— Bagă-l înăuntru. Wetzel, ia-l și du-l de-aici. Shorlit, ia o targă cu curele pentru picioare.

— Am priceput.

— Doamne, cred că are vreo patruzeci de kile. E un schelet.

— Fă-l să tacă odată!

— Va trebui să ne dăm din drum.

— Thorazine?

– Vreau Thorazine, 250 mg. Ia un cauciuc, poate să-și înghită limba. Shorlit, ține ușa.

– E OK, șșș, ascultă, suntem aici să te ajutăm.

– Cum de rezistă ? O să facă stop cardiac.

– Adu un cauciuc.

– Pune-l jos.

– Iisuse.

– Curele.

– Thorazine.

– Shorlit, desfă-l la un braț.

– Haide.

– Lasă cauciucul până-l scoatem afară. O să te muște de deget.

– Lumea o să creadă că omorâm pe cineva aici.

– Am fost taximetrist șaptesprezece ani.

– Te rog, așteaptă afară.

– N-am mai văzut un rahat ca ăsta.

– Wetzel.

– Hai să mergem, prietene. Poți să aștepți afară.

– Fă ce ți se spune, te rog.

– O să dea din picioare, stai o clipă.

– Iisuse.

– Uită-te la ochii lui. Și i-a dat peste cap. O să-și revină când o să dea din picioare.

– Dă din picioare.

– Slavă Domnului.

– Îmi țiuie urechile.

– Căcarea lumii.

– Pregătește o perfuzie. Sună peste cinci minute, Cathy, și pune-i la curent, OK ? Adu perfuzia întâi.

– Căcat.

– Mersi mult, băieți. Shorlit, vrei să verifici dacă are acte la el ?

– O să-l rostogolesc.

– A dat din picioare destul de mult.

– Iisuse, a făcut pe el.

— O să sun să-l anunț pe Golden că n-am ucis pe nimeni.

— N-are acte.

— Vezi la piept. Un medalion, plăcuțe.

— Îmmm...

— Desfă-l. E OK, a dat din picioare.

— Mă duc să sun. Încearcă să găsești actele, apoi du-l la Series Start.

— Iisuse.

— Am început al dracu' de bine noaptea.

— Are un medalion.

— Drăguț de tot.

— „Pentru JB de la LB."

— I-au revenit ochii.

— E OK.

f

Doar un crâmpei neliniștitor din visul cu regina Victoria, noaptea trecută. Doar străfulgerarea unui petic rumenit de cocă roșie, schimonosit de dispreț. Totuși, unul nou. Sinistru. Lenore nu e nevinovată. Asta o să-i placă mult lui Jay.

Conduc un Lincoln prin Mexic. Aerul condiționat e stricat. E insuportabil de cald. Port un costum de lână. Costumul e îmbibat de transpirație. Nisipul deșertului e negru. Am rezervare la un motel. Opresc la motel și parchez lângă un cactus. Sunt scorpioni. Pe motel se află o plăcuță pe care scrie „NO VACANCY", chiar dacă e în Mexic. Dar eu am rezervare și mi-o revendic recepționerului care stă la tejghea într-un hol care miroase ca o râgâială. Recepționerul e un șoarece enorm, cu o mustață lungă, cu colțurile răsucite. Șoarecele poartă un poncho mexican decolorat din lână.

— Am rezervare, spun eu.

— *Sí*, spune șoarecele.

Șoarecele mă conduce printr-o gaură din perete (halește asta, Jay, te provoc să n-o halești pe toată) într-o cameră adorabilă, cu aer condiționat, perfectă și desăvârșită din toate punctele de vedere, cu excepția faptului că așternuturile lipsesc.

– Drace, spun eu, nu sunt așternuturi.

Șoarecele mă privește.

– *Señor*, spune el, dacă te caci în patul meu, te omor.[1]

Râdem amândoi, iar șoarecele îmi trage un pumn în umăr.

8

– Bună dimineața.

– Bună dimineața. Ce faci în dimineața asta?

– Bine, mulțumesc, Patrice. Începem?

– Oh, te rog.

– Ești sarcastică?

– Oh, nu.

– Cum te numești?

– Numele meu e Patrice LaVache.

– Cum te numești după căsătorie?

– Numele meu după căsătorie e Patrice Beadsman.

– Câți ani ai?

– Am cincizeci de ani.

– Unde ești?

– Sunt într-un sanatoriu din Madison, Wisconsin.

– Cum se numește sanatoriul?

– ...

– Cu cine semeni?

– Semăn cu John Lennon.

– De ce?

---

[1] Joc de cuvinte bazat pe omofonia aproximativă dintre eng. *sheets*, „așternuturi", și eng. *shits*, „rahați" (*n. red.*).

— Am trăsături bine definite și port ochelari rotunzi ca John Lennon și am părul castaniu, prins în coadă.

— De ce ești aici?

— ...

— De ce ești aici?

— Pentru că așa vreau eu.

— De cât timp ești aici?

— De ani buni.

— Ce vezi?

— Văd un spalier pe care trebuie să mă cațăr.

— De ce trebuie să te cațeri pe spalier?

— Pentru că sunt în vârful spalierului și trebuie să mă cațăr.

— Care e problema cu spalierul?

— Mâna stângă licitează patru cupe.

— Care e problema cu spalierul?

— Spalierul e alb, cu lujeri plini de spini. Mă zgârie pe burtă, am burta mare.

— Care e problema cu spalierul?

— Spalierul are o crăpătură în vârf, lângă fereastră, și se desprinde de perete și se rupe, spalierul se rupe, iar lujerii sângerează când se rup.

— Cât de înalt e?

— Pot să respir, te rog?

— Da.

— ...

— Cât de înalt e?

— Are aproape... până la soare. E ceva nemaivăzut.

— Unde te-ai rănit?

— La spate. La claviculă. Ca o bășică am pocnit. Am născut o bășică printre flori.

— Cât de mult ai căzut?

— ...

— ...

— Am căzut ani întregi.

– Te-ai rănit?

– Sunt rănită.

– Ce îți dorești?

– Pedepsește-mă, te rog.

– Spune-mi de ce vrei să fii pedepsită, te rog.

– Pentru că m-am cățărat și am căzut și am respirat.

– Cine era în vârful spalierului?

– Pot să respir, te rog?

– Da.

– ...

– Cine era în vârful spalierului?

– Nimeni.

– Cine era în vârful spalierului?

– O fereastră.

– A cui fereastră?

– A lui John și a lui Lenore. A lui Clarice. Fereastra lui Lenore.

– Lenore era la fereastră?

– S-a rupt.

– Spalierul.

– Da.

– Cine era cu Lenore?

– Trebuie să respir.

– Respiră. Ia și respiră. Lasă-mă să-ți șterg buza.

– Mulțumesc. Guvernanta lui Lenore era cu Lenore.

– Care era numele ei?

– Nu știu numele guvernantei lui Lenore.

– Cine era prizonier?

– Pedepsește-mă, te rog.

– Era prizonieră Lenore?

– Ar fi atât de bine dacă aș putea să respir.

– Era prizonieră Lenore?

– Fiul meu e într-o belea teribilă, în sud. Mai sus decât spalierul din sud. E terminat. Fiul meu arde într-un loc alb. Ochii

fiului meu sunt albi acum. Are nevoie de ceva care să-l închidă la culoare, în joc. Taie.

— Patrice. Respiră.

— Nu pot.

— Ba da, poți. Respiri. Privește-te cum respiri, Patrice.

— ...

— Era prizonieră Lenore?

— Nu, nu era... prizonieră.

— De ce nu?

— Dumnezeule.

— De ce nu?

— Fiul meu.

— Cine era prizonierul, Patrice?

— ...

— Cine era prizonierul, Patrice?

— ...

— ...

— Bună dimineața ce faci în dimineața asta.

h

TRANSCRIEREA PARȚIALĂ A ȘEDINȚEI, JOI, 26 AUGUST 1990, ÎN BIROUL DOCTORULUI CURTIS JAY.
PARTICIPANȚI: DR. CURTIS JAY ȘI DOMNUL RICK VIGOROUS, 42 DE ANI, DOSARUL NUMĂRUL 744-25-4291.

JAY: Ce vis dat naibii.
RICK VIGOROUS: Să știi că da.
JAY: Șoareci, din nou.
RICK: Urăsc șoarecii.
JAY: Da?
RICK: Da.

JAY: Am putea să articulăm și de ce?

RICK: Șoarecii sunt mici, moi și vulnerabili. Șoarecii se strecoară. Șoarecii intră în chestii și le rod. Șoarecii gâdilă.

JAY: Animale destul de *murdare*, de asemenea, nu?

RICK: Doctore Jay, îți dau cuvântul meu de onoare, menționează doar o dată anxietatea igienei și te pocnesc.

JAY: Perspectiva de a discuta anxietatea igienei te face să te simți inconfortabil.

RICK: Te previn.

JAY: Bine. Confortul tău e, la urma urmei, grija noastră numărul unu aici.

RICK: La dracu', sigur c-așa ar trebui.

JAY: Atunci, despre ce ai vrea să discutăm?

RICK: Lenore.

JAY: Azi aș prefera să nu, dacă nu te superi.

RICK: Poftim?

JAY: Întâmplarea face că Lenore și cu mine am făcut progrese enorme azi. Am mirosit progresul, foarte tare l-am mirosit.

RICK: Iisuse, iarăși cu progresul.

JAY: Aș prefera să analizez problema cu Lenore, să văd ce iese.

RICK: Vorba vine.

JAY: Problema geloziei, totuși. Încă mai crezi că sunt interesat sexual de Lenore Beadsman.

RICK: Eu...

JAY: Când o să digeri emoțional informația că gelozia e pur și simplu proiecția prost direcționată a nesiguranței bărbatului stupid? A problemelor de identitate? A anxietății igienei?

RICK: M-am săturat de tine până-n gât.

JAY: Uneori ești atât de bătut în cap, Rick. Gândește-te la visul de azi-noapte. După ceea ce am înțeles că a fost un coit satisfăcător, apoi o poveste, apoi o ceartă. Apoi un vis. Visul. Hai să vedem visul. Nisip negru și scorpioni. Unde ne plasează asta?

Rick Vigorous tace.

JAY: *Extraordinar* de greu să-ți dai seama. În G.O.D.[1], unde altundeva? Dar și în Mexic. Adică aici, dar nu aici, ca să spunem așa. Adică „aici"-ul din subconștientul care visează, ca să spunem așa. Un Lincoln luxos într-o zonă distrusă. Sinele și Celălalt. Diferența. Interior-Exterior. Doar că aerul condiționat e stricat. Exteriorul pătrunde în Interior. Căldura e Exteriorul. Pătrunde în interior, pentru că Interiorul e *deteriorat*. Interiorul nu mai face posibilă distincția. Interiorul lasă Exteriorul să pătrundă. Și ce înseamnă asta pentru tine? *Transpiri*. Ești încins și transpiri. Ce face Exteriorul? Te *murdărește*. Îl învelește pe Sine în Celălalt. Îi străpunge membrana. Și dacă membrana e ceea ce te face pe tine să fii tu și pe non-tine non-tu, ce spune asta despre tine, când non-tu-ul începe să străpungă membrana?

RICK: Uită-te la tine, îți curg balele. Îți văd saliva pe buze.

JAY: Te face să te simți *nesigur*, asta face. Te face pe *tine*, tu-ul, *non-sigur*, abia prins de membrana din partea ta. Și ce se întâmplă? Mijloacele de comunicare se taie. Devii confuz, precaut. Lucrurile nu înseamnă ce înseamnă în realitate. Pe o plăcuță la un motel mexican, care ar trebui să fie în spaniolă, scrie „NO VACANCY". O altă persoană, un CELĂLALT, devine un animal amenințător, genul care intră în chestii și le roade, ca să citez. Holul miroase a mizerii digestive. Există probleme de limbaj.

RICK: Iisuse, poți să-ți dai seama că Lenore a trecut pe-aici. Cum poți să-ți lași pacienții să te domine?

JAY: Zău așa, Lenore și problemele ei nu au nicio legătură. Care-i problema aici? Faptul că tu ceri o chestie normală, curată e interpretat de Celălalt/străinul/animalul amenințător ca o amenințare cu *murdăria*, cu mizeria. Tulburarea

---

[1] G.O.D. — acronim pentru Great Ohio Desert; pentru a nu se pierde jocul metaforei Deșert-Dumnezeu, traducătorul a păstrat sintagma originală (*n. tr.*).

siguranței tale în partea interioară a membranei Sine-Celălalt te face o componentă instabilă și periculoasă în grupul Celălalt al tuturor celorlalți. Nesiguranța ta sângerează în identitățile și rețelele de igienă ale Celuilalt și le contaminează. Ceea ce întărește din nou ideea că membrana igienă-identitate-diferență e *permeabilă* — permeabilă prin *murdărie*, permeabilă prin *neînțelegere,* care, la urma urmei, nu pot fi prea bine diferențiate, conform teoriei lui Blentner.

RICK: Blentner, Blentner.

JAY: Într-o oarecare măsură. Și ce? Cele mai multe dintre lucrurile pe care le-am spus sunt din conferințele fundamentale despre igienă de la Heidelberg, din 1962. Ți le-aș da să te uiți peste ele, dar sunt...

RICK: Am obosit. Nu ești, în mod deliberat, de niciun ajutor. Am un penis monstruos de mic. Probleme inerente de încredere în sine și de siguranță. Vreau să mă ajuți. Vreau să aflu despre Lenore și secretele ei. În schimb, aflu despre Olaf Blentner și membrane. Ajută-mă să-mi rezolv problema cu penisul, Jay. Fă ceva folositor și ajută-mă să-mi rezolv problema cu penisul.

JAY: Penis-anemis. Ce pot să fac pentru penisul tău? Tu nu ești penisul tău. Pe mine tu mă interesezi.

RICK: Iisuse.

JAY: Atât de prost merge treaba? O ai pe Lenore, o fată frumoasă, deșteaptă, inteligentă, plină de viață, deși tulburată, dar, în orice caz, tulburată într-un fel interesant, care te iubește.

RICK: Dar nu o am. Nu pot. N-o s-o am niciodată.

JAY: Ușa cu Plasă de la Marea Casă a Dragostei et cetera, et cetera.

RICK: Iisuse.

JAY: Ei, Rick, zău așa, enervează-te dacă vrei, și fără îndoială că o să te enervezi, dar mă gândesc, à la Blentner, că totul se reduce la membrană. Cred că membrana e progresul pe care

ți-l dorești. Cred că membrana o mirosim noi aici. Vrei să-ți folosești penisul ca să pui ce e în interiorul tău în interiorul Celuilalt, să distrugi diferențele în felul în care îți dorești *tu* să le distrugi. Vrei să-ți păstrezi membrana, dar s-o și mănânci, ca să zic așa. Dorința ta de a scoate în exterior Interiorul e o imagine a fricii tale că Exteriorul pătrunde în interior... pe scurt, anxietatea igienei.

RICK: Băga-mi-aș. Pornește scaunul.

JAY: Sunt prietenul tău.

RICK: Trebuie neapărat să merg la toaletă.

JAY: Facem progrese. Nu crezi că facem progrese? Insist că facem progrese.

RICK: Cârnatule.

JAY: Mirosul e pretutindeni.

RICK: Știi cu cine te-ai înțelege tu la toartă? Cu Norman Bombardini.

JAY: Îl cunoști pe Norman?

RICK: Doamne sfinte. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Lasă-mă să ies.

JAY: Vino luni. Dă-i bani lui Lenore, să vină și ea.

RICK: Nătărăule.

JAY: Sunt aici pentru tine.

i

Lenore îl văzu pe domnul Bloemker prin fereastra de la Gilligan's Isle în timp ce se îndrepta spre stația de autobuz după serviciu. Gilligan's Isle era ceva mai jos de clădirea Weight Watchers, pe care Norman Bombardini o arătase din restaurant cu o seară înainte. În geanta lui Lenore se afla un bilet de la Norman Bombardini, cu o amprentă de ciocolată făcută cu degetul mare într-un colț, care fusese trimis în ziua aceea cu o cutie

aproape goală de bomboane la centrala Frequent and Vigorous. Pe bilet scria: „Fii mica mea Yin."

Gilligan's Isle era un bar foarte popular. Interiorul localului era rotund, pereții erau zugrăviți ca să arate ca orizontul albastru-transparent al oceanului și podelele erau vopsite și aveau o textură anume în așa fel încât să imite plaja. Peste tot erau palmieri, frunze grele atârnând luxuriant deasupra clienților. Din podeaua barului țâșnea întreaga distribuție, sub formă de statui uriașe: Căpitanul, membrii familiei Howell, Ginger și restul, pictați în culori vii, de naufragiați, toți cu expresii faciale ciudat de caracteristice. Naufragiații erau îngropați în podea până la nivelul pieptului; capetele, brațele, umerii și mâinile lor întinse în sus erau toate mese dedicate clienților. Era un nivel crescut de încolăcire a corpurilor: brațul domnului Howell era înfășurat destul de mult în jurul taliei doamnei Howell, părul lung al lui Mary-Ann atingea antebrațul de plastic al domnului Howell, degetul mare al Profesorului stătea suspendat îngrozitor de aproape de decolteul lui Ginger. Chiar și barul era făcut din acel material care imită paiele din care erau făcute și colibele din serial. În spatele barului era în permanență un barman, toți barmanii semănând, mai mult sau mai puțin, cu Gilligan. În fiecare oră, barmanului i se cerea să facă ceva vădit prostesc — într-unul dintre numerele standard favorite, barmanul aluneca pe o baltă de daiquiri de banane și cădea și se prefăcea că și-a băgat degetul mare în ochi —, iar clienții, dacă urmăreau serialul și știau faza, spuneau într-un glas „Auuu, Gilligan" și râdeau și aplaudau.

Domnul Bloemker stătea în spate, lângă mâna stângă a lui Mary-Ann, cu fața la geam. Cu el se afla o femeie foarte frumoasă, îmbrăcată într-o rochie strălucitoare, care privea drept înainte în gol. Lenore îi văzu și intră și se duse la masa lor.

— Bună ziua, domnule Bloemker, spuse ea.

Domnul Bloemker ridică surprins privirea.

— Domnișoară Beadsman.

— Bună ziua.

— Bună ziua. Ce întâlnire neașteptată...

Domnul Bloemker arăta ciudat și se mută rapid spre încheietura lui Mary-Ann, în direcția opusă femeii frumoase lângă care stătea.

— Frequent and Vigorous e chiar peste drum, în Clădirea Bombardini, chiar acolo, spuse Lenore, probabil că puteți s-o vedeți dacă vă uitați în colțul geamului, acolo, cea cu luminile aprinse.

— Măi să fie.

— Bună ziua, numele meu e Lenore Beadsman, îl cunosc pe domnul Bloemker, îi spuse Lenore femeii frumoase.

Femeia frumoasă nu spuse nimic; continua să se uite drept înainte în gol.

— Lenore Beadsman, ea e Brenda, Brenda, ți-o prezint pe Lenore Beadsman, spuse domnul Bloemker, cu degetele în barbă.

În fața celor doi erau băuturi în pahare de plastic în formă de ananas, din care ieșeau paie prin găurile din partea de sus.

— Bună ziua, îi spuse Lenore Brendei.

— ...

— Te rog, ia loc, spuse domnul Bloemker.

Lenore se așeză.

— Brenda se simte bine?

— Te rog, nu o băga în seamă pe Brenda. Brenda e foarte timidă, spuse domnul Bloemker. Vorbea un pic bâlbâit. Se pare că era un pic încordat. Obrajii îi ardeau deasupra cârlionților din vârful bărbii, nasul îi strălucea, avea ochelarii un pic aburiți și era nepieptănat, o șuviță ondulată gen Superman, enormă și obscenă, îi stătea pe frunte ca o virgulă uriașă.

— Am încercat să vă sun azi, spuse Lenore, dar nu erați acolo, și n-am putut să sun decât o dată, pentru că am fost incredibil de ocupați, vorbesc de beleaua asta cu linia și tot restul.

— Da. A fost o zi plină.

— N-am reușit să-i spun lui tata să vă sune, pentru că nu e aici. E plecat pentru câteva zile și se pare că nu poate fi contactat

– Da.

– Dar cum se întoarce.

– Bine.

– Și vestea cea mai mare, deși îngrijorătoare, e că știu sigur că Lenore și doamna Yingst și ceilalți pacienți sunt prin preajmă, în Cleveland, pentru că am găsit cadrul doamnei Yingst la mine în apartament seara trecută, și înainte nu era, și mi-a transmis un mesaj prin pasărea mea, care a început subit să vorbească.

– Pasărea dumitale a început subit să vorbească?

– Da. Din păcate, doar porcării.

– Înțeleg.

– Ca să fiu sinceră, nu e exclus ca doamna Yingst să-i fi dat LSD.

– O, zău, nu cred că doamna Yingst ar face așa ceva.

– Dar atunci ce se întâmplă, toți pacienții ăștia bătrâni umblă prin Cleveland fără să spună ceva cuiva, și la fel și personalul și familiile personalului?

– Rezidenți.

– Pardon, rezidenți. Lenore se uită la Brenda. Auziți, sunteți sigur că Brenda e OK? Nu s-a mișcat nici măcar o dată de când am venit, văd eu.

Brenda se uita drept înainte în gol cu ochii ei frumoși.

Domnul Bloemker o privi absent pe Lenore.

– Te rog, spuse el, nu-i acorda niciun fel de atenție. Îi trebuie o vreme să se relaxeze în prezența străinilor. Se uită din nou la ananasul lui cu o privire confuză și începu să se joace cu paiul. Rezidenți. Noi le spunem „rezidenți", știți dumneavoastră, de fapt, doar la insistențele mele nu le spunem „pacienți", le spunem „rezidenți" pentru că la Shaker Heights încercăm foarte mult să minimalizăm implicațiile medicale ale șederii în acest stabiliment. Încercăm să minimalizăm apariția bolii, importanța bolii. Fără prea mult succes, în realitate, mă tem eu.

– Înțeleg, spuse Lenore.

Se auziră un scheunat și o bufnitură și un zăngănit; barmanul se răschirase peste bar, cu capul în ghiveciul unui palmier, dând din picioare în pantalonii albi de bumbac, pe jos, bere. „Auuu, Gilligan", strigă toată lumea și izbucni în râs, mai puțin Lenore și domnul Bloemker și Brenda. Domnul Bloemker se scărpină sub barbă cu paiul.

— Mă aflu, în cadrul stabilimentului, într-o poziție care mă pune în mare încurcătură și mă descumpănește, spuse el. Ridică privirea spre Lenore. De ce nu luați o gură din Twizzlerul Brendei? Văd că Brenda nu-l bea.

Brenda nu se mișcă.

— Păi, nu prea beau băuturi alcoolice, spuse Lenore. Mă fac să tușesc.

— Poftim.

— Mersi.

— Mare încurcătură.

— Îmi imaginez.

— Bătrânii... bătrânii nu sunt ca mine și ca dumneavoastră, domnișoară Beadsman. După cum bine știți, fără îndoială, ați petrecut mult timp acolo... la stabiliment.

— Sunt altfel, recunosc.

— Da.

— Da.

Lenore luă o gură de Twizzler, gustul de gin și punch hawaiian o trăsni, închise ochii și scuipă discret gura de Twizzler înapoi în paharul de plastic în formă de ananas.

— De asemenea, sunt din Vestul Mijlociu, continuă domnul Bloemker. În general, aproape toți sunt din Vestul Mijlociu. Se uită în altă parte. Această parte a țării, ce avem noi de spus despre această parte a țării, domnișoară Beadsman?

— N-am idee.

— Atât în mijloc, cât și la margine. Inima geografică și extremitatea culturală. Culturi de porumb, o industrie grea aflată

într-un constant declin și sport. Ce avem noi de spus? Hrănim și întreținem și alimentăm o națiune care, în mare parte, nici nu știe că existăm. O națiune față de care suntem cu zeci de ani în urmă, din punct de vedere cultural și intelectual. Ce avem noi de spus în legătură cu asta?

– Păi, spuneți lucruri chiar interesante, serios; am impresia că și din partea Brendei există interes.

– În această zonă se nasc oameni cu adevărat ciudați. Oameni tulburați. După cum au observat istoricii din trecut și vor observa istoricii din viitor.

– Dap.

– Și când oamenii în discuție *îmbătrânesc*, când trebuie nu doar să se împace și să recunoască implicațiile conștiinței lor de sine ca părți ale acestui loc straniu, retras... când trebuie să încorporeze și să gestioneze și *memoria*, percepții și sentimente din trecut. Percepții ale trecutului. Amintiri: chestii care sunt și nu sunt, în același timp. Vestul Mijlociu: un loc care e și nu e, în același timp. Un amestec instabil. Simt de ceva vreme instabilitatea în cămin.

– Credeți că asta explică ceva? Cum ar fi dispariția?

– Cred că explică foarte puțin.

– O să-i dau Brendei înapoi Twizzlerul. Brenda, uite-ți înapoi Twizzlerul, mulțumesc mult, nu prea am chef să beau. Sunteți sigur că n-are nimic? Am jignit-o cu ceva?

– Brenda, nu sta ca mortul în păpușoi.

Brenda rămase tăcută.

Domnul Bloemker își masă bărbia.

– Vârsta medie a rezidenților stabilimentului – azi am făcut o cercetare la cererea proprietarilor –, vârsta medie a rezidenților stabilimentului e optzeci și șapte de ani. Optzeci și șapte de ani. Dumneavoastră ce vârstă aveți, domnișoară Beadsman?

– Douăzeci și patru.

— Deci sunteți născută în 1966. Eu sunt născut în 1957. Data medie a nașterii printre rezidenți e 1903. Gândiți-vă la asta.

— Mamă.

— Oamenii ăștia, gândiți-vă la lumile din care au făcut parte. *Lumile*. Au trecut, literalmente, de la cal și trăsură la zborul spre lună. Schimbările tehnologice la care au fost martori sunt ametițoare. Cum ai putea măcar să-ncepi să te acomodezi cu o astfel de serie de schimbări în trăsăturile fundamentale ale lumii? Cum să începi să-ți înțelegi locul într-un sistem, când faci parte dintr-o zonă care se află într-o relație atât de tulburătoare cu restul lumii, o lume care își pierde, la rândul ei, orice caracter static, inteligibil, pentru că se schimbă, radical, în permanență?

— Sistem?

Domnul Bloemker își privi degetul mare.

— Ați fost vreodată în deșert, domnișoară Beadsman? G.O.D.?

— N-am mai fost de vreo zece ani. Înainte mergeam des cu Lenore. Avea un Volvo pe care îl luam jos cu noi, pescuiam puțin la margine, hoinăream un pic.

— Da. Mi-ar plăcea și mie să ajung jos și să hoinăresc în voie.

— Păi, e simplu. Vă puteți cumpăra un Permis de Hoinărit la orice poartă. Costă vreo cinci dolari. Zonele cu adevărat dezolante pot fi destul de aglomerate, uneori, bineînțeles, așa că e bine să te duci devreme, să hoinărești cât poți până-n prânz.

— S-ar putea să merg cu Brenda curând. Simt o nevoie de... sinistroșenie. Simt că și Brenda are nevoie. Am dreptate, floricica mea de prun?

Bloemker o trase pe Brenda de bărbie fără băgare de seamă. Brenda se lăsă mult pe spate, lângă mâna lui Mary-Ann, până când picioarele ei atinseră dosul tăbliei mesei, apoi se redresă rapid, vibrând un pic. Lenore mijii ochii.

— Hmmm.

– Un alt lucru, trebuie să recunosc cu toată onestitatea, un alt lucru mi se pare... amuzant, spuse domnul Bloemker, trăgând o clipă din paiul din paharul lui, luând o înghițitură din ceva ce lui Lenore îi mirosi ca un alt Twizzler, deși evit să folosesc acest termen, pentru că sună ca și cum aș lua în râs, ceea ce nu vreau. Rezidenții noștri, oamenii care sunt foarte bătrâni acum, au făcut cultura noastră ceea ce e. Prin cultură înțeleg cultura acestei țări, nu cultura statului Ohio, ceea ce nici măcar nu pretind că încep să înțeleg. În special femeile, cred eu. Ne place să credem că revoluția sexuală e o creație a generației noastre. Asta e o tâmpenie, scuzați-mi limbajul. Femeile care sunt acum bătrâne au inventat-o de la cap la coadă. Tot ce pretindem noi că ne face plăcere. Femeile care locuiesc în stabilimente acum au fost primele americance care s-au tuns scurt. Primele care au băut. Care au fumat. Care au dansat în public. Să mai vorbim despre vot? Despre câștigurile materiale? Despre independența financiară? Au fost niște pionieri, oamenii ăștia în cărucioare, cu picioarele învelite în pături.

– Auziți, sunteți absolut sigur să Brenda n-a pățit nimic? întrebă Lenore. Pentru că treaba e că n-am văzut-o mișcându-se singură nici măcar o dată. Asta incluzând, acum îmi dau seama, faptul că nu i-am văzut pieptul mișcându-i-se când respiră sau pleoapele clipind. Ce-are Brenda?

– Tunsul. Asta mă fascinează în mod deosebit. Le-a eliberat pe aceste femei dintr-o închisoare. O închisoare estetică. Le-a eliberat de tirania unei culturi care le obliga să-și treacă peria prin păr de o sută de ori în fiecare seară, o cultură care... câștigase.

– Faptul că nu clipește mă neliniștește cel mai tare, trebuie să recunosc. Și ce e chestia asta de pe gâtul ei, aici? De pe gâtul Brendei?

– Un semn din naștere. Un coș.

– Nu e o supapă? E o supapă! Uitați, ăsta e dopul. Stați la masă cu o păpușă gonflabilă?

— Nu fiți ridicolă!

— Stați cu o păpușă gonflabilă! Nici măcar nu e o persoană reală.

— Brenda, nu e amuzant, arată-i domnișoarei Beadsman că ești o persoană.

— Dumnezeule. Vezi, n-are nici un kil. Pot s-o ridic.

Lenore o ridică deasupra pe Brenda ținând-o de-o coapsă. Apoi o scăpă brusc, și rămase cu capul înțepenit între banchetă și mâna lui Mary-Ann, cu susul în jos. Poalele rochiei îi căzură în cap.

— Pe toți sfinții din ceruri, spuse domnul Bloemker.

— O păpușă *din aia*. Sunteți dereglat. Cum puteți să apăreți în public cu o păpușă anatomică?

— Trebuie să recunosc că acum m-am luminat și eu. Am crezut că e doar extrem de timidă. O fată tulburată din Vestul Mijlociu, prinsă într-o relație ambivalentă...

— Mișto păpușă, remarcă un alt client, de lângă cotul doamnei Howell.

— Cred că eu și Brenda ar trebui să mergem, spuse domnul Bloemker.

Se luptă cu picioarele de plastic ale Brendei. Brenda era înțepenită. Lenore îl ajută pe domnul Bloemker să o tragă. Brenda se desprinse, în cele din urmă, dar rochia i se agăță de unghia de la degetul mare al lui Mary-Ann și se rupse și îi căzu.

— Căcat, spuse Lenore.

— Mamă, Doamne, spuse clientul de lângă cotul doamnei Howell. De unde o ai? Sunt scumpe chestiile astea?

Alți oameni de la alte mese se întoarseră să se uite. Se făcu liniște.

— Cât de îngrozitor de... murmură domnul Bloemker.

— Probabil că e mai bine să plecați acum, spuse Lenore.

— Într-adevăr, mă bucur că v-am întâlnit, aștept cu nerăbdare telefonul tatălui...

Domnul Bloemker o acoperi cum putu pe Brenda cu sacoul lui și se îndreptă spre ușă. Se auziră fluierături și aplauze. Bloemker o rupse la fugă și dădu peste un barman care ieșea de după bar cu o tavă cu White Russian-uri cremoase. Se produse o răsturnare spectaculoasă și se auzi un zornăit, și barmanul căzu pe spate și își înfipse degetele mari în ochi, și totul fu stropit cu White Russian, și un ciob de pahar o lovi pe Brenda și o găuri, și ea o zbughi din brațele domnului Bloemker și zbură șuierând prin bar, răsucindu-se, dezumflându-se, în cele din urmă aterizând bleagă, dar frumoasă, în ghiveciul palmierului, cu un picior încolăcit în jurul gâtului. Domnul Bloemker o zbughi pe ușă. Lenore îi adulmecă Twizzlerul. Clienții râseră și aplaudară.

– Auuu, Gilligan.

9

1990

a

— Hai înăuntru. Aştepţi de mult ? Aglomerată zi. Mă întorc, nu pot să-mi văd nici biroul de atâtea mesaje. Foamwhistle, du-te. Îţi aminteşti de Pupik, în Lids, şi de Goggins, în Jars, trebuie aduşi să mă vadă în *acelaşi timp*. Ocupă-te de asta. Te-am mai rugat de nu ştiu câte ori. O companie care nu-şi poate potrivi capacele la borcane e o companie proastă. Eu nu conduc o companie proastă. Acum du-te. Intră. Nu sări pe ea, Foamwhistle, şuşotiţi şi chicotiţi mai târziu. Ăsta e timpul meu. Intră. Pentru partea din timpul tău de aşteptare, care s-a irosit din vina mea, îţi cer scuze, deşi n-a fost vina mea. Îţi place ăsta ? Eu l-am prins. L-am împăiat. Încă mi se pare că e ud. Ce zici ? L-am prins în Canada. Am fost în Canada cu Gerber. Am pescuit un pic. Am pescuit un pic cu Gerber în Canada. Ne-am bronzat, bronz natural, spune-i lu' soră-ta. Nu acolo, aici, mai aproape. Azi lumina e groaznică aici. De ce nu poate Foamwhistle să aranjeze un birou care să nu depindă de lumina naturală mă depăşeşte. Măcar pot să te văd. Eşti gri, sau e din cauza luminii ? Deşi îmi place ploaia, îmi place să o privesc pe geam, când am o secundă liberă, ceea ce, bineînţeles, nu se întâmplă. Lacul arată bine când plouă.

Ploaia curăță lacul. Sunetul ploii în fereastră... Îți place? Nu? Da? Să ne întoarcem la oile noastre. Stonecipher a plecat la Amherst cum trebuia, bănuiesc. Cât a trecut, trei săptămâni? Nu poți să-ți găsești o oră liberă în trei săptămâni? Știu ce-o să spui, dar chestia cu Canada a apărut pe neașteptate. Gerber a fost cu ideea. Nu putem planifica chestiile astea fără să pară că fixăm prețurile, sau ceva. Tu, pe de altă parte, n-ai niciun pic de timp liber? Nu cumva e vorba de un interval nedefinit de timp liber? Cum merge slujba ta? Câți bani ai? Ai vreun ban? Dacă nu spui nimic, eu presupun automat că ai bani. Te-ai mai gândit la ce am discutat ultima dată când ne-am văzut? Nu? Nu te-ai mai gândit? Tot n-ai planuri? O absolventă strălucită de la Oberlin? Cea mai educată recepționeră și operatoare telefonică din istoria Clevelandului? Și firma. Aștept cu nerăbdare apariția primei cărți scoase de firma asta. A scos vreo carte pân-acum? Norslan? Asta nu e carte, e publicitate. Totuși, producția e producție, știu eu prea bine. Până la patruzeci deja? Tot patru dolari mari și lați pe oră? Cât timp? Nu. E foarte firesc să vrei o perioadă fără școală, fără o slujbă serioasă sau fără responsabilități, n-o să spun nici măcar „căsnicie", că mi se sparg ochelarii, dar pentru *cât timp*? O întrebare rezonabilă. Urmată de un argument rezonabil. Stai. Stai. Să iubești o rudă non-nucleară e un lucru bun. Să ții legătura cu ea... scuză-mă, să ții legătura e bine. Dar să imiți acea rudă... în toate aspectele... asta nu e bine. Să încerci să fii acea rudă e nefiresc. Deci, rău. Nu e cinstit? Nu e adevărat? Atunci, serios, de ce lansezi comparația, acuzația? Asta e întrebarea potrivită? De ce părul ăsta, când știi cât îl detest așa? Hainele străvechi? Care e rolul acelor pantofi străvechi? Da, rolul. Știu. Stai un pic. Lipsa de obiectiv după o evoluție uluitoare în colegiu. Străbunica Lenore își lasă copilul, pe tatăl meu, pe bunicul tău, la Shaker School și o întinde în Anglia. Anglia. Da, știu de unde vine rolul ăsta, la urma urmei. Da. Iresponsabilitatea. Refuzul tău, *a*, de a merge la școală; refuzul tău, *b*, de

a-ți folosi cu cap diploma scumpă. Refuzul chiar și de a locui acasă. Nu, nu chiar, bineînțeles că există înțelegere, dar înțelege doar că și eu mă confrunt cu rușinea și tristețea. Doar în cursul zilei nu... scuză-mă... doar în cursul zilei nu, pentru că nu sunt decât cu domnișoara Malig în casa aia enormă. De unde perspectiva asta? Perspectiva asta mă face să fierb de furie, și nici măcar nu mai catadicsesc s-o neg. Copilul mamei tale. Lipsa de obiectiv. O slujbă stupidă, formezi numere și faci legături pentru alți oameni. Tot nu ți-ai găsit un prieten? Nu? Nu, asta nu contează prea mult. Lipsa de obiectiv și de responsabilitate doar ia forme noi pe măsură ce trece timpul. În plus, mai este domnul Vigorous. Nu, nu te deranja să negi că te-ai implicat, nu te deranja să negi că foarte mult. Înțeleg. N-are niciun rost să discutăm, nu? Deci, Lenore. Așa. În ceea ce privește chestiunea despre care am o mare bănuială că te-a adus, firește, aici, lasă-mă să-ți spun că, în linii mari, totul e sub control și complet explicabil. Povestea cu Gerber a fost un incident. Povestea cu Gerber a apărut pur și simplu. Rummage l-a sunat pe Bloomfield, așa e. Bloemker. La cererea mea. Da. Deloc. Faptul că tu n-ai știut ce s-a întâmplat a fost, pur și simplu, un accident. Vezi toată desfășurarea de evenimente. Mi-am închipuit că Străbunica, ca să nu mai spun de Foamwhistle, te-a ținut la curent tot timpul fără știința mea. Adevărul e că, acum o vreme, Străbunica Lenore m-a convocat la sera ei căreia îi spune „cameră" să discutăm un proiect. Un proiect. Un proiect de afaceri. Stai. Avea idei cu care voia să mă dea pe spate. Așa s-a și întâmplat, și m-a făcut curios. L-am adus pe unul dintre oamenii, cercetătorii, chimiștii noștri, pe puștiul ăla Obstat, îl știi? Neil Obstat jr? Ai fost colegă cu el la Shaker. Se pare că reptila aia mică încă umblă cu poza ta în portofel. În orice caz, și el a fost curios. Prietena Străbunicii, femeia aia Yingst, o știi? A avut un soț care a făcut cercetare. Cercetări despre pineală. Glanda pineală, știi despre ce vorbesc? Nu? Glanda micuță și rotundă de la baza creierului? Pi-ne-a-lă?

Îți amintești că Descartes credea, la vremea lui, că e locul unde mintea se întâlnește cu corpul, punctul intermediar, în care hidraulica corpului e reglată și comandată conform...? În fine. Sigur ai făcut asta la școală. Yingst avea niște teorii, teorii sigure, de care Străbunica Lenore n-a fost interesată, din motive probabil egocentrice. A fost propusă o tranzacție reciproc avantajoasă.

b

Din „Advertising Age", 28 august 1990, rubrica „Cu ochii în patru", pp. 31–32:

PIAȚA DE MÂNCARE PENTRU BEBELUȘI IA FOC DIN CAUZA AGRESIVITĂȚII PROMOȚIONALE FĂRĂ PRECEDENT, COJONES ANTREPRENORIALE

Cleveland, Ohio, e locul neobișnuit pentru ceea ce surse din interior spun că va fi următoarea mare bătălie industrială în producția de mâncare pentru bebeluși, a giganților Gerber's Quality Brands și Stonecipheco Baby Food Products, aliniați perfect la linia de start pentru o cursă pentru piața de desfacere care ar putea să-l lase pe al treilea plasat, Beech-Nut Infant Division, pe dinafară.

În timp ce Gerber's încearcă să se redreseze și se pregătește să demareze o campanie pan-media de publicitate și de prezentare a produselor orientată spre consumator fără precedent, beneficiind de serviciile de înaltă calitate și la un preț pe măsură ale celebrei legende ex-sovietice Kopek Spasova, Stonecipheco, spun surse din Advertising Association și analiștii, se pregătește să anunțe și să profite rapid de implicațiile pe care le-ar putea avea pe piață o cercetare fără precedent în istoria industriei alimentare, un derivat dintr-o glandă endocrină de vită care, adăugat cu regularitate în mâncarea pentru bebeluși (Stonecipheco!!!), poate spori semnificativ dezvoltarea capacității de

vorbire și de înțelegere. „Copiii vor învăța să vorbească cu luni, poate cu ani mai devreme decât ar face-o în mod normal, arată cercetările de până acum", ne-a șoptit o sursă din Stonecipheco. „Vorbim nu doar de dominarea definitivă a pieței, ci și de o descoperire care ar putea deveni esențială în cazul relației dintre nutriție și dezvoltarea mentală, dintre nevoile corpului și posibilitățile creierului."

Să fie Gerber's oare la curent cu acest studiu? Nimeni nu știe, dar coincidența acestei mine de aur promoționale pe care Gerber's o va deschide în centrul Clevelandului, la o aruncătură de băț de sediul Stonecipheco, nu a trecut neobservată. Lucrurile încep să se lege dacă ne amintim că șefii celor două companii, Robert Gerber și Stonecipher Beadsman al III-lea, au fost colegi de școală, ambii absolvind micul, dar selectul colegiu Amherst din Massachusetts în anii '50.

Interesul entuziaștilor pieței nutriționale pentru ceea ce se va întâmpla în centrul Clevelandului crește, dacă luăm din nou în considerație informația lansată săptămâna trecută de *E.T.C.*, conform căreia demersurile extraordinare și, aparent, reușite ale gigantului ingineriei genetice Norman Bombardini de a...

(*continuarea la pagina* 55)

C

— ...aia, ca să repet și eu ce am auzit ani la rând și bănuiesc că ai auzit și tu de nenumărate ori, sensul unui lucru nu e, într-o oarecare măsură, decât funcția pe care o are. Et cetera, et cetera, et cetera. Ți-a făcut și ție șmecheria cu mătura ? Nu ? Ce folosește acum ? Pe mine m-a dus în bucătărie și m-a pus să mă așez — trebuie să fi avut opt sau doisprezece ani, cine-și mai amintește — și a luat o mătură de paie și a început să mătură furioasă și să mă întrebe care parte a măturii e mai importantă, *fundamentală*, în opinia mea, paiele sau coada. Paiele sau coada. Iar eu am dat din colț în colț, și ea a început să mătură din ce în ce mai violent,

și eu m-am intimidat și, când, în cele din urmă, am zis că bănuiesc că paiele, pentru că poți, într-un fel, să mături și fără coadă, ținând de partea cu paiele, dar cu coada nu poți să mături, m-a împins și m-a aruncat de pe scaun și mi-a țipat în ureche ceva de genul „*Aha*, asta fiindcă vrei să *mături* cu mătura, nu-i așa? Fiindcă *pentru asta* îți trebuie mătura, nu?" Et cetera. Și că dacă am fi vrut o mătură ca să spargem geamuri, atunci *coada* era în mod clar esența măturii, și mi-a demonstrat-o cu geamul de la bucătărie, și o mulțime de angajați s-au adunat să vadă ce se petrece; dar dacă vrem mătura ca să măturăm, de exemplu, geamul spart, să măturăm, și atât, paiele sunt esența. Nu? Și acum ce? Cu creioane? Nu contează. Sensul ca fundamentare. Fundamentarea ca funcție. Sensul ca funcție. Sensul ca funcție. Poftim? Mă întrebi de ce? Lenore, te rog. Atunci de ce spui tot timpul „de ce"? Se simte inutilă. Simte, simțea, că nu avea niciun rol acolo, în cămin. Stai așa, ajung și la asta. Inutilitatea e cheia aici. Ei, și tu acum, Lenore, bineînțeles că trebuia să fie acolo, sub îngrijire, la 27 de grade, și nu era deloc fericită acasă, despre care spunea, dacă îți amintești, că mustește de amintirea puterilor care au lăsat-o. Nu, n-am avut de ales și am cumpărat stabilimentul Shaker Heights, chiar dacă a fost o investiție nefericită. Și dacă asta nu e dragoste, atunci ce e? Dar pentru cineva care crede că sensul e funcția, dacă ea n-avea niciun rol, atunci spune și tu. Mi-a zis că e nefericită. A venit la mine și mi-a zis-o. Cu tine nu a vorbit despre toate astea? Ciudat că a omis așa ceva. Amintește-ți bine când mă refer la secția propriei mele mame, pentru cei cu Alzheimer. Asta o necăjea rău pe Străbunica Lenore. Cum Bloomfield și-a dat seama că pacienții de acolo nu-și amintesc numele obiectelor, televizor, apă, ușă... și astfel, sub influența Străbunicii Lenore, le-au identificat după funcțiile lor. Cu litere aurite, micul vocabular cu Lawrence Welk pe copertă. Așa că ușa a devenit „prin ce trecem dintr-o cameră în alta". Apa a devenit „ce bem și nu are culoare". Televizorul a devenit „la ce ne uităm

când îl vedem pe Lawrence Welk" — Lawrence Welk fiind ce
rudimentar, nedefinit, chiar și prin asociere, fără legătură c
Lawrence Welk. Cum au ajuns mama și ceilalți să reînvețe i
acest mod cuvintele de care aveau nevoie, prin intermediul func-
ției lor, al scopului căruia servesc cuvintele numite. Și apoi Str
bunica Lenore a observat că o componentă a stabilimentulu
căreia metoda nu i se putea aplica erau înșiși pacienții, pentru c
ei nu *aveau* nicio funcție, nu aveau un rost, nu erau buni d
absolut nimic. Nu ții minte? Mi-a zis că asta a făcut-o să se urc
pe pereți. Nu aveau niciun rost. Cum? Nu, derivatul se extrag
din glanda pineală a vacilor. Folosim glande pineale de vită. Ma
bine zis, am folosi, dacă am putea. Așteaptă puțin, te rog. Așa c
Străbunica Lenore a considerat lipsa funcției o pierdere a iden-
tității. Mi-a zis că vrea să fie utilă. Cum erau Gretchen Yingst
bineînțeles, și acel domn Etvos, toată mafia pseudowittgen-
steiniană de-acolo. Doamna Yingst avea rezultatele proiectelo
ultimului soț — pe alea interesante, apropo, făcute pe cont pro-
priu, și nu pentru companie. Consolidated Gland Derivates, din
Arkon? Condusă acum de Dick Lipp, tipul cu cel mai bun ser-
viciu din întregul circuit corporatist de tenis? Pe cont propriu,
deci. Cea mai mare parte din rezultatele cercetării le-a luat cu e
în mormânt, se pare, dar a lăsat pe hârtie rezultatele studiulu
despre glanda pineală... în blocnotesuri cu Batman, o coinci-
dență pe care nu mă obosesc să o comentez chiar acum, din
motive pe care le vei auzi în aproximativ șase minute. Acum
așteaptă puțin. Mai e, de asemenea, faptul că eficacitatea glande
pineale în nutriție se dovedește a fi, după cum se poate verifica
mai ales de natură lingvistică, cum am mai zis, legată de înțe-
legerea limbajului articulat et cetera, despre a cărei importanță
plicticoasă și obositoare, pentru anumite părți nici măcar nu mă
mai obosesc să vorbesc, dar importanța ei justificată pentru niște
părinți probabil mândri și ambițioși o înțeleg și îmi frec palmele
numai când mă gândesc la ea, ca să nu mai menționez importanța

ei în tot soiul de domenii științifice, de unde beneficiile ar trebui să înceapă să curgă gârlă, dacă punem lucrurile pe picioare... Așa că Străbunica Lenore, doamna Yingst și domnul Etvos au fost de acord să-mi dea mie rezultatele cercetării domnului Yingst, iar eu i le-am pasat lui Obstat, un ghimpe în coastă, dar un chimist bun, iar Obstat a căscat ochii cât cepele, și duși am fost. Sau, mai bine zis, duși au fost ei, cu alte cuvinte, se pare că au hotărât să se retragă din proiect și să ia înapoi și blocnotesurile cu Batman ale lui Yingst, ceea ce e regretabil, deși OK, dar și să șutească mostrele și rezultatele și notițele lui Obstat, pe care el, într-o încercare de a fi deștept, le-a pus în dosare cu Batman și în cutii pentru prânz cu Batman în frigiderul laboratorului, și se pare că, în ziua dinainte să plec în Canada la pescuit cu Bob Gerber, doamna Yingst și Etvos au venit aici și au ajuns la Obstat, și Etvos l-a distrat cu niște trucuri cu cărți de joc, ceea ce, din păcate, nu e greu, în timp ce doamna Yingst a pus roadele unei cercetări de foarte, foarte mulți bani în marsupiul cămășii ei de noapte, sub halat, despre care Obstat își amintește că era roz și flaușat. Obstat, de ce nu ieși la lumină odată. De ce nu vrei să ieși la lumină, Obstat. De ce nu vrei să ieși de după draperie. Lenore oricum ți-a văzut pantofii, nu-i așa? Ieși odată, Obstat. Obstat e aici ca să reprezinte perspectiva tehnică asupra întregii probleme. Neil, ți-o amintești pe fiica mea, Lenore, Neil. Da. Și au izbutit să o întindă cu toate lucrurile importante cu Batman, printre care singurele borcane existente cu prototipul de mâncare menționat în numărul ăsta din „Advertising Age", și, dacă aflu vreodată cine a ciripit la revista aia, o să fac moarte de om. Tragi cu urechea la interfon, Foamwhistle? Dacă da, fă în așa fel încât să nu-mi dau seama. Mă gândeam eu. Și au pus mâna pe tot. Și cine știe ce au de gând să facă, cine știe cu adevărat ce poate să facă mâncarea. Derivatul din pineală de vită e fenomenal, chiar dacă misterios de puternic, am descoperit noi. Nu-i așa, Obstat? Și au găsit de cuviință să fugă din cămin și să-i ia și pe ceilalți cu ei, te cutremuri de atâta

putere de convingere probabil folosită la maximum, să fugă din cămin și să pornească în cine știe ce aventură în căutarea unei funcții sau a unei respingeri simbolice a vieții lor, așa cum au ajuns ei să o înțeleagă, cine știe? Îngrijorat? Dacă sunt îngrijorat? În ce fel? Cu toată sinceritatea, nu în mod special. E înconjurată de adepți, ceea ce e, bineînțeles, genul ei favorit de situație. Trebuie să-și fi asigurat cumva căldura. Ar putea fi la oricine acasă, poate acasă la vreunul dintre îngrijitori... Da, am verificat. Și totuși. Acasă? Crezi că ar putea fi acasă? N-ai sunat-o pe domnișoara Malig să verifici? Am înțeles. Mi se urcă sângele-n cap. Hai să nu mai vorbim despre asta. Nu e acasă, te asigur eu. Sincer, sunt mai îngrijorat, și nu-mi pare rău deloc, sincer sunt mai îngrijorat în privința derivatului de pineală, a situației penibile care s-ar putea isca și a daunei financiare dacă nu reușim să ieșim cu produsul pe piață anul ăsta, mai ales acum că nenorocitul ăla de Gerber își începe atacul ridicol de scump, cu gimnasta aia et cetera, de care sunt sigur că ai auzit. Da, adevărul e că și mie mi-ar plăcea să merg, dar aparențele... Du-te tu cu tipul ăsta. Vigorous, și îmi raportezi. Nu, asta nu te face o angajată. Cine știe unde sunt acum, cine știe ce fac. Nu. Nu cred că trebuie să implicăm poliția. Mai ales în acest moment. Poliția înseamnă presă, care înseamnă publicitate despre materialele care lipsesc, care înseamnă Gerber și Beechnut. Nu. Uite, eu gândesc în felul ăsta și te invit și pe tine să faci la fel. Plecarea lor e legată de un proiect legat de Companie. Compania deține Căminul. Drept urmare, plecarea lor e legată de patronatul Căminului, ceea ce face din plecarea lor aproape un picnic. Asta dacă nu se întorc, bineînțeles, cu materialul despre pineală cât de curând. Sau dacă nu i-l dau lui Gerber sau lui Erv Beechnut, gând care mă descumpănește — mai ales că Gerber vine în Cleveland săptămâna următoare —, cunoscând antipatia Străbunicii Lenore față de Compania care i-a dat ei tot ce are și o face fericită. Nu, asta iese din discuție. Deși, sper eu, nici asta nu ar fi un capăt de țară, pentru că

Neil aici de față crede că poate să refacă partea relevantă a cercetării și să ajungă la produsul final, până la urmă, chiar și fără materialele șterpelite. *Până la urmă*, deși între timp Gerber salivează peste materialul mai devreme menționat. Dar noi putem s-o facem și sperăm, cu excepția cazului în care Obstat se înșeală, ceea ce e foarte puțin probabil având în vedere importanța problemei, nu-i așa, Neil, sau în care dăm rateuri cu capacele și borcanele, ceea ce de azi înainte e de negândit, asculți, Foamwhistle, să fie gata să fie testat pe piață de Ziua Recunoștinței. Să fie testat pe o părticică a unei piețe globale potențiale. Ne gândim la Corfu. La Corfu ne gândim acum pentru prima distribuție. Mic, izolat, liniștit. Corfusienii se înmulțesc al dracului, bebelușii care merg de-a bușilea sunt pe toată insula. Sperăm să fim gata să trimitem în Corfu Acceleratorul pentru Bebelușii Stonecipheco în noiembrie. Vrei o nucă din Corfu, apropo ? Nu ? Sunt chiar bune. Le-am luat din Canada, la pescuit. Obstat, mănâncă o nucă.

d

DIN ARHIVA PRIMEI BISERICI UNITE A UNUI SINGUR DUMNEZEU PENTRU TOȚI OAMENII, CHAGRIN FALLS, OHIO: TRANSCRIEREA PARȚIALĂ A NUNȚII DOMNULUI STONECIPHER BEADSMAN AL III-LEA, DIN SHAKER HEIGHTS, OHIO, ȘI A DOMNIȘOAREI PATRICE ANDLEMOTH LAVACHE, DIN MADISON, WISCONSIN, 26 MAI 1961.

PREOTUL: Unde e toată lumea ?
PATRICE LAVACHE: Sunt aici, sfinția ta.
PREOTUL: Și mirele unde e ?
STONECIPHER BEADSMAN AL III-LEA: Suntem aici.
ROBERT GERBER, CAVALER DE ONOARE: Iată-ne !
PREOTUL: Suntem cu toții aici ?

DOAMNA LAVACHE: Ce-are acolo pe smoching?

STONECIPHER BEADSMAN AL III-LEA: N-am putea să-i dăm drumul? Trebuie să ajungem la o petrecere, la urmă urmei.

DOAMNA LAVACHE: Tipul ăla are lenjerie de damă prinsă de smoching.

ROBERT GERBER: „Oh, mai întâi mi-a dat whisky, apoi mi-a dat gin — nebunie, apoi mi-a dat cremă de mentă că i-am așezat un sărut pe bărbie."

PREOTUL: Acest om este beat.

PATRICE LAVACHE: Oh, Stone.

STONECIPHER BEADSMAN AL III-LEA: Taci, Patrice. Părinte, eu unul nu sunt beat, domnul Gerber e aici doar în calitate de cavaler de onoare, toate părțile implicate sunt în funcțiune, așa că hai să-i dăm drumul.

DOAMNA LAVACHE: Insist ca individul ăla să-și dea jos chiloții de pe smoching.

PREOTUL: Suntem nevoiți să insistăm, domnule.

ROBERT GERBER: Ai vreo idee, măcar o *vagă* idee, ce reprezintă acești chiloți?

DOAMNA LAVACHE: Un gând care-mi dă frisoane. Am frisoane, Edmund.

DOAMNA LENORE BEADSMAN: Dați-i drumul odată!

ROBERT GERBER: „Oh, mai întâi mi-a dat whisky, apoi mi-a dat gin — nebunie, apoi mi-a dat cremă de mentă că i-am așezat un sărut..."

DOAMNA LAVACHE: Oh, Edmund.

DOMNUL LAVACHE: Gata, gata. Familia e cherchelită.

DOAMNA LENORE BEADSMAN: E ridicol, dați-i drumul odată. Stonecipher, ce faci acolo?

STONECIPHER BEADSMAN AL III-LEA: Începem, Părinte?

PREOTUL: Mhm. Domnișoară LaVache, înțeleg că v-ați scris singură jurămintele, ca să-i fie citite domnului Beadsman.

PATRICE LAVACHE: Da, domnule.

PREOTUL: Și domnul Beadsman?

STONECIPHER BEADSMAN AL III-LEA: Eu merg pe formula standard. Dacă e destul de bună pentru restul lumii iudeo-creștine, e bună și pentru mine.

PATRICE LAVACHE: Oh, Stone.

PREOTUL: Omul acela se simte bine?

DOAMNA LAVACHE: Nu arată bine deloc.

PREOTUL: Ce-i cu inelul ăla pe care îl ține în mână? Acela vrea să fie verigheta?

STONECIPHER BEADSMAN AL III-LEA: Bineînțeles că nu. Bob, arată-i preotului inelul monstruos de scump pe care l-am cumpărat.

ROBERT GERBER: Uite-l.

PATRICE LAVACHE: Dar ăla e un inel decodor *Lone Ranger*!

ROBERT GERBER: Surpriză!

STONECIPHER BEADSMAN AL III-LEA: Unde e inelul monstruos de scump pe care l-am cumpărat?

ROBERT GERBER: Mi-am pierdut capul. I l-am dat Paquitei, floricica mea de pe Amazon. O nebunie, azi-noapte, în revărsarea strălucitoare a lunii din Vestul Mijlociu. Aerul nopții, primăvara în Cleveland. Și ea, în schimb... oh, Paquita, floricica mea de pe Amazon!

DOMNUL LAVACHE: Deci, de-acolo te-ai ales cu chestia aia.

STONECIPHER BEADSMAN AL III-LEA: Asta e mai mult decât impardonabil.

ROBERT GERBER: „Oh, mai întâi mi-a dat whisky, apoi mi-a dat buruieni...“

DOAMNA LENORE BEADSMAN: Fir-ar a dracului.

PREOTUL: Mhm. Dragii noștri, ne-am adunat... ochii lui Dumnezeu... uniune... spirituală... să vorbească acum sau... Domnișoară LaVache... minunatele jurăminte... vă luați angajamentul... Domnule Beadsman... în vecii vecilor...?

STONECIPHER BEADSMAN AL III-LEA: Bineînțeles că da.

PREOTUL: Vă declar soț și soție. Puteți săruta mireasa.
STONECIPHER BEADSMAN AL III-LEA: Vino-ncoace, Patrice. Ești gata să fii sărutată?
PATRICE BEADSMAN: Da.
STONECIPHER BEADSMAN AL III-LEA: Bine.
ROBERT GERBER: Iupiii!
DOAMNA LENORE BEADSMAN: Era și timpul.
STONECIPHER BEADSMAN AL III-LEA: O să întârziem la petrecere. Te rog, Patrice, fugi la mașină.
ROBERT GERBER: O afacere dată naibii, amice. Felicitări.
STONECIPHER BEADSMAN AL III-LEA: Ticălosule. Ai apărut la nunta mea cu niște chiloței pe costum și eu a trebuit să folosesc un inel dintr-o cutie de cereale Ralston. O să ți-o plătesc eu în bătălia corporatistă.
ROBERT GERBER: Oh, da?
STONECIPHER BEADSMAN AL III-LEA: O ceremonie dată dracului, Părinte. Va veni și recompensa. Trebuie să plec. La revedere, tuturor!
TOATĂ LUMEA: La revedere!
DOAMNA LENORE BEADSMAN: Căcăcios băgăreț.

e

— ...că în acest moment cu cine alege Bloomfield să-și petreacă timpul nu e mai deloc grija mea. Bloemker. Se poate ca păpușile să fie cel mai bun lucru pentru el, molie nervoasă de om, care se scarpină în barbă în permanență, îmi dă mâncărimi. Obstat, ia loc, mă enervezi. Altă chestie, da. Tot îngrijorătoare, așa că adună-te. Se pare că fratele tău a dispărut. John. John a dispărut, în Chicago. Stai un pic. Ce rost ar fi avut să-ți spun imediat? N-ar fi folosit la nimic. În dimineața asta am aflat, acum două ore. M-a sunat Beal de la Chicago. Se pare că a fost o conferință la care John voia să meargă, așa că a chemat un taxi de la birou. Un prieten a vorbit cu el înainte să cheme taxiul, iar

asta e ultima dată... Nu, la conferință nu. Se pare că n-a mai fost văzut de-atunci. Acum, zău așa. Înclin să cred că John a ales, pur și simplu, să se facă nevăzut pentru o vreme. A mai făcut-o și înainte, nu-ncape îndoială. La Holiday Inn, în altă parte, ce importanță are? Da, aș putea să-l sun pe Steve Holiday, dar nu asta e ideea, a fost doar un exemplu. Liniștește-te. Înclin totodată să suspectez că nu e imposibil ca John să fie la curent cu, poate chiar implicat în mica aventură a Străbunicii Lenore. Nu, nu chiar. Dar el a avut mereu ceva împotriva Companiei, o știm amândoi, și mai e și afecțiunea care-i leagă pe vecie. Sentimentele lui, sentimentele ei. Nu e de neconceput. Nu, am sunat în Wisconsin, n-a călcat pe-acolo, iar maică-ta traversează o perioadă nu prea bună acum. Mai mult decât nu prea bună. Nu, doar că starea în care se află nu-i permite să fie de folos nimănui. Așa că așteaptă. Ce-aș putea eu să fac? Sunt gata să-i dau câteva săptămâni și, dacă tot nu apare, măcar să-și țină orele, să-ncep să mă îngrijorez serios. Da, colegii lui au anunțat poliția. Nu, nu am sunat-o pe Clarice, cine știe în care din... casele ei e azi. L-am sunat pe Al și i-am spus lui, și el o să-i spună lui Clarice. Și Alvin face parte din familie, Lenore. Stonecipher nu poate fi contactat, după cum am spus. Stonecipher, care te-a luat de exemplu, fără îndoială, a ales să nu aibă telefon. Nu pot să dau de cel mai bun și mai deștept dintre copiii mei. Interpreteaz-o cum vrei. Obstat, dacă mai vrei o nucă, ia una, nu te mai juca cu borcanul. Du-te să o vezi pe Clarice, dacă vrei; evident, la soră-ta poți să ajungi. Vorbiți despre ce vreți voi. Nu? O să-ți ignor insinuările. Du-te la ea. De asemenea, am să-ți cer o favoare. Du-te la Stonecipher și vorbește cu el și vezi dacă a luat cineva legătura cu el în vreun fel. Oricare dintre ei. Foarte posibil, cred eu. Va trebui să te vezi cu el personal. Acum se vede clar că el reprezintă viitorul familiei, al Companiei, că pe el va cădea responsabilitatea puterii și a controlului. Străbunica Lenore știe asta, a fost martoră la, dacă nu cumva chiar cauza, eșecul lui John și apoi la eșecul tău. Toate testele în van. Nu, Lenore, eu

nu văd niciodată ironia. „Ironie" e un cuvânt fără sens pentru mine. Ideea e că Stonecipher trebuie să știe, și va ști, că e și el legat de familia asta, adică de Companie. Nu, deloc. Du-te, întâlnește-te cu el, toamna în New England. Ia-ți o vacanță de la vacanța ta, un concediu de la concediul tău. Spune-i ce se petrece aici, inclusiv povestea Străbunicii Lenore et cetera, și află dacă e dispus să se implice în vreun fel. Nu. E ridicol. Nu poți să fii concediat că-ți iei o zi-două libere pentru o problemă urgentă de familie. Cine? Peahen? Nu. Eu sunt gata să-ți dau voie, să insist să iei avionul Companiei, ca să câștigi timp. Poate fi luat un prieten. Vezi și tu ce poți face. În următoarele trei sau patru zile. Da. Eu sunt pregătit să aștept și să mă ocup, mai mult sau mai puțin, cu... nimic. Îngrijorarea mea există, dar mă descurc eu. Fă asta pentru mine. Ajută familia, Lenore. Vezi cum poți să faci ca să pleci. Obstat, tu poate că e mai bine să te întorci la laborator. Eu... drace, am o partidă de tenis. Ai venit cu autobuzul? Înțeleg prea bine. Nu mi-a plăcut niciodată mașina ta, cum probabil că bine-ți amintești. Am încercat sau nu să-ți dau o mașină? Dar nu. Lasă-l pe Foamwhistle să te ducă înapoi. Oh, haide acum... Foamwhistle, vino imediat aici. Gândește-te la ce ți-am spus. Să mă ții la curent, te rog. Foamwhistle, du-o pe Lenore până la Erieview Plaza. Poftim? Cum adică Pupik refuză să stea în aceeași cameră cu Goggins? Dă-mi-l pe Pupik. Voi doi sunteți liberi. Vă rog să mă sunați curând. Alo, Pupik?

f

Idei pentru volumul de povestiri Monroe Fieldbinder, 27 august

1. Monroe urmărește cum arde o casă din temelii. Sau arde casa lui Monroe, *simbolizând destructurarea vieții lui de avocat specializat în imobiliare, o cufundare în haos și dezorientare etc.*

2. Monroe are un organ sexual enorm — adorația femeilor doar îi sporește și îi definește prin opoziție sila de sine și dezgustul.

3. Monroe Fieldbinder se duce la psiholog ca să vadă cum reacționează la ideile lui. Una dintre ideile lui Fieldbinder e aceea că fenomenul modern al petrecerilor dansante e incompatibil cu conștiința de sine, înlesnește apariția unor situații extrem de neplăcute (sursă evidentă: bairamul de la Amherst/Mt. Holyoke '68) pentru o persoană cât de cât conștientă de sine. Petrecerile dansante moderne sunt pur și simplu o bâțâială pe o muzică provocatoare. E ridicol, stupid să te uiți de pe margine și cumplit de jenant să participi. E ridicol, și totuși absolut toată lumea o face, ceea ce face ca tocmai persoana care nu vrea să facă acest lucru ridicol să se simtă nelalocul ei și neplăcut și conștientă de sine... într-un cuvânt, ridicol. Direct din Kafka: persoana care nu vrea să facă lucrul ridicol e persoana care e ridicolă. (Idee: Kafka la un bairam la Amherst/Mt. Holyoke, niciodată numit explicit, doar „F.K.", singurul care nu dansează...) Petrecerile dansante moderne o chestie diabolică.

4. Psihoterapeutul lui Monroe Fieldbinder are un scaun mobil, ca idiotul ăla de Jay. Parodiază-l pe Jay fără cruțare în volumul Fieldbinder. Fă-l pe Jay să pară un idiot.

10

1990

a

Motivul pentru care mașina ca o jucărie roșie a lui Lenore Beadsman avea o înlănțuire de zgârieturi ca o pânză de păianjen pe partea dreaptă a caroseriei era că pe aleea din fața casei lui Alvin și Clarice Spaniard, din Cleveland Heights, trăia un arbust maro mare și ostil, cu crengi pline de țepi. Arbustul atârna practic până la jumătatea aleii și zgâria ca dracu' orice sau pe oricine trecea. „Scârț" a fost zgomotul pe care Lenore l-a auzit când țepii au scârțâit crestând aripa mașinii, sau mai degrabă „scâââârț", un sunet ca de unghii pe o suprafață de aluminiu, care lui Lenore îi dădea dureri de dinți.

Cealaltă problemă, chiar dacă mai puțin iritantă, cu casa familiei Spaniard era faptul că butonul ușii se găsea fix în mijloc, și nu în partea dreaptă sau stângă, unde ar trebui să fie orice buton de ușă, astfel că ușa nu părea că se deschide, ci că se prăbușește înăuntru când o deschidea cineva. Mai era, totodată, detaliu lipsit de importanță, acest miros ciudat al casei, din interior, de parcă ceva nasol creștea sub unele covoare din anumite camere.

Dar, în ansamblu, era o casă foarte drăguță, o casă de cărămidă cu două niveluri, cu o antenă enormă, sofisticată, pe acoperiș,

o casă în care locuiau Alvin Spaniard, Clarice Spaniard, Stonecipher Spaniard și Spatula Spaniard (aceasta din urmă numită după Ruth Spatula Spaniard, mama lui Alvin Spaniard).

Alvin Spaniard, Vicepreședinte al Departamentului de Publicitate Responsabil cu Măsurarea Impactului pe Piață al Produselor la Stonecipheco Baby Food Products, deschise ușa când Lenore sună și se dădu prompt la o parte când ușa păru că se prăvălește peste el și o pofti să intre, strigând la Clarice și la copii că a venit Lenore. Alvin îi oferi imediat lui Lenore un pahar de gin.

– Nu, mulțumesc, spuse Lenore. Ginul mă face să tușesc.

Lui Alvin Spaniard îi plăcea foarte mult ginul. Lenore ceru apă minerală cu lămâie.

– Știi că e seara de teatru în familie, îi spuse Alvin încet, în timp ce se îndreptau în direcția livingului.

– Mi-a zis Clarice la telefon. Totuși, trebuie neapărat să vorbesc cu ea. Speram să o pot prinde la pauză, sau ceva.

În living, sub tapiserii mexicane cu motive aztece, care înfățișau sori și zeități-păsări cu capetele în unghiuri nefirești față de gât, Stonecipher, care avea cinci ani, și Spatula, care avea patru, jucau Tobogane și scări[1] cu Clarice, care avea douăzeci și șase de ani și care doar se prefăcea că joacă Tobogane și scări, în timp ce se uita la o retrospectivă a Olimpiadei, pregătindu-se pentru seara de teatru în familie, cu un gin tonic. Era opt și un sfert.

– Hei, băieți, a venit mătușa Lenore să vă jucați împreună Tobogane și scări, spuse Clarice. Îi făcu cu ochiul lui Lenore.

– Super, spuse Lenore.

Tobogane și scări era probabil cel mai sadic joc de societate inventat vreodată. Adulții îl urau din toți rărunchii; copiii îl iubeau. Universul aranja lucrurile în așa fel încât adultul să fie veșnic păcălit să-l joace cu un copil. Anumite aruncări de zaruri te lăsau să faci anumite mutări pe tablă, dintre care unele te lăsau

---

[1] Chutes and Ladders, cea mai populară ediție americană a clasicului Șerpi și scări (*n. red.*).

să urci pe scări până la baza scării de aur de la capătul table
(urcarea acestei scări fiind scopul suprem și o satisfacție în sine
a întregului joc). Era mai bine să urci scările deoarece câștiga
timp și erai scutit de mutările plictisitoare, căsuță cu căsuță.
Doar că mai erau și toboganele. Anumite aruncări de zar te aduceau pe tablă în poziții din care alunecai pe tobogane și te ducea de-a berbeleacul până la capătul de jos al tablei, de unde trebuia să o iei de la capăt. Riscul de a aluneca pe vreun tobogan spore pe măsură ce urcai mai multe scări și ajungeai din ce în ce mai sus. Un lung și istovitor urcuș pe o succesiune de scări, până când apărea la orizont linia de finiș, era, de obicei, anulat de o cădere bruscă pe unul dintre cele șapte tobogane ale căror guri se căscau lângă baza scării de aur din vârf. Copiilor li se părea extrem de amuzantă această zădărnicire a tuturor speranțelor și întoarcerea la punctul inițial. Jocul o făcea pe Lenore să dea cu tabla de pereți.

— Super, spuse Lenore.

— Uite și apa, spuse Alvin.

— Mazăre congelată? întrebă Clarice.

— Mulțumesc.

— Te servesc aici, sau cum?

Spatula îl acuză pe Stoney că trișase și își mutase pionul – un bebeluș-Buddha de plastic, cu o ascuțitoare în cap, din cele care se dădeau cu sacul la ședințele acționarilor de la Stonecipheco — dintr-o poziție în care alunecarea pe tobogan era iminentă într-o poziție în care ascensiunea pe scară era iminentă. Repercusiuni neplăcute, în timp ce Lenore mânca niște mazăre congelată. Clarice o liniști pe Spatula, în timp ce Alvin încerca să regleze imaginea televizorului uriaș.

Ordinea fu restabilită, iar televizorul avea acum o imagine bună. Alvin își frecă palmele.

— Cum mai merge CabanaTan? o întrebă Lenore pe Clarice pe deasupra paharului.

Clarice deținea și administra în franciză cinci saloane de bronzat CabanaTan în Cleveland. Le cumpărase vânzându-și acțiunile de la Stonecipheco, pe care le primise cadou la absolvire, o chestie care pe tatăl lui Lenore și al lui Clarice îl enervase foarte rău la început, dar se mai liniștise când Clarice se măritase cu Alvin Spaniard, pe care Stonecipher Beadsman îl plăcea și îl respecta și al cărui tată lucrase la Stonecipheco o viață, astfel că lucrurile mergeau deosebit de bine acum de când Clarice, care evident lucra, și Alvin, care evident lucra și el, făcuseră un aranjament prin care ziua lăsau copiii în grija lui Nancy Malig, în casa Beadsman din Shaker Heights, aceeași Nancy Malig care fusese și guvernanta lui Lenore și a lui Clarice în copilărie.

– CabanaTan înflorește văzând cu ochii, spuse Clarice. A fost o vară noroasă, știi doar, și oamenii simt nevoia să compenseze. Ne pregătim pentru nebunia din toamnă. Toamna e întotdeauna nebunie, oamenii își pierd bronzul de peste vară și devin anxioși. Până în noiembrie o să avem tot Clevelandul la prăjit.

– Și Misty Schwartz?

– Nu pot să vorbesc despre asta. Chestii legale. În afară de problemele cu Schwartz, se pare că ne așteaptă o toamnă fastuoasă.

– Genial.

– Dar tu? Cum merge cu centrala? Ce-ți face pasărea? întrebă Clarice.

Lenore îl văzu pe Alvin cum o ținea pe Spatula deasupra capului în mijlocul livingului, în timp ce Spatula râdea și dădea din picioare.

– Trebuie să vorbim un pic, dacă putem să facem o pauză, poate jucăm mai târziu Tobogane și scări...

– Seara de teatru în familie începe în zece minute, asta e problema.

– Atunci, poate după am putea să...

Pe ecranul lat, imaginile cu oameni alergând cu încetinitorul se opriră. Stoney aruncă un bebeluș-Buddha în Spatula. Rata și făcu să zbârnâie un ghiveci de bronz. Capul unui prezentator TV umplu televizorul.

— Revenim cu o discuție despre... gimnastică, un dialog în direct cu o... persoană anume, rânji misterios prezentatorul.

— Kopek Spasova, spuse Lenore.

Alvin ridică privirea.

— Ești sigură?

— Simt până-n măduva oaselor c-o s-o aibă invitată pe Kopek Spasova, spuse Lenore.

— La dracu', spuse Alvin. Trebuie să-mi iau un caiet.

— Alvin, în opt minute începe seara de teatru în familie.

— Trebuie să iau notițe. Asta e arma nucleară a lui Gerber.

— Sau mai degrabă extractul de glandă pineală, spuse Lenore.

— Iisuse, spuse Alvin, scotocind prin servietă.

Stoney și Spatula erau absorbiți de mirajul televizorului; se așezară ca indienii, cu ochii căscați la televizor. Lenore trase nonșalant un șut jocului, care zbură sub canapea.

— O să aduc recuzita ca să începem cum termină ea, spuse Clarice.

Lenore bău un pic de apă minerală și mușcă din pulpa lămâii verzi care plutea deasupra.

Ed McMahon apăru în cadru, făcând reclamă la o gamă de aspiratoare minuscule, despre care se spunea că aspiră și cele mai încăpățânate scame din buric.

— Vinde-l, Ed! țipă Alvin Spaniard, rânjind admirativ spre televizor.

— E antenă, sau aveți cablu? întrebă Lenore.

— Cred că e rețea. Cred că ăla e Curt Gowdy, face sinteza. OK, începe.

Alvin se așeză, își pusese ochelarii și adusese un creion și un carnet galben.

– Chiar că aveți o grămadă de dotări la televizorul ăsta, spuse Lenore.

– Suntem o familie care ia foarte în serios divertismentul casnic, spuse Alvin.

Stoney ridică privirea spre Lenore și încuviință din cap, iar Alvin îi ciufuli părul.

– Ne întoarcem în direct, spuse prezentatorul.

– Grăbește-te, mami, ne-am întors în direct! țipă Stoney.

– Șșșș, spuse Alvin.

– Avem în fața noastră strălucitul antrenor sovietic... ex-sovietic de gimnastică Ruble Spasov, spuse prezentatorul, împreună cu la fel de strălucita gimnastă ex-sovietică, dar cu siguranță nu și ex-medaliata cu aur la Olimpiadă și la Mondiale, Kopek Spasova, fiica domnului Spasov.

Camera coborî de pe capetele adulților spre taliile lor ca să o prindă în cadru și pe Kopek Spasova. Era o fetiță slăbuță, blondă, cu obrajii supți și cearcăne enorme.

Clarice intră cu o cutie plină cu măști și cu cartoane tăiate și tot felul de obiecte personale.

– Bine că măcar nu e drăguță, spuse Alvin.

– Șșș, spuse Spatula.

– Ruble, Kopek, cum a fost când ați câștigat toate premiile importante? întrebă prezentatorul.

– Cine e această persoană? întrebă Ruble Spasov, privind spre cineva aflat în spatele camerei, în lateral.

– A fost bine când am câștigat, spuse Kopek Spasova.

b

3 septembrie

Monroe Fieldbinder, un avocat de succes specializat în imobiliare de un metru optzeci, cu o peluză îngrijită și un corp de nouăzeci de kilograme la fel de îngrijit și de bine făcut pe cât de

excepțional de arătos, se întoarse într-o miercuri seara de la casa splendidei lui amante de miercuri și își găsi casa în flăcări, înconjurată de luminile intermitente ale autospecialelor de pompieri și de poliție
ale autospecialelor de pompieri și ale mașinilor de poliție și își văzu casa cuprinsă de flăcări, și pasărea lui, Richard Inimă de Leu, care locuia înăuntru, era probabil moartă, în colivia ei de fier.

În timp ce Monroe Fieldbinder își privea casa arzând, simți cum întreaga ordine și armonie a vieții sale se topeau, transformându-se în haos și dezordine. Rânji zeflemitor.

Cât de explicit trebuie să facem acest incendiu? Avem nevoie de o referință, sau doar de o imagine? „Rânji zeflemitor" e mai de efect dacă trimite la o imagine. Imaginile fac lucruri. Arată, nu vorbi despre.

Imaginile oare vorbesc? Am o fotografie polaroid cu Vance, la șapte ani, și cu Veronica, la douăzeci și nouă, traversând un doc șubred, gri-șters, în Nova Scotia, ca să se urce într-o barcă de pescuit. Apa e un fier dens, mânjit cu pete de spumă; cerul e un fier străveziu, mânjit la fel; mulțimea de pescărușii albi din jurul mâinilor întinse, pline cu pâine, ale lui Vance e un nor de V-uri albe în picaj. Vance Vigorous, cum stă cu mânuța lui albă de copil întinsă, e înconjurat și estompat de un nor de incarnări vii, care respiră, țipă, se cacă, plonjează, ale literei V; și eu am reușit să captez pentru totdeauna acest moment pe un film foto de calitate, dându-mi dreptul și puterea de a plânge când și unde poftesc. Ce-ar putea spune asta despre fotografii.

Un vis cu adevărat, cu adevărat oribil, azi-noapte. Nici măcar nu vreau să vorbesc despre el. Tocmai m-am sculat din pat. Urinez. Mă uit în jos. Un șuvoi leneș și matinal de urină ca siropul de arțar. Deodată, șuvoiul se bifurcă, dublându-se. Apoi un șuvoi triplu, ca un trident. Patru, cinci, zece. Nu mai trece mult și devin sursa unui evantai de urină, care se împrăștie în toate direcțiile, spulberând zidurile băii, tencuiala sare peste tot,

șiroaie mi se învolburează la picioare. Când m-am trezit — singur, fără Lenore, de unde și visul —, mi-a fost teamă că udasem patul, geamurile, tavanul. După așa ceva s-ar putea să-l ucid pe Jay.

C

— ...am rugat-o pe Kopek să refacă numărul acela uluitor la paralele inegale cu care a câștigat toate medaliile de aur și le vom aminti telespectatorilor că numărul a fost făcut posibil prin generozitatea celor de la Gerber's Quality Brands, mâncarea pentru bebeluși care-i ajută pe copiii dumneavoastră să mestece.

— Da, spuse Ruble Spasov.

El și prezentatorul, care târa un șarpe de cablu negru care ieșea din microfon, o însoțiră pe Kopek până la bare, și ea se agăță de ele și începu să se rotească și să se răsucească, lăsând barele să o îndoaie în forme ciudate.

— Ruble, am observat că ai un băț de împuns vitele, acolo, în mână, în timp ce eleva și copila ta strălucită execută aceste exerciții superbe, spuse prezentatorul. Care-i povestea lui?

Ruble Spasov ridică din sprâncene.

— E ceea ce se numește un „element suplimentar de securitate". Kapelika se simte mult mai sigură și mai încrezătoare și mai fericită dacă știe că, atunci când își face exercițiile, bățul e mereu lângă ea.

— Și ce sportivă desăvârșită este, spuse prezentatorul.

— Ăsta e nebun de legat, spuse Alvin Spaniard. E un fascist.

— Ea e super, totuși, spuse Lenore. Să vezi cum face chestia cu degetele mari de la picioare... *uite*. Uau.

— Deci, are degetele de la picioare opozabile, mare lucru, spuse Alvin. Te duc la zoo și-ți arăt cuști pline cu degete de la picioare opozabile.

— Mie îmi miroase a struguri acri, spuse Clarice.

Lenore își mirosi subsuoara.

— Seara de teatru în familie într-un minut și jumătate, spuse Clarice.

— Oricum aproape că a terminat, spuse Lenore. E desprinderea după care aterizează într-un singur deget, asta e partea mortală... uite-o. Îți vine să crezi? Și o să fie la Erieview cam peste o săptămână.

— Mie-mi spui, zise Alvin.

— Abia aștept să merg, spuse Lenore.

— Spatula, iubire, vrei să-ți aduc discul cu public? Are cineva întrebări legate de replici? Alvin, n-ai decât să te gândești la serviciu cât vrei pe timpul tău.

Clarice mută măsuța de cafea din mijlocul camerei.

— Ruble și Kopek Spasov și Spasova: o echipă pe cinste și, dacă pot să adaug o notă personală, un dar extraordinar pentru această măreață țară, spuse prezentatorul. Ruble și Kopek Spasova.

— Acum pleacă de-aici, te rog, spuse Ruble Spasov.

Reapăru Ed McMahon. Stoney se ridică și comută din telecomandă televizorul pe redare CD.

Clarice împărți măștile. Exista o mască Clarice pentru Clarice, o mască Alvin pentru Alvin, o mască Stonecipher pentru Stonecipher, o mască Spatula pentru Spatula. Măștile erau foarte bune și foarte autentice. Clarice le făcuse din mulaje de ghips și din *papier-mâché* și din folie alimentară Reynolds Wrap, într-un atelier de la subsol. Clarice era, în multe sensuri, o artistă, se gândi Lenore, lăsând la o parte CabanaTan. Era bună mai ales la confecționarea de obiecte cu chipurile oamenilor pe ele. În fiecare an îi dădea tatălui ei, care era și tatăl lui Lenore, cutii de mingi de tenis în care fiecare minge avea pe ea o reprezentare sinistră a capului lui Bob Gerber sau al lui Erv Beechnut. Lui Stonecipher Beadsman al III-lea îi plăcea la nebunie să joace tenis cu mingile astea. Clarice mai făcuse pe furiș și câteva mingi cu chipul lui Stonecipher Beadsman al III-lea, pe care ea și Alvin le băteau

din când în când. Într-o perioadă nefastă, cu aproximativ un an în urmă, apăruse și o cutie cu mingi Alvin.

Fu introdus discul cu public și pe ecranul enorm al televizorului apăru o imagine captată de pe scena unui teatru, cu rânduri de scaune care erau ocupate rând pe rând de oameni îmbrăcați la patru ace, cu programe în mâini. În timp ce auditoriul umplea ecranul, Clarice puse măștile copiilor. Reprezentări de carton în mărime naturală ale lui Alvin, Clarice, Stoney și Spatula fură așezate de ambele părți ale televizorului, astfel încât să facă parte din public.

— Mami, e ultima oară când facem chestia asta? întrebă Stoney, cu o voce un pic reținută. Am făcut-o de cinci ori la rând.

— Ultima oară. Data viitoare schimbăm.

Elasticul care îi ținea Spatulei masca Spatula se răsuci și i se încurcă în păr și ea începu să plângă. Alvin o alintă din spatele măștii Alvin. Publicul din televizor murmura; după ceasul playerului, spectacolul începuse deja. Clarice reintroduse discul și îl fixă la un moment anterior, în care sala se umplea. Îi dădu lui Alvin un ceas Spiro Agnew, lui Stoney o carte de decupat de Richard Scarry și un ursuleț English Muffin Spatulei, iar pentru sine Clarice scoase un card Visa Gold. Lenore își puse apa minerală și mazărea pe un fotoliu lângă televizor și se așeză lângă cartonul Alvin.

Clarice se uită la ceasul de la mână.

— Dă-i bătaie, puiule, îi spuse lui Stoney.

Stoney se apropie de televizor, în timp ce Clarice și Alvin și Spatula se grupară strâns în spatele lui.

Publicul se opri din foială și începu să urmărească. Clarice îl împunse pe Stoney în spate cu degetul.

— A fost odată, recită Stoney de sub mască, un grup care se numea familia Snapiard. Membrii familiei erau apropiați și foarte uniți de sentimentul dragostei de familie. Toți cei patru membri ai familiei Spaniard se pupară prin măști și se îmbrățișară. Ce e

mai important, continuă Stoney spre ecranul televizorului, oamenii care făceau parte din familie se considerau mai mult... mai mult...

— Membri ai unei familii, îi șopti Clarice din spatele lui.

— Membri ai unei familii decât oameni reali care erau persoane individuale. Nu se gândeau decât la familie și nu se considerau decât părți din familie.

Clarice luă de jos patru măști roșii care aveau trăsături generice și aveau ștampilate pe frunte cu alb cuvintele „MEMBRU DE FAMILIE", și fiecare Spaniard își puse o mască, ceea ce era destul de anevoios, având în vedere că purtau și măștile dinainte.

Stoney se retrase și în fața televizorului veni Alvin.

— Asta era și bine, și rău, se pare. Era bine pentru că fiecare membru al familiei avea un sentiment puternic și sigur al identității și al identificării cu un grup mai mare decât el. Sau ea. Preocupările lui sau ale ei nu erau doar ale lui sau ale ei, și el sau ea putea să conteze pe faptul că lucrurile și ideile și sentimentele pe care le prețuia erau prețuite nu doar de el sau de ea, ci și de întregul grup natural/emoțional din care făcea parte. Exista un simț al identificării, al neînsingurării, pe scurt, al siguranței și al căldurii, un refugiu emoțional. Patru indivizi constituiau un grup.

Publicul aplaudă călduros.

Veni în față Spatula.

— Dar era și rău, totodată. Pentru că toată lumea din... familie simțea că nu era altceva decât o parte din familie. Așa că, în cazul în care se întâmpla ceva rău, care era rău și făcea ca familia să nu mai fie familie, făcea ca nici oamenii din familie să nu mai fie atât de oameni, și atunci deveneau singuri și invizibili și nefericiți, și lucrurile explodau foarte repede și foarte rău pentru ei.

Membrii familiei Spaniard își scoaseră măștile cu MEMBRU DE FAMILIE și își puseră niște măști albe, fără trăsături,

cu crăpături roșii pe mijloc și găuri foarte mici pe unde să poată respira, și se îndepărtară trei pași unii de alții și se întoarseră cu spatele. Publicul șușotea. Lenore începu să-și mănânce lămâia verde. Îl văzu pe Stoney scobindu-se în nas discret pe sub mască.

d

Mă aflu în posesia următoarei înștiințări, datate 1 septembrie 1990, de la un anume domn Karl Rummage, de la firma de avocatură Rummage and Naw, din Cleveland, acționând la solicitarea corporatistă a domnului Stonecipher Beadsman al III-lea, Președinte și Director General al companiei Stonecipheco Baby Food Products:

Stimate domnule Vigorous,

Cunoscând și admirând, de ceva vreme, performanțele Frequent and Vigorous Publishing Inc. în ceea ce privește publicațiile „Norslan, Big Iron și tu" și „Norslan: Erbicidul din Lumea a Treia căruia îi plac oamenii" etc., domnul Stonecipher Beadsman al III-lea, Președinte și Director General al companiei Stonecipheco Baby Food Products din Cleveland, Ohio, m-a autorizat să vă înaintez o ofertă pentru a publica pentru noi trei pachete de informare asupra unui nou produs care vine în sprijinul bebelușilor, aflat în prezent în faza finală de producție la Stonecipheco Baby Food Products. Ciorne inițiale ale pachetelor informative menționate au fost elaborate și puse cap la cap de Departamentul de Publicitate și Măsurare a Impactului pe Piață al Produselor al companiei Stonecipheco și le veți primi separat.

Domnul Beadsman m-a autorizat să vă înaintez o ofertă foarte generoasă pentru firma Frequent and Vigorous și chiar un bonus și mai generos pentru dumneavoastră personal, Richard Vigorous, pentru acceptarea și atingerea satisfăcătoare a obiectivelor prezentate în contractul propus (a se vedea documentul inclus).

Condițiile anexate ofertei includ, dar nu sunt neapărat exclusive, următoarele: (1.) Firma Frequent and Vigorous se angajează să păstreze o parte din personalul familiarizat cu limba și cultura locuitorilor insulei Corfu (a se vedea documentul inclus); (2.) Păstrarea confidențialității informațiilor care privesc oferta și toate aspectele contractului propus față de domnișoara Lenore Beadsman din East Corinth, Ohio, cu care este cunoscut faptul că aveți o relație personală, până când domnul Stonecipher Beadsman al III-lea va considera această confidențialitate nerecomandabilă; (3.) Firma Frequent and Vigorous îi va oferi domnișoarei Lenore Beadsman două (2) zile libere de la îndatoririle postului pe care îl ocupă în vederea unei călătorii în scopul vizitării fratelui său, domnul Stonecipher Beadsman al IV-lea, în legătură cu anumite probleme ale familiei Beadsman, la Amherst College, Amherst, Massachusetts, instituție pe care, după câte mi s-a transmis, ați absolvit-o și dumneavoastră. Ar fi bine-venit dacă ați însoți-o pe domnișoara Beadsman în această călătorie, cheltuielile de deplasare și toate cheltuielile adiacente inerente vor fi suportate de Stonecipheco, Inc., dar aceasta nu trebuie privită ca o condiție anexată ofertei contractuale inițiale. Etc. etc. etc. etc.

Ce să înțelegem din asta? Încă nu am deschis documentul anexat. Simt umbra Turnului Erieview strecurându-se peste și prin lămpile din spatele meu, la fereastra întunecată. E amiază. Azi nu iau prânzul cu Lenore. Diseară se duce în vizită la soră-sa. Încă o zi de absență.

e

Stoney se adresa publicului de la televizor.

— De vreme ce toți membrii familiei Snapiard se considerau numai membrii ai familiei, asta însemna că, dacă familia devenea mai puțin o familie, erau mai puțin oameni și că, dacă familia nu exista, nu erau oameni.

— ... pe deplin.

– Nu erau oameni pe deplin.

Alvin păși în fața televizorului.

– Apoi, fiecare membru al familiei, într-o încercare naturală și firească de a-și păstra identitatea individuală și voința proprie...

Spatula făcu o mișcare din genunchi indicând că are nevoie de oliță. Lenore continuă să-și mănânce mazărea, care nu mai era chiar atât de înghețată acum.

– ... căuta să-și redobândească identitatea și un sentiment al apartenenței, atașându-se de lucruri lumești, de obiecte și țeluri extrafamiliale; își căutau identitatea și refugiul în lucruri.

Alvin își ridică ceasul Spiro Agnew; Spatula strânse la piept ursulețul English Muffin, legănându-se; Stoney se prefăcu că-și sărută cartea de decupat de Richard Scarry, în timp ce Clarice se prefăcu că dansează tangou cu cardul Visa Gold. Măștile albe cu crăpături și fără trăsături căzură, astfel că toată lumea se întoarse la măștile de la-nceput. Publicul scoase sunete delicate. Și acum, măștile extrem de micuțe, dar autentice, cu Clarice, Alvin, Stoney și Spatula fură fixate de proprietarii lor pe obiectele respective.

– Al dracului de multe măști aveți aici, mormăi Lenore.

– Cu toate astea, continuă Alvin, problema era că, în încercarea lor de a-și face conștiința de sine și verticalitatea lor de oameni să depindă de lucruri exterioare lor, membrii familiei se expuneau riscurilor și buclucurilor. Lucrurile nu puteau fi oameni, nici măcar oamenii cărora le aparțineau.

Măștile micuțe de pe obiecte fură scoase și aruncate cu gesturi dramatice. Alvin spuse:

– Și acum, ce însemna o pierdere sau o rătăcire a lucrurilor pentru familia Snapiard?

– Ce? strigă publicul de la televizor.

Se făcu liniște. Alvin luă cardul Visa Gold al lui Clarice, iar ea, ceasul, și făcură schimb de măști. Lui Alvin îi transpirase rău

nasul și Clarice era evident că nu era deloc încântată să-și pună masca lui. Clarice îl luă pe English Muffin și îi dădu masca lui Alvin Spatulei. Curând, fiecare membru al familiei purta o mască nepotrivită și se învârtea prin cameră, simbolizând dezorientarea și disperarea, deși efectul disperării era compromis într-o oarecare măsură de faptul că Spatulei îi plăcea să se învârtă și chicotea.

f

Sora lui Lenore e înnebunitor de drăguță, dacă îți place genul înnebunitor de drăguță, cu păr moale, de culoarea mierii, și ochi albaștri-închis și sâni ca niște piese de artilerie; dar e încrezută și serioasă și plictisitoare și extrem de (și, ceea ce nu e deloc atrăgător, habar n-are că e extrem de) dependentă de Ultima Modă când vine vorba de valoarea și de rostul ei pe lume. Soțul ei e un tip civilizat, deși nu pun la îndoială o secundă că râvnește la Lenore. Alvin Spaniard e un libidinos. Din câte știu eu — via Lenore, deci, bineînțeles, vag —, la începutul anului trecut, Alvin Spaniard a întreținut de patru ori relații sexuale cu Georgia, piersicuța aia de secretară a lui. Clarice Spaniard a aflat de aventură de la Sigurd Foamwhistle, asistentul lui Stonecipher Beadsman al III-lea și posibil frate vitreg al fratelui mai mic al lui Lenore și, în orice caz, un bărbat despre ale cărui dorințe scârboase în ceea ce le privește pe Clarice și Lenore nu am oricum nicio îndoială. Deci, Clarice a aflat și, o vreme, au trecut printr-o furtună emoțională. Apele s-au mai liniștit și, în cele din urmă, Alvin și Clarice s-au așezat la masa tratativelor și au ajuns la concluzia că au nevoie de terapie de cuplu, Alvin căzând, evident, bucuros de acord – iubindu-și și soția, și serviciul. Terapia de cuplu a degenerat într-o terapie de familie. Dumnezeu știe cum a mers treaba mai departe. Știu că au fost etape dedicate sculpturii, în care fiecare membru al familiei îi sculpta pe ceilalți în acele poziții care

reflectau cel mai bine modul în care percepea relațiile dintre ei etc. Au avut loc lupte cu bâte de jucărie din neopren. Acum la modă în familia Spaniard se pare că e spectacolul de teatru, care se desfășoară în fața unei audiențe fabricate; sau, cel puțin în seara asta, în fața unei singure persoane reale — indiferent de ce-ar putea crede acea persoană. Lenore și Clarice nu sunt apropiate. Așa cum nu suntem nici eu și Monroe. Ea zice că evită să treacă pe-acolo. Dar unde se duce, atunci?

O zi proastă. Visul cu urina m-a supărat atât de tare, că n-am mai fost bun de nimic. Pur și simplu. Îmi e dor de Lenore. Simt o durere fizică acum, când sunt departe de Lenore Beadsman. Adică tot timpul, bineînțeles. O zi prea proastă ca să mă gândesc real la ce-ar putea încerca să facă tatăl ei. Judecând după aparențe, trebuie să spun că mi se pare că nimic din ceea ce pot face pentru a închega o legătură cu familia lui Lenore, pentru a cultiva și a întări legăturile personale care ne unesc pe mine și pe Lenore, nu face altceva decât să grăbească ziua în care voi putea cu adevărat și complet și definitiv să o iau pe Lenore Beadsman în interiorul meu.

O zi foarte, foarte proastă. Senzația apăsătoare, copleșitoare a lucrurilor importante nerealizate încă. Necunoscute încă. Mi-e frică să mă duc la baie.

g

Entuziasmul învârtelii și al chicotelii și tensiunea spectacolului, dar mai ales partea cu învârtitul, au fost responsabile de un mic impas care a avut-o ca protagonistă pe Spatula. Lucrurile au revenit însă repede la normal, cu ajutorul lui Lenore, care a ajutat cu prosoapele de hârtie, iar publicul a fost pus pe PAUZĂ și, în cele din urmă, pornit iarăși, și lucrurile și-au reluat cursul.

Stoney:

— Dezorientarea și tristețea au apărut atunci când membrii familiei au încercat să depindă de lucruri care nu erau ei și nu erau familia pentru a-și găsi fericirea și ei-înșiși-itatea.

— Conștiința de sine.

— Conștiința de sine. Așa că au... au...

Clarice ieși în față și îl împinse blând pe Stoney la o parte:

— Așa că au făcut ceea ce toți membrii isteți ai unei familii ar fi făcut. Au vorbit unii cu alții și au discutat despre lucrurile care îi nemulțumeau ca oameni în acel moment, și au apărut dialoguri productive și interacțiuni personale, și membrii familiei au început să se dezvolte din punct de vedere emoțional atât ca indivizi, cât și ca membri ai unei rețele emoționale de interese și valori și angajamente emoționale comune, și atunci dezvoltarea și evoluția și dialogul au fost înlesnite de faptul că s-au dus la cineva din afară a cărui întreagă viață era dedicată sprijinirii membrilor familiilor în dezvoltarea lor și în descoperirea faptului că sunt atât individualități, cât și membri, și, astfel, în dobândirea unei conștiințe de sine mai profunde și mai fericite.

Orchestra nevăzută de la televizor începu să cânte o melodie și în livingul din Cleveland Heights începu un fel de dans, cu schimburi de perechi și mișcări și gesturi pline de implicare, fiecare îndreptate către un alt membru al familiei, în timp ce publicul aplauda. Dansul ar fi ieșit mai bine dacă Alvin ar fi participat cu mai mult entuziasm și n-ar fi gravitat spre canapea, uitându-se pe sub mască la notițele despre interviul cu Kopek Spasova.

Dansul se termină. Lenore se uită la ceasul de pe pervazul șemineului. Spatula, udă, dar fericită, ieși în față.

— Și, după o lungă perioadă de încercări, membrii familiei Snapiard... chicoti... au descoperit cel mai ușor lucru din lume. Au descoperit cu toții că nu pot încerca să depindă numai de familie pentru a se simți ei înșiși, pentru că niciunul dintre ei

nu reprezenta întreaga familie. Spaniarzii veniră și-și călcară în picioare cu toții măștile cu MEMBRU DE FAMILIE. Și nu puteau să dobândească conștiința de sine prin lucruri, pentru că ei nu erau lucruri. Se prefăcură cu toții că-și calcă lucrurile în picioare, dar evitară s-o facă de-adevăratelea, în special Alvin cu ceasul lui Spiro Agnew. Au descoperit că lucrul de care aveau nevoie pentru a dobândi conștiința de sine erau *ei înșiși*... Spatula zâmbi minunat spre televizor când dinspre public se auzi un murmur. ... pentru că asta erau. Au înțeles cel mai simplu lucru din lume.

Și Alvin, Clarice, Stoney și Spatula își scoaseră măștile Alvin, Clarice, Stoney și Spatula și priviră intens în orbitele goale ale propriilor fețe. Printr-una dintre orbitele ei, Spatula spuse spre televizor:

– Sfârșit.

Publicul se ridică la unison.

h

– Dum de dum de dum de dum.
– ...
– La de da de da de da.
– Lui Iisus nimic nu-i va lipsi.
– ...
– Lui Iisus nimic nu-i va lipsi.
– Ce?
– Poftim?
– Ce se petrece-aici, pentru numele Domnului?
– Domnul e cina mea. Lui Iisus nimic nu-i va lipsi.
– Maica Domnului.
– Mă împlinești.
– E un miracol.
– Lasă-ți capul adormit, iubirea mea.

— Sfinte Tată din ceruri.

— Omenesc pe brațul meu fără credință.[1]

— Duhul Sfânt s-a pogorât asupra acestei păsări.

— Duhul Sfânt s-a pogorât asupra acestei păsări.

— Da.

— Trebuie să fac ce e bine pentru mine ca persoană.

— Îți mulțumesc, Doamne. Îți mulțumesc că te-ai pogorât asupra acestei case. Cu vorba, așa am făcut, am așteptat un miracol.

— Păcatele părinților.

— *Pânza lui Charlotte*. E ca în *Pânza lui Charlotte.*

— O cămilă, așa.

— Pot să te ating?

— Și femeile au nevoie de spațiu.

— Au! Ei, micuța creatură tot mai mușcă.

— Clint, Clint, Clint. E ca în *Pânza lui Charlotte.*

— Oh, Martin Tissaw, de ce nu ești aici?

— Poate că ar trebui să-l ducem la „Oameni reali".

— Ce?

— Poate că ar trebui să-l ducem la „Oameni reali".

— Asta vrei să fac, Doamne? Să duc pasărea asta, animalul ăsta prin care ai ales să Te faci auzit, la „Oameni reali"?

— Furia e firească, las-o să iasă.

— Ca să-Ți transmită mesajul de furie și de dragoste?

— Omenesc pe brațul meu fără credință.

— Atunci asta o să fac. Ridică-te din genunchi, femeie!

— Ridică-te din genunchi, femeie!

— Du-te și fă ce ți s-a poruncit.

— „Oameni reali".

---

[1] „Lay your sleeping head, my love, / Human on my faithless arm" (în orig.) — versuri din poemul *Lay Your Sleeping Head, My Love* de W. H. Auden (*n. red.*).

– Da, „Oameni reali". Dezgustătoare oglindă, și de restul nu mai zic. Dar mai întâi îl sun pe Martin.

– „Păsări reale". S-ar putea s-o facem praf, te previn de pe-acum. Vrei o bomboană mentolată?

– Nu mai face curat.

– Ce l-a apucat pe Vlad Țepeș?

– Am fost chemată.

– Mă face să-mi dau drumul.

– Să-i dăm drumul de-aici, atunci. Ar trebui să mergem împreună, dar mai întâi stai să sun la „Oameni reali".

– La revedere.

– Mulțumesc, Doamne.

11

1990

a

— Cred că poate a venit momentul să sar pe cal și s-o întind.

— Ce dracu' vrei să spui?

— Că îmi vine să plec în paștele mă-sii de-aici.

— De-aici de unde?

— De cât timp suntem aici, Melinda-Sue?

— Ai zis că-ți place Scarsdale. Ai zis că mă iubești.

— Cred că se vede treaba că e o problemă cu viziunea asta. Cred că, din nefericire, am vrut să spun că îmi place să ți-o trag, și cam atât. Și nu cred că îmi mai place să ți-o trag.

— ...

— ...aparatul meu de ras...

— De ce nu?

— ...

— Cum adică?

— Nu sunt sigur că știu. Sper să aflu dacă mă mai gândesc. Nu mai e extraordinar. N-o lua personal. Pur și simplu, nu mai e extraordinar.

— Nu mai e extraordinar? Cum adică nu mai e extraordinar?

— Păi, uită-te la picioarele tale.

– Ce-i cu picioarele mele? N-am decât douăzeci și șapte de ani. Am picioare drăguțe. Întâmplarea face că știu sigur că sunt drăguțe.

– Melinda-Sue, mă enervezi ca dracu' când nu asculți ce spun. N-am spus că nu ai picioare drăguțe. Am zis să te uiți la nenorocitul ăla de picior.

– ...

– Nu mai avem nimic extraordinar. Piciorul tău, de exemplu. E fin și ferm și are o formă frumoasă, și așa mai departe. Arată bine și miroase bine. Numai Dumnezeu știe cât de bine epilat e mereu. E frumos și artistic și alte căcaturi. Dar, vezi tu, e doar un picior. Pentru mine nu mai e altceva acum, e doar un nenorocit de picior. Ar putea fi al meu, dacă mi l-aș epila.

– Și ce vrea să însemne asta?

– Înseamnă tot felul de lucruri, scumpo. Pune-ți pălăria gânditoare și gândește-te la asta o vreme.

– Ești imatur. Ești complet nerealist. Mă jignești intenționat.

– Nu, intenționez doar să spun să te duci dracului, asta intenționez.

– Păi, și eu ce ar trebui să fac, atunci?

– Ciudat că nu-mi fac deloc griji în privința asta. Te descurci tu, dacă e să vorbesc în linii mari. Mai ai, totuși, vocea aia afurisită. E o certitudine. O aud de patruzeci de ori pe zi. Nu pot să mai scap în puii mei de tine. Mă urc în mașină și te găsesc acolo. Mi se pare că aerul pe care îl respir l-ai respirat tu deja.

– ...

– Ar trebui să mă simt rău dacă plângi? Pentru că nu mă simt. Nu mă simt rău. Simt doar că vreau s-o iau în pula mea din loc, în continuare.

– Ești doar beat.

– Sunt ciupit. Și nu mi-e deloc târșă. Dar sunt sincer, domniță. Gata cu futaiul, gata cu iubirea.

– ...

– Scoate-ți o clipă halatul.

— ...

— *Scoate-l*, te rog, am zis.

— O! Doamne Dumnezeule, ce o să...?

— Îți *mulțumesc*. Nu te teme, în dimineața asta meniul e fără viol, tanti. Uite, mă dezbrac și eu, ca să fim chit. Hai să aruncăm o privire obiectivă asupra situației.

— N-am tras perdelele.

— Viziunea mea asupra problemei, dacă vrei să auzi viziunea mea asupra problemei, e că ai epuizat toate găurile din corpul tău minunat, iar eu am epuizat toate chestiile pe care le puteam băga în el. Pula, degetele, limba, degetele de la picioare...

— O, Doamne.

— ... părul, nasul. Portofelul. Cheile de la mașină. Și așa mai departe. Am rămas în pula mea fără idei. Și chestia asta cu plânsul mă scoate din minți. Încetează chiar acum, pentru că nu ține, doar mă enervezi.

— ...

— Mă enervezi.

— Tati...

— Ei, ai și început. Tati. Cred că poate exact de el ai nevoie acum. Poți să-l ajuți să-și fută peluza.

— Te *urăsc*.

— Nu încerc decât să-ți spun să te duci dracului.

— Te iubesc. Te rog. Uite... vezi?

— Pe cine păcălim? Nu avem de-a face aici decât cu excitarea pur perversă când te văd supărată. E reacția vechiului soldat plictisit în jocul dragostei. Nu e nimic extraordinar. Și dacă o facem, am fi ca două animale într-o afurisită de pădure.

— ...

— Vrei să auzi câte femei am fript de când ne-am căsătorit?

— ...

— Eu unul am fript peste o duzină de femei de când ne-am căsătorit. De când ți-am jurat credință în vecii vecilor, te-am înșelat de sute de ori. Anul trecut au fost momente când n-am

pus-o cu tine ca să mă păstrez pentru altcineva. Asta ar trebui să te facă să te simți mai bine, în privința vacanței mele pe termen nedeterminat.

– O, Doamne.

– Ia un Kleenex.

– ...

– Și te rog să n-ai impresia că nu știu că și tu ți-ai tras-o cu cine-ai nimerit. Știu despre aventura ta cu Gluskoter. Singurul motiv pentru care nu l-am luat la șuturi e pentru că ar fi fost prea plicticos. Știu că nu ești mai bună decât mine, nu-ți face griji. Dar eu îți spun că am făcut-o la un cu totul și cu totul alt nivel, în pula mea.

– Cum poți să fii așa de rău cu mine?

– Pentru că sunt plictisit, și, când unui bărbat i se acrește, devine un animal. Eu sunt un animal acum, așa mă simt. M-am săturat de căcatul ăsta, slujba ta, slujba mea, grijile pentru taxele altor oameni, să stau să ascult toată ziua strategiile de fertilizare ale lui tac-tu. Trebuie să scap. Când animalele ajung așa, se simt încolțite, se înrăiesc. Să te ferești de animalele încolțite, Melinda-Sue, ți-o spun pentru viitor.

– Nu pot să suport așa ceva. Nu știu ce ți-a venit.

– Nu e vina ta, nu-ți face griji.

– Cred că vreau să divorțez.

– Iisuse, până și hainele mele miros ca tine.

– Nu cred că e posibil să mă urăști așa cum încerci să mă convingi că mă urăști.

– ...

– Oh, Doamne.

– ... cheile de la mașină...

– ...

– Să beau ceva înainte de plecare și m-am cărat, ca vântul deșertului.

– Ești josnic.

— Am rămas *iar* fără gheață? Căca-m-aș *flăcări*. Mănânc gheață, sau ce? Te fâțâi pe-aici și scoți gheața după ce o fac? Dacă e așa, recunoaște, și gata.

— Pleacă, dacă vrei să pleci.

— Lasă-mă să te mai ling o dată, dacă se poate. Una mică de plecare.

— Stai. Cred că n-ar trebui să pleci.

— Roagă-mă.

— Te rog.

— Păcat. Te-am păcălit.

— Ești beat.

— ...

— Unde-o să te duci?

— Mai întâi cred că mă duc acasă.

— Vrei să conduci până în Texas? Acum?

— Nu, femeie proastă ca noaptea ce ești. Am zis că mă duc *acasă*, în pula mea. Acasă.

— Te iubesc.

— Înseamnă că ești un specimen mic și confuz.

— Și mă iubești.

— Ești o femeie extraordinară, dacă ți se pare că ăsta e mesajul pe ziua de azi. Mă uimești, Melinda-Sue. Îmi scot pălăria în fața ta, doar că mă tem că am lăsat-o la vecina. Și știi ceva, ar trebui ori să te dai la o parte din dreptul geamului, ori să pui ceva pe tine.

— ...

— N-are rost să te vinzi pe trei lulele.

b

O zi frumoasă la începutul lui septembrie, totul uscat, soarele o chestie concretă acolo sus, căldura se revărsa direct din el, dar o dâră ascuțită de răcoare străbătea mijlocul zilei. Un avion aștepta la ora prânzului pe culoarul de zbor Runway 1

în CHA, cu botul îndreptat spre est și cu un bebeluș râzând desenat cu roșu pe una dintre fețele laterale, niște tipi cu căști antifonice pe urechi și steaguri portocalii de plastic rupte de vântul nesfârșitei întinderi dând la o parte prismele de fier de sub roțile avionului, aerul fierbinte din spatele motoarelor topind câmpul verde-stins, motoarele șuierând prin aerul uscat ca niște torțe, pâlpâiri ale combustibilului. Tipii fluturând încet steagurile portocalii. Soarele sclipind în geamul înclinat al parbrizului, în spatele căruia se găsesc ochelari de soare și degete mari erecte semnalizând mersul excepțional al lucrurilor. Unul dintre tipii cu steaguri are căștile unui walkman în locul celor antifonice și își răsucește steagul.

C

– Am un huruit rău prevestitor în urechi.

– E motorul, afară, dincolo de fereastră.

– Nu, motorul e un scâncet străpungător, care te zgârie pe nervi. Eu vorbesc despre un huruit rău prevestitor.

– ...

– Mă vor durea cumplit urechile în weekendul acesta, știu eu. Schimbarea de presiune o să-mi provoace o durere infernală.

– Rick, am în geantă vreo cincizeci de pachete de gumă. O să-ți îndes întruna gumă în gură, și tu o să mesteci și o să-ți înghiți saliva, și urechile tale vor fi OK. Am mai vorbit despre asta.

– Poate că ar fi bine să-mi dai una chiar acum, s-o am gata desfăcută în mână.

– Uite, ține.

– Să-ți dea Dumnezeu sănătate, Lenore.

– O poveste, te rog.

– O poveste? Aici?

– Am chef de o poveste. Poate că o poveste îți ia gândul de la urechi.

— Urechile mele, Doamne. Aproape că începusem să spe
c-o să uit, cu guma aia în mână, și tu vii și-mi aduci aminte de
urechi.

— Hai s-o lăsăm mai moale cu crizele, aici în public, în avion,
de față cu pilotul și stewardesele, care probabil că-i vor spune
lui taică-meu tot ce facem și tot ce vorbim.

— M-ai liniștit.

— Fără crize, te rog.

— Dar vrei o poveste.

— Te rog.

— ...

— Știu că ai câteva. Am văzut plicurile din valiza ta când
am pus câte ceva înăuntru.

— Doamne sfinte, sunt gata să decoleze. Ne mișcăm. Ure-
chile îmi huruie ca turbatele.

— ...

— Ironia face că un om, în care instinctul dragostei e cât se
poate de puternic și de natural și de instinctiv, nu e în stare să
găsească pe cineva pe care să-l iubească cu adevărat.

— Am început povestea? Sau e o cimilitură à la Vigorous?

— Povestea e în desfășurare. Această tulburare sarcastică
menționată mai devreme se datorează faptului că acest bărbat,
în care instinctele și înclinațiile sunt atât de puternice și de pure,
e complet incapabil să controleze aceste instincte și înclinații
puternice și pure. Ideea e că, invariabil, omul întâlnește femei
pe jumătate sau chiar pe sfert atrăgătoare, dar se îndrăgostește
fulgerător, chiar atunci, la prima vedere, pe loc, și izbucnește
„te iubesc", practic e primul lucru pe care îl spune, pentru că
nu-și poate controla dragostea intensă și fierbinte, nu e doar
dorință fizică, se spune clar, ci dragoste profundă, pasională,
complexă, care îl înecă, și, astfel, spune imediat, cu prima ocazie,
„te iubesc", și pupilele i se dilată până când practic îi umplu
complet ochii, și se îndreaptă, fără să fie conștient de sine, spre
femeie ca și cum ar vrea s-o atingă într-un fel sexual, și femeile

cărora le face asta, care sunt mai mult sau mai puțin toate femeile pe care le întâlnește, nu reacționează pozitiv, ceea ce e de înțeles, un bărbat care spune „te iubesc" imediat și dă semne de intimitate imediat, și, astfel, femeile, ca regulă invariabilă, îl resping pe loc sau îl lovesc cu poșeta sau, în cel mai rău caz, o iau la fugă scoțând țipete pe care doar ei le pot auzi.

– Uită-te jos o clipă, Rick. Pe geam.

– Unde?

– Jos, acolo.

– Drace, o știu! E...

– Jayne Mansfield.

– Jayne Mansfield, corect. Ce caută acolo sub formă de oraș? Ăla nu e East Corinth?

– O să-ți explic mai târziu.

– Dumnezeule mare, uită-te la marginea vestică. Aia e 271. Aia e Centura Interioară. Am condus pe ea.

– Între timp, înapoi la iubitul care-și face iubita să fugă țipând în tăcere.

– Așa. Prin urmare, tipul, se-nțelege, nu e prea fericit. Nu doar că i se refuză oportunitatea de a iubi, dar chiar forța și intensitatea nevoii lui de dragoste sunt cele care îi refuză această oportunitate, refuz care, prin urmare, îi provoacă, se-nțelege, exponențial și mai multă tristețe și depresie și frustrare decât ne-ar provoca mie sau ție, în care instinctele sunt oarecum controlate și, astfel, pot fi oarecum satisfăcute.

– Mai vrei gumă?

– Așa că omul e la pământ și își pierde slujba de la Departamentul de Greutăți și Măsuri din New York, unde fusese incredibil de apreciat înainte ca problema intensității dragostei lui să ajungă așa dramatică, și acum rătăcește pe străzile New Yorkului, trăind din banii din contul pe care și l-a alimentat în perioada în care a fost omul strălucit de la Greutăți și Măsuri, rătăcind pe străzi, oprindu-se doar când se îndrăgostește, ca să fie pălmuit sau să i se râdă în nas sau să audă țipete tăcute. Și treaba merge

așa câteva luni, până când într-o zi vede pe un panou de anunțuri în Times Square un anunț mic xeroxat, un anunț al unei terapeute care pretinde că face terapie în probleme legate de dragoste și care poate trata tulburări generate și legate de sentimentul dragostei.

— Cum, ca un sexolog?

— Nu, de fapt și specifică „*Nu sunt sexolog*" cu italice, în josul anunțului, și dă o adresă, și, astfel, tipul, care nu e nici foarte fericit cu viața lui și nici copleșit de alternative care să-i rezolve problemele, ia repede metroul și se îndreaptă spre biroul terapeutei. Și în vagonul de metrou sunt patru femei, trei dintre ele destul de atrăgătoare, și în aproximativ două secunde se îndrăgostește, pe rând, de fiecare dintre ele și o încasează, i se râde în nas și aude țipătul tăcut, și în cele din urmă se uită la cea de-a patra femeie, care e izbitor de grasă și are un păr slinos și ochelari ca fundul de sifon și o bărbie aproape inexistentă, mai mică chiar decât a mea, și, astfel, cea de-a patra femeie e extrem de neatrăgătoare, chiar și pentru omul nostru, și, în plus, abia o poți vedea, pentru că e înghesuită în umbra din spatele vagonului, cu gulerul de la haină ridicat, iar gâtul e înfășurat într-o eșarfă. Am menționat că în New York era martie?

— Nu.

— Păi, e martie, și ea are o eșarfă, e înghesuită în umbră, cu obrazul turtit pe peretele jegos, plin de graffiti, al vagonului, ținând strâns în mână un termos vechi care îi iese pe jumătate din buzunarul hainei și, în linii mari, pare a fi unul dintre acele cazuri lamentabile cu care nu vrei să ai de-a face, cazuri de care New Yorkul nu duce tocmai lipsă.

— Mie-mi spui.

— Și, capac peste toate, femeia grasă cu părul slinos și un termos în buzunar îl urmărise cu coada ochiului pe bărbat spunându-le celorlalte trei femei că le iubește și dând semne de intimitate, în timp ce îmbrățișa în umbră peretele vagonului, și apoi, când vede că bărbatul nici nu se uită la ea, își iese din minți,

evident, o întristează foarte tare, și o ia la fugă pe ușa metroului, atât cât poate ea de repede, ceea ce nu e prea repede, pentru că acum se vede că are un picior pe jumătate din lungimea celuilalt, dar tot o ia la fugă, și metroul tocmai ajunge în stație, și ușile se deschid, și ea o zbughește afară, și în goana ei prea mare scapă termosul pe care îl ținea strâns mai devreme, și acesta se rostogolește și, în cele din urmă, se lovește de pantoful bărbatului, și el îl ridică, nu e decât un termos vechi și negru de metal, dar pe fundul lui e lipită o bucată de bandă adezivă de hârtie pe care sunt scrise de mână, minuscul și estompat, un nume și o adresă despre care el și noi presupunem că sunt ale femeii, în Brooklyn, și, astfel, tipul hotărăște să-i dea femeii termosul negru înapoi, de vreme ce probabil tocmai el și comportamentul lui emoțional anormal au făcut-o să-l scape. În plus, biroul terapeutei e tot în Brooklyn.

Așa că omul ajunge la cabinetul terapeutei și, de fapt, în mod normal nici n-ar fi ajuns pe scaunul terapeutei, pentru că se pare că e o terapeută foarte mare și respectată și incredibil de ocupată, și la ea se fac programări cu câteva luni înainte, dar, din întâmplare, secretara terapeutei e o femeie înnebunitor de atrăgătoare, și tipul se îndrăgostește lulea imediat și involuntar și începe chiar să-i recite involuntar poeme de dragoste, după care își pierde cunoștința, în cele din urmă, leșină din cauza intensității dragostei și cade pe podeaua acoperită de covor, și astfel asistenta dă fuga în cabinet și îi spune terapeutei ce s-a întâmplat, că ăsta e în mod cert un tip care trebuie văzut imediat, acolo afară, pe covor, și, astfel, terapeuta sare peste pauza de masă, pe care se pregătea să și-o ia, și îl ridică împreună cu asistenta de pe covorul de la recepție și îl duc în cabinet și îl aduc în simțiri cu apă rece, și el primește o programare pe loc.

Și se dovedește că unul dintre motivele pentru care această terapeută e așa de mare e faptul că poate să ajungă la rădăcina problemei în dragoste a pacientului într-o singură ședință și nu-l ține pe pacient agățat luni în șir, nici nu-i golește buzunarele, cu

previziuni vagi despre progres, aspect pe care amândoi suntem în măsură să-l apreciem, cred eu, așa că terapeuta ajunge la rădăcina problemei dragostei cu care se confruntă bărbatul și îi spune că, în mod surprinzător, problema nu e că mecanismul lui emoțional e prea puternic, ci că mai degrabă unele dintre componentele lui esențiale sunt prea *slabe*, pentru că una dintre marile caracteristici ale dragostei adevărate e puterea de a discrimina și de a decide pe cine și în baza căror criterii să iubești, ceea ce tipul e foarte evident că nu poate să facă — mărturie stă faptul că omul s-a îndrăgostit într-un mod profund și complex de asistentă fără să o cunoască măcar și deja i-a spus „te iubesc" terapeutei înseși, de vreo zece ori, involuntar. Tipului nu-i rămâne de făcut, spune terapeuta, decât să-și întărească mecanismul de discriminare apropiindu-se de femei și încercând să nu se îndrăgostească. De vreme ce evident că îi va fi greu să facă asta din prima, terapeuta îi sugerează să găsească, pentru început, o femeie complet și cu totul neatrăgătoare, nici fizic, nici ca personalitate, de care nu îi va fi foarte greu să nu se îndrăgostească imediat, și apoi să încerce să petreacă cu ea cât mai mult timp posibil, ca să înceapă să-și întărească mecanismul care le permite bărbaților să-și petreacă timpul cu femei fără să se îndrăgostească de ele neapărat. Și tipul e amețit de pumnul sau de pumnii primiți de la asistenta înnebunitor de atrăgătoare și de la înțeleapta și blânda și, evident, extraordinar de competenta și deloc non-erotica terapeută, dar partea din spate a creierului, partea responsabilă cu instinctul de conservare, știe că lucrurile nu mai pot continua ca până acum, și se hotărăște să încerce ce i-a spus terapeuta și apoi se uită, din întâmplare, în jos la termosul pe care încă îl are la el și vede bucățica de hârtie cu numele și adresa femeii cu termos și are un flashback ca o epifanie cu episodul din metrou și își dă seama că femeia e un candidat perfect pentru non-dragoste, cu părul ei slinos și picioarele inegale și, în mod cert, cu personalitatea ei tulburată, și scena se termină cu el uitându-se gânditor la termos și după aceea la terapeută.

– Cum merge cu guma?

– Încă una, te rog.

– Ține.

– ...

– Funcționează?

– M-ai auzit plângându-mă?

– Ai dreptate.

– Și la începutul scenei următoare au trecut deja câteva zile, și tipul și femeia cu termos se plimbă prin Central Park, sau mai bine zis unul se plimbă și celălalt șchioapătă, și se țin de mână, deși pentru bărbat nu e decât un gest prietenesc, platonic, iar pentru femeia cu termos nu știm sigur ce înseamnă, și se arată clar că tipul se dusese la adresa de pe termos și vorbise cu femeia, și ea, după un timp rezonabil de lung și mai multe vizite, își depășise într-o oarecare măsură timiditatea patologică și interiorizarea, deși doar într-o oarecare măsură. Și ei se plimbă de mână, deși există un inconvenient, pentru că femeia are o nevoie patologică de a sta la umbră, și astfel se tot învârt prin Central Park pentru a găsi locuri umbrite în care să se poată plimba și ea, și ea mai are și nevoia patologică de a-și acoperi gâtul și își aranjează în permanență una dintre nenumăratele eșarfe pe care le are și, de asemenea, în mod ciudat, pare să vrea să stea numai cu partea dreaptă spre bărbat, își ține partea stângă întotdeauna întoarsă, așa că bărbatul nu reușește să-i vadă niciodată decât profilul din partea dreaptă și, când se întoarce din când în când și se apropie de ea, ea continuă să se miște și încearcă din răsputeri să se așeze în așa fel încât el să nu îi vadă decât partea dreaptă.

– ...

– Și ea pare cu adevărat distantă și nelegată emoțional de nimeni altcineva în afară de sine, cu excepția familiei ei, care trăiește în Yonkers, dar, pe măsură ce lucrează la mecanismul discriminării și începe să petreacă mai mult timp cu femeia și să o cunoască mai bine, tipului i se pare limpede că ea, de fapt, *își dorește* să stabilească o legătură cu oamenii, foarte mult, dar nu

poate, dintr-un motiv bizar pe care el nu și-l poate explica, dar despre care știe că are legătură cu umbra, cu eșarfele și cu profilul.

— ...

— Și se întâmplă ceva ciudat. Tipul începe să o placă pe femeia cu termos. Nu să o iubească, ci să o *placă*, ceea ce bărbatul nu a mai simțit până acum și i se pare altfel, pentru că trebuie să acorde mult mai multă atenție emoțională celeilalte persoane decât presupunea vechea dragoste necontrolată și pasională, trebuie să-i pese de cealaltă persoană în întregime, inclusiv de aspectele și de părțile care nu au în niciun fel legătură cu el. Și acum se sugerează că bărbatul s-a *atașat*, de fapt, pentru prima dată cu adevărat de o altă persoană decât sine, că nu se mai atașase de nimeni niciodată, că această înclinație spre dragostea intensă, care la o primă vedere ar putea părea cea mai puternică formă de atașare, era, în realitate, o formă de *non*-atașare, atât ca rezultat, cât și ca intenție subconștientă, ca o mică analiză psihologică cu care ne putem delecta negreșit aici. Incapacitatea de a lăsa facultatea discriminatorie a dragostei să se manifeste în lumea exterioară fusese cea care îl împiedicase pe tip să stabilească o legătură cu lumea exterioară, în același fel în care femeia cu termosul fusese împiedicată de problema misterioasă cu umbra, eșarfa și profilul.

Care problemă, apropo, începe să-l deranjeze pe bărbat și îl face foarte curios, mai ales că începe să se simtă din ce în ce mai atașat de femeie, deși nu chiar în sensul unei pasiuni amoroase, și crede că simte dorința ei de a se atașa din toți rărunchii. Și astfel el îi câștigă treptat încrederea și afecțiunea și ea îi răspunde și începe să se spele pe cap și să țină o cură de slăbire și își cumpără un pantof ortopedic pentru piciorul obscen de scurt, și lucrurile progresează, chiar dacă femeia cu termos încă e patologic obsedată de ceva. Și apoi, într-o noapte, într-un început de aprilie, după o plimbare prin zonele pitorești ale Brooklynului, bărbatul o conduce pe femeia cu termos înapoi acasă și face sex cu ea, o seduce, o dezbracă — fără să-i scoată, din compasiune,

eșarfa – și face dragoste cu ea, și la început pare surprinzător, dar apoi, când ne gândim mai bine, nu e deloc surprinzător, pentru că ni se dezvăluie faptul că e pentru prima dată când acest bărbat incredibil de pasional și de iubăreț, care are în jur de treizeci de ani, face sex cu cineva.

– ...

– Hmm, și a fost prima dată și pentru femeia cu termos.

– ...

– ...

– Ce ai?

– Urechea mea! Căcat! Dumnezeule!

– Încearcă să înghiți.

– ...

– Încearcă să caști.

– ...

– ...

– Doamne sfinte. Urăsc așa de mult avioanele, Lenore. Nu cred că există vreo dovadă mai convingătoare a devotamentului meu față de tine ca excursia asta. Pentru tine zbor.

– O să vezi Amherstul la început de toamnă. Ziceai că Amherstul la începutul toamnei te făcea să plângi de fericire.

– ...

– Nu mai ești așa palid. Să înțeleg că te-a mai lăsat urechea?

– Iisuse.

–...

– Și, prin urmare, fac sex, și tipul poate să fie delicat și atent, ceea ce putem intui negreșit că nu ar fi putut, când vine vorba de pasiune, dacă ar fi fost îndrăgostit iremediabil, în vechea manieră, de femeia cu termos, și femeia cu termos varsă lacrimi de fericire datorită delicateței și atenției lui, și practic putem să vedem cum scoate fum, îndrăgostită lulea, și chiar începe să creadă că se poate atașa de cineva din lumea din afara ei. Și stau întinși în pat, și picioarele lor sunt încolăcite inegal, și bărbatul își sprijină capul pe gușa ca o etajeră a femeii cu termos și se

joacă nonșalant cu eșarfa din jurul gâtului ei, care joacă o deranjează patologic pe femeie, ceea ce bărbatul observă, și îl cuprind curiozitatea și îngrijorarea, și încearcă ezitant, să vadă ce se-ntâmplă, să desfacă încet eșarfa și să i-o scoată, și femeii cu termos i se încordează toți mușchii, dar printr-un efort uriaș și evident de voință nu-l oprește, deși acum plânge cu adevărat, și bărbatul, delicat, sărutând-o și liniștind-o, scoate eșarfa, o aruncă la o parte și în obscuritatea dormitorului vede ceva mai mult decât ciudat pe gâtul femeii și se duce și aprinde lumina, și în lumina din dormitor se dezvăluie faptul că femeia are o broscuță verde de copac care trăiește într-o gropiță de la baza gâtului ei, pe partea stângă.

— Poftim?

— Într-o gropiță perfect formată, care nu e o rană, pe partea stângă a gâtului femeii cu termos, e o broscuță de copac, de un verde-pal, cu un gât alb care se umflă și se dezumflă ritmic. Broasca se uită la bărbat, din gâtul femeii, cu ochii ei triști și limpezi de reptilă, iar pleoapele ei inferioare, transparente și delicate, clipesc în sus, în sens invers. Și femeia plânge, secretul a fost dezvăluit, are o broscuță de copac care trăiește în gâtul ei.

— Mi se pare mie, sau povestea asta tocmai a devenit foarte ciudată dintr-odată?

— Păi, contextul ar trebui să justifice și, astfel, să diminueze ciudățenia. Broscuța de copac din gropița de pe gâtul ei e ceea ce a împiedicat-o pe femeia cu termos să stabilească o legătură emoțională cu lumea exterioară: asta a ținut-o în tristețe și confuzie, vezi și întunericul și umbra, a încătușat-o și a constrâns-o, vezi și eșarfa în care era înfășurată, a împiedicat-o să dea ochii cu lumea exterioară și a făcut-o să stea întoarsă în profil tot timpul. Broasca de copac e mecanismul non-atașamentului și al alienării, simbolul și cauza izolării femeii cu termos; totuși, devine limpede după o vreme că e foarte atașată emoțional de broasca de copac și îi pasă de ea mai mult decât de sine și îi acordă mai multă atenție decât își acordă sieși, acolo, în intimitatea apartamentului

ei. Și bărbatul descoperă, de asemenea, că eșarfele pe care femeia le poartă ca să acopere broasca de copac sunt pline de găurele, guri de ventilație pentru broască, găurele practic invizibile, pe care însăși femeia le face noaptea, înțepând de milioane de ori materialul cu un ac.

– Și pe mine mă dor urechile un pic. Trebuie să fim foarte sus.

– Și, astfel, chiar lucrul care a împiedicat-o pe femeie să se lege de cineva când își dorea s-o facă și care a făcut-o foarte nefericită este lumina ochilor ei, ceva la care ține foarte mult, de care e chiar, în moduri pe care bărbatul nu le înțelege complet, mândră, mândră de faptul că poate să hrănească cu mâna ei broasca verde-pal și că aceasta o lasă, la rândul ei, s-o scarpine pe gâtul alb cu un cuțit de scrisori. Așa că acum lucrurile sunt, firește, ambigue, și nu e clar dacă în străfundul ființei ei femeia cu termos vrea cu adevărat să se lege de cineva. Doar că timpul trece și bărbatul continuă să fie prin preajmă, exersându-și mecanismul non-dragostei, fiind delicat și grijuliu, și femeia se îndrăgostește din ce în ce mai mult de el și e limpede că vrea să se atașeze, și relația cu broasca de copac din gropița de pe gâtul ei începe să devină ambiguă, și uneori ea e ostilă și înțeapă cu cruzime broasca de copac cu unghia, iar alteori revine la dorința de a nu se atașa de nimeni și o iubește la nebunie pe broasca de copac și o scarpină cu cuțitul de scrisori și e distantă cu bărbatul. Și povestea merge mai departe și se îndrăgostește de bărbat din ce în ce mai tare. Și bărbatul începe să nu mai fie sigur de sentimentele lui anterioare de non-dragoste pentru ciudata și nu prea drăguța, dar totuși destul de complexa și în multe feluri curajoasa și în toate felurile sigur foarte interesanta femeie cu termos, și astfel întreaga lui situație devine și mai complicată decât fusese înainte.

– Auzi, nu vrei un Canadian Club? Îi spun lui Jennifer să-ți ducă un Canadian Club.

– Mă tem că nu merge prea bine cu gumă, mai vreau una.

– Imediat.

— Și, astfel, lucrurile sunt complicate, și tipul câștigă tot mai mult încrederea femeii cu termos, și în cele din urmă, într-o seară, ea îl ia cu ea la ai ei, în Yonkers, la o reuniune și o cină în familie, și tipul îi întâlnește întreaga familie și își dă seama imediat că ceva nu e-n regulă, pentru că toți poartă eșarfe la gât și sunt vizibil anxioși în prezența unei persoane străine, dar, în orice caz stau cu toții în living o vreme, într-o tăcere stânjenitoare, cu cocktailuri și Coca-Cola pentru copii, și apoi se așază la masă, și, chiar înainte să se așeze cu toții, femeia cu termos se uită cu subînțeles la bărbat și apoi la taică-său și apoi, cu un gest care îi spune familiei că i-a destăinuit tipului secretul ei și între ei s-a înfiripat un fel de legătură emoțională, își desface eșarfa și o aruncă la o parte, și broscuța ei de copac scoate un fel de orăcăit, și pentru o clipă se lasă o tăcere incredibil de tensionată, și apoi tatăl își desface și își scoate eșarfa și el, și în gropița de pe partea stângă a gâtului său se află o molie, și apoi și ceilalți membri ai familiei își desfac eșarfele, și au și ei animale micuțe care trăiesc în gropițele de pe gâtul lor: mama are o salamandră cu coadă îngustă, unul dintre frați, o termită, una dintre surori, o tarantulă, alt frate, un axolotl, unul dintre copii, un vierme de mătase. Et cetera, et cetera.

— Cred că iar am nevoie de context.

— Păi, tatăl îi explică tipului, în timp ce toată familia stă la masă și mănâncă și, de asemenea, își hrănește, fiecare, locatarul din gropița gâtului cu bucățele de pe vârful degetelor, că familia lor se trage dintr-o zonă străveche din estul Europei, care nu e specificată în narațiune, unde oamenii erau întotdeauna în relații ambigue cu lumea exterioară și extraordinar de loiali familiei, și membrii familiilor erau foarte apropiați și atașați total unii de alții, dar familiile înseși erau extraordinar de independente și aveau tendința să-i vadă pe non-membrii familiei ca pe niște outsideri și să nu se atașeze de ei, și că animăluțele din gâturile lor, dintre care fiecare tip specific era unic pentru fiecare familie

și același pentru fiecare membru al unei anumite familii, în vechime, erau simboluri ale acestei înstrăinări de lumea exterioară. Apoi tatăl spune mai departe că, pe vremea aceea, consangvinizarea și trecerea timpului făceau ca speciile de animale din gâtul membrilor familiei să fie diferite și că, din nefericire, unii dintre membrii mai tineri ai familiilor extraordinar de loiale aveau tendința acum să urască izolarea și lipsa oricărei legături cu lumea, pe care faptul că aveau animale ascunse în gât li le cerea și îi îndreptățea să le prefere, și că unii dintre membrii propriei familii îi dăduseră, din nefericire, de înțeles că nu erau deloc mulțumiți de această situație. Și-n acest moment el și toți ceilalți membri ai familiei se opresc din mâncat și îi aruncă femeii cu termos priviri tăioase, fix în ochelari, femeie care încerca să-și hrănească în tăcere broscuța cu o firimitură de friptură, pe care o ținea între vârfurile degetelor. Și bărbatului i se rupe inima de milă pentru femeia cu termos, care, e evident acum, se află într-o relație foarte ambiguă cu tot ce e în jurul ei, și aproape că i se frânge inima și, totodată, realizează, într-o străfulgerare epifanică, că s-a îndrăgostit de femeia cu termos, într-un fel, deși nu în același fel în care se îndrăgostise de nenumăratele femei de care se îndrăgostise înainte.

– Uită-te jos o clipă, n-o să-ți facă rău la urechi. Cred că trecem peste Pennsylvania. Mi se pare că am văzut un desen care ține farmecele la distanță pe acoperișul unui hambar. Măcar am trecut de Lacul Erie.

– Slavă Domnului. Înecul în noroi e una dintre specialitățile mele în materie de spaime paroxistice.

– ...

– Și, astfel, lucrurile se complică, se complică enorm, și bărbatul simte că trăiește genul de dragoste puternic discriminatorie pe care terapeuta i-o recomandase, e foarte mulțumit și, poate am omis să spun, și-a temperat de mult pornirea de a se lăsa pradă dragostei devastatoare în public, acum lucrurile sunt

mult mai bine controlate și, cu experiența lui profesională în instrumente de cântărit, plus nou-descoperita relație amoroasă, reușește să-și găsească o slujbă bunicică la o companie care face cântare, și se descurcă binișor, deși îi lipsește acea febră excitantă a sentimentelor care îl dădea peste cap și pe care obișnuia să o simtă când era îndrăgostit nebunește și pasional și non-discriminatoriu. Dar femeia cu termos e evident că se confruntă cu schimbări și sentimente și mai complicate decât bărbatul; e evident că e îndrăgostită de el, și legătura care abia s-a înfiripat între ei e evident că trezește în ea dorința de a începe să stabilească o legătură emoțională cu întreaga lume exterioară, și e din ce în ce mai preocupată și mai atentă la propriul aspect fizic; slăbește și își cumpără lentile de contact ca să înlocuiască ochelarii ca fundurile de sifoane și își face un permanent, și mai e problema bărbiei și a lungimii picioarelor, dar oricum. Însă cel mai important e că începe să considere broscuța din gropița de pe gâtul ei o problemă și încetează să se identifice cu ea și cu lipsa oricărei legături cu exteriorul și începe să se identifice cu ea însăși și cu legătura pe care o poate stabili cu lumea. Dar acum faptul că percepe broscuța ca fiind o problemă, care e, amintește-ți, o funcție a noii ei viziuni ei despre lume și a dorinței de atașare, paradoxal îi stârnește o enormă tristețe și tulburare, pentru că acum, că se simte într-o oarecare legătură cu lumea, nu mai simte că *vrea* să stea numai la umbră și să-și arate doar profilul — până aici toate bune —, dar acum, chiar dacă nu vrea să se mai ascundă, simte mai mult ca niciodată că *trebuie* să o facă, pentru că are o reptilă care trăiește într-o gropiță a gâtului ei, la urma urmei, și din acest motiv e alienată și diferită și extrem de dezgustătoare în raport cu lumea cu care vrea acum să stabilească o legătură.

— Broaștele de copac nu cumva sunt amfibieni?

— Bine că ești tu deșteaptă. Amfibian în gropița de la gât. Dar dintr-odată devine și mai fanatică, semn deloc bun, în privința

statului la umbră și a eșarfelor, deși acestea sunt, evident, elemente ale alienării: cu cât vrea mai mult să fie acceptată, cu atât e mai înfrântă de percepția ei crescândă a propriei diferențe, în ceea ce privește locatarul amfibian. Devine obsedată rău de broasca verde de copac și îi face zile negre cu unghia și plânge și îi spune bărbatului că urăște broasca, și bărbatul încearcă să o înveselească scoțând-o la dans într-un club întunecos. Gumă, te rog.

– ...

– Și lucrurile se înrăutățesc, și femeia cu termos se apucă de băut, stă în apartamentul ei și bea, bărbatul o privește trist, în timp ce stă lângă ea și lucrează la un model de cântar; și broasca de copac, când nu e ocupată să încaseze bobârnace de la unghia femeii, se uită la tip și clipește tristă, ridicându-și pleoapa inferioară, acolo, în gropița de pe gât a femeii cu termos.

– ...

– Și acum, dezastrul dezastrelor, e sfârșit de aprilie. E aproape miezul primăverii. Ai fost vreodată într-un loc cu broaște de copac în aprilie, Lenore?

– Oh, nu.

– Broaștele de copac cântă. Involuntar, instinctiv. Cântă și orăcăie ca apucatele. Și ăsta, cred eu, e motivul pentru care broasca se uita tristă la bărbat în timp ce bărbatul se uita trist la femeia cu termos care bea: broasca de copac are și ea propria natură căreia trebuie să i se supună. Poate că broasca e conștientă de efectul dezastruos pe care l-ar putea avea cântatul ei asupra femeii cu termos acum, pentru că, dacă în trecut stătea mereu ascunsă primăvara, în sezonul cântărilor, acum e răvășită de o dorință puternică de a interacționa, vrea să facă parte din lume. Și, astfel, probabil că broscuța de copac știe că îi face rău femeii cu termos, poate chiar ireparabil, orăcăind ca apucata, dar ce poate să facă? Și cântatul o scoate, evident, din minți de frustrare și oroare pe femeia cu termos, și nevoia ei imperioasă

atât de a interacționa, cât și de a se ascunde la umbră o stă
ca dracu', și totul e jalnic și, totodată, după cum s-a văzut de
un semn deloc bun.

— Oh, Doamne.

— Și într-o zi, nu mult după ce broasca începuse să cără
prin apartament — se spune că vremea se mai îmblânzise și că
aerul tot mai cald plutea pretutindeni un parfum floral, chiar
în New York —, bărbatul primește un telefon la serviciu de
tatăl femeii cu termos, din Yonkers: se pare că femeia cu termo
se aruncase în fața metroului și se sinucisese într-un mod cum
plit chiar în dimineața aceea.

— Iisuse.

— Și tipul e evident incredibil de supărat și nici măcar nu
mulțumește tatălui că l-a sunat, deși asta înseamnă ceva pentru
tații est-europeni, mai ales că tipul nu făcea parte din familie ei
cetera, și, deci, tipul e incredibil de supărat și nici măcar nu se
duce la înmormântare, așa că e înnebunit și descoperă acum —
pe pielea lui — că a fost cu adevărat legat de femeia cu termos, cu
adevărat și total, profund și real, și că să pierzi o legătură deja
înfiripată e exponențial mai dureros decât să fii respins atunci
când încerci să înfiripi una, și el e copleșit de durere, și, din
nefericire, vechile lui probleme legate de dragoste se reîntorc
imediat mugind mai puternic ca niciodată, și bărbatul se îndră-
gostește pasional, practic, de tot ce mișcă, și acum, din nefericire,
de bărbați și de femei deopotrivă, și e perceput ca homosexual
și la serviciu încasează bătăi cu regularitate, și apoi își pierde
slujba când îi spune șefului lui că e îndrăgostit de el, și ajunge iar
să rătăcească pe străzi, și începe să se îndrăgostească de copii,
ceea ce evident societatea condamnă vehement, și comite acte
vulgare dintr-o indiscreție involuntară, și e arestat și aruncat în
pușcărie peste noapte, și se află într-o stare oribilă și o blestemă
pe terapeuta dragostei pentru că i-a sugerat să încerce să iubească
cu acea facultate discriminatorie a dragostei.

– Pot să pun o întrebare, te rog?

– Da.

– De ce femeia cu termos n-a luat broasca și n-a pus-o într-o ceșcuță, ceva?

– *A*, se subînțelege că singurul mod în care oamenii care au un animal în gât pot să scape de animalul din gât e moartea, vezi pentru exemplificare episodul cu metroul, și *b*, pierzi din vedere complet ceea ce eu percep ca fiind morala poveștii.

– ...

– Și bărbatul se află într-o stare oribilă, și vechea lui problemă cu dragostea o ia razna, împreună cu și amplificată de continua lui tristețe generată de pierderea legăturii cu femeia cu termos și dorința lui de a nu se mai atașa niciodată, care dorință stă într-o relație tulburător de ambiguă și dăunătoare cu problema inițială a dragostei. Și, astfel, lucrurile sunt oribile. Și continuă așa vreo săptămână și apoi, într-o noapte de mai, bărbatul zace complet copleșit de tristețe și de cele aproximativ douăzeci și cinci de îndrăgostiri și confruntări cu poliția din acea zi, și aproape că și-a ieșit din minți, zăcând dezarticulat pe covorul apartamentului lui, și brusc se aude o bătaie imposibil de slabă în ușa apartamentului.

– Oh, nu.

– Cum adică „Oh, nu"?

– ...

– Ei, și deschide ușa, și acolo pe hol e broscuța verde-pal a femeii cu termos, care clipește la el, cu piciorul stâng strivit, târându-și-l, evident rănit, bănuim că de la episodul cu metroul, căruia episod se pare că cel puțin broscuța i-a supraviețuit.

– Uau.

– Și povestea se sfârșește cu bărbatul cu privirea încețoșată, amețit din pricina durerii și a iubirii și a legăturii ambigue, stând în ușă și holbându-se în jos la broscuța de copac, verde-pal, care se uită pur și simplu în sus la el, clipind invers cu tristețe și făcând

câteva încercări de a orăcăi. Și stau acolo în hol uitându-se unul la altul, și povestea se sfârșește.

— Uau.

— Cred că aș încerca două lame de gumă odată, te rog.

— ...

— Evident că nu e bună pentru *Frequent Review*, dar am să scriu o scrisoare personală de respingere în care voi spune că mie mi-a plăcut, dar că, deși are potențial, totuși nu e o povestire definitivată.

— O altă proză născută dintr-o minte tulburată de student?

— Am acest presentiment puternic, deși puștiul a încercat să se dea mult mai bătrân în scrisoarea de intenție și și-a inclus, acum am reușit să-mi dau seama, o bibliografie născocită.

— Doamne.

— Mi s-a făcut deodată monstruos de foame, Lenore.

— Știu sigur că avem sendvișuri. Stai s-o sun pe Jennifer.

— ...

— Păi, era și vremea să vrea cineva ceva pe-aici.

— Bună, Jennifer. Cred că domnul Vigorous ar dori un sendviș.

— Sigur. Domnule, ce fel de sendviș?

— Îmi poți spune, te rog, ce fel de sendvișuri aveți?

— Avem cu șuncă și cu curcan.

— Cel cu curcan are și maioneză?

— Așa cred, domnule.

— Miracle Whip sau Hellman's?

— Domnule, mă tem că nu sunt sigură. Îmi pare rău, Lenore.

— Nu-i nimic, Jennifer. Hellman's îl pișcă pe gât pe Rick, asta-i problema.

— Groaznic!

— Probabil c-o să-l iau pe cel cu șuncă, fără maioneză, cu coaja tăiată la ceea ce bănuiesc firesc că e pâine de secară.

— Da, domnule.

– Te rog, date fiind cele rezonabil menționate anterior, e vital să fie fără maioneză, deși aș dori un strop de muștar și aș mai vrea și un Canadian Club cu un pic de apă distilată.

– Lenore?

– Poți să-mi aduci, te rog, o bere de ghimbir?

– Imediat.

– Mulțumesc, Jennifer.

– Frumoasă fată.

– Încerci să mă faci geloasă?

– Aș vrea eu.

– ...

– Că veni vorba... l-am văzut ieri pe Norman, Lenore. A întrebat de tine.

– Serios? Cred că ne apropiem de Bradley Fields. Știu că suntem deasupra statului New York. Vezi traficul?

– Norman a întrebat de tine.

– Nu, zău.

– Norman pretinde că e îndrăgostit de tine.

– De ce folosești tonul ăsta, Rick?

– Ce ton?

– Un ins obez, hidos, dement, care aspiră să ajungă infinit, care-i dus cu capul își exprimă interesul temporar, având în vedere viziunea lui asupra universului, față de cineva care și-a dat toată silința să fie explicit nesimțit cu el și pe care evident nu îl interesează câtuși de puțin persoana lui, și tu ai tonul ăsta.

– Aproape c-am sărit la el pe loc. Doar că nu știam de ce parte să-l apuc. E mult mai mare decât era acum o săptămână.

– Parcă a trecut mai mult decât o săptămână, nu?

– În plus, cărăușii lecticii lui erau destul de masivi. Altfel, îl lăsam lat.

– ...

– Norman n-a comunicat direct cu tine, nu-i așa? Nu s-a exprimat?

— Mă descurc, Rick.

— Te descurci cu ce?

— Cu orice e nevoie să mă descurc.

— ...

— Pot să mă descurc și eu, înțelegi? Sunt o persoană.

— Ce ți-a zis?

— Nimic câtuși de puțin interesant, și oricum nu e problema ta.

— Nu e problema mea?

— ...

— Nu e problema mea?

— ...

— Nu ești *tu*...? Mulțumesc. Mulțam.

— Arată super, Jennifer, mulțumesc. Ne apropiem?

— Știu că suntem deasupra New Yorkului. Căpitanul spune că mai avem o jumătate de oră.

— Mulțumesc.

— Sunați, dacă mai doriți ceva.

— Nu i-a tăiat coaja.

— Dă-mi cuțitul. Ți-o tai eu.

— Suntem singura ei grijă, singura ei treabă, și coaja tot n-a tăiat-o.

— ...

— Tu nu ești problema mea? Sunt confuz și nu mai știu care e și care nu e problema mea.

— Am un cuțit aici, nu uita.

— ...

— Eu sunt prietena ta. Nu sunt problema ta.

— *Prietena* mea?

— Cum vrei tu să-mi spui. Pot să mănânc eu coaja, te rog, sau îți trebuie la ceva?

— Chestiile pe care le iubesc sunt problema mea.

– Asta nu e adevărat. Chestiile pe care le iubești și oamenii pe care îi iubești sunt chestiile și oamenii pe care îi iubești. Tu ești problema ta.

– ...

– Așa cum eu sunt problema mea.

– ...

– Mă descurc, Rick.

– Vai de mine, văd că deodată suntem foarte autoritari și siguri pe sine.

– Nu cred că ăsta e locul pentru așa ceva. Când începi să folosești pluralul, simt că mă apucă tusea.

– Șunca e mult prea sărată.

– Ți-ai scos guma, nu?

– Te pierd, Lenore. Urechile mele huruie amenințător din pricina pierderii iminente. Din cauza asta era huruitul.

– De ce le percepi pe toate în termeni de pierdere și câștig? Te-ai gândit măcar o secundă cum mă faci să mă simt? Mă descurc singură cu oamenii care fac o pasiune pentru mine, asta-i tot.

– *Oamenii?*

– Sfântă Fecioară! Auzi ce spui! Nici măcar nu ești dement de gelos, ești... *penibil* de gelos.

– Deci, acum sunt penibil.

– Gata. Mă culc. Pot să-mi pun berea de ghimbir pe tava ta, te rog?

– Nu te las să te culci, Lenore.

– ...

– Măcar ai bunul-simț să-mi dai niște gumă pentru aterizare, pe care mărturisesc că n-o aștept deloc cu nerăbdare.

– Ține.

– ...

– ...

– Și tu ești problema mea.

– Pfu.

– Iisuse.

d

FRAGMENT DIN JURNALUL DE LUCRU AL DOCTORULUI DANIEL JOY, DIRECTOR ADJUNCT LA URGENȚE, DEPARTAMENTUL DE BOLI MINTALE CHICAGO, CHICAGO, ILLINOIS, VINERI, 3 SEPTEMBRIE 1990.

10:40 a.m. *Sosire Lake Lady Medical Center, Chicago.*

10:42 *Sosire etaj 5. Verificare act identitate îndeplinită. Jurnal verificare observare pacient „JB", camera 573, sinternat marți după-amiază, 26 august.*

10:45 *Sosire camera 573. Verificare act identitate îndeplinită. Ocupanții 573 pe la 10:45: Joy; pacientul „JB"; dr. Robert Golden, supraveghetor emoțional: servicii psihologice, Lake Lady Center; dr. Daniel Nelm, corp medical/E/PS, L.L.C. Observație pacient „JB". Pacient bărbat, caucazian, alb, brunet, înălțime aprox. 1,80 m, greutate aprox. 50 kg. Trăsături proeminente: ochii. Excepțional de mari, negri. Starea pielii din jurul ochilor indică lipsa somnului/ dificultăți legate de somn. Pacient conștient, dar sub sedative. Medicația indicată Golden 110 Thor. Pcm nr. 7 picură sol. salină × 2 ore; mărire doză 220 Thor. Pcm nr. 7 post tură nr. 3 (11 p.m.–7 a.m.). Observat aparat de filmat pe tripod la capul patului pacientului. Observat scaun regizor. Observat ochelari soare purtați de dr. Golden, Nelm. N explică delirul pacientului ex. recunoașterea, crede că e participant într-un show tv tip „cultură generală" sau „concurs", refuză/nu e în stare să-și spună numele corect, se referă la sine ca la „Concurentul", alternativ, sub sedare post nr. 3, „Cel care nimicește din depărtări" (cf. raport Golden, Nelm). Pacient „JB" nu vorbește decât dacă e convins că*

e filmat, înregistrat; refuză să recunoască întrebări puse de alții în afară de cei care se recomandă ca parte din echipa „concursului" (cit. G, N). Refuzat masă 27 august, și după; intravenos 7 inițiat 27 august, și în continuare.
Malnutriție avansată, dar nu suficientă pentru a oferi o explicație exhaustivă pentru diagnostic (Golden, coincidență Joy).
Nelm explică camera e Motorola pentru amatori proprietatea dnei Nelm. Pacientul pare să ignore. Pacientul se holbează la cameră. Nelm îmi dă o pereche ochelari soare. (Vezi aici E/P S L.L.C. rapoarte 8-28, 8-29, 8-30, 8-31, etichetat 573, L.L.M.C.) Sunt prezentat ca dl Barris de la Screen Gems, Inc. Răspuns pacient notabil. Dificultate de examinare pacient prin ochelari de soare considerați acceptabili, compensată de oportunitatea răspunsului pacientului. Observat halucinație. Halucinație constantă doar în legătură cu televiziunea. Pacientul pare nelămurit dacă apare într-o emisiune-concurs sau e intervievat pentru/despre apariția într-o emisiune-concurs. Sugestia lui Nelm (impresie pozitivă Nelm, neortodox vs. extrem de competent, notat formal 9-3) domnul „Barris" îi întreabă pe „potențialii concurenți" despre experiența participării la alte concursuri. Vocea pacientului incredibil de aspră, de hârșâită; inconstant inteligibil. Răgușeală vezi raport JB-L.L.M.C. 8-26, Raport Nelm 8-27 eticheta 573. Pacientul răspunde la întrebarea legată de „experiență" (de pe înregistrare, N):

„Experiența pe care am avut-o a fost în... (neinteligibil)... *În Deșert? Și eram... unde eram noi eu am*

fost concurent. Eu sunt concurentul. Prezentatorul a deschis show-ul și de unde eram eu publicul a țipat. Era cel mai râvnit premiu imaginabil. Premiul imposibil de imaginat dintre cele mai râvnite premii. Premiul pe care oricine l-ar râvni. Și publicul a trebuit să fie ținut la distanță cu un gard electric. Și unde eram eu nu eram ținut. Și..." (neinteligibil) *„Și prezentatorul în halat a pregătit ceasul și dozele de Tata și..."* (neinteligibil) *„și firele atașate. Prezentatorul în halat a zis..." (aici pacientul își schimbă vocea, posibil cu una de prezentator de concurs [N], durere evidentă în efortul vocal):*

„Și concurentul va primi, bineînțeles, în ceea ce primește el, cel mai râvnit premiu imaginabil, cu condiția ca el, iată-ne, să nu și-l dorească, pentru următoarele șaizeci de secunde."

„Concurentul, unde eram eu, nu a primit premiul. Țipete dinspre public: «Nici nu te gândi.» «Renunță la dorință.» Țipete dinspre publicul de dincolo de gardul electric. Ca să primesc premiul total râvnit nedorind premiul eu n-am primit premiul. Eșecul s-a produs la cincizeci de secunde. Conform regulilor jocului am primit șocuri electrice, pe vârf? La fiecare două secunde? Pentru cincizeci? Și publicul răcnea de-a dreptul, arunca apă de după gardul electric, a fost împins în spate..."

Pacientul emite țipete, ritm aprox. la fiecare 2 secunde, peste 20 de secunde, starea gâtului exclude zgomotul excesiv sau posibilitatea de a-și face rău (G, N). Doză crescută Nelm x 1,5:

pacientul acum conștient, dar puternic sedat. Dă ochii peste cap.

Aici c. f. raport formal Joy CDMH 9-3-90 plăcuța L.L.M.C. nr. 573: identitate pacient căutată prin procedura standard poliție, media. Inițialele J.B., respectiv (?) L.B., stabilite pe baza datei în care se admite că a fost purtată bijuteria. Nelm accentuează mențiune „Tata". Referința la deșert, împreună cu accentul, indică experiență (rezidență?) în Ohio post-1972. Directivă Nelm; căutați prin toate rapoartele de persoane dispărute bărbați albi — Illinois, Ohio — dispăruți în ultimele treizeci de zile. Însărcinare observație Nelm. Observație continuată prin 9-10 autorizat (vezi Joy, 9-3 plăcuță 573 L.L.M.C.). Urmează însărcinare Nelm autorizat. Uzul echipamentului autorizat de 9-10. Pentru următoarele adresează Joy formal 9-3 plăcuță 573 L.L.M.C. Impresie generală zero. Impresie paralelă/anterioară zero.

11:30 *Părăsit Lake Medical Center, Chicago. dj/hvs.*

e

– Sigur că e ciudat să fie luni și să nu ai niciun telefon. Ai fost super cu Walinda, Rick. N-aș fi crezut niciodată.

– Încă mă dor urechile ca dracu'. A fost de parcă decolarea mi le-ar fi pregătit sufletește pentru aterizare. A fost mai mult decât se poate povesti, Lenore.

– Îmi pare foarte rău. Ce pot să fac?

– Oh, *Route* 9. Aici e. Suntem pe Route 9. Doamne, ce amintiri am pe Route 9. Doamne sfinte, Podul Coolidge.

– Nu te-ai mai întors niciodată pe-aici, pentru reuniuni, sau chestii de-astea?

— Cred că glumești.

— ...

— Avionul n-o să stea să ne aștepte pe noi la Bradley Field, nu, Lenore?

— În niciun caz. E singurul avion Stonecipheco.

— Ce profitabil.

— Cred că a decolat aproape imediat. Cred că trebuia să se întoarcă acasă.

— Locuri de umblat și oameni de văzut.

— Nici măcar nu sunt sigură. Ne-ai luat pe sus și ne-ai vârât în limuzina asta în aproximativ patru secunde.

— Legea Coastei de Est. Vezi un mijloc de transport, pui imediat laba pe el.

— Avionul ar trebui să vină după noi mâine la prânz... 11:30.

— Destul timp ca să vorbești cu LaVache.

— Care o să fie, evident, o pierdere de vreme, în termenii lui tata, prevăd. Lenore n-are cum să vorbească cu LaVache și să nu vorbească cu mine. LaVache și Lenore se urăsc. Și nici măcar nu are telefon. Și se urăsc și el și John. Sau, mai bine zis, el îl urăște pe John, cel puțin.

— Câtă ură.

— Ei, e ură de familie. Nu-i ca ura adevărată.

— Doamne. Restaurantul Aqua Vitae. Am crezut că a fost demolat. Nu m-am mai gândit la Aqua Vitae de ani de zile. Dumnezeule. Ne urcam grămadă în mașină și veneam la Aqua Vitae pentru pizza hamburg.

— Hamburger.

— Ah, conflictul ăsta lingvistic dintre regiuni. Ce-mi place. Mă inundă trecutul.

— ...

— Totuși, trebuie să fac pipi.

— Să tragem pe dreapta? Putem opri repede la mallul ăsta.

– Doamne, nu, nu la mall. Aproape am ajuns. Am ajuns. Cred că e doar entuziasmul. Amherst e plin de toalete. Cel puțin, așa era. Le știu pe toate.

– Ține-te bine, soldat.

– Cel puțin o să ai ocazia să vezi în acțiune academică prezumtivul viitor al Stonecipheco. Poți să-i faci un raport amănunțit tatălui tău, când te întorci în vizuina lui.

– N-o să-i spun nimic din ceea ce nu vreau să-i spun. Tata mi-a zis vreo nouăzeci de minciuni în biroul lui. Încep să mă întreb dacă nu cumva e mitoman. Minte patologic, chiar într-un mod penibil, când vine vorba de domnișoara Malig. Și-l mai are și pe tipul ăsta care lucrează pentru el, care mi-a fost coleg de școală, care ne spionează. Și nici măcar nu i-a spus să iasă la iveală până când nu a fost evident că i-am văzut pantofii de după draperie.

– Cine e persoana asta care ți-a fost coleg de școală? Am fost înștiințat de existența ei până acum?

– Uite ce e, Rick, declar aici un moratoriu absolut al spasmelor, OK? N-am niciun chef.

– ...

– Și ar trebui să știi că nu sunt nici mesagerul, nici spionul tatălui meu.

– Relaxează-te. Ești între prieteni. Ești cu singura persoană care pune interesele tale deasupra alor sale. Nu uita asta.

– Oh, Rick.

– Te iubesc, Lenore.

– Dar trebuie să recunosc că sunt un pic nerăbdătoare să văd cum e LaVache la școală. E mai deștept ca John, cred. Din punctul de vedere al isteției ca atare, e singura persoană din familie care e mai deșteaptă ca John. N-a trebuit să muncească o clipă la Shaker School, asta știu sigur. Și vara, acasă, nu era decât un deșeu. Freca menta toată ziua în aripa estică, lăfăindu-se

și uitându-se la telenovele și chestii de genul *Familia Flintstone* și cioplindu-și desene pe picior.

— ...

— Și noaptea, în fiecare noapte, ieșea să bea cu prietenii lui fioroși, în mașinile lor cu suspensii mai înălțate în spate care aveau fundul mai sus de pământ decât botul.

— Mașini cricate.

— Mașini cricate. Și tata nu știa niciodată ce face, pentru că tata abia dacă era vreodată pe-acolo, sau dacă era se învârtea cu domnișoara Malig în vârful picioarelor. Tata crede că LaVache muncește. Crede că LaVache e un alt el.

— Aproape am ajuns. Dealul ăsta. Trecem dealul și am ajuns.

— Sunt sigură că acum trebuie să muncească, la colegiu. Eu nu mi-am văzut capul de muncă.

— Și... ahhh, uite. Slavă Domnului.

— Ți s-au umezit ochii.

— Ba bine că nu. N-are niciun sens să mă ascund după deget. N-am mai fost pe-aici de vreo douăzeci de ani. Ăsta e alma mater-ul meu.

— Păi, bineînțeles că e, găgăuță.

— Alma mater.

— ...

— Vrei să mergem direct la Stone, Lenore? Acolo stă LaVache, corect?

— Corect.

— Șofer, du-ne, te rog, direct la căminul Stone de la Amherst College. Trebuie, mă tem, să te descurci singur. E unul dintre cele noi, cu care nu sunt familiarizat, nu am...

— Nicio problemă, prietene.

— Ce drăguț. Doamne, Dumnezeule. Cât de straniu, să le văd pe toate. Copacii abia încep să se îngălbenească, vezi? Unii sunt mai galbeni decât alții. Uite acolo, de exemplu.

— Drăguț, într-adevăr.

– Ai fost vreodată aici?

– Am fost la Mount Holyoke. Am fost acolo o dată, când Clarice era acolo.

– Ți-a plăcut?

– Era martie, dar era drăguț. Campusul era chiar drăguț.

– Întotdeauna mi-a plăcut Mount Holyoke, în sens larg.

– Ce vrea să însemne asta?

– Doamne, trebuie să fac pipi urgent, Lenore.

– Poți să faci pipi când ajungem la LaVache.

– ...

– O, Doamne, nu! Rick, *pantofii* ăia, totuși.

– Poftim?

– Pantofii ăia. Vezi pantofii ăia, la oamenii ăia? Pantofii ăia marinărești? Pantofi de piele cu talpă albă de plastic?

– Ei, da.

– Le vezi pe fetele alea două și pe tipul ăla? Doamne, aici încă-i poartă toată lumea. Drace, nu-mi plac deloc pantofii ăia.

– Mie, hmm, mi se par OK. Par destul de inofensivi.

– Am ceea ce cred că se cheamă o ură irațională față de acești pantofi. Cred că motivul principal e faptul că la școală toată lumea îi purta fără ciorapi.

– ...

– Ceea ce înseamnă nu doar că purtau pantofi sport fără șosete, un lucru destul de scârbos, dar purtau și pantofi non-sport fără șosete. Ceea ce e incredibil de...

– Neigienic?

– N-ai decât să faci mișto cât vrei, deșteptule. *Tu* ești tâmpit că-i dai doctorului Jay o grămadă de bani, și nici nu asculți ce spune. Nu doar că e neigienic, dar e de-a dreptul scârbos. Pute. La școală, îmi amintesc, stăteam la masa mea, la bibliotecă, făcându-mi temele, sau ceva, văzându-mi de treaba mea, și cineva se așeza la masa de alături cu pantofii ăia și apoi și-i *scotea*, iar eu mă trezeam deodată mirosind picioarele altcuiva.

— ...

— De ce rânjești? E ridicol să gândești așa? N-are niciun sens ce spun?

— Lenore, are foarte mult sens. Doar că e un subiect la care eu nu m-am gândit niciodată atât de mult. Nu m-am gândit prea mult la... socio-etica mirosului de picioare.

— Acum ești sarcastic.

— Nu înțelegi deloc ce spun.

— ...

— De-asta porți mereu două perechi de ciorapi? În constanții și invariabilii bascheți?

— Parțial. Parțial și pentru că e confortabil.

— Căminul Stone, amice.

— Care dintre ele e Stone?

— Cel în fața căruia ne aflăm, amice.

— Am înțeles... Doamne, prost mai sunt.

— Vrei s-o-ntinzi să faci pipi?

— ...

— Rick?

— Nu prea, acum, că a sosit momentul.

— Ce vrei să spui? N-ai făcut altceva decât să vorbești despre pipi, în mașină.

— Ai gențile?

— Știi foarte bine că sunt în portbagaj.

— Voiam să te-ntreb, de fapt, dacă crezi că poți să vii singură cu ele, fără s-o uiți pe-a mea, că am în ea chiloții și periuța de dinți și Old Spice-ul și tot strictul necesar.

— Așa cred, dar nu mă prind.

— Aparatul încă taxează, barosane.

— Cred că, dacă-mi permiți, te las aici un pic. Am trăiri și sentimente care mă năpădesc și cred că cel mai bine e să le înfrunt singur.

— Ce?

— Mă duc să dau o tură.

– Oh. Păi, OK.
– Atunci, pe mai târziu.
– Vrei să ne întâlnim aici când te-ntorci? Putem să ne cazăm la Howard Johnson la cinci și apoi să mergem să mâncăm.
– Bine. La revedere.
– Camera 101, ține minte.
– Perfect. Pe curând.
– Ai pățit ceva?
– Nu. La revedere. Îți mulțumesc foarte mult, șofer.
– ...
– Poți să mă ajuți cu gențile, te rog?
– Cred că da, doamnă. Ce-a pățit?
– Așa face uneori când trebuie să meargă la baie.

f

6 septembrie

Forța subită cu care dorința de a merge să văd dacă inițialele pe care le-am cioplit cu atât de mult timp în urmă în lemnul cabinei din WC-ul băieților din clădirea de la Arte mai erau acolo, forța subită și neașteptată și copleșitoare cu care aceste sentimente m-au năpădit, acolo, la cămin, de față cu Lenore, a fost ceva înspăimântător. Când m-am alăturat șirului șerpuit de studenți care urcau colina anevoioasă spre clădirile de la Arte și Științe, toți abordând mersul acela șleampăt, ca de focă, al celui care urcă un deal, cei mai mulți dintre noi, se pare, foci care întârziau la cursuri, unul dintre noi întârziind la întâlnirea cu oceanul minuscul al propriului trecut, care se întindea în depărtare la vale alături de docul cioplit al copilăriei, un ocean în care această anume focă era pe cale să dea drumul unui jet puternic (unui singur jet, speram eu) al propriei prezențe, ca să dovedească faptul că încă există, și așa a fost — adică, bineînțeles, cu condiția ca baia și toaleta și cabina de toaletă să mai fi fost acolo — în timp

ce mă alăturam șirului de foci în pantaloni scurți și cămăși cu mâneci scurte și largi și pantofi marinărești și rucsacuri și în timp ce simțeam frica ce mă însoțea și care, într-un fel, era provocată de intensitatea cu care sentimentele și dorințele mă năpădeau și, astfel, însoțind chiar și gândul la o stupidă toaletă dintr-o clădire stupidă a unui colegiu stupid unde un puști stupid petrecuse patru ani cu douăzeci de ani în urmă, în timp ce simțeam toate aceste lucruri, mi-a trecut prin minte faptul, la care mă gândesc acum în timp ce stau în patul camerei noastre de motel, scriind, cu televizorul în surdină, cu obiectul acesta cu părul drept, obiect al adorației mele și centru absolut al întregii mele existențe, adormit și sforăind delicat în pat lângă mine, un fapt care acum mi se pare fără tăgadă de adevărat, faptul că Amherst College în anii '60 a fost pentru mine un devorator al interiorului meu emoțional, un săpător de tranșee psihice, o matahală care lovea pendulul Stărilor cu paleta Lipsei de Moderație.

Adică, acum îmi dau seama mai mult ca niciodată că la colegiu lucrurile nu au fost niciodată, vreodată, nici măcar o dată, pur și simplu în regulă. Lucrurile nu au fost niciodată pur și simplu OK. Niciodată. Îmi amintesc că întotdeauna mi-a fost groaznic de frică. Sau, dacă nu mi-a fost groaznic de frică, am fost groaznic de furios. Întotdeauna am fost încordat până la disperare. Sau, dacă nu încordat, într-o ciudată formă de euforie care mă făcea să merg cu un mers lălău, de persoană pe care o doare în cur de toate. Am fost atât de fie nerezonabil, fie fericit fără noimă, încât nimeni pe lumea asta nu mai era ca mine, sau atât de melancolic, de scârbit și de abulic de tristețe, încât nu era niciun loc în care să înghit ideea de a intra. Am urât acest loc. Și niciodată n-am fost mai fericit ca aici. Și aceste două aspecte deopotrivă mă aduc față-n față cu ciocul și ghearele Adevărului.

Unul dintre copacii din vârful colinei, la care m-am oprit să mă uit în timp ce mă jucam cu șapca, trăgându-mi sufletul, șirul de studenți bifurcându-se în spatele meu și dispărând în clădiri în sunetul soneriei, unul dintre copaci tocmai începuse să se

aprindă, o invazie de roșu ezitant acoperind conturul copacului proiectat de soarele sudic, sângele copacului scurgându-se mai întâi din acele frunze mai îndepărtate de inimă; și m-am uitat la coroana creață verde-pal, stropită cu roșu, cu soarele sclipind printre crengi, mișcându-se și scârțâind în adierea vântului, până când am fost deturnat de nevoile gemene de a rememora și de a face pipi.

Și inițialele mai erau acolo, micuțele crestături „R.V." în partea de jos a cabinei. Cineva umpluse crestăturile cu pixul. Lângă inițiale era un alt set de inițiale „S.U.G.E.", pe care acum ajung să le văd ca pe o glumă pe seama mea. Și lângă inițialele glumă pe seama mea, cineva, un suflet micuț, probabil, probabil în timpul examenelor, într-un gest a cărui emoție o înțeleg perfect, a pus un sigur cuvânt, „*Mămica*" — pe care, previzibil, altcineva, o persoană rea, l-a modificat într-o nuanță ușor diferită ca să devină „*Mămica* ta te urăște".

„Ba *nu*", am scris eu — fiind încă un incorigibil pasionat de graffiti, mă tem — sub faza crudă, deși a trebuit să mă așez în patru labe în cabina plină de scârnă ca să o fac și am reușit să-mi scufund cravata direct în vasul closetului în timpul procesului; lasă-i pe Jay și pe Blentner să arunce o privire. Și prezentul meu a bolborosit și a fiert în trecutul meu, și a făcut-o natural, în orice caz.

Ieșind pe ușă din clădirea de la Arte prin curtea mare trec printr-un careu, careul, unde băieți îmbrăcați lejer și desculți, cu încheieturi lichide, își pasează un Frisbee, pe sub frunzele care zac, alergând ca niște căprioare, aruncând farfuria de plastic în toate felurile. Noi, dinozaurii, obișnuiam să jucăm jocuri similare aici, cu scrumiere luate din salonul pentru cină, pe atunci scrumierele erau de metal, cu muchii tăioase ce retezau degete, și astfel, îmi amintesc, scrumierele trebuiau prinse în aer cu penseta formată din degetul mare și arătător... Jucam și sângeram. Acum sunt doar high-tech și frumoși, și discul strălucitor rămâne nemișcat în aer în timp ce pământul și copacii și băieții

sprinteni și alunecoși glisează pe sub el de parcă ar fi ulei, ca să-i prindă. Îmi pocnesc un pic palmele, mormăind, îmi arunc șapca în aer, exersez câteva mișcări, lăsând clar de înțeles că vreau să fiu invitat să joc, dar sunt ignorat.

Ocolesc careul, împiedicându-mă de rădăcinile expuse ale copacului, ascultând crâmpeie de conversații în limbi cu care nu sunt familiarizat. Stau pe lângă Căminul din Nord, ca să fiu sigur. Fac un ocol uriaș în jurul lui. Văd cu colțul ochiului perdelele fâlfâind. Văd cele trei degete indicând. Căminul din Nord. Scena celui mai dezastruos, probabil, de negândit moment din viața mea, până acum.

De fapt, poate al doilea după noaptea nunții.

Pe cine văd, aici, în careu? Se poate ca prezentul unui eșec trecut să fie urât? Dar nu e așa. După cum ar fi trebuit să-mi amintesc, urâțenia e absentă din Colegiu. Am viziuni cu ea, legată și înăbușită, dând ochii peste cap neajutorată, îndesată în cele mai întunecate debarale și camere de centrale termice din cele mai adânci beciuri ale celor mai masive clădiri. Cred că pot să-i aud țipetele slabe de ajutor. Ruda nebună pe care o ignoră și o neagă și o hrănește toată lumea. Urâțenia e absentă din careu.

Pe cine văd aici? Văd studenți și adulți. Văd părinți, e evident că sunt părinți, au ecusoane. Îi urmăresc pe studenți și ei se uită înapoi la mine. Abilitatea de a Opera cu Sinele, structuri defensive elaborate le ies din ochi și încep să se asambleze pe pământ înaintea lor. Dar ochii și fețele sunt întotdeauna lăsate dezgolite. Pe fețele fetelor văd blândețe, frumusețe, ochii strălucitori și relaxați ai bunăstării și capacitatea vitală de a crea probleme acolo unde nu există nicio problemă. Dintr-un motiv anume, le văd pe aceste fete mai în vârstă, și fantome palide ale televiziunii pâlpâie în spatele originalelor: femei la patruzeci de ani, cu unghii roșii strălucitoare, bronzate în profunzime, dure, cu fețe ridate, părul plin de fixativ, modelat de degetele profesioniste ale unui bărbat cu nume franțuzesc; și ochii, ochii care te vor fixa fără milă sau îndoială pe deasupra buzei paharului de

tequila, în strălucirea soarelui de vară care se reflectă în piscina complexului de agrement. Structurile se împrăștie, cresc, flutură spre mine cu un tremur epileptic de film derulat înapoi. Băieții sunt diferiți, așa cum e normal, de fete. Unul de altul. Văd capete blonde și maxilare netede și posturi țanțoșe pe picioare crăcănate și bicepși cu vene. Văd atât de multe fețe calme, impasibile sau vesele, fețe împăcate, acum și întotdeauna, cu contextul înfățișării lor și al ființei, acea pace pe termen lung și lină încuviințare a destinului invariabil care face ca fețele să poată fi golite de viață și lipite pe decupaje cu directori de corporație în săli de consiliu îmbrăcate în stejar, profesori cu cravate ecosez și sacouri cu petice de piele în coate, doctori în halate verzi strălucitoare, cu ceasuri antișoc de aur la mână și pagere micuțe la curea, soldați în uniforme negre înfigând eficient baionete în infirmi. Văd Cele Mai Bune fețe, fețe pe care mi le amintesc bine. Fețe ale căror deținători vor fi Cei Mai Buni.

Văd fețe ale celor care își găsesc locul aici și ale celor care nu. Fețele celor care își găsesc locul aici apar în șiruri, ca niște șiraguri de monede. Monedele tresar, pentru că cei care își găsesc locul aici merg fuduli. Fețele lor sunt obositor de complexe, expresia fiecăruia e creată și afișată, prin procese obscure, pe ambele părți ale feței. Aceste structuri se împletesc și se amestecă, încă nu au început să se sfâșie unele pe altele. Și cei care nu își găsesc locul aici. Bineînțeles, fețele celor care nu își găsesc locul aici sunt fețele cu ochi negri, ajustabile, ale lui Vance Vigorous. Multe dintre aceste fețe sunt înclinate înainte, de teamă să nu se împiedice de o rădăcină, de teamă să nu fie văzuți împiedicându-se de o rădăcină. Aceștia sunt cei care nu dorm, care dorm prost, dorm singuri și se gândesc la alte lucruri când aud sunetele care vin prin pereții camerelor lor. Intuiesc că jucătorii de Frisbee, pe care îi privesc în continuare, sunt dintre cei care nu își găsesc locul aici. Urmele Frisbee-ului sunt linii șterse între ei, fire întinse și rupte ca niște pânze de păianjen de vântul care bate dinspre Memorial Hill și terenurile de sport din sud.

Fețele celor care nu își găsesc locul aici sunt fețe non-ferme care sunt chiar ferme, fețe autodefinite, fețe definite de neapartenență într-un loc definit de apartenență. Ele sunt singurele fețe care privesc fix, protejate și încarcerate, din spatele granițelor sârmoase ale propriilor structuri, fețe care știu că, prin grația unui Dumnezeu cunoscut pentru arbitrarul grației sale, ei sunt cei care vor fi legați și amuțiți în beciul Colegiului. Fețe care nu sunt de atins de aici înainte și care se uită prin tine și te digeră într-o clipă, împotriva voinței tuturor.

Cine știe cât timp privesc. Manșetele pantalonilor se umplu cu bucăți de frunze și ace de iarbă uscată. Părinți trec cu ecusoane. Bărbați în vârstă ale căror pântece sunt poveri învelite și cărate în sacouri cadrilate. Femei bătrâne pe care le-am văzut deja și le-am întâlnit în fețele fiicelor lor. Foci la deal, discuri strălucitoare în aer. Amanți stând întinși pe burtă, picioarele ridicate, gleznele încrucișate în calea fâlfâirii apropiate a ciudatei frunze căzătoare. Soarele se mută după munți. Pot s-o simt. Elipsa orbitei mele în jurul careului absoarbe alinierea Căminului din Nord.

Oh, de ce ura? De ce, când un lucru oribil, mai rău decât ce e mai rău, ți se întâmplă, când cu toată onestitatea *tu* faci ceva oribil, de ce apare situația în al cărei context se întâmplă acel lucru, locul fizic în care se întâmplă, ceilalți oameni care sunt implicați, pe care îi urăști, la care dacă te gândești sar în tine organele și coridoarele creierului tău trântesc ușa în fața asaltului? De ce nu ești tu însuți cel pe care îl urăști, oglinda din fața căreia te clatini de oroare. Poate Jay să explice asta? Ce întrebare complet nepotrivită. Cât de departe am ajuns.

Pe 2, curând 3, martie, 1968, Căminul din Nord, al cărui locatar am fost, a sponsorizat un bairam pentru anul întâi, în care eram și eu, și pentru rezidenții căminului de fete de la Colegiul Mount Holyoke, o instituție exclusiv de fete situată la vreo zece kilometri, instituție prin care sora lui Lenore și bunica – și mama, cred — au trecut toate. Prezentă la acest bairam a fost și o tipă din anul doi care se numea Janet Didbin, o fată mică,

tăcută și unduioasă, cu păr roșcat drept și ochi albaștri micuți, în ale căror irisuri licăreau diamante albe. Serios. O fată după care eram înnebunit în secret. O fată pe care am întâlnit-o la un alt bairam, un altul din șirul nesfârșit, asta întâmplându-se la Mount Holyoke; și la acest bairam am cunoscut-o și am supraviețuit agoniei unui dans cu ea. Și astfel. Și, astfel, ea era o fată în a cărei prezență rămâneam prost, umed, cu limba legată și enorm de contemplativ. Una dintre cele trei femei din viața mea față de care atracția sexuală a fost copleșitoare, celelalte fiind Lenore Beadsman și fiica vecinului nostru din Scarsdale, fiica lui Rex Metalman, o făptură tânără obiectiv erotică ce și-a cucerit undu-indu-se locul în inima mea în vara celui de-al treisprezecelea an din viața ei, în timp ce se juca ostentativ cu aspersorul pe peluză.

În orice caz, eram acolo, grupați în costume albastre și costume gri, cu părul lins pe spate și nări fremătătoare, și acolo erau ele, o miasmă întrepătrunsă de lână, păr aranjat, cașmir, ochi, bumbac, pulpe și perle, în a cărei ceață stătea ea lângă bufetul suedez, într-o fustă și un pulover monogramat, discutând liniștită cu prietenele ei, fără să danseze toată seara, și era aproape douăsprezece, și noi eram acolo în costume, înghițindu-ne saliva pentru asaltul final. Și acolo eram, mișcându-ne prin timpul geologic, imposibil de încet, imperceptibil, pe pardoseala de lemn de cedru, focul din șemineu reflectat neîndoielnic și neadecvat, flăcările dansându-ne în ochi. Ne-am mișcat și am ajuns brusc lângă ea, vorbind cu ea, Dumnezeule mare, bună, ce faci, ca din întâmplare, în caz că socoteala nu se potrivea, una sau două dintre prietenele ei stând cu turnurile coafurilor de-o parte și de alta, atente ca nu cumva să se prindă în sforile tensiunii sexuale care stăteau să plesnească între mine și Janet, prietenele urmărindu-ne, mai ales pe mine, vânându-mi cea mai mică eroare, Beatles cânta de pe-un disc *Eight Days a Week* și mâinile mele pregăteau un fel de gustare, cum adică un fel de, un cârnat afumat pe un biscuit Ritz, și ea a refuzat-o și m-a fixat blând, ochii ei spunându-mi că era dispusă să joace jocul elaborat și

epuizant, că totul era în regulă, și eu mi-am pus în gură gustă-
rica, și biscuitul s-a dezintegrat într-un deșert de praf, și acolo
era și carne, și îmi amintesc că ea vorbea despre alegerile care
urmau, și invitația inevitabilă și oribil de indiscutabilă de a dansa
și-a început migrația din vintrele mele spre creier, și mâinile
erau îndesate în buzunarele pantalonilor, transpirând prin lână,
și într-o străfulgerare dezastruoasă m-am gândit să spun ceva
deștept, ca să amân invitația, și inima mi-a sărit din piept și gâtul
mi s-a strâns și am ieșit convulsiv din mine ca să-i spun chestia
aia lui Janet Dibdin, în timp ce ea mă privea în ochi cu o încre-
dere nemeritată, și eu am încercat să spun chestia aia, și când am
deschis gura mi-a zburat din gură, nu se știe cum, guguloiul
gustăricii mestecate, cârnatul afumat și biscuitul, mestecați, cu
salivă pe ei, și a zburat cu putere și a aterizat pe partea cărnoasă
a nasului lui Janet Dibdin și a rămas acolo. Și prietenele au fost
spulberate de tăcere, și restul gustăricii din gura mea s-a trans-
format în gheață, mi s-a lipit în vecii vecilor de cerul gurii, și
Beatles cântau *Guess you know it's true*, și Janet și-a oprit toate
procesele vitale, efectiv ucisă de oroare, pe care, dintr-o compa-
siune nelumească, încerca să o ascundă zâmbind, și a început să
caute un Kleenex în geantă, cu guguloiul obscen colorat anato-
mic pe nas, și o urmăream prin capătul mai larg al unui telescop,
și apoi, din fericire, lumea a încetat să existe, și am devenit infi-
nit de mic și infinit de dens, o steluță neagră sclipind negativ în
mijlocul unui costum gol, mototolit, și al unor pantofi. Asta a
fost felia mea de iad la douăzeci de ani. Luna care a urmat acelei
nopți e o gaură irecuperabilă în memoria mea, o blasfemie
ștearsă. Acea parte a creierului meu e netedă și lucioasă.

Un viraj fără precedent de mare în jurul Căminului Nordic,
făcut cu mâinile la urechi, m-a aruncat dincolo de Memorial
Hill, în pădurea sângerândă din sudul campusului, și rătăcesc,
strivind acele și frunzele fragile deja căzute, așa cum obișnuiam
să rătăcesc singur ore întregi când eram student, făcându-mi loc
cu coatele prin gloata de studenți care rătăceau singuri, așa cum

îmi fac loc acum cu coatele printre studenți și părinți și mă îndrept spre zona cu adevărat izolată și naturală a pădurii New England, dincolo de șosea, trecând de câmpuri cu greieri care se coc și cântă, de-a curmezișul vântului, făcându-mi loc cu coatele, ca să găsesc locuri retrase deja pline, șiruri de oameni care își găseau locul acolo pocnind ca niște biciuști printre copacii vlăguiți, alungându-i învârtindu-se în tufișuri pe cei care nu își găseau locul. Sunt afară. Și aștept să-mi vină rândul să fiu acceptat și fumez două țigări cu cuișoare sub privirea furioasă a unei mame cu părul albastru, într-un costum Bonwit din două piese, care se află, din nefericire, în direcția vântului, șușotind în urechea unui fiu, cu un bon de la spălătorie agățat de mâneca jachetei AMHERST nouă-nouță. Îmi cumpăr un hotdog de la un vânzător și privesc strălucirile îndepărtate ale soarelui pe ferestrele clădirilor de pe suprafața sudică a versantului, zidul sudic al citadelei. Unul dintre „R.V"-urile mele mai e acolo, și îmi vine, în străfundul minții, un alt loc unde aș mai putea fi, și lucrurile astea mă fac, într-un fel, irațional de fericit — la fel de fericit ca atunci când urmăresc curbele lipsite de moderație ale șoldului lui Lenore sub pătura aspră de la Howard Johnson, aici, lângă mine. Te iubesc, Lenore. Nu e urmă de ură în dragostea mea pentru tine. Simt doar o tristețe, în principal pentru neputința mea de a o explica sau de a o descrie. Urechile încă îmi huruie.

g

Pur și simplu nu puteai să treci cu vederea faptul că Stonecipher LaVache Beadsman arăta satanic. Pielea lui era de un roșu-închis și lucios, părul de un negru uleios și pieptănat pe spate neglijent peste rădăcinile în forma unui V adânc, sprâncenele, brejneviene ca grosime, pornind de sus și coborând, cu un aspect diabolic, în jos spre ochi, capul neted și oval și nu foarte ferm atașat de gât avea tendința să atârne într-o parte, precum capătul unui șan. Un tricou cu OBERLIN și pantaloni

scurți de catifea reiată și o pădure de păr pe picior, deasupra baschetilor. Un clipboard cu un creion atârnând de o sfoară era legat de piciorul lui, și el stătea într-un scaun-fotoliu, uitându-se la televizor, întors cu profilul spre Lenore, care era în ușă. La televizor era „The Bob Newhart Show". În salonul de socializare, împreună cu LaVache se mai aflau trei băieți, care arătau foarte asemănător, deși Lenore nu era foarte sigură de asta, pentru că draperiile erau trase din cauza soarelui după-amiezei și în cameră era o lumină slabă. În cameră mirosea a, în ordine descrescătoare, iarbă, Mennen Speed Stick, alcool încins, picioare. Cei trei tipi identici stăteau fără șosete, alături de perechile de pantofi goale, în dezordine.

— Lenore, el e Pisică, el e Fierbințel și el e Gâfâilă, spuse LaVache din scaunul lui din fața televizorului. Băieți, soră-mea, Lenore.

— Bună, spuse Pisică.

— Bună, spuse Fierbințel.

— Bună, spuse Gâfâilă.

Fierbințel și Gâfâilă stăteau pe o canapea extensibilă, împărțind ceea ce părea evident că era o papiroasă. Pisică stătea pe jos, cu o sticlă de vodcă în față, pe care o apuca cu degetele de la picioare, cu ochii în televizor.

— Bună, Bob, îi spuse Suzanne Pleshette lui Bob Newhart pe ecran.

— *Merde du temps*, spuse Pisică.

Trase un gât din sticlă.

LaVache ridică ochii spre Lenore din clipboardul lui.

— Jucăm Bună, Bob. Vrei să joci Bună, Bob cu noi?

Vorbi destul de lent.

Lenore se așează pe bagaje.

— Ce e Bună, Bob?

Gâfâilă rânji spre ea de pe canapea, ținând sticla de vodcă ajunsă acum la el.

– Bună, Bob e unde, e când cineva din „The Bob Newhart Show" spune „Bună, Bob", trebuie să iei un gât.

– Și când Bill Dailey spune „Bună, Bob", spuse Pisică, văzându-și de papiroasă cu un deget umed, adică, cum ar veni, dacă personajul Howard Borden din show spune „Bună, Bob", ai murit, trebuie să sugi toată sticla.

– Bună, Bob, spuse Bill Dailey pe ecran.

– Ai murit! răcni Pisică.

Gâfâilă uscă sticla fără să ezite.

– Noroc că era aproape goală, spuse el.

– Cred că o să zic „pas", spuse Lenore. Oricum, ați rămas fără vodcă.

– Durata jocului Bună, Bob depinde de regulile stabilite de show, nu de vodcă, spuse Gâfâilă, luând altă sticlă de pe raftul din spatele canapelei și desigilând-o.

Raftul cu băutură era o scânteiere de sticle și etichete în soarele care trecea prin crăpătura dintre draperii.

– Un jucător serios de Bună, Bob face în așa fel încât să nu rămână niciodată fără vodcă.

LaVache bătu absent cu creionul în picior.

– Vodca îi face probleme la plămâni lui Lenore, din câte îmi amintesc. O privi pe Lenore. Lenore, iubito, draga mea, ce mai faci? Ce cauți aici?

Gâfâilă se aplecă mult spre Lenore și îi spuse cu o șoaptă fierbinte și dulce:

– E ziua Quaalude[1], așa că trebuie să fim toți drăguți.

Lenore se uită la capul atârnat într-o parte al lui LaVache.

– N-ai primit mesajul? Ți-am lăsat un mesaj detaliat că vin azi. L-am lăsat la unul dintre vecinii tăi, cel de alături, un tip din New Jersey. Centralistul de la colegiu mi-a făcut legătura la el.

---

[1] Numele popular al Methaqualone, un sedativ folosit uneori în scop deconectant, recreativ (unul dintre efectele sale fiind euforia) (*n. red.*).

— Da, Wood, spuse LaVache. De fapt, o să apară și el curând. Are întâlnire cu piciorul. Da, am primit mesajul, dar de ce nu m-ai sunat pur și simplu ?

— I-ai spus lui tata că nu ai telefon, și tata mi-a spus mie.

— N-am telefon. Ăsta nu e telefon, e un ganglion limfatic, spuse LaVache gesticulând spre telefonul de lângă televizor. Îl numesc ganglion limfatic, nu telefon. Așa că, atunci când tata mă întreabă dacă am telefon, pot să răspund cu conștiința curată că nu. În orice caz, am un ganglion limfatic.

— Ești groaznic, spuse Lenore.

— Bună, Bob, spuse cineva pe ecran.

— Zdrang, spuse LaVache și luă un gât zdravăn.

— O papiroasă moartă, aici, A.H., îi spuse Fierbințel lui LaVache.

LaVache desfăcu clipboardul și deschise un sertar din plasticul piciorului său artificial și îi aruncă o papiroasă nouă și albă lui Fierbințel.

— Ai sertar ? zise Lenore.

— Am sertar din liceu, spuse LaVache. Acasă port pantaloni lungi, de regulă. Zău, nu-mi spune că nu știai că am sertar.

— Nu, nu știam, spuse Lenore.

— Șmecheră fată.

Se auzi o bătaie în ușa de la intrare.

— *Entrez !* zbieră Pisică.

Intră un tip înalt cu ochelari și un măr al lui Adam și un caiet și o pungă.

— Clint Wood, spuse Fierbințel peste sticlă, în care suflă ca într-un urcior, făcând să răsune o notă gravă.

— Băieți, spuse Clint Wood. Antihristule.

— Cu ce te putem ajuta, voinice ? spuse LaVache, pocnindu-și afectuos piciorul.

— Introducere în economie. Al doilea set de întrebări. Obligațiuni.

— Hrănește piciorul, spuse LaVache.

LaVache deschise sertarul din picior și Clint Wood puse punga în el. LaVache trânti sertarul și-l bătu cu palma ușor.

– Ce profesor?

– Fursich.

– Tot ce trebuie să ții minte la Fursich e că, atunci când dobânda crește, prețul tuturor obligațiunilor deja emise scade.

– Dobânzile... cresc, prețul... scade, scrise Clint Wood.

– Și când scade rata, prețul crește.

– Scade... crește.

Clint Wood ridică privirea.

– Asta e tot?

– Crede-mă, spuse LaVache.

– Ce tip, spuse Gâfâilă. Wood, un pic de Bună, Bob?

Clint Wood dădu din cap cu o expresie de regret.

– Nu pot, am curs în vreo zece minute. Trebuie să memorez ce mi-a zis Antihristul.

Se uită la Lenore și zâmbi.

– Păi, hai, noroc, spuse Pisică.

– Mulțumesc că mi-ai primit mesajul, dacă tu ești persoana care mi-a primit mesajul, spuse Lenore.

– Oh, OK, tu ești sora Antihristului, spuse Clint Wood, cântărind-o pe Lenore. Sunt dator vândut Antihristului, nicio problemă. Mulțumesc din nou, băieți.

Ieși.

– Bună, Bob.

– Bună, Bob.

– Hopa.

– Asta e mortală. Au fost vreo douăzeci de „Bună, Bob" în ăsta.

– Piciorul cam ce are acolo?

– Se pare că sunt vreo trei barosane. Rulate prost.

– Niciunul dintre voi, băieți, n-are cursuri? întrebă Lenore.

Ed McMahon apăru la televizor.

— Eu am cursuri, spuse LaVache. Știu că am, pentru că scrie în orar că am.

Își curăță o unghie cu colțul clamei de la clipboard.

— O să se ducă la un curs semestrul ăsta, el mi-a zis, îi spuse Fierbințel lui Lenore, executând un stat în mâini în mijlocul camerei, astfel că tricoul îi căzu peste față. O să se ducă la cel puțin un curs, semestrul ăsta.

— Ei bine, sunt *handicapat*, spuse LaVache. Nu se așteaptă nimeni ca o persoană cu handicap să țopăie la fiecare curs din semestru, la mama dracului în vârful dealului.

Lenore se uită la LaVache.

— Nu muncești deloc pe-aici, nu-i așa?

LaVache îi zâmbi.

— Ceea ce tocmai am făcut se cheamă muncă. Muncesc mult.

— Literalmente face munca a vreo patruzeci sau cincizeci de tipi, și chiar și a mai multor fete, spuse Fierbințel. Face toată munca noastră, duce greul.

— Dar munca ta? îl întrebă Lenore pe LaVache.

— Ce-aș putea să-ți spun. La urma urmei, am un picior de întreținut.

— Tata crede că muncești.

— Dintre toți oamenii, sigur nu ești tu cea care a bătut drumul pân-aici, după ce ne-am despărțit acum câteva săptămâni, ca să-mi spună ce crede tata. Sau ca să afle ce cred eu și apoi să dea fuga înapoi la tata.

— Nu chiar, spuse Lenore, fâțâindu-se, pentru că mânerul valizei o împungea în fund. Avem treburi de vorbit, de-asta am venit.

Se uită la Pisică, Fierbințel și Gâfâilă.

— Ce bine. Treburi.

LaVache se întoarse iar spre televizor.

— Avem de terminat un Bună, Bob, și apoi e un episod din *The Munsters* pe canalul 22, pe care vreau în mod special să-l văd, și apoi putem să conversăm la greu.

– Deși pân-atunci o s-adoarmă, prevăd, șopti Fierbințel în urechea lui Lenore în timp ce îi atinse pieptul cu cotul.

– Bună, Bob, spuse Bill Dailey, personajul Howard Borden, pe ecran.

– Ai murit rău de tot, spuse LaVache, privindu-l pe Pisică și sticla de vodcă aproape plină din fața lui. Ne vedem mâine, Pisică.

– *À l'enfer*, murmură Pisică.

Începu să sugă sticla. Trebui să se oprească aproape instantaneu.

– Ai cinci minute să termini chestia aia, îi spuse LaVache lui Pisică.

– O să-i fie foarte rău, spuse Lenore.

– Aici nu ni se mai face rău, spuse LaVache. Tipul ăla de la Amherst, legenda asta de-acum câțiva ani, a inițiat tradiția asta, în loc să ni se facă rău, ne dăm cu capul de pereți.

– Vă dați cu capul?

– Foarte tare.

– Înțeleg.

Sună telefonul.

– Gâfâilă, vrei să răspunzi la ganglionul limfatic? spuse LaVache, întorcându-se la ceea ce scria pe clipboard.

Gâfâilă păși peste Pisică, care se târa pe mocheta gri, și se duse la telefon. Antihristul scria ceva.

– Antihristule, e Snadgener, spuse Gâfâilă după o vreme, acoperind receptorul cu mâna. Evoluția ca Fenomen Cultural Lucrarea Numărul Unu. Dacă au avut dreptate criticii lui Darwin când au spus că teoria selecției naturale este extrem de periculoasă pentru creștinism.

– Spune-i lui Snadge că piciorul întreabă dacă nu are ceva pentru el, spuse LaVache.

– Ciuperci, a spus.

– Ce profesor?

– Summerville.

— Spune-i lui Snadge că răspunsul interesant pentru Summerville e „da", spuse LaVache.

Gâfâilă șușoti în telefon. LaVache continuă:

— După *Originea speciilor*, Biblia trebuia să fie retrasă, crede el. Biblia încetează să fie un document istoric al unor fapte reale și, în schimb, devine o piesă de ficțiune morală, folosită doar ca ghid pentru a lua decizii despre cum să trăiești. Nu mai pretinde că spune ce a fost și ce e, ci doar ce ar trebui să fie. LaVache deschise ochii. Summerville o să-i mănânce din palmă.

Gâfâilă vorbi la telefon. Pisică mai avea o treime de sticlă și era verde și umed. Fierbințel stătea picior peste picior pe canapea, cu papiroasa în mână.

— Snadge spune că sună beton, spuse Gâfâilă, Snadge spune „mersi, Antihristule".

— Spune-i lui Snadge că piciorul și cu mine așteptăm să-l vedem cândva în seara asta cu taxa lui fungiformă, spuse LaVache.

Lenore se aplecă cât putu de mult, spre LaVache.

— *Antihrist?* spuse ea.

— Ce pot să-ți răspund? spuse Antihristul. Nu poți să negi că par satanic. Fierbințel, vrei să faci loc pe perete pentru Pisică?

Fierbințel se ridică și începu să dea la o parte din postere.

— Mama, gemu Pisică.

— Partea cu adevărat sadică a jocului ăstuia, îi șopti Gâfâilă lui Lenore, aplecându-se spre ea atât de mult încât ea trebui să se lase pe spate și aproape căzu de pe valiză, e că, dacă altcineva spune „Bună, Bob" înainte ca Pisică să-și ducă sarcina cu vodca la bun sfârșit, Pisică trebuie să bea încă una-ntreagă în alte cinci minute.

— Și Pisică știe? întrebă Lenore, privindu-l pe Pisică.

Pisică era făcut grămadă pe jos, cu ceafa sprijinită și lovind încet și intermitent peretele din spatele lui, un fir subțire de salivă unind buza sticlei din poală cu buza lui.

– Cred că, în acest moment, Pisică știe într-un mod ganglionar ce se întâmplă, spuse Antihristul, deși i-ar veni greu să articuleze regula, dacă l-ai întreba.

– Mămica, scheună Pisică fără vlagă.

– Poți s-o faci, uriașule, spuse Gâfâilă, masându-i umerii lui Pisică.

Ed McMahon apăru pe ecran.

– Vinde-o, Ed, răcni Antihristul.

Fierbințel puse deoparte cadavrul papiroasei și sorbi dintr-o bere meditativ. Își întoarse ochii roșii și pătrunzători și o fixă pe Lenore atât de mult timp, încât Lenore începu să se simtă prost. Apoi Fierbințel se întoarse spre LaVache, care îl ignoră. Apoi înapoi la Lenore.

– Hei, Antihristule, spuse el, te deranjează dac-o-ntreb ceva pe soră-ta?

– N-ai decât spuse Antihristul, urmărind alternativ ecranul și încercarea lui Pisică de a termina sticla, încercare care în acest moment era destul de jalnică, pentru că nu mai rămăsese decât un pic de vodcă, și Pisică încerca să o scurgă în gură, dar se clătina, și fie îi aluneca înapoi în sticlă, fie îi scăpa pe de lături, pe covor și pe cămașă.

Fierbințel se uită la Lenore în timp ce Gâfâilă îi masa umerii, din spate.

– Lenore, cum și-a pierdut Antihristul piciorul?

– Păi, stai, hei, nu-i cinstit, pentru că nu e o întrebare, pentru că ți-am răspuns deja, spuse Antihristul. Lenore îl privi. Capul i se rezema pe umăr. Ți-am spus deja că a fost un accident când dansam. Am avut o copilărie atât de irațional de fericită, încât dansam, tot timpul, de bucurie, și într-o zi dansul a ajuns prea departe și am avut un accident. *Quod est demonstratum.*

Lenore râse.

– Așa e? o întrebă Fierbințel pe Lenore. Îi susții povestea?

– Fără îndoială, spuse Lenore, fără să se uite la LaVache, care nu se uita la ea.

LaVache se întoarse spre Fierbințel.

— Și chiar nu știi eticheta handicapului? Nu discuți despre handicap în prezența persoanei cu handicap, doar dacă aduce ea vorba despre handicap. Dacă vrei să știi, aș putea să mă clatin de durere pe interior. Ce-ar fi să-ți faci singur tema la Analiză o vreme?

— Antihristule, spuse Fierbințel, rânjind ușor. Îmi prezint sincerele scuze pentru gafa pe care am făcut-o și totodată profit de această oportunitate pentru a sublinia că se pare că o altă papiroasă a expirat aici.

— Flori, spuse Antihristul, deschizându-și sertarul. Ne salvează Clint Wood și obligațiunile lui.

— Au trecut cinci minute, Antihristule, spuse Gâfâilă.

Bărbia lui Pisică i se sprijinea pe piept. Unul dintre brațe i se întinsese caraghios, cu un deget arătând spre scările care duceau spre baia camerei.

— A reușit? întrebă LaVache.

Gâfâilă ridică sticla.

— A rămas mai puțin de-un pic.

— Deși, văd că mai mult de-un pic e pe cămașa lui, spuse Fierbințel, ridicând capul lui Pisică pentru a arunca o privire la udătura închisă la culoare de vodcă de pe pieptul tricoului.

Antihristul își frecă gânditor piciorul.

— Eu zic că, dacă Pisică își suge tricoul până la sfârșitul show-ului, care va fi peste cinci minute, se va achita admirabil în stilul lui obișnuit.

— Felicitări, pisoiule, spuse Gâfâilă încet, îndesându-i lui Pisică o parte din tricou în gură, mângâindu-i un obraz sub pleoapele tremurătoare. În continuare prințul incontestabil al Bună, Bob.

— Ai venit singură? o întrebă LaVache pe Lenore. Ai venit cu avionul sau cu jucăria?

— Am venit cu avionul Companiei, spuse Lenore.

Antihristul ridică sprâncenele, așa că păru că are mai mult păr.

Lenore continuă:

– Am venit cu un prieten, care e un fel de șef la Frequent and Vigorous.

– Domnul Vigorous, dădu Antihristul din cap. Cel despre care mi-a povestit Candy.

– Ce ți-a zis Candy, când? întrebă Lenore.

Antihristul privi într-o parte, își desenă cu un creion o față zâmbitoare pe piciorul de plastic, o șterse cu degetul umezit.

– Că șeful tău era și prietenul tău, că ai avut noroc. În iulie. Te rog, nu te bâțâi; cred că Pisică nu se simte bine deloc.

– Candy e tipa aia, Mandible, căreia i-ai tras-o tu? întrebă Fierbințel rânjind.

Lenore se uită fix la fratele ei.

– Tu și Candy? V-ați tras-o?

LaVache se întoarse încet și-l străpunse pe Fierbințel cu o privire de gheață. Hainele lui Fierbințel părură deodată mai încăpătoare, de parcă el ar fi început să se scurgă încet.

– Îmi pare rău, murmură el. Închise ochii.

Antihristul o privi pe Lenore.

– Fierbințel nu știe ce spune, așa cum fără nicio îndoială voi explica pe larg mai târziu. Fierbințel, n-ai mai bine de lucrat ceva la matematică?

– Căcat, șopti Fierbințel. Trase din papiroasa Antihristului.

Lenore se ridică.

– Te rog, pot să-ți cer o favoare?

– Da.

– Știu că nu e prea frumos din partea mea, dar eu și Rick nu ne cazăm la motel până la cinci, și a fost o zi foarte lungă și cam murdară, cu călătoria...

– Înțeleg perfect, spuse Antihristul liniștitor. Apăru generic-ul de la „The Bob Newhart Show". Gâfâilă se duse la televizor și schimbă canalul. LaVache o fixă pe Lenore. În baie ai un prosop curat, împăturit cu grijă doar pentru tine, baie despre care ar fi bine să știi că o poți închide pentru o perioadă scurtă cu

umerașul de pe ușă, deși Pisică s-ar putea să folosească forța dacă n-are încotro. Iar pe prosop, doar pentru tine, un săpun nou-nouț

— Ce, are de gând să facă duș? întrebă Gâfâilă privind spre televizor, manevrând butonul pentru imagine verticală.

— Dacă e OK, spuse Lenore.

— Mamă-mamă, spuse Gâfâilă.

— Ușurel, barosane, spuse Antihristul. Companionul de călătorie al lui Lenore e, din câte am înțeles, fanatic de gelos.

Lenore își privi fratele.

— Dar unde e acest domn Vigorous, dacă tot veni vorba? întrebă LaVache încet, uitându-se iar la picior.

Sună telefonul. Gâfâilă ajunse la el și ridică receptorul.

— E Nervosu' Roy Keller, vrea cu tine, A.H., îi spuse lui LaVache.

Ochii Antihristului se luminară.

— Dă-mi, te rog, ganglionul limfatic. Gâfâilă îi întinse telefonul. Lenore, nefiind sigură dacă trebuia să mai stea acolo ca să explice unde este Rick Vigorous, rămase pe loc cu un aer stângaci, cântărindu-și valiza în mână, chinuită de dorința de a face un duș. Fierbințel era încolăcit pe canapea, aparent adormit. Gâfâilă se duse fără grabă și extrase chiștocul aprins dintre degetele lui Fierbințel. Pisică zăcea mototolit la perete sub fereastră, cu cămașa în gură.

— Nervosule Roy Keller, spuse Antihristul în telefon. E posibil să nu ne fi întâlnit anul ăsta? Iar îți petreci tot timpul la bibliotecă? În ciuda celor vorbite astă-primăvară?

Nervosu' Roy Keller spuse ceva.

— Nervosule, Nervosule Roy, râse LaVache. OK. Simt că eu și un anume picior putem face ceva pentru tine. Corect. Ce? Te duci la Hegel? Cu profesorul Huffman? Credeam că a fost anulat din lipsă de studenți. L-a transformat într-un seminar? Doar tu și Huffman și Hegel? O să fie chin și jale, barosane. Păi, sigur că-mi pare rău, asta e. Aha. Triumful Spiritului asupra Naturii? Asta e prima temă? Mă întreb cum o să scoată un bis.

Antihristul se uită la Gâfâilă. Gâfâilă, nu vrei să fii tu un bun Sancho și să-mi aduci *Fenomenologia spiritului*?

Gâfâilă urcă scărița care ducea din salonul de socializare spre zona dormitor/baie. Pe ecranul televizorului, perturbată doar de un ușor tremur vertical, Marilyn Munster își aduse acasă partenerul, iar partenerul îl cunoscu pe tatăl ei, Herman, și o luă la fugă și se cățără pe un stâlp de telefon cu mișcări filmate mult mai repede, pe care Herman și Lily le interpretară ca pe o reflecție asupra farmecului lui Marilyn, și publicul râse. Gâfâilă reapăru și îi dădu Antihristului cartea.

– Triumful S asupra N, să vedem, spuse LaVache, răsfoind. Se opri. Bingo. Să vedem... OK, uite, N.R., treci pe-aici înainte de cină să discutăm Suprimarea Prin Concepte. OK? Bine. Bineînțeles, piciorul va urla de foame până atunci. *Verstehen Sie?* Corect. Atunci, ne vedem atunci.

Antihristul închise și puse telefonul pe jos.

– Un seminar despre Hegel cu Huffman, îi spuse lui Gâfâilă. Piciorului îi place asta.

Gâfâilă râse și-și mișcă sprâncenele spre Lenore.

– Rick face... plimbare... absolvent... emoții puternice care îl... mormăi Lenore.

Antihristul o privi.

– De ce nu ești la duș în clipa asta? întrebă el. Fă-l până la patru, când se termină *The Munsters* și catharsisul meu se încheie și pe-aici ne e drumul, îl lăsăm pe Fierbințel cu tema lui.

– Bine, spuse Lenore.

Desfăcu curelele unei valize și scotoci printre chiloții lui Rick și își scoase buretele și periuța de dinți și o porni spre scări.

– Dacă ai nevoie de ajutor, nu te sfii să ceri, spuse Gâfâilă.

– Mersi, spuse Lenore.

O trecu un frison.

– Presupun că pot să iau și un Quaalude, A.H., dacă tot n-o să mai am cu cine să mă joc, îi spuse Gâfâilă lui LaVache.

Lenore luă din cui umerașul îndoit și legat astfel încât să țină ușa de la baie deschisă și închise ușa, lăsând în urmă zgomotul televizorului și glasurile în surdină și sunetul sertarului.

h

Nu știu exact cum am ajuns la Flange, la ora trei, și chiar nu am idee când a ajuns Flange un bar gay, deși știu că asta s-a petrecut după 1968, an în care un grup de membri marginali ai frăției Psi Phi — printre care și eu — veneau în fiecare miercuri să dea ceva pe gât și să joace biliard, cu jachetele lor de tweed și șosetele albe și mocasinii Weejun, ca să se amestece cu populația universității și mulțimea orașului. O mulțime despre care pot să spun cu mâna pe inimă că la acel moment nu era câtuși de puțin gay.

Dar perdeaua de mărgele de la intrarea în bar zornăi și am intrat, încins de atâta mers pe jos și cu un praf înecăcios de frunze moarte în nas. Locul era destul de gol în acea zi de luni, doar câteva cupluri dansau și un grup stătea la bar uitându-se la „The Bob Newhart Show", program care mi-a plăcut mereu. Localul nu era un bar gay țipător, așa cum par să fie cele mai multe baruri gay, nu că aș fi intrat în prea multe. În orice caz, amplasamentul de aici al oglinzilor și al afișelor, plantele, decorul de catifea, barmanul cu rimel oranj, un caz de androginie de operetă, mi-au zis tot ce trebuia să știu. Nu-mi păsa. Planurile mele erau simple. Voiam un Canadian Club cu apă distilată, după care aveam să-mi continui vânătoarea inițială, la baie. M-am așezat pe scaunul de bar, departe de mulțimea de la televizor, simțindu-mă copil. Scaunele de bar mă fac să mă simt copil, pentru că picioarele nu prea ajung la suport; atârnă și uneori se bălăngăne și pulpele mi se umflă de la atârnat și bălăngănit și uneori picioarele îmi amorțesc.

Am intrat pe nesimțite în starea de bar. Mă uitam la oameni. Îmi era ușor să o fac, datorită oglinzii uriașe în care priveam cu toții. Oglinda dezvăluia cum coafura barmanului se transforma

la spate într-o creastă vopsită în negru. Mi s-a dat Canadianul și am simțit imediat gustul apei de robinet, la care sunt extrem de sensibil.

Tipul cel mai apropiat, la câteva scaune de mine, chiar mai departe decât mine de publicul „Bob Newhart", era cel mai arătos din încăpere. Avea o față bine conturată, o bărbie pe care am admirat-o nostalgic pe deasupra paharului cu whisky, cu trăsăturile accentuate de faptul că avea o nevoie evidentă de un ras. Părul, genul blond-închis, des, tuns scurt și pieptănat în sus. Mușchii maxilarului lucrau, în timp ce mesteca alune. Bea bere; în jurul lui era o pădure maro de sticle. Avea ochii verzi-deschis, deschiși la culoare și totuși, într-un fel, blânzi, verde-plantă în opoziție cu verde-smarald, așa că încă arăta ca o făptură umană, și nu ca un produs al tehnologiei, așa cum, după părerea mea, arată mulți oameni cu ochii verzi. Arată ca un produs al tehnologiei. Bărbia lui, bărbia lui generoasă avea gropiță. Destul cu bărbiile. Sunt sigur că tipul ăsta simțea privirea tuturor bărbaților din încăpere, dar nu părea să le dea importanță, pur și simplu stătea cocoșat pe scaunul lui de bar, picioarele îi ajungeau la suport, în blugi de designer și sacou și o cămașă deschisă la gât, bând bere și mâncând alune cu o viteză impresionantă. Într-un fel, îmi mirosea a Amherst College.

Singura Agățare la care am avut nesansa să asist personal a fost din partea unui tip masiv și lins, cu ochi albaștri, cu un tricou de rugby și pantaloni de bumbac albi. La felul în care s-a strecurat între tip și mine, apoi și-a strecurat partea de sus a corpului spre tip, ascunzându-l un pic, astfel că a trebuit să fac uz exclusiv de oglinda de deasupra arsenalului strălucitor de sticle al barului ca să pot privi. M-am cutremurat. M-am cutremurat pentru că Agățarea părea tulburător de familiară. O văzusem în barul pentru oameni singuri, pentru heterosexuali singuri, pe care îl frecventam în timpul primului an dezolant Fără Lenore după hegira mea la Cleveland. Era într-adevăr o Agățare.

— Salut, îi spuse în oglindă Agățătorul tipului cu ochii verzi. Vii des aici?

M-am cutremurat.

— Nu, spuse tipul, aruncându-și un pumn de alune în gură.

Îmi prinse privirea în oglindă.

— Așa mă gândeam și eu, îi spuse Agățătorul, belindu-și ochii la bicepșii tipului, care se reliefau prin sacou. Vin aici destul de des și sigur te-aș fi remarcat, dar nu te-am mai văzut.

Se jucă cu paharul de daiquiri.

Tipul îl privi pe Agățător în ochi în oglindă, gândindu-se la ceva. Ochii lui verzi se îngustară, adormiți, amuzați.

— Cred că latri la altă ușă, amice, îi spuse el Agățătorului. Am venit aici să retrăiesc, nu sunt client.

Agățătorul se uită în jos la mâna tipului, pe paharul cu bere de pe bar.

— Să retrăiești?

— Da, spuse tipul. Am fost la școală aici. Acum câțiva ani. O alună, în gură. Veneam des în barul ăsta, înainte să se schimbe.

— Oh? Agățătorul își cuprinse bărbia cu mâna, se uită la profilul tipului care mesteca de zor. S-a schimbat Flange? Eu n-am auzit de nicio schimbare.

— Ba da, cum să nu. Tipul se uită de la egal la egal la Agățător în oglindă. Acum, îmi pare rău s-o spun, pare să fie un loc pentru poponari.

O spuse încet și limpede. Am coborât privirea spre băutura mea și spre batistă. Când am ridicat-o, Agățătorul dispăruse, se dusese înapoi la televizor, și tipul comandă placid ceea ce părea să fie cea de-a zecea bere, repetând răbdător comanda până când barmanul nu mai putu să-l ignore.

Atent să n-o fac să pară o Agățare, am venit lângă tip și m-am așezat pe scaunul de lângă el, cu picioarele atârnând.

— Uite ce e, nici eu nu sunt homosexual, m-am trezit spunând, deși, slavă Domnului, încet. De fapt, și eu sunt aici ca să... retrăiesc, și nu ca un client obișnuit. Dar cred că dacă intră cineva

într-un local ca ăsta, din indiferent ce motiv, nu trebuie să fie bădăran pe față cu oamenii pentru care venitul aici... e complet potrivit.

Gheața îmi scoase un clinchet brusc în pahar.

Tipul mă privi în oglindă, mestecând. Așteptă să își curețe gura de alune.

– N-am nimic cu homosexualii, spuse el. Pot fie homosexuali unii cu alții cât vor, din partea mea. Doar atunci când încep să-mi adulmece și să-mi verifice mie curu' îmi scade brusc nivelul toleranței, dintr-un motiv sau altul. Bău din bere. Cât despre locul ăsta, veneam aici când băieții ăștia mari îngenuncheau pe străduțe în ploaie. Făcu un gest discret cu mâna, indicând în oglindă grupul Agățătorului. E mai mult locul meu decât al lor. Petreceam aici ore întregi, când era un bar adevărat. Aici vorbeam cu curvele. Erau foarte drăguțe. Aici am fost educat. Casa mea obișnuia să vină aici, în masă, în fiecare miercuri seara, în puii mei.

– Miercuri? am întrebat eu. Casa, adică... frăția?

Ochii lui verzi se uitau la ai mei în oglindă. Mi s-a părut că văd ceva în ochii ăia.

– Da, spuse el. De ce?

– Nu... frăția de la Amherst College.

– Ba da, am fost la Amherst, spuse el.

– Nu... frăția Psi Phi de la Amherst, am zis eu.

Se întoarse cu scaunul, ca să mă privească.

– *Ba da.*

Am simțit gelozia grupului care se uita la „Bob Newhart".

– Dumnezeule, am zis. Și eu la fel. Promoția '69.

Tipul rânji cu gura până la urechi.

– Eu, '83, spuse el.

Apoi mîji ochii; întinse mâna, cu degetele desfăcute. Mă testa, mi-am dat seama. După o scurtă ezitare, urmă și salutul Psi Phi. N-o mai făcusem de multă, foarte multă vreme. Gâtul mi se uscă un pic. Mi-am dat seama că brațul îmi tremura.

— Quaa*aa*ngo! am răcnit amândoi la unison în final, și ne-am apucat unul pe altul de încheietură și ne-am lovit coatele unele de altele. Am simțit privirile.

— Căcaaat.

— Doamne.

I-am întins mâna în maniera convențională.

— Eu sunt Richard Vigorous, din Cleveland, Ohio.

Tipul o strânse.

— Andrew Sealander Lang, spuse el, din Nugget Bluff, adică chiar din Dallas, Texas, și mai nou Scarsdale, New York.

— Din Scarsdale, Andrew? am zis eu, zâmbind. Am trăit o vreme bună în Scarsdale. În cea mai mare parte, prin anii '70.

— Dar te-ai mutat, spuse Andrew Lang, zâmbind. Înțeleg, complet și total. Da.

Ce pot să spun, retrospectiv, aici? Probabil că m-am simțit în prezența unui confrate. Nu doar un frate de frăție: am fost un marginal în Psi Phi și, de fapt, m-am mutat de-acolo în grabă la mijlocul anului doi, când membrii mai mari ai frăției au tăiat scările de la jumătate și au aranjat un fel de trambulină rudimentară și au tăiat pardoseala livingului și au umplut gaura cu bere și au numit întreaga creație „piscină", în care celor din anul doi li se impunea să plonjeze și să bea până ajungeau în siguranță la mal. Am fost un marginal. Și am simțit în Lang un Psi Phi adevărat: băuse cel puțin zece beri, și acum mergea pe-a unșpea, și nu părea amețit câtuși de puțin; mai mult de-atât, nici nu se dusese la baie măcar o dată de când ajunsesem eu. Ăsta era un semn de bărbăție, în colegiu, după cum ajunsesem să-mi dau seama.

Nu, dar totuși am simțit afinități, elective sau de altă natură. Am simțit în Lang, într-un fel, un alt outsider din interior, un alt fost student singuratic înconjurat de actuali studenți. Înconjurat de insideri, acum: copii care merg țanțoși și își găsesc locul aici, cu privirile lor complicate. Ochii lui Lang, ochi de culoarea plantelor, nu erau complicați. M-am uitat la ei în oglindă. Erau ca ai mei. Erau ochii unui bărbat întors în casa în care a copilărit,

ca să vadă noii copii jucându-se în curtea lui, o nouă minge care trece prin inelul panoului de baschet de pe garajul lui, un alt câine care și-o freacă de rododendronul mamei lui. Trist, trist. Poate că nu era decât whisky-ul, și berea, dar n-am simțit în Lang decât tristețe. Barul lui era colegiul meu. Erau același lucru. Și acum pur și simplu nu-mi mai găseam locul aici.

– Ce cauți în oraș? l-am întrebat pe Lang. Are vreo reuniune promoția '83?

– No, spuse texanul. '83 n-a mai făcut reuniuni. Am simțit că trebuie să... să plec naibii din Scarsdale. Să evadez o vreme. Plus că îmi place aici toamna. Bineînțeles că nu e încă toamnă. Prea cald al dracului.

– Și cu toate astea.

– Da. Exact. Dar pun pariu că n-ai făcut atâta drum din Ohio doar ca să evadezi, nu?

– Nu, ai dreptate, am dat eu din cap.

I-am cerut barmanului, acum ostil pe față, încă un pahar. Barmanul se uită cu dispreț spre Lang. Lang îl ignoră.

– Nu, am zis, logodnica mea a venit să-și viziteze fratele, '93, și-am zis să dau o raită, de distracție. N-am mai venit până acum.

Lang se uită fix în oglindă.

– Da, nici eu n-am mai fost pân-acum. Bineînțeles, n-au trecut decât câțiva ani. Și am venit pentru vreo două meciuri comemorative. Sunt cele mai tari.

– Îmi amintesc că erau mișto.

– Mie-mi spui.

– Ești însurat, în Scarsdale? l-am întrebat.

Trebuie să mărturisesc aici că i-am pus întrebarea dintr-un motiv imatur și egoist. Instinctiv și involuntar, îi privesc pe toți ceilalți bărbați ca pe o amenințare potențială la relația mea cu Lenore. Un bărbat însurat era un membru mai puțin în enormul ansamblu al amenințării.

– Da, sunt însurat.

Lang își privi reflexia în oglindă.

Am chicotit cu compătimire.

— Soția e cu tine? am întrebat.

— Nu, nu e, spuse Lang. Făcu o pauză ca să râgâie. Soția... își privi ceasul... soția se află indubitabil în clipa asta în curtea din spate pe șezlongul de pe peluză, cu un Martini și un Cosmopolitan, ca să-și reîmprospăteze vechiul bronz.

— Înțeleg, am zis eu.

Lang mă privi.

— Chiar nu știu ce dracu' caut aici, ca să fiu sincer. Doar... am simțit nevoia să vin acasă, într-un fel.

Bătu cu pumnul în tejghea.

— Da, da. Aproape că l-am înșfăcat de braț. Te înțeleg perfect. Încerci să te întorci, în interior...

— Ce?

— Nimic, am zis. Nimic. Cu ce te ocupi, Andrew? Pot să-ți spun „Andrew"?

— Sigur că poți, Dick, spuse el. Se întoarse spre mine, mirosea a alune. Privirea lui deveni posacă. Acum sunt contabil. Socru-meu e contabil, sau așa ceva, deci fac niște socoteli pentru el. Cu toate că le cam fac la futu-i mă-sa. Cred că renunț. Cred că, de fapt, azi m-am lăsat, pentru că nu m-am mai dus.

Bău o gură de bere și își șterse buza, privind în zare.

— Când am absolvit, am lucrat o vreme peste ocean, pentru taică-meu. Tăică-meu are o companie în Texas, și am lucrat pentru ei, în străinătate, câțiva ani. Așa au mers lucrurile.

— Dar apoi te-ai însurat.

— Da. Alune. Tu ești însurat, Dick? Așa e, ai zis că ești logodit.

— Eu... sunt logodit. Cu o fată minunată. Era însurat, la urma urmei. Am fost însurat înainte. Am divorțat.

— Și acum te-ai logodit iar. Uau. Îți place să fii chinuit, Dick.

— Te rog, spune-mi „Rick", am zis. Prietenii mei îmi spun „Rick". De data asta e cu totul altă poveste, din fericire.

Nu mă simțeam prea confortabil. Eu și Lenore nu eram, în definitiv, logodiți, deși nu era vorba decât de așteptarea combinației între un moment potrivit și o cantitate suficientă de salivă.

– Păi, bravo ție. Și cum se numește domnița norocoasă ?

– Domnișoara Lenore Beadsman, din East Corinth, care e în Cleveland, Ohio, am zis.

Lang supse gânditor sarea de pe o alună. Se uită în oglindă și își îndepărtă ceva de pe buză.

– Beadsman. Beadsman. Mă privi. Hmmm. N-a făcut cumva școala pe-aici prin preajmă ? Sau, mai exact, la Mount Holyoke ?

– Nu, nu, am zis, entuziasmat, simțind potențiale legături — era promoția '83, la urma urmelor. Dar sora ei, da. Domnișoara Clarice Beadsman. Acum, doamna Alvin Spaniard, Cleveland Heights, Ohio.

– Păi, să fiu al dracului, spuse Lang. Clarice Beadsman a fost colegă de cameră cu nevastă-mea, într-un an. În primul meu an. O știu. Iisuse din rulotă, pare al dracului de-acum o mie de ani. Ea și nevastă-mea nu prea se înghițeau.

– Dar se știau. Serios, serios ?

M-am zvârcolit de entuziasm și din pricina vezicii pline. Deși nu aveam cum să mă duc la toaletă înaintea lui Lang.

– Te rog, care e numele soției tale, ca să-i spun lui Lenore și ea, mai departe, lui Clariće ?

– Numele de fată al nevesti-mii era domnișoara Melinda Metalman, spuse Andrew Lang în oglindă.

Pământul își suci axa. Saliva îmi fu aspirată din gură și dispăru prin ceafă. Melinda Metalman. Mindy Metalman, probabil cea mai senzuală fată pe care am întâlnit-o în carne și oase. Fiica lui Rex Metalman, care făcea chestii în jurul unui aspersor așa cum o fată de treisprezece ani n-ar trebui s-o facă. Sprâncenele mi se umplură de sudoare.

– Mindy Metalman ? am cârâit eu.

Lang se întoarse iar.

– Da.

Avea o privire uzată, indiferentă.

Mi-am privit paharul cu whisky.

— Nu știi dacă nu cumva tatăl ei locuiește din întâmplare pe... Vine Street, în Scarsdale, am zis eu.

Lang rânji.

— Da, tu ești din Scarsdale, așa e. Ei bine, dap. Vine Street numărul 14. Doar că nu mai stă acolo, pentru că ne-a dat nouă casa, anul trecut. Acum locuiește într-un apartament. Unul fără peluză. Peluza i-a luat mințile bătrânului Rex. Doar că acum a găsit să-și pună una la clădirea în care locuiește, a zis el. Una micuță. Abia dacă e o peluză, a zis el. Cine dracu' știe. Lang se uită la oglindă. Acum eu locuiesc la numărul 14, mai mult sau mai puțin.

— Am locuit la numărul 16, pe Vine Street, am zis încet.

Lang se întoarse spre mine. Mulțimea de la televizor trebuie să fi fost convinsă că ne-am îndrăgostit. Ochii ne străluceau de încântare datorită aparentei legături. Era un fel de încântare, dat fiind contextul. Încă am furnicături, acum, la motel.

— Fosta mea soție încă locuiește acolo, deși mi s-a dat de înțeles că se pregătește să vândă, am zis.

— Doamna Peck? Lang căscă ochii. Veronica?

— Domnișoara Peck, am zis, acum agățându-mă de-a binelea de mâneca sacoului lui Lang. „Peck" e numele ei de fată. Și jucam tenis cu Rex Metalman, demult. Îl urmăream pe Rex cum își ataca peluza în fiecare zi. Era un eveniment în cartier.

— Să fiu al dracului, fript și-mpăiat tot, spuse Lang. N-am știut că Ronnie a fost măritată cu un absolvent de Amherst. Căcaaat.

Bătu iar cu mâna în bar. Deodată, i-am observat mâna. Era grea și maro și puternică. O mână tare.

— „Ronnie"? am zis eu.

— Păi, o știu destul de bine, dacă stă alături.

Lang își coborî privirea, ca să se joace cu inelul de umezeală pe care paharul îl lăsase pe lemnul închis la culoare al tejghelei.

– Înțeleg, am zis eu. Ce face Ronnie?

Ne privim în oglindă.

– Ultima dată când am văzut-o era OK, spuse Lang. Turnă bere peste spuma de pe fundul paharului. Am văzut sare, de la alune, pe buza paharului. Tu cu ce anume te ocupi, Rick? În Cleveland.

– Editor. Conduc o editură în Cleveland. Frequent and Vigorous, Publishing, Inc.

– Hmmm, spuse Lang.

– Dar Mindy? am întrebat eu. O știu, vag, de când era copil. Ce face? A reușit să-și facă o carieră?

– Mindy are o carieră, spuse Lang după o clipă. Mindy e o voce.

– O voce? am zis eu.

Mintea îmi era plină de imagini cu Mindy Metalman. Dormitorul ei se afla exact dincolo de gard, în dreptul biroului meu.

– O voce, spuse Lang. Se juca cu un șervețel decorat cu desenul unei perechi enorme de buze. Ai fost vreodată într-o băcănie? Când plătești pentru produse și tot restul la casă, tipa trece produsele peste scanner, care piuie, și apoi o voce spune prețul? Sau ai vreunul dintre noile modele de mașină care te roagă să-ți pui centura de siguranță când nu ți-ai pus-o? Melinda-Sue e vocea cu pricina.

– Asta e Melinda Metalman? am susurat eu.

Conduc un model nou de mașină.

– Acum, doamna A.S. Lang în persoană, spuse Lang. Marea voce obișnuia să fie doamna din Centerport, Long Island. Dar a îmbătrânit, a răgușit. Și Melinda-Sue o scoate din afacere.

– Doamne, am zis. În mod sigur sună ca o carieră enorm de interesantă. Lui Mindy îi place?

– Cum să nu-i placă. E ușor ca un căcat. Se învârte pe-acolo o dată pe săptămână, cu un pahar și un aparat de înregistrat de un milion de dolari și un text cu replici de genul „Restul, patru dolari". E al dracului de ușor. Dar acum are ambiții, deodată.

Ea și managerul ei. Lang înghiți jumătate de bere. Alan Gluskoter, managerul ei. Al ambițiosul. Acum au ambiții. Și mai multă bere. Vrea televiziune.

— Televiziune?

Lang se privi.

— Știi vocea care spune „Aici CBS", sau „Aici ABC", sau „Rămâneți pe CBS, vă rugăm"? Vrea să fie ea vocea aia. Asta e marea ei aspirație.

— Doamne sfinte.

— Mda.

Mai aveam puțin și făceam pe mine. Era singura pereche de pantaloni pe care mi-o luasem în excursie.

Am alunecat pe scaun, m-am întins, m-am prefăcut că-ncep să casc.

— Cred că am să bag o vizită la toaletă, am zis. Vreau să verific ceva. Cred că mi-am lăsat inițialele scrijelite în lemnul unei cabine aici.

Lang ne zâmbi amândurora.

— Știu că am făcut-o și eu. Ciopleam tot ce mișca când eram student aici. Se ridică. Ce mama naibii, vin și eu. Mi-ar prinde bine o stropeală.

— Chiar așa, am zis eu.

În toaletă, Lang își dezlănțui artileria peste pisoar ca un expert, țintind discul de deodorant.

— E loc pentru doi aici, barosane, spuse el.

Am mormăit ceva și am rupt-o spre cabină, chipurile ca să vânez inițiale și, astfel, să pot închide ușa. Am încercat să fac să dureze cât de mult am putut. Multă vreme după ce ultima mea picătură a încetat să răsune, încă puteam să aud vuietul jetului lui Lang. Ăsta era un tip de Amherst.

Mi-am căutat inițialele. Tot ce pot spune în acest moment e că trebuie să le fi încurcat. Eram sigur că lăsasem alte „R.V." în cabina de la Flange, sus, deasupra balamalei ușii, în stânga, de fapt îmi puteam aminti și ocazia cu care le scrijelisem, dar acolo,

în acel loc, îmi amintesc că era, în loc de „R.V.“, un mic ansamblu adânc și extrem de precis „W.D.L.“, umplut cu pix violet. Am cercetat toată suprafața de lemn până când am văzut ghetele lui Lang pe sub ușă.

– Nu-i aici, am zis deschizând ușa. Se pare că inițialele mele nu sunt aici.

– Poate că între timp au schimbat ușa, din '69 până acum, zise Lang, intrând în cabină cu mine și trântind ușa, astfel că a trebuit să mă așez pe toaletă ca să-i fac loc să se uite la ușă. Deși e aceeași ușă din '83, pentru că aici sunt ale mele, încă, spuse el, arătând spre „W.D.L.“ scrijelite adânc deasupra balamalei.

Șterse literele cu degetul mare, îndepărtând o bucățică de Dumnezeu știe ce.

– „W.D.L.“ de la Andrew Sealander Lang? am zis eu.

– Mi se spunea „Wang-Dang Lang“ în școală, spuse Lang, rânjind. De fapt, prietenii mei adevărați încă îmi spun „Wang-Dang Lang“. Poți să-mi spui „Wang-Dang Lang“, dacă vrei.

Se holbă cu tandrețe la litere.

– Mulțumesc, am zis eu.

Trebuia să fac iar pipi, deja, simțeam.

Se auzi ușa de la toaletă deschizându-se. Râsete înfundate. Am crezut că recunosc vocea Agățătorului. Probabil că se uitau la cei patru pantofi ai noștri înghesuiți în cabină. Grupul își văzu de treabă, zgomotos, și, în cele din urmă, plecă, după ce ne tachină stingând și aprinzând lumina de câteva ori. Cea mai mare parte a timpului m-am pierdut în gânduri, încercând să-mi cercetez amintirile după inițialele de pe ușa din Flange, amintiri care erau clare și distincte, în fața evidenței. În mod cert, ușile arătau la fel. Lang studia ușa împreună cu mine, pe gânduri.

– Prietena ta e sora mai mică a lui Clarice? întrebă el brusc.

M-am uitat la el de pe WC.

– Da, am zis. Da, Lenore e cu doi ani mai mică decât Clarice.

— Știi, atunci sunt destul de sigur că am întâlnit-o, spuse Lang absent, scobindu-se cu degetul într-un molar după o aluniță, scoțând un material bej. Se uită la el. Pentru că la Clarice venise în vizită o soră în seara în care am cunoscut-o pe nevastă-mea. Sau cealaltă tipă avea o soră? Se scărpină. Nu, sunt sigur că era Beadsman. Cred că îmi amintesc cu siguranță că numele ei era Lenore Beadsman.

Se uită în gol.

— Deci, probabil că mi-ai cunoscut logodnica înaintea mea, am zis eu.

Lang rânji în jos, spre mine.

— Și tu ai cunoscut-o pe nevastă-mea înaintea mea, când era fetiță.

I-am rânjit și eu.

— Nu chiar atât de fetiță.

— Știu ce vrei să spui, râse Lang.

Am făcut iar, spontan, având în vedere căldura ciudată a momentului, salutul Psi Phi.

— Quaa*aa*ngo!

Am râs.

M-am ridicat de pe toaletă. Am ieșit din baie și ne-am dus înapoi la bar. Se auziră chicoteli dinspre gașca amatoare de televiziune a Agățătorului. Wang-Dang îi ignoră și mă apucă strâns de umăr.

— Ah, Rick, Rick, spuse el. Nu știu ce dracu' să fac. Se uită în jur. Îmi vine să...

— Evadezi, am zis eu. Pentru noi, outsiderii din interior, singurul loc în care ne puteam duce era afară.

— Păi, da. Exact. Mă privi în ochi. Îmi vine să evadez. Să... evadez, o vreme.

Comandă încă o bere în timp ce eu îmi ronțăiam gheața din pahar.

— Treaba nu merge între tine și soția ta?

Lang răspunse în oglindă:

– Lucrurile sunt la fel ca întotdeauna, totul e bine și țâțos – pardon – bine și frumos ca întotdeauna. Doar că mă simt... constrâns, de parcă nu pot să respir. De parcă aș respira aer respirat. Trăiesc în orașul zdrenței, în casa ei, lucrez pentru tac-său, îi aud vocea când mă urc în nenorocita aia de mașină. Cred că avem nevoie de o vacanță unul de celălalt. Acum, lucrurile sunt mai puțin decât extraordinare. Cred că trebuie să evadez, pentru o vreme.

– Să-ți faci alte legături, am zis. De aici, îndreptățirea totală a micii tale excursii aici. Îți face cât se poate de bine. Doamne, era o vreme când mi-aș fi dat o mână să fiu constrâns de Mindy Metalman.

– Egzact, spuse Lang.

Îmi trase un pumn afectuos în umăr. M-am abținut să nu-mi frec umărul.

– Și așa, ca din senin, am dat de tine, spuse Lang în oglindă. Un frate de frăție, un vecin, aproape o rudă. Ca un unchi, sau ceva. Căca-m-aș flăcări. *Ti symptosis.*

– Cum ai zis? am întrebat eu.

– Cum am zis ce?

– „*Ti*" ceva, am zis eu.

– *Ti symptosis*? întrebă Lang. E doar o expresie. „*Ti symptosis*", în greaca modernă, înseamnă ceva de genul „ce coincidența dracului". Ceea ce e, dă-mi voie să-ți spun, mai mult ca sigur.

– Greacă? întreb eu. Vorbești greaca modernă?

Lang râse zgomotos.

– Face ursu' *skata*[1] în pădure? Am intuit că începe să simtă lacul de bere din el. Da, a zis el, am învățat greacă destul de bine după colegiu. Ți-am spus că am călătorit peste ocean? C-am lucrat pentru compania lui taică-meu? O companie bengoasă care se cheamă Industrial Desert Design, din Dallas?

Am căscat ochii la Lang.

---

[1] „Caca" (în gr. în orig.) (*n. red.*).

— Tatăl tău deține Industrial Desert Design?

— Știi compania? întrebă Lang,

— Iisuse Hristoase, locuiesc în Ohio. La nord de *magnum opus*-ul vostru.

— Să fiu fript și împăiat, spuse Lang, trosnind cu pumnul în bar. E prea al dracului de mișto. Nu e mișto chestia asta? Am lucrat cu echipa acolo, vara, când aveam doar unșpe, doișpe ani. Am plantat cactuși. A fost beleaua dracului.

— Și, deci, ai călătorit pentru I.D.D. după colegiu? am zis eu.

— Da, zise Lang. Cei mai mișto ani din viața asta scurtă de până acum. Am supravegheat, mai mult sau mai puțin, acest proiect, acest deșert micuț, de bun-gust — nu prea elegant, să știi, dar micuț, solid, de bun-gust și sinistru. Un proiect mortal, un deșert la vest de Kerkira, lângă Italia.

— Kerkira? am zis.

— Da. Cel mai frumos loc pe care l-am văzut vreodată. Insula asta. Mi-a plăcut la nebunie. Am fost peste tot, am făcut tot felul de drăcii. Așa că, odată, io și Ed Roy Yancey jr, care era mai mult sau mai puțin mâna mea dreaptă, am luat o capră și vreo trei kile de unt și ne-am...

— Kerkira? am zis.

— Probabil că o știi sub numele de „Corfu", zise Lang. „Kerkira" e numele grecesc pentru Corfu. Și corfusian, pentru că greaca e și limba lor, acolo.

Mă holbam la oglindă. Barmanul își pipăia creasta și se uita la Lang. La televizor, un fel de Frankenstein obscen se învârtea cocoșat prin decor acompaniat de râsete înregistrate.

— Dă-mi voie să recapitulez o clipă, am zis, încercând să-mi adun gândurile. Tu, care ai fost în frăția mea, la colegiu, și care ești însurat cu fiica fostului meu vecin, care în colegiu ai fost coleg cu sora logodnicei mele, pe care ai și cunoscut-o, ești familiarizat cu limba și cultura locuitorilor insulei Corfu și acum ești probabil șomer, în căutare de măcar o schimbare temporară

a coordonatelor tale geografice, profesionale și personale. Sunt corecte toate astea?

Lang mă privi în oglindă. Avea iar ochii adormiți. Dar limpezi. El bătea la ușă. Casele noastre, rododendronii noștri erau fundamental la fel.

– Nu prea înțeleg unde vrei să ajungi, Dick, spuse el.

Tonomatul începu brusc să țipe *Eight Days a Week*; mi s-a părut că-l văd pe Agățător rânjindu-mi de lângă aparat. Am simțit o copleșitoare nevoie să hoinăresc, să-l iau pe Lang cu mine la marginea pădurii, în timp ce soarele începea să se stingă.

– *Ti symptosis*, am zis.

Lenore doarme, neobișnuit de gălăgios în noaptea asta, sub pătura ei sârmoasă de la Howard Johnson. Respirația ei, așa cum ajunge la mine, e moale și dulce; mă hrănesc cu ea. Buzele ei sunt moi, cu mici fire de pastă albă de somn la colțuri.

Nu cunosc o Lenore orizontală. Lenore în patul ei e ceva din altă lume, proteic. Întinsă pe-o parte, în mod sigur din cauza umflăturii sânilor și a curburii șoldurilor, e un S. O buclă aleatorie în jurul pernei pe care o ține în brațe, strâns pe burtă, și devine pe rând un semn de întrebare, o virgulă, o paranteză. Și apoi se întinde în fața mea, deschisă, umedă, complet și excepțional de vulnerabilă, privindu-mă în ochi, e un V. Mărturisesc că în timp ce scriu toate astea am în poală un pantof de-al ei. Lumina blândă a lămpii fixate în perete, deasupra umărului meu, se amestecă cu griul granulat și inconstant din pâlpâirea rece a televizorului, ca să producă pentru mine o umbră a bărbiei lui Lenore, în jos pe gât, ca să-i acopere bobița de strugure a lui Adam, mângâiată de vârful tăios al părului ei mandibulă, cu un negru șters care variază odată cu respirația. Cine știe cât timp am privit. Scâncetul mirei mă aduce înapoi. Descopăr că șezutul în pat pentru orice perioadă de timp îmi amorțește dosul.

i

Pisică, Fierbințel și Gâfâilă zăceau prin camera pe care o împărțeau cu Antihristul, în diverse grade de suferință, în plin soare, care acum intra pe ferestrele mari de la vest, pentru că Antihristul trăsese draperiile la ora patru, la sugestia lui Lenore, și soarele scălda camera în căldura târzie și aprindea sistemele de praf care se mișcau în aer. Soarele însuși, pe cer, se lăsa încet pe sârma lui, umflându-se și incendiindu-se, căzând curând după clădirea de la Arte și lăsând iar camera într-un întuneric rece. Pisică, care se dăduse preventiv cu capul de perete, nu reușise, din nefericire, să împiedice ca lucrurile să ajungă foarte neplăcute în colțul lui.

În timp ce se întâmplau toate astea, Lenore și Antihristul erau afară. Și Lenore își usca părul în căldura soarelui uriaș și în adierea aerului uscat și LaVache își lua porția de mișcare mult dorită. Vorbeau în timp ce se plimbau, mai mult sau mai puțin. Le luă mult lui Lenore și lui LaVache, Lenore ajutându-l pe LaVache să ajungă la clădirea de la Arte, să orbiteze în jurul careului, printre rădăcinile copacilor și jucătorii de Frisbee și să ajungă la Memorial Hill, ca să privească spre sud pădurea și sanctuarul păsărilor dincolo de spațiul întins al terenului de sport, terenul însuși acoperit de jeturi de apă modelate de vânt, care țâșneau din aspersoarele industriale, stropii fini din jeturile aspersoarelor plutind peste terenul umed și descompunându-se în culori când soarele coborî și le atinse, și stropii fini migrară spre nord purtați de vânt și îi pistruiară delicat lui Lenore pleoapele și buzele în timp ce ea și Antihristul se așezau pe culmea unei coline, ea ajutându-l pe Antihrist să se așeze pe pământ și să-și întindă piciorul în față printre smocurile de iarbă. Priviră terenul și pădurea și munții din spatele lor, vineți și ușor străvezii în valul de fierbințeală îndepărtată.

Alături de Lenore și Antihrist, așezați pe colină, era o familie: un tată cu o haină cadrilată și mocasini de piele albă, o mamă

cu o fustă roșie de bumbac și cu părul tapat și cu vene albastre sparte pe gambe, o fetișcană roșcată, de vreo cinci ani, cu ochi mari și verzi și pantofi negri, lucioși, și șosete albe de mătase, cu o rochie albă, și, de asemenea, doi copii mai mari de gen nedeterminat care se luptau în iarbă, încercând să se doboare de pe colină. În timp ce tatăl și mama se căzneau cu un aparat de fotografiat să facă o poză peisajului, cu adevărat amețitor în lumina stranie a după-amiezii târzii, cu revărsarea de roșu fluid amestecat cu nuanțe de roșu în care din dreapta se revărsa umbra sălii de sport ca o cerneală, și în timp ce cei doi copii mai mari se luptau, micuța îl privi pe LaVache, care o observă și își desfăcu piciorul și se jucă cu el, un pic, ca s-o amuze pe fetiță, care căscă niște ochi imenși și trase de tivul rochiei roșii a mamei, dar fu ignorată.

Lenore îl privi pe LaVache cum se lasă pe spate și-și pune piciorul pe nas și și-l ține în echilibru, fără mâini. Micuța, care se apropiase, se trânti pe jos, cu picioarele întinse în față, uitându-se la Lenore și la Antihrist și la picior. Antihristul își luă piciorul de pe nas și își mișcă sprâncenele groase spre micuță, rânjind. Fetița se rostogoli și sări în picioare și o rupse la fugă spre tivul mamei, ascunzându-se după o gambă.

Lenore râse.

– Ești groaznic, spuse ea.

LaVache scoase niște iarbă dintre degetele piciorului.

– Da.

Lenore își simți părul minunat și ușor și moale, curat, uscat de vântul fierbinte al câmpiei. Cei doi copii țipară la unison și se rostogoliră de pe colină, devenind din ce în ce mai mici.

– Candy chiar te-a sedus ? își întrebă Lenore fratele.

Antihristul se scărpină pe șold.

– Nu, Lenore, nu m-a sedus. I-am mințit pe Fierbințel și pe Gâfâilă. Își privi piciorul. O parte importantă a vieții de aici e să înveți să minți. Îi spunem „denaturare strategică". Am fost multă vreme îndrăgostit de Candy. Ca să fiu sincer, sânii ei m-au

lansat în pubertate, când a venit cu tine la noi, în vacanța de primăvară, acum patru ani, cred. Vara trecută a fost deosebit de nasol, în ce privește pasiunea asta. Eu doar le-am prezentat fanteziile drept fapte, lui Fierbințel și lui Gâfâilă. Fierbințel are gura mare. Ultima mea teorie spune că Fierbințel nu e prea ocupat cu temele, o situație pe care cu siguranță o voi remedia.

— Oh, spuse Lenore. Simți iarba. Știi, ca să fiu sinceră, mă tem că mie nu prea-mi place nici de Gâfâilă. Gâfâilă mi se pare mult prea prietenos.

Antihristul nu spuse nimic.

— Care-i numele lui? spuse Lenore.

— Numele lui e Gâfâilă.

— Adică numele lui adevărat.

— Cui îi pasă. Mike cutare.

— Hmmm.

Antihristul privea jeturile care se roteau pe câmp și pădurea și lumina slabă a amurgului care se înroșea.

— Încă bei Tab cu găleata? spuse el, din senin.

Lenore îl privi. Conchise că era dus.

— Nu mai beau Tab, spuse ea. Acum beau, în principal, apă minerală. Tab are un gust de parcă ar fi fost făcut de un puști cu o trusă de chimist amator.

Antihristul râse și cântări piciorul. Baschetul lui era aliniat cu bascheții lui Lenore, în față, pe iarbă. Fetița trăgea cu ochiul la Antihrist de după picioarele mamei, care se prefăcea că o ignoră.

— Unde e prietenul tău, domnul Vigorous? El ce ar trebui să facă aici?

— Chiar nu știu. Cred că se plimbă. Cred că are un fel de întâlnire interioară. N-a mai fost pe aici de când a terminat.

— Înțeleg.

Cei doi copii se opriseră din rostogolit și acum începuseră să ia în piept colina. Tatăl și mama șuierau unul la altul pe deasupra exponometrului aparatului de fotografiat. În jurul picioarelor

femeii erau ochi verzi și mănunchiuri de păr roșcat. Antihristul își băgă o parte din picior în cămașă.

– Ți-e somn? întrebă Lenore. De la Quaalude, vreau să spun.

LaVache privi copacii.

– Gâfâilă ți-a zis că a fost o zi Quaalude? Ce gașcă palavragie, azi. A fost o Quaalude neînsemnată. Și nu, nu chiar, Quaalude nu-mi mai face somn, zău.

– Cum te face să te simți?

Antihristul se uită la gleznă.

– De parcă aș fi în altă parte.

Lenore se uită la fetiță.

– Altcineva, îi spuse LaVache gleznei. În plus, spuse privind în sus, bătrânul cortex e supraturat acum, pentru că trebuie să fiu pregătit să vorbesc despre *aufheben* cu Nervosu' Roy Keller, ceea ce o să fie un coșmar, pentru că Nervosu' Roy e mult prea nervos ca să mai asimileze ceva în afară de cea mai clar prezentată informație. O prezentare clară nu e o virtute hegeliană.

Lenore trase de un fir de iarbă. Ieși din pământ scârțâind încet.

– Stoney, cum se face că tu le faci temele tuturor?

– Unde crezi *tu* că e Lenore? își întrebă Antihristul piciorul.

– Cum se face că tu muncești pentru ceilalți, și nu pentru tine? spuse Lenore. Ești cel mai deștept om pe care l-am întâlnit vreodată. Ești mai deștept și decât John.

– Că tot veni vorba...

– Cum se face că faci asta? Te-ngropi aici tot timpul, nu?

Antihristul scoase o papiroasă din sertar.

– Am un picior de întreținut.

– Cum așa?

Antihristul o aprinse împotriva vântului cu o ușurință care dovedea exercițiu și își privi sora din spatele norului tău.

– E specialitatea mea, spuse el. Aici toată lumea are o specialitate. Trebuie să ai o specialitate a ta aici. Specialitatea mea e să fiu Antihristul, să fiu mai mult sau mai puțin un deșeu și să îmi întrețin piciorul. Un intelect risipit tragic. Ca să zic așa.

Lenore, nu poți să exiști fără o specialitate. Cu toate astea, domnul Vigorous.

— Ce dracu' vrei să spui?

LaVache privi pe deasupra capului lui Lenore, în soare.

— Să facem pauză o clipă, ca să mă lași să încerc s-o spun pe șleau. Își scărpină o sprânceană. Ai făcut atâta drum până aici, până la cel mai tangențial dintre Beadsmani, ca să mă informezi că nu știi unde sunt anumiți oameni și să mă întrebi dacă știu unde sunt acești oameni. Și ai făcut asta la cererea lui tata.

— Ce vrea tata să aflu e dacă ai auzit sau ai vreo idee unde anume sunt Lenore sau John. Este. În special Străbunica, pentru tata.

— Bineînțeles.

— Și tu spui că n-ai nicio idee.

— Corect.

— Știai despre chestia asta pe care Străbunica o punea la cale cu tata? întrebă Lenore. Chestia cu Căminul de bătrâni?

— Mai mult sau mai puțin. Mai mult decât mai mult sau mai puțin.

Fetița cu ochi verzi se apropia prudentă de Lenore și de LaVache, mișcându-se în interiorul umbrei târzii a mamei ei. Antihristul, încă prefăcându-se că o ignoră, o ispitea cu piciorul.

— Cum așa? spuse Lenore.

— Cum așa ce?

— Cum așa știi?

— Cred că mi-a zis Lenore, în maniera ei epigramatică.

— Zău, când?

— Demult. De fapt, am făcut niște matematică pentru ea și pentru domnul Kling.

— Yingst.

— Yingst. Niște regresii multiple. Crăciunul trecut. Mai mult domeniul lui John decât al meu, dar, pentru că dragul de John e, sau era, ocupat, ocupat să moară de foame, iar piciorul, chiar din

contră, nu era, a hăpăit bucuros suta de dolari fără să strâmbe din nas.

– Ai, din întâmplare, vreo idee cum de Lenore nu mi-a zis absolut nimic din toate astea?

– Nimic care să semene măcar de departe cu o idee, spuse LaVache.

Când Lenore ridică privirea din firul ei de iarbă, văzu că fetița stătea acum lângă Antihrist, cu picioarele ei moi și micuțe cu pantofi negri întinse în față. Antihristul o lăsă să atingă piciorul. Îi spuse lui Lenore:

– Trebuie să-ți mărturisesc că mă întreb, în partea întunecată a nopții, ce-oți vorbi tu cu Lenore tot timpul. Erai acolo constant, vara trecută.

– Păi, îi citeam și lui Concarnadine, o parte din timp.

– Mă bucur că e cineva în stare să o vadă.

– Cine a zis că eu suport să o văd?

– Încă îi place *Old Mother West Wind*[1]? Castorul Ollie și Șarpele Sergio și toate alea?

– N-am mai văzut-o de mult. Îi plăceau ultima dată când i-am citit. Cel puțin, scotea sunete pe care le-am luat drept sunete de plăcere.

– Ce drăguț, spuse LaVache. Mai bine te-ai duce pe la ea. Trebuie să fie foarte singură. Nu crezi?

Fetița se uita la profilul lucios și închis la culoare al Antihristului, observă Lenore. Fetița îl trase de mâneca bluzei.

– Tu ești diavolul? întrebă ea cu voce tare.

Părinții ei nu păreau să o audă.

– Nu chiar în momentul ăsta, îi spuse Antihristul fetiței, întorcând piciorul spre ea, pentru o clipă.

---

[1] Volumul de debut al lui Thornton Burgess, clasic american al literaturii pentru copii, în care apar majoritatea personajelor care îi vor popula operele de mai târziu (*n. red.*).

— Nu vreau să mai merg acolo, cel puțin până nu se întoarce Lenore, spuse Lenore încet, modelând o buclă de păr sub bărbie. Mă tem că o urăsc sincer pe Concarnadine. Nu știu dacă teoria ta e corectă, dar mă tem că o urăsc. Și domnul Bloemker, care e în permanență acolo, îmi dă fiori mai rău decât înainte, din motive despre care n-am chef să vorbesc acum. Și plus că, bine-înțeles, Lenore nu mai e acum acolo, de-o săptămână, și după ce s-a căznit din greu să se asigure că-mi pasă de ea, acum nici nu se deranjează să-mi spună unde e. Ar fi trebuit să știe că eu nu sunt tata. Și tu, dintre toți oamenii, ar trebui să știi că eu nu sunt tata.

Antihristul se jucă puțin cu cracul gol al pantalonilor scurți.

— Încep să cred că Lenore a murit, spuse Lenore. E groaznic să te gândești la asta și, totuși, să nu fii în stare să suferi. Ba mai mult, cred că a murit în cămin și că doamna Yingst i-a făcut ceva, când nu era prea ocupată să le dea animalelor nevinovate LSD sau hrană pe bază de extract de pineală.

— Știi, în opinia mea, dacă vrei să-ți spun opinia mea la prima vedere, și eu cred că Lenore e moartă, spuse Antihristul, ghidând mâinile fetiței astfel încât să facă piciorul să danseze, pentru a o amuza, ținând articulația piciorului ușor cu două degete. Până la urmă, are în jur de o sută de ani, nu? Cred că s-a dus undeva să moară. Undeva unde nimeni nu poate să o vadă lipsită de apărare nici măcar o clipă. Cred că e stilul ei. Fie asta, fie acum e undeva la Gerber's, pregătindu-se să-i tragă lui tata un șut în boașele corporației.

Fetița roșcată râdea tare în timp ce piciorul executa un pas de dans deosebit de abil. Bărbatul cu mocasini albi și femeia cu vene pe picioare se întoarseră de la priveliștea câmpului.

— Brenda, țipă mama. Fetița își ridică privirea de la picior, spre maică-sa. Treci aici în clipa asta! Mama își croi drum cu greu spre fetiță.

— Doar un curs scurt de anatomie, doamnă, spuse Antihristul.

— Am zis să treci *de-acolo*.

Fetița fu umflată pe sus de o încheietură. Piciorul zăcea în iarbă. Cei doi copii se luptau iar în vârful colinei. O umbră în sacou căzu peste Lenore și LaVache. Lenore își puse mâna streașină la ochi. Tatăl privea fix, aparatul lui sofisticat de fotografiat, se vedea, îi atârna la gât. Lenore se uită la pantofii lui. Aveau o rețea de mici crăpături negre în pielea albă.

Tatăl adulmecă prin aer, cu mâinile în șolduri.

– Fumezi cumva o țigară din aia ciudată[1] ?

LaVache ridică micul știulete al papiroasei și îl privi meditativ.

– Domnule, spuse el, asta e o țigară al dracului de serioasă.

– Ar trebui să-ți fie rușine că iei droguri în spații publice, lângă copii, care sunt impresionabili, spuse mama.

Lenore rezistă tentației de a atinge gamba fără ciorap. Se gândi că albastrul din venele unora dintre femeile mai în vârstă e de negăsit altundeva în natură. Un albastru-nicotină, aproape.

– Cred că îmi e atât de rușine, încât nu-mi mai vine să stau prin preajma oamenilor acum, spuse Antihristul încet, mijind ochii la cele două umbre.

Se auzi un „hmmm" și părinții se îndepărtară, strigând la cei doi copii care se luptau să termine imediat. Lenore auzi pantofiorii Brendei pe cimentul de la War Memorial, deasupra lor, o clipă mai târziu. Erau singuri pe vârful colinei. Antihristul își scărpina șoldul, văzu Lenore. Nu, nu și-l scărpina, încerca să ajungă la buzunar. Scoase ceva. Era o etichetă Stonecipheco. Piure de vită. O desfăcu și o întoarse și o netezi pe șold, apoi i-o dădu lui Lenore. Lenore observă că unghiile lui LaVache trebuiau tăiate.

Pe dosul alb, un pic scămoșat, al etichetei era un desen în cerneală cu un om care urca un deal, văzut dintr-o parte. Profilul bărbatului zâmbea. Dealul părea nisipos. Era același fel

---

[1] Joc de cuvinte bazat pe polisemia eng. *funny*, „ciudat", dar și „caraghios", amuzant" (*n. red.*).

de mâzgăleală ca acelea pe care Lenore le găsise în camera lui Lenore, la Căminul de bătrâni Shaker Heights.

— Hmmm, spuse ea.

Se uită la Antihrist. Scoase din compartimentul lateral, închis cu fermoar, al poșetei de vinilin desenul unui bărbier cu capul explodat. I-l dădu lui LaVache. LaVache râse.

— A, bărbierul, spuse el. Frate, o fi ea o cățea cu coada covrig, dar mie tot îmi place de Lenore. Sper să nu fie moartă, la urma urmei, sincer să fiu.

Lenore îl privi pe Antihrist.

— Ce incredibil de frumos din partea ta, având în vedere că ți-e rudă.

Își întinse piciorul prin iarbă și trase un șut piciorului.

— Oh, spuse LaVache.

Lenore își șterse de pe față câteva picături de apă de la aspersor.

— Când ai găsit asta? întrebă ea. Parcă ai zis că n-ai nicio idee despre Străbunica. Sau la tine „idee" înseamnă unghiile de la picior, sau ceva?

Antihristul smulse niște iarbă, se uită la sora lui.

— Nu, „idee" înseamnă „idee", dar asta, poate ai observat, nu e o idee, ci mai degrabă un fel de desen. Unul dintre infamele desene ale lui Lenore Beadsman, ieșit din școala ei infamă de artă simbolistă cu desene simplificate. Zâmbi și-și făcu ceva la păr. Îți amintești desenul cu John și cu tata de la Crăciunul ăla? Pe vremea când John îi spusese ceva domnișoarei Malig, ceva destul de amuzant, și tata a zis că dacă nu poți să spui ceva drăguț, atunci n-ar trebui să spui nimic, și John a subliniat că simplul fapt că tata i-a zis ceva ce prin nicio extensie a imaginației nu poate fi numit „drăguț" n-ar fi trebuit să fie spus, și, astfel, era interesant, o contradicție în sine. Și Lenore ne-a dat desenul cu John și cu tata, cu capul explodat al lui tata și coceanul de porumb pe post de supozitor? Un desen cu adevărat ucigător, așa mi s-a părut.

– Dar pe ăsta de când îl ai? întrebă Lenore, uitându-se la eticheta de piure de vită.

Se gândi că ar putea să facă un cactus în stropeala de cerneală care înconjura panta din desen.

– Mă aștepta în cutia poștală când am ajuns aici, spuse LaVache. Fără expeditor, aș adăuga, și, destul de interesant, nu cu scrisul distinct indescifrabil al lui Lenore. Asta a fost acum zece, unsprezece zile. Îl am de unsprezece zile, Lenore.

Antihristul horcăi brusc și scuipă ceva alb.

Lenore ignoră scuipatul și faptul că Antihristului îi atârna acum un pic capul.

– Știi ce e asta? întrebă ea.

– O, foarte bine, nu-i așa, prețiosule, îi susură Antihristul piciorului.

– Atunci poate că o să faci o faptă bună și o să-mi spui și mie, pentru că mi-e teamă că în privința ăsteia n-am nici cea mai vagă idee, spuse Lenore, chiorându-se la etichetă.

Antihristul supse din ochiul roșu al cadavrului papiroasei. Lenore văzu că ținea papiroasa fragilă cu unghiile lui foarte lungi, ca să nu se ardă. Îi rânji lui Lenore.

– Ce-ai face dacă mai întâi ți-aș cere să hrănești piciorul? întrebă el.

Lenore își privi mai întâi fratele, apoi piciorul. Spuse:

– Ți-aș propune un târg. Tu-mi spui ce știi, ceea ce clar are legătură cu binele unei rude pe care amândoi se presupune că o iubim, lucrul pe care am bătut tot drumul până aici ca să-l aflu; tu îmi spui și, în schimb, eu nu-ți arunc piciorul până jos, la baza colinei, lăsându-te în situația de a te duce să-l iei țopăind, ceea ce poate dura și poate fi periculos și, în mod cert, foarte stânjenitor.

– Oh, nu, nu fi așa, zâmbi Antihristul, reatașându-și și prinzându-și la loc piciorul cu nonșalanță, ceea ce-i luă un minut. După ce-l atașă, spuse:

– Desenul e un fel de referință la *Investigations*, așa cum sunt sigur că tu, specialista mai mare-n grad, îți amintești mai

bine decât mine, dacă te gândești vreo trei secunde. Se pare că-mi aduc aminte că referința e pagina 44, nota *b*, în traducerea lui Geach și Anscombe. Ni se prezintă o imagine a unui om care urcă o pantă, din profil, cu un picior în fața altuia ca simbol al progresului, în mișcare, mergând pe pantă, cu fața spre vârf, ochii direct spre vârf, toate asocierile standard ale urcușului. Et cetera et cetera. Deci, e o imagine a unui om care urcă un deal. Dar apoi amintește-ți că dr. Wittgenstein al Străbunicii Lenore spunea „stai nițel, dom'le, pentru că imaginea ar putea la fel de clar și de exact și de ușor să reprezinte un bărbat care alunecă pe pantă, cu un picior mai sus decât celălalt, înapoi" et cetera. Exact la fel.

— Căcat, spuse Lenore.

— Și apoi suntem invitați să tragem toate aceste concluzii căcăcioase despre cum presupunem automat, doar uitându-ne la imagine, că tipul urcă, și nu coboară. Urcăm, în loc să coborâm. O abureală maximă și, de fapt, care dezvăluie o adevărată inocență psihologică, în ce mă privește, ceea ce ar trebui să-ți amintești, având în vedere discuția aia pe care am avut-o cu toții în Volvo când erai la școală, când Străbunica a ajuns la concluzia că sunt diabolic și a zis că ar trebui să fiu „stârpit" și și-a declarat intenția de a înceta să-mi mai dea cadouri de Crăciun. În orice caz...

— Păi, și aici, pe de altă parte, avem antinomia asta, spuse Lenore uitându-se la desenul cu bărbierul.

— Corect, spuse Antihristul, aruncând punctul minuscul și negru rămas din papiroasă. Se opri o clipă, uitându-se în gol. Lenore îl privi. Brenda, îl auzi cum spune tare, ar trebui să te duci înapoi la părinții tăi, imediat. Încearcă să nu te lași impresionată, cel puțin cât ești pe-aici.

Lenore se întoarse și se uită. Fetița cu ochii verzi stătea în spatele lor, deasupra lor, pe marginea de ciment a Memorial, privindu-le capetele. Vântul îi umfla șosetele de mătase. Se uita fix la Antihrist.

– Uș, iubirea mea, spuse LaVache.

Fata se întoarse și plecă în fugă. Pantofii bocăneau pe ciment, din ce în ce mai încet.

Lenore își privi fratele. În mâini îi scârțâia și mai multă iarbă. Aspersoarele se opriră brusc la unison, susurul încetă, apa se supse în sine, în țevi, în câmp. Câmpurile arătau minunat. Străluceau ca focul în lumina roșie, adâncite și scânteind în negrul lucios al umbrelor sălii de sport.

– Și, deci, bănuiesc că ar trebui să te întreb ce crezi că ar trebui să însemne cele două împreună, spuse Lenore.

LaVache râse ca o focă. Capul îi atârna.

– Străbunica ar fi dezamăgită de preferata ei, spuse el. E evident... *înseamnă* ce vrei tu să însemne. Depinde la ce vrei să le folosești. Domnișoară Beadsman... se prefăcu că-i ține un microfon sub nas... cum ți-ar plăcea să funcționeze desenele? Cerem audienței să se abțină de la comentarii... Antihristul ticăi din limbă ca un ceas. Funcție, spuse el. Uncțiunea funcției. Funcție. De la latinescul *func*, care înseamnă „urât mirositor", de la folosirea intensă. S-a târât din decor. E fie moartă, fie funcționează la maximum. Că veni vorba de funcționarea la maximum, ai putea să mă ajuți o clipă să mă ridic, te rog.

Lenore își ajută fratele să se ridice. Șchiopătă până în spatele unui tufiș de la marginea colinei. Lenore auzi sunetul de pipi în tufișul uscat.

– Am o idee, se auzi vocea Antihristului de după tufiș. Hai să facem chestia naturală a Beadsmanilor. Hai să jucăm un *joc*. Hai să ne prefacem în joacă că Lenore n-a dat colțul, că doamna Yingst n-a făcut-o bucăți și nu i-a dat-o lui Vlad Țepeș, că Străbunicii chiar îi place să te știe potențial îngrijorată și că ar putea, de fapt, să încerce să folosească această îngrijorare într-o manieră infamă. Se întoarse, încet, ținându-și echilibrul pe pantă. Acum, având acest joc-scenariu, cum ne-am dori noi să funcționeze desenele astea, aici? Se așeză la loc, cu ajutorul lui Lenore, o privi. Desenul cu tipul care alunecă ar spune, în acest scenariu,

„hei, ho, ai grijă cum mergi". *Percepția* felului în care tu – noi – o percepem pe Lenore ca... „dispărută". Nu te uita la el; gândește-te la cum să te uiți la el. Poate că... înseamnă exact pe dos față de ce crezi tu că înseamnă, după felul în care... arată.

LaVache avea o problemă cu piciorul, pe spinarea colinei. Lenore îl ajută să se așeze mai bine. Ținea în mână etichetele de mâncare pentru bebeluși.

LaVache continuă:

— Vezi, poate că Lenore nu a dispărut deloc. Poate că tu ești cea care a dispărut, la urma urmelor. Poate... asta îmi place în mod deosebit... poate că tata a dispărut, aspirat rapid de vidul industrial. Poate că ne ia și pe noi cu el. Poate că Lenore e *găsită*. Poate că, în loc ca ea să alunece îndepărtându-se de tine, tu aluneci îndepărtându-te de ea. Sau urci îndepărtându-te de ea. Poate că nu e decât un joc de alunecări și urcări. Tobogane și scări, înviate din morți!

Antihristul avea probleme cu vorbirea, pentru că i se uscase gura de la papiroasă. O scoase pe ultima din taxa lui Clint Wood și și-o aprinse.

— Hmm, spuse Lenore.

— Doar că nu cred că e vorba despre tine, în jocul ăsta, nici gând, spuse Antihristul. Pentru că în jocul ăsta, așa cum îl jucăm, desenul cu bărbierul înseamnă nu te gândi la tine, în contextul jocului, sau o să-ți explodeze capul într-o piesă Art Deco. Gândește-te la ceilalți oameni, dacă vrei să joci. Ceea ce înseamnă că membrii familiei trebuie tratați explicit ca fiind Celălalt, ceea ce trebuie să spun că mi se pare apetisant de proaspăt.

— Ce dracu' vrei să spui? spuse Lenore.

Antihristul expiră.

— Să ne prefacem doar în joacă că suntem la sfârșitul anilor '70 și Lenore e în perioada ei albastră și se păstrează exclusiv pentru studiu și sare la gâtul oricui se apropie de ea, inclusiv la sărmanul străbunicu', care se pregătea să moară și care, în general, era penibil...

– Treci odată la subiect. Mă doare fundul.

– Și în orice caz, în acest joc-context, în care Lenore e încă al naibii de Sceptică, sau cel puțin pretinde vehement și e convinsă total că ea nu este decât actul propriei gândiri, à la francez, deși Lenore ar spune că nu este decât actul vorbirii și spunerii, dar asta e așa un caca-maca, încât mă doare limba, și, în orice caz, din fericire, inutil, și, astfel, noi vom spune că ea nu este decât actul gândirii ei; ăsta e singurul lucru de care poate fi sigură, că e doar gândirea ei.

– Vorbești serios, sau spui toate astea pentru că ești varză? întrebă Lenore.

– Te rog, ciocu' mic, spuse LaVache. Sunt serios când vine vorba de joc. Deci, Lenore nu este decât actul gândirii, altceva nu mai poate fi „presupus". Se lăsă pe spate și se uită la cerul care se înroșea, cu papiroasa odihnindu-se într-o inițială scrijelită în picior. Deci, ea e gândirea ei. Și, după cum știm, gândirea are nevoie de un obiect, de un lucru la care să te gândești. Și singurul lucru care poate fi gândit sunt lucrurile care nu sunt actul gândirii, care sunt Celălalt, nu? Nu te poți gândi la propriul act al gândirii, așa cum o lamă nu se poate tăia singură, corect? Doar dacă nu cumva ești tipul care îi scade semnificativ calitatea vieții Nervosului Roy Keller, dar refuz să mă gândesc la asta până când piciorul nu-mi va cere s-o fac. Deci, nu ne putem gândi pe noi înșine, dacă tot ce suntem e actul gândirii. Deci, suntem ca bărbierul. Bărbierul, dacă-mi amintesc bine, îi bărbierește doar pe cei care nu se bărbieresc singuri. Aici, Lenore gândește că gândim doar acele lucruri care nu se *gândesc* pe sine, care nu sunt actul gândirii noastre, care sunt Celălalt.

– Al naibii joc, mormăi Lenore.

– Dar apoi ne amintim că tot ceea ce suntem e actul gândirii noastre, în acest joc, pentru Lenore, spuse LaVache repede, acum, un pic amețit. Deci, dacă ne gândim la noi înșine în cadrul jocului, ne gândim la gândirea noastră. Și am hotărât că singurul lucru la care nu ne putem gândi e gândirea noastră, pentru că

obiectul trebuie să fie Celălalt. Nu putem gândi decât lucruri care nu pot gândi pe sine. Deci, dacă ne gândim pe noi înșine, vezi, de exemplu, dacă ne concepem ca gând, nu putem fi noi obiectul gândirii noastre. *Q.E.D.*

Lenore își drese glasul.

— Dar dacă nu putem să ne gândim pe noi înșine, continuă Antihristul să vorbească cu cerul, încercând să-și lingă buzele, asta înseamnă că noi, noi înșine, suntem lucruri care nu se pot gândi pe sine și, astfel, suntem obiectele potrivite pentru gândirea noastră; îndeplinim condiția jocului, noi suntem Celălalt. Deci, dacă putem să ne gândim pe noi înșine, nu putem; și dacă nu putem, putem. *BUM*, LaVache gesticulă larg. Așa pățesc bătrânele cranii.

— Ce joc tâmpit, spuse Lenore. Eu pot să mă gândesc la mine când vreau. Uite, privește.

Lenore se gândi la sine stând în casa Spaniarzilor, în Cleveland Heights, mâncând un bob de mazăre congelat.

— Ce obiecție tâmpită, mai ales din partea ta, spuse Antihristul spre cer. Pentru că te gândești cu adevărat la tine ? Te gândești la tine ca la *ce* ? Să-ți amintesc unele dintre conversațiile noastre mai interesante și extrem de tulburătoare pentru mine din ultimii doi ani ? Dacă nu te gândești la tine ca fiind reală, atunci trișezi, nu joci cinstit, sari peste tobogane, nu te gândești la tine însăți.

— Cine a zis că nu mă gândesc la mine ca fiind reală ? spuse Lenore, uitându-se peste Antihrist la tufișul în care făcuse pipi.

— Aș fi tentat să spun că tu zici asta, din atitudinea ta generală, doar dacă nu cumva tipul ăla cu mustața lui enormă și scaune mobile nu ți-a făcut ceva la cap, sau ceva, spuse Antihristul. Opinia mea clinică spune că tu, într-o reacție defensivă perfect naturală la circumstanțe, ai decis că nu ești reală — bineînțeles, cu ajutorul Străbunicii. LaVache o privi. De ce-i totul așa întrebi tu ?

— N-am întrebat nimic, poate nu ai observat.

– Pentru că tu ești cea pe care a căzut greul diabolic — pot să spun „diabolic" ? — al acestei familii. Diabolic în forma acestor ședințe de îndoctrinare pe care ți le aplică Lenore, care, trebuie să recunosc, întotdeauna mi s-au părut penibile până la extrem. Diabolic în forma lui tata, care, după ce i-a futut viața mamei noastre, dintotdeauna, încearcă să-ți fută și ție viața, prin toate mijloacele, care fac pariu că nici nu-ți trec prin minte și nici nu vrei să le știi. Gândește-te acum la circumstanțele nașterii mele. La felul în care tata a încercat să-mi fută mie viața, tuturor. Așa cum a fost futută și a lui, de nebuni cu pălării și haine demodate. Antihristul râse. Ăsta e un poem. Oricum, tu duci greul. John a întins-o la vreme în Chicago, cu rigla lui de calcul și o grămadă de bagaj masochist, acum nu le mai e de niciun folos nici lui tata, nici lui Lenore; eu am avut un picior și o chestie pe care să aterizez; Clarice era clar nepotrivită ca fire — nu trebuie să discutăm toate astea. Așa că tu ești. Tu ești familia, Lenore. Iar în cazul lui tata, ia substituie „Companie" în locul evident din propoziția de mai sus.

Lenore duse mâna și scoase un băț pe care stătuse până atunci.

– Dar Lenore ți-a futut viața chiar mai mult de-atât, scumpa mea, spuse Antihristul, ridicându-se iar în șezut cu papiroasă cu tot și uitându-se la Lenore. Lenore te-a făcut să crezi — oprește-mă dacă greșesc —, Lenore te-a făcut să crezi, cu complicitatea ta, circumstanțial vorbind, că nu ești cu adevărat reală, sau că ești reală în măsura în care ți se spune că ești, astfel că ești reală dacă ești controlată, și, astfel, nu deții controlul, astfel că ești mai mult un personaj decât o persoană, serios — bineînțeles, Lenore ar spune că ambele sunt același lucru, acum, nu-i așa ?

– Aș vrea să plouă, spuse Lenore.

– Tocmai ai făcut duș, râse LaVache. Ești praf cu nervii, surioară. Nu mai fi așa nervoasă. Uite. Ia la tata din țigară.

Antihristul ținu papiroasa, pe care Lenore o văzu cum arde mai mult pe-o parte decât pe cealaltă.

— Nu vreau, spuse Lenore. Privi soarele care acum se întea precum Kilroy deasupra acoperișului sălii de sport. Ce-ar fi să lăsăm baltă discuția asta, Stoney, OK ? Pentru că, dacă te-aș ruga poate să mă ajuți în ceea ce privește această presupusă problemă diabolică gen realitate ca opus al spunerii, tu nu ai face, evident, decât să-mi *spui* ceva, astfel că toată treaba s-ar...

— Nu-mi spune „Stoney", spuse LaVache. Spune-mi „LaVache" sau „Antihrist", dar nu-mi mai spune „Stoney".

— Nu te deranjează „Antihrist", care cred că e cea mai deranjantă poreclă pe care am auzit-o vreodată, dar te deranjează „Stoney" ?

— „Stoney" e numele *tuturor*, spuse Antihristul. Scuipă iar ceva alb. Toată lumea cu organe genitale masculine din familia asta e „Stoney". „Stoney" îmi amintește că sunt probabil doar o parte dintr-o mașinărie din care aș vrea să nu fac parte. „Stoney" îmi amintește de niște așteptări foarte enervante. „Stoney" îmi amintește de tata. Ca „Stoney", sunt mai mult sau mai puțin dedus...

— Ce ?

— ...dar ca Antihrist *sunt*, spuse Antihristul, fluturând papiroasa spre degradeul roșu spre negru al orizontului. Ca Antihrist am ceva, și e extraordinar de clar unde se termină unul și unde începe celălalt, și nimeni nu se așteaptă să fiu altceva decât ceea ce sunt, adică un deșeu, un sclav care muncește la nesfârșit ca să-și întrețină piciorul. Tocmai te-am ajutat, într-un fel, aici, cred, dacă ți-ai dat silința să observi.

Antihristul umezi cu degetul partea papiroasei care ardea mai repede, ca să o facă să ardă mai încet.

Lenore nu-și privea fratele, ci umbrele sălii, care traversau vizibil câmpul. O umbră dintr-o altă parte a sălii începu să se adune la marginea colinei, în dreapta lor.

— Îl urăști pe tata ? întrebă Lenore. Crezi că eu îl urăsc pe tata ?

— Păi, acu', văzând cum te... Antihristul se prefăcu că-i trage lui Lenore un pumn în umăr, în joacă... nu pot să vorbesc

în numele tău, ci doar în numele meu, indiferent de ce aș putea spune *despre* tine. *Verstehen* ?

– Ești o pacoste.

– Nu-l urăsc pe tata, spuse Antihristul. Tata mă obosește milenar. Mi se pare epuizant. Mă doare ciotul oribil când e tata prin preajmă.

Lenore își strânse un genunchi la piept.

– Cea care-l urăște pe tata e mama, continuă LaVache, sau, adică, l-ar urî dacă ar fi mama. Persoana pe care am văzut-o luna trecută nu semăna în niciun fel cu mama. John Lennon, da. O mamă, nu.

– Ți-e dor de mama.

– Mi-e dor de o mamă. Mama a fost în acel loc practic toată viața mea. În mod sigur la început. Toată viața mea până la un punct se reduce la întrebarea ce caută ea acolo, nu ? Deși îmi amintesc de un an când aveam nouă ani. Și apoi tata și domnișoara Malig au trimis-o imediat înapoi.

– Păi, încerca să se suie iar. Nu poți să stai cu cineva care încearcă să se suie tot timpul pe casa ta. LaVache nu spuse nimic. Dar e păcat că n-ai ajuns s-o cunoști mai bine. Mi s-a părut un om bun. Chiar bun.

Lenore își mișcă puțin capul ca să facă câmpurile să scânteieze, în semiîntuneric.

– Simt o afinitate, probabil, spuse LaVache. Nu, simt sigur. Capul mamei și piciorul meu au fost extirpate în același accident când dansam, în definitiv. Cel puțin, eu am rămas cu ceva. Mama n-a rămas cu nimic. Luă eticheta cu tipul care aluneca de unde se afla pe piciorul lui Lenore, lângă tivul mătăsos al rochiei albe. Partea interesantă e că tipul ăsta arată de parcă ar urca bară ar aluneca pe un fel de dună de nisip. Vezi cum i se scufundă piciorul ? Și vezi cactușii ăștia ? Simt că e ceva legat de Deșert, Lenore. Hrană pentru gândire, în opinia mea — jocul de cuvinte e neintenționat.

— Dar, dacă piciorul se scufundă în nisip, atunci știm cu siguranță că urcă, și nu coboară, spuse Lenore, luând desenul. Pentru că, dacă ar aluneca, ar trebui să se vadă urmele alunecării de sus, din vârf.

LaVache se uită la etichetă și își pipăi cu degetul bărbia roșie.

— Dar, dacă ar urca, ar trebui să fie urme de pași pornind de jos, în nisip, și nu sunt.

— Hmmm.

— Se pare că Străbunica a zbârcit-o, doar dacă nu cumva tipul a fost lăsat dintr-un elicopter în exact această poziție; e o posibilitate. Dr. W. n-a înțeles niciodată. Cred că pe vremea lui nu erau elicoptere. Tehnologia afectează interpretarea, până la urmă, nu?

— Hmmm.

Antihristul îi dădu lui Lenore desenul înapoi.

— Vlad Țepeș chiar vorbește acum?

— Ar trebui să-l auzi. Și a început să spună chestii din ce în ce mai nasoale în ultima săptămână, deși n-am fost pe-acasă câteva zile.

Lenore văzu că tipul din desen zâmbea larg, din profil, și avea ceea ce părea să fie o umbră, doar dacă nu cumva era nisip.

— Ce spune?

— Din păcate, în mare parte chestii obscene, pentru că stă mai mult cu Candy.

Antihristul gemu.

— Tremur tot. Piciorul mi se poate desface spontan.

— Dar l-am învățat chestii din Biblie, ca să nu mă dea afară doamna Tissaw dacă îl aude, spuse Lenore. Deja a început să clatine din cap pentru că Vlad are tendința să-i ciugulească peretele.

— Abia aștept să-l aud.

— Mă doare fundul, spuse Lenore. Cred că aș vrea să mă întorc. Rick ar putea fi în camera ta, întrebându-se pe unde suntem. Ai vrea să vii la masă cu noi? Prevăd că Rick o să vrea să mergem la Aqua Vitae.

– Lasă-mă o clipă să-mi adun resursele pentru drumul înapoi, spuse LaVache. Își masă piciorul cu o mână. Dacă reușesc să vâr o țepușă în inima problemei Hegel a Nervosului Roy fără să vă fac să așteptați prea mult, vin cu plăcere.

– Auzi, apropo, nu te deranjează dacă îi spun lui tata că ai telefon? spuse Lenore. Tata e nebun după tine.

– Tot felul de adevăruri în afirmația asta.

– Spune că și-a agățat de tine toate speranțele.

– Cârligele înțeapă, am descoperit eu, spuse LaVache.

– Măcar ar trebui să-i spui că tu numești telefonul „ganglion limfatic".

– Păi, drace, atunci aș putea foarte bine să-i spun „telefon", spuse Antihristul posac.

Se uitară amândoi la terenurile de sport și la pădurea din spatele lor. Săgeți de umbră se mișcau peste deschiderea de iarbă. Găurile din umbră sclipeau sub picăturile de apă ale aspersoarelor. Două siluete micuțe răsăriră la marginea copacilor din sanctuarul păsăresc, departe, și începură să înainteze pe câmpul ud spre colină. Una dintre siluete, mai scundă, purta o beretă mare.

– Hei, spuse Lenore încet.

Văzu cum cele două siluete se opresc. Cea mai înaltă, al cărei păr părea roșu în felia roșie de soare dintre umbrele sălii de sport, se aplecă și atinse iarba cu mâna. Cele două siluete își scoaseră pantofii și șosetele — cea mai înaltă doar pantofii, pentru că nu purta șosete — și continuară să meargă. Ajunseră la baza colinei.

– Ei bine, uite-l pe Rick, acolo, îi spuse Lenore Antihristului, arătând spre bărbatul cu beretă.

Îi făcu cu mâna. Rick ridică privirea un pic, apoi mâna la șapcă, confuz, în cele din urmă zâmbi larg și făcu și el semn cu mâna. Îi spuse ceva celuilalt bărbat, arătând spre Lenore.

– Cine e tipul ăla? întrebă LaVache.

Își aruncă chiștocul papiroasei și se luptă cu piciorul.

– Nu cred că știu, spuse Lenore.

Îl privi pe bărbatul mai înalt, care urca pieptiș, ținându-și pantofii într-o singură mână, cu cealaltă ajutându-l pe Rick Vigorous, care avea probleme, aluneca înapoi pe tălpile goale, pe iarba udă de la baza colinei. Bărbatul mai înalt rânjea uitându-se la el cum se căznește și unele dintre ultimele sclipiri ale apusului înflăcărat de deasupra sălii de sport îi atinseră dinții, care străluciră roșii.

— Arăt bine? îl întrebă Lenore pe LaVache.

— Trăsnet, spuse LaVache. Te rog, ajută-mă să mă ridic.

Lenore își ajută fratele. Cei doi bărbați ajunseră aproape de vârful colinei, unde iarba se uscase și se făcuse maro. Rick nu mai avea nevoie de ajutor. Se auzeau voci, înainte și înapoi. Antihristul avea probleme cu echilibrul. Ultima fărâmă de soare fu absorbită în spatele sălii de sport, la vest. O umbră rece umplu terenul, apoi urcă dealul până sus, la Memorial. Umbra acoperi cele patru siluete, când se întâlniră, și dispărură.

PARTEA A DOUA

12

1990

a

– Probabil că o să mai încerc un sendviș fără coajă și fără Hellman's, și faceți tot posibilul să nu mai fie șunca așa sărată.

– ...

– Și un Canadian Club și apă distilată.

– Desigur. Și Lenore? Lenore a adormit?

– Pfu, pfu pfu.

– Așa pare.

– Domnule, dar dumneavoastră? Ați dori ceva?

– Doamnă, în timp ce-mi rezerv un minut să vă răspund cum se cuvine, puteți să-mi mai aduceți o bere. N-am nevoie de pahar.

– Perfect.

– Vă mulțumesc, domnișoară.

– ...

– Cine dracu' e aia?

– Cred că o cheamă Jennifer. E stewardesa Stonecipheco.

– Să mă trăsnească dacă nu e cea mai al dracului de frumoasă stewardesă pe care am văzut-o vreodată. M-a întrebat dacă aș dori ceva.

— Hmmm. Lenore mi-a dat de înțeles că Jennifer e măritată cu pilotul Stonecipheco, în ale cărui mâini se întâmplă să fie viețile noastre acum.

— Aha.

— Vrei niște gumă?

— Nu, dacă îmi vine berea. R.V., dar mesteci, nu glumă!

— Am probleme cu urechile în avion. În mod normal, urăsc guma.

— Aha.

— Ca să nu mai zic de avioane.

— Iuhu, Lenore. Ești trează?

— Pfu.

— Îi invidiez enorm pe oamenii care pot să doarmă în avion, Andrew.

— Ea doarme frumos, nu-ncape îndoială. Nevesti-mii, când doarme, îi atârnă gura deschisă. Uneori îi iese un pic de salivă din gură și cade pe pernă. Urăsc chestia asta.

— Lenore doarme adorabil.

— Ascultă, R.V., Lenore își amintește de mine, sau nu? Cum am zis, sunt sigur că ea era în seara în care am cunoscut-o pe nevastă-mea. Eram un pic cam varză, dar orișicât.

— Nu mi-a zis nimic. Aseară n-a apărut contextul ca să discutăm despre asta. A adormit aproape imediat.

— Paturile alea de la Howard Johnson sunt confortabile. Howard Johnson e tare de tot. Am apreciat camera și cina și aparatul de ras. Flange aproape că m-a curățat. Nu pot să cred că am fost atât de prost să nu iau mai mulți bani la mine.

— Nicio problemă. Suportă Stonecipheco. Consideră-l un avans.

— Doar că treaba e că, m-am mai gândit... hei, mulțumesc, arată super. Și berea. Ha-ha.

— ...

— Mulțumesc, domnișoară. Cred că asta e tot, pentru moment.

– Sunați, dacă doriți ceva.

– Mulțumim.

– Sunați, spuse ea. E o aţâţătoare, nu? Doamne, deși, ia uite acolo. Un popou' a-ntâia, sub fusta aia.

– Iar coajă. Se pare că fata e incapabilă să taie coaja.

– Ce?

– Nimic. Te rog, continuă ce spuneai.

– Păi, mă gândeam la noaptea în care cred că am întâlnit-o pe Lenore, noaptea în care am întâlnit-o pe Melinda-Sue, faza a fost că eu și cu tipul ăsta, care până la urmă s-a dovedit un fraier autentic, ne-am dus la Mount Holyoke și am cam dat buzna în camera fetelor ăstora, pentru o chestie legată de frăție. Nu prea-mi mai amintesc ce.

– ...

– Și-mi amintesc că Lenore s-a supărat. Era foarte mică și nu cred că știa toată povestea. Îmi amintesc că a aruncat cu un pantof în tipul cu care venisem.

– Cu un pantof?

– Da. Și i-a spus Melindei-Sue că are picioare urâte.

– Pantofi și picioare, din nou.

– Da. Așa că nu știu ce să fac. Nu știu cum să mă port, dacă ar trebui să mă prefac că n-o cunosc, sau cum. Nu știu dacă nu cumva mai e supărată după toți anii ăștia.

– Am descoperit că supărarea îndelungată, reală, e ceva rar la Lenore. În schimb, stânjeneala nu e. Aș fi gata să pariez că Lenore e doar stânjenită. Când e stânjenită de ceva, are tendința să se prefacă că nu există chestia respectivă.

– Crezi că de-asta se poartă de parcă nu-și amintește de mine, din seara aia, sau de Melinda-Sue?

– E foarte posibil.

– Spui că lucrează la Frequent and Vigorous? Deci, o să lucrez cu ea?

— Nu direct. La fel ca înainte de-a pleca, ea va răspunde la telefoane, la centrala Frequent and Vigorous, jos, în hol. Dar în excursia asta mi-am găsit inspirația, cred.

— Inspirația?

— Da. Cred că am ajuns să-mi dau seama că centrala nu e un loc de muncă cu normă întreagă pentru o femeie cu capacitățile lui Lenore. Se tocește, sunt aproape sigur.

— Se tocește?

— Da. Am ajuns să-mi dau seama cum se leagă toate. Contextul e bun. Lenore se tocește. Îi plac poveștile. Până într-atât, încât ajunge să se înțeleagă pe sine, e ca și cum ar avea o sensibilitate literară. Și eu și cu tine, eu, în cazul ăsta, fiind cel mai important, vom fi ocupați cu proiectul Stonecipheco. Ideea e că plănuiesc să o aduc pe Lenore în echipa mea personală, cu jumătate de normă, ca referent.

— Referent?

— Da, al textelor trimise pentru o revistă literară serioasă, la care sunt editor, *Frequent Review*. Poate să jumulească textele penibile sau nepotrivite și să mă ajute să economisesc timp prețios, pe care noi doi îl putem folosi pentru proiectul Corfu.

— Ce ideea dracului, R.V.

— Mă gândesc mai mult la mine.

— Într-adevăr.

— Bineînțeles, trebuie să mă asigur că sensibilitățile ei sunt pe aceeași lungime de undă ca revista...

— Deci, voi lucra cu ea, dar nu chiar cu ea.

— În ceea ce te privește, așa e.

— Ceea ce merge, pentru că se presupune că nu trebuie să-i spun la ce lucrez.

— Da, din nefericire.

— Și, dacă întreabă, trebuie să-i spun că... lasă-mă să mă gândesc... ar trebui să-i spun că traduc chestia asta, „Norslan

Erbicidul din Lumea a Treia căruia îi plac oamenii", în greaca modernă.

– Corect.

– Doar că încă n-am înțeles de ce trebuie să-i spun exact căcatul ăsta dacă mă întreabă. Dacă e doar o angajată, ce contează? Și ce treabă are ea că noi încercăm să vindem mâncare iradiată pentru bebeluși în Corfu?

– Din păcate, asta nu mi-e foarte clar, Andrew, și lasă-mă să-ți spun că nu sunt deloc liniștit din cauza întregii situații.

– ...

– Bineînțeles, ești conștient că Stonecipheco e controlat de familia Beadsman, aproape total, și acum o să te informez că Stonecipher Beadsman a stipulat în contractul nostru că Lenore nu trebuie să știe care e implicarea Frequent and Vigorous în acest proiect până când nu dorește el s-o afle.

– Și nu ți se pare un pic neobișnuit?

– Speculații superficiale asupra motivelor domnului Beadsman ar putea sugera că nu vrea să îi creeze lui Lenore neplăceri inutile. Ajunge să spun că întreaga campanie de marketing din Corfu e legată de niște tulburări familiale care o îngrijorează foarte tare pe Lenore, acum. Care tulburări sunt motivul principal pentru care eu și cu ea am venit la Amherst, pentru ca Lenore să poată vorbi cu fratele ei...

– Puștiul cu care am luat cina la Aqua Vitae.

– Da. Stonecipher LaVache Beadsman.

– Mi s-a părut destul de dat dracului. 'nențeles, trebuie să recunosc că eram cam obosit. Am băut la greu în Flange, apoi m-ai târât juma' de hectar prin mulțime, în pădure. Căcatul ăla pe care l-am băut mi s-a urcat la cap, și acolo a rămas. Omul era crunt, totuși, mi-am dat eu seama.

– A trecut prin multe.

– Un scarabeu satanic.

– Scarabeu?

— Gagiul ăla mic semăna cu diavolul. Și ce era cu toată discuția aia despre piciorul lui de parcă ar fi fost altă persoană? Vorbea cu nenorocitul lui de picior. Ce-a fost aia?

— Fratele lui Lenore nu are decât un picior. Unul dintre picioarele lui LaVache e artificial.

— Ei, pe dracu'!

— Ba exact așa. Nu ți-ai dat seama?

— Șchiopăta un pic și s-a așezat ciudat, dar nu.

— Purta pantaloni lungi la cină. Dar purta pantaloni scurți când l-am întâlnit prima dată, pe deal. Atunci nu i-ai văzut piciorul?

— R.V., colină aia era mai neagră decât un cur de panteră când am ajuns noi în vârf. Soarele tocmai se dusese dracului la vale. Era mai întuneric ca în cur. Și mai eram și luat. N-aș fi fost în stare să o văd nici pe Lenore, dacă nu avea rochia aia albă. Și, în plus, a trebuit să fug până jos să-mi duc mașina acasă la Antrenor, așa că n-am apucat să-l văd pe fraier în pantaloni scurți. Acum îmi pare rău, normal.

— N-are de ce să-ți pară rău. Te informam asupra unui fapt.

— Iisuse. Și ce s-a întâmplat cu piciorul lui? Cum de i l-au tăiat?

— Nu i l-a tăiat nimeni. LaVache s-a născut cu un picior în minus.

— Ce căcat spui! Cum, ca un defect din naștere, sau ceva?

— Nu chiar.

— Atunci cum?

— Doamne, suntem deasupra lacului Erie. Asta e partea excursiei care-mi place cel mai puțin, de departe. Mă dor și urechile ca dracu'.

— Nasol. Ăsta e lacul Erie, ă?

— Din păcate.

— Apa are o culoare ciudată.

– Sunt sigur că, oricare ar fi procentul de apă din lac, apa are o culoare perfectă. Procentul e, din nefericire, foarte mic.

– Cum de nu sunt valuri? Cum de nu se mișcă apa?

– Nu vrei să știi.

– Păi, și atunci care-i treaba cu piciorul pușt iului? Picioarele nu dispar fără motiv.

– E foarte adevărat.

– ...

– Lenore doarme încă, nu?

– Pfu.

– Da.

– Lui Lenore nu-i place să se aducă vorba despre asta.

– Dar povestea cu piciorul nu are legătură cu ea, nu?

– Povestea e că, după ce s-au născut primii trei copii Beadsman, se pare că sănătatea doamnei Beadsman s-a cam șubrezit. Nimic fizic important — doar o anemie ușoară, sau ceva de genul ăsta. Domnul Stonecipher Beadsman al III-lea, tatăl lui Lenore, totuși, printr-un raționament complet ambiguu, a ajuns la concluzia că doamna Beadsman nu mai e în stare să aibă grijă adecvat de copii, așa că la un moment dat a angajat o guvernantă, pe domnișoara Malig, o femeie uluitor de frumoasă — acum a ajuns o cotoroanță, cu niște picioare ca niște putini, dar pe vremea aia se pare că era o femeie uluitor de frumoasă —, angajarea în sine reprezentând o lovitură corporatistă, pentru că domnișoara Malig, cu doar un an înainte, fusese numită Miss Gerber la concursul de frumusețe Gerber Quality Brands și domnul Robert Gerber, vechiul prieten din colegiu al domnului Beadsman — apropo, Amherst, '61 — și dușman corporatist pe viață, era îndrăgostit lulea de ea, ba chiar au fost zvonuri că avea să divorțeze de soția lui, Paquita, o braziliancă trăsnet, ca să-și dedice tot timpul vânării lui Nancy Malig, dar domnul Beadsman, cumva, prin manevre rămase neclare până azi, i-a șutit-o și

a instalat-o la el acasă, cu un salariu exorbitant, din câte se pare ca să aibă grijă de Clarice și John și Lenore.

— Și ce legătura are asta cu picioarele?

— Povestea e că, angajând-o pe Nancy Malig — cu care, apropo, domnul Beadsman aproape sigur a început o relație deloc moderată pe bază de sex, care se poate să continue foarte bine până în ziua de azi — și îndepărtând-o, cel puțin parțial, prin această angajare, de copiii ei pe doamna Beadsman, care era melancolică din fire, a întristat-o profund pe doamna Beadsman. Și tristețea profundă a avut consecințe non-benefice asupra sănătății ei, acum implicând și sănătatea mintală, și cea fizică. Și, astfel, domnul Beadsman, aflat fără îndoială sub vraja erotică a domnișoarei Malig și, în orice caz, cu o predispoziție naturală de a se purta cu adevărat foarte ciudat cu copiii lui și obsedat de viitorul familiei și al Stonecipheco Inc., deși în acel moment nu era decât vicepreședinte, de vreme ce tatăl lui încă nu murise în accidentul Jell-O, și dispus, în orice caz, să le dea celor trei copii tot felul de teste standardizate, academice și psihologice, ca să înceapă procesul determinării perechii de umeri care va purta pelerina puterii corporatiste, a ajuns la convingerea că prezența doamnei Beadsman era dăunătoare pentru copii și, astfel, pentru familie și, astfel, pentru companie și a început să ia măsuri ca să țină copiii departe de ea, care măsuri constau în *a*, extinderea și combinarea camerelor celor trei copii într-o imensă și inexpugnabilă combinație de cameră de îngrijire a copiilor și cameră de joacă și dormitor și salon pentru servit masa et cetera, cu o ușă de fier grea și zăvorâtă, cu dependințele ei și un coridor pentru servitori spre bucătărie și așa mai departe, o manevră care intenționa să izoleze copiii și pe domnișoara Malig într-o aripă a casei Beadsman din Shaker Heights, aripa estică, o extensie ca un turn al casei, cu un minunat spalier alb învelit într-o iederă verde-închis care curgea pe peretele exterior până la ferestre, o aripă pe care, evident, am văzut-o eu însumi,

având în vedere această descriere. Astfel, copiii, sub supravegherea răuvoitoare a domnișoarei Malig, erau izolați de restul casei, prin care acum extrem de deranjata doamnă Beadsman bântuia, într-o fâlfâitoare rochie albă de bumbac, deseori în compania doamnei Lenore Beadsman, bunica domnului Beadsman, care de obicei, ca regulă, stătea în biroul ei, cufundată în tomuri absurde la care fusese expusă în perioada studenției, ceea ce încă era, de fapt, o studentă, adică doamna Lenore Beadsman a rămas în biroul ei până când clasica situație a mamei separate de copii a început să se impună, și bătrâna Lenore a început să simtă diabolicul din legătura Stonecipher-Malig și, astfel, bântuia prin casă împreună cu doamna Beadsman, Patrice, tot într-o fâlfâitoare rochie albă de bumbac, încercând să o ajute pe Patrice să ajungă să-și vadă copiii.

— ...

– Adică au bântuit până când domnul Beadsman a făcut pasul *b*, care a constat în solicitarea ca Patrice Beadsman să devină o jucătoare internațională de bridge — ea fiind o jucătoare de bridge destul de spectaculoasă în colegiu —, astfel încât să o scoată din casă și să o îndepărteze de copii și de el și de domnișoara Malig. Și, astfel, a aranjat să se construiască un bungalow special în spatele casei, pentru ca Patrice să stea și să locuiască acolo și să se antreneze la bridge clipă de clipă, și a înscris-o la tot felul de turnee mondiale de bridge și a angajat un antrenor și un partener pentru ea, pe Blanchard Foamwhistle, jucător de bridge de talie mondială și, destul de interesant, tatăl tipului care acum e secretarul general al companiei Stonecipheco. Iar lui Foamwhistle i s-a plătit un salariu exorbitant, și el și Patrice erau captivi cu zilele în bungalow-ul de bridge, din câte se pare lucrând la o strategie de bridge și o teorie a bridge-ului, și curând Patrice a rămas, în chip misterios, din nou însărcinată, iar mie nu mi-e limpede dacă a rămas însărcinată cu Foamwhistle sau cu domnul Beadsman, deși domnul Beadsman nu a dat semne că

ar fi bănuit că există vreo abatere de ordin sexual, și, în orice caz, și-a anunțat intenția de a boteza copilul — care copil avea să fie, fără îndoială, băiat — „Stonecipher" și i-a dat indicații domnișoarei Malig să monteze un pătuț în inexpugnabila fortăreață din aripa estică.

— Ți-ai notat toate căcaturile astea, nu?

— Vrei sau nu să-ți răspund la întrebare?

— Bănuiesc că da.

— Păi, asta încerc să fac.

— ...

— Așa că la vremea sarcinii doamnei Beadsman, cu consecințele ei hormonale și chimice generale, plus nefericirea și necazurile inițiale, plus izolarea continuă a copiilor, care sunt, conform rutinei, zoriți direct în aripa estică după școală, în timp ce Foamwhistle, la indicațiile însoțite de o plată generoasă ale domnului Beadsman, o ține pe Patrice închisă cât de bine poate în bungalow-ul de bridge, plus evidentul plan de izolare și a nou-născutului, când avea să se nască, toate combinate o fac pe doamna Beadsman, se înțelege, și mai profund nefericită și disperată și dezorientată și, emoțional, nu tocmai stabilă. Și asta are consecințe dezastruoase asupra contractului ei de bridge, un joc despre care s-ar putea să știi că cere o minte limpede și concentrată și nervi de oțel și liniște emoțională, iar Patrice și Foamwhistle pierd din prima rundă toate turneele mondiale la care se înscriu, chiar dacă Foamwhistle e cunoscut ca unul dintre cei mai buni jucători de bridge cu contract, ceea ce îți oferă o perspectivă adevărată asupra dispoziției jalnice pentru bridge a lui Patrice, și curând nici nu se mai califică legitim la turneele mondiale, pentru că sunt nimiciți tot timpul, dar Stonecipher Beadsman mituiește regulat și îi silește pe diverși oficiali ai turneelor să-i admită pe Patrice și pe Foamwhistle în turnee, ceea ce deja șubrezitei Patrice i se pare îngrozitor de stânjenitor, și, astfel, devine și mai labilă, și așa mai departe.

— ...

— Și treaba merge în continuare la fel până în luna a opta sau a noua de sarcină a lui Patrice, și, în cele din urmă, ea și Foamwhistle sunt pur și simplu demolați, în runda preliminară a unui turneu mondial marginal din Dayton, de doi jucători de bridge cu contract de opt ani, care poartă șepci la fel, cu elice în creștet, și care le refuză lui Patrice și lui Foamwhistle chiar și câștigarea unei singure mâini, ceea ce reprezintă o adevărată palmă peste ochi, în bridge, și Patrice vine acasă, cu burta enormă și complet demolată și profund umilită, și imediat cum ajunge acasă dă fuga în aripa estică, pe scările turnului, și bate la ușa de fier inexpugnabilă de la salonul copiilor, rugând să fie lăsată să intre, și se pare că micuța Lenore bătea de partea cealaltă, dar Stonecipher apare la ușă și spune că, evident, Patrice nu e în stare să aibă asupra copiilor decât un efect negativ, copii care în acest moment trec printr-o rafală de teste psihologice standardizate, complexe, administrate de domnișoara Malig ca să-i ajute să vadă care e cel mai potrivit să-și asume conducerea Stonecipheco într-o bună zi, și testele se află în etapa finală, cea mai importantă, spune Stonecipher, așa că îi cere lui Patrice să se întoarcă în bungalow-ul de bridge împreună cu Foamwhistle, să se antreneze, iar lui Foamwhistle îi cere să o țină închisă cum poate el mai bine, și, astfel, ea e instalată iar în bungalow, doar cu o masă de joc și câteva pachete de cărți și, bineînțeles, Foamwhistle.

Și, spre consternarea și mila enormă a lui Foamwhistle, Patrice începe să se dea cu capul de marginea mesei, plângând că dacă nu-și vede copiii o să moară, și e complet isterică, într-un fel foarte urât, și aproape că-i rupe inima lui Foamwhistle — că există un fel de legătură afectivă ambiguă între Patrice și Foamwhistle e greu de pus la îndoială —, și i se rupe inima și se hotărăște să facă tot ce poate ca să o ajute pe Patrice să-și vadă copiii, măcar o clipă, și o întreabă ce poate să facă pentru a o ajuta.

Și Patrice se uită la el cu o recunoștință și o încredere de căprioară și îi spune că s-a gândit, și, dacă el poate să aranjeze cumva să ajungă la una dintre ferestrele fortăreței-grădiniță de copii din aripa estică și să o deschidă, ea poate să se urce pe spalierul alb care îmbracă peretele exterior al aripii estice și să sară înăuntru să-i vadă pe copii și să-i mângâie, chiar și numai puțin, înainte s-o poată opri cineva. O idee cu adevărat foarte proastă, pentru o femeie însărcinată, și, de fapt, probabil că ai început să intuiești, o idee de rău augur și dezastruoasă. Dar Foamwhistle, care, la rândul lui, e dărâmat de tulburarea emoțională vizibilă a lui Patrice, acceptă fără să se gândească. Și, astfel, așteaptă până la ora de culcare a copiilor și apoi se duce la fortăreața-grădiniță și strigă prin ușă la domnișoara Malig că Patrice a adormit și că vrea să intre să-i dea domnișoarei Malig o lecție de jucător de bridge cu contract, și poate chiar să-și facă un pic de cap — cine știe ce se poate întâmpla între timp —, și domnișoara Malig îl lasă înăuntru, și la un moment dat, când îi e distrasă atenția, Foamwhistle se duce la fereastră și o deschide foarte puțin — asta se întâmpla prin mai '72, apropo, exact când mă mutam eu în Scarsdale —, și, în orice caz, Foamwhistle aruncă pe fereastra foarte puțin deschisă o carte de joc — dama de pică —, care e semnalul pentru Patrice că totul e aranjat, și cartea plutește prin aerul blând de mai până la Patrice, acolo, la baza spalierului, în rochia albă de bumbac.

— Îți bați joc de mine, R.V.? Adică, zău așa.

— Pentru că simt nerăbdare din partea ta, scurtez povestea spunând că, în încercarea lui Patrice de a urca pe spalier până la fereastra deschisă, aproape de vârf, greutatea ei de gravidă desprinde spalierul slab și nesigur de pe peretele turnului și spalierul se rupe și Patrice se prăbușește, țipând, o distanță semnificativ și dezastruos de mare până la pământ și aterizează pe burtă și îl naște spontan și exploziv pe LaVache, sau, altfel spus, Stonecipher, care aterizează la câțiva metri distanță într-un răzor de

flori, minus un picior, piciorul în discuție, care a fost smuls în expulzarea explozivă a lui LaVache din pântecul lui Patrice, și atât pruncul, cât și mama sunt grav răniți, într-un mod oribil, dar Foamwhistle aude țipătul lui Patrice și dă fuga la fereastră și se uită în jos și își mușcă pumnii de durere și închide la loc fereastra și cheamă o salvare și pompierii și fuge să dea primul ajutor, și Patrice și LaVache sunt duși în viteză la spital și supraviețuiesc amândoi, dar Patrice e acum complet distrusă emoțional, dusă cu pluta, ca să fiu mai precis, și trebuie să fie internată într-o instituție de profil, și își petrece restul timpului de-atunci și până acum tot internată și trimisă acasă și internată și, de fapt, acum tot internată e, în Wisconsin.

– Căca-m-aș flăcări.

– În orice caz, de-acolo vine infirmitatea lui LaVache.

– Drace.

– Și odată ce Patrice dispare, psihologic, din peisaj — lucru pentru care Stonecipher tatăl se simte un pic vinovat, de vreme ce el însuși, fără îndoială prin filtrul vrăjii erotice a domnișoarei Malig, începuse deja să o perceapă pe Patrice ca pe o nebună de ceva vreme —, odată scoasă din casă, mai mult sau mai puțin pentru totdeauna, izolarea fizică și emoțională a copiilor încetează și, în cele din urmă, domnișoara Malig îi lasă să trăiască seminormal, vieți copilărești, cu tot cu Liga Juniorilor și negrese și petreceri pentru copii et cetera et cetera, când nu erau ocupați cu testele, dar, în orice caz, în acest moment răul fusese deja făcut, atât întregii familii, cât și membrilor ei individuali.

– Ca să nu mai spunem de piciorul fraierului satanic.

– Corect.

– Iisuse-n șa de Kawasaki.

– Pfu.

– ...

– Lenore ți-a povestit toată treaba?

— Cred că ne apropiem. Simt apropierea Clevelandului. Nu-ți miroase? Nu miroase ca și cum ai ridica capacul de pe o oală cu ceva, care a fost lăsată în frigider un pic prea mult?

— R.V., n-aș zice că miroase decât a bere și a Wrigley's Spearmint.

— De fapt, sunt sensibil la mirosul Clevelandului, bănuiesc. Am un nas monstruos de sensibil.

— ...

— Deși nu la fel de sensibil ca anumiți oameni pe care îi cunosc.

— Și, deci, ce cărți ai publicat până acum? E posibil să fi citit cărți editate de tine?

— În mod sigur suntem pe-aproape. Vezi toți peștii morți? Densitatea peștelui crește pe măsură ce te apropii de mal. Se pare că o să fiu, totuși, din nou scutit de o moarte chinuitoare.

— Aha.

— ...

— Și, deci, crezi că pot să obțin temporar o cameră în casa asta în care locuiește Lenore, nu?

— Categoric. Tânăra care stă chiar sub Lenore și colega ei de cameră, domnișoara Mandible, va pleca involuntar din apartamentul ei pentru cel puțin trei luni, garantat. Doamna Tissaw va fi, în mod previzibil, nerăbdătoare să-și asigure un ocupant și, astfel, o chirie pentru perioada aceea.

— Cum se face că știi atât de sigur că domnița pleacă pentru trei luni?

— Lucrează pentru sora lui Lenore, Clarice, care deține acum un lanț de saloane de bronzat în zonă. A avut un accident oribil. Fata se va face bine, dar are nevoie de cel puțin trei luni de spitalizare și de tratament cu Noxzema.

— Adică...?

— Da. Accident când se bronza.

— Nasol.

– Da. Însă măcar e un apartament disponibil, ieftin. Și angajamentul tău față de firmă nu poate să se întindă pe mai mult de trei luni, ca să evităm un dezastru absolut.

– Mie-mi convine.

– Andrew, ascultă, pot să te întreb ceva?

– Zi.

– Vine și Mindy cu tine? I-ai spus povestea — știe unde o să fii, nu? Care e situația cu Mindy, mai exact?

– R.V., uite. E așa cum ți-am spus, am simțit că trebuie să evadez o vreme. Să respir niște aer în care nu se află Melinda-Sue. Ne-am cam certat, înainte să vin la școală, ca s-o spun pe-a dreaptă. Dar e mai mult de-atât. După mintea mea, este o lipsă temporară de extraordinar în relația noastră.

– ...

– Așa că, deocamdată, lucrurile sunt în aer.

– ...

– Și nu, n-am sunat-o de la școală, nu i-am zis că am dat peste tine și că vin aici să fac niște treabă. Dar poate s-o afle când vrea ea. A trebuit să-mi las mașina cu Antrenorul Zandagnio, care a fost antrenorul meu de lacrosse și un fel de mentor, în școală, și i-am spus lui toată povestea. Și Melinde-Sue știe că, dacă e cineva care știe unde am plecat, acela e bătrânul Stenetore, pentru că și ea îl cunoaște, a venit la nunta noastră când am terminat școala; ne-a dat o sosieră.

– Ai jucat lacrosse în Amherst?

– Mă-nnebuneam după lacrosse.

– Întotdeauna mi s-a părut că e un joc năucitor de sălbatic.

– Un joc cu adevărat de senzație. Un joc care rupe tot.

– Înțeleg.

– ...

– Lenore, iubire, te-ai trezit?

– Pfu.

– Fetele sunt în stare să doarmă serios.

— Pot să mă exprim deschis, aici, o clipă, Wang-Dang?

— Dă-i drumul, R.V.

— Sunt îndrăgostit de Lenore pasional, turbat și total. Nu e explicit, logodnica mea, așa cum neintenționat se poate să te fi făcut să crezi în Flange, dar fără îndoială e a mea. Mi se spune că sufăr un pic de gelozie. Am pus în mișcare procesul prin care tu să împarți temporar o casă cu Lenore, de fapt, ca să fiu sincer, invitația mea de a intra temporar în viețile noastre și de a lucra pentru Frequent and Vigorous a fost dictată de presupunerea normală că tu ești implicat emoțional și atașat de Mindy Metalman, o femeie care, dă-mi voie s-o spun cu toată sinceritatea, mă năucește, fiind genul de femeie de care dacă eu m-aș atașa, de exemplu, nu m-ar mai interesa nicio altă femeie pe lumea asta. Înțelegi ce zic?

— Zi mai departe.

— Atunci îți spun că, în lumina a ceea ce știu acum, dat fiind ceea ce pare, cel puțin parțial și temporar, o dezatașare de soția ta, Mindy, un trecut care include o întâlnire cu Lenore, în indiferent ce circumstanțe, înaintea mea, și cel puțin o mărturie verbală clară a unei activități hormonale viguroase din partea ta, mă tem că nu mă pot simți cu adevărat confortabil decât în contextul recunoașterii explicite din partea ta a faptului că Lenore e a mea și, astfel, lăsând la o parte șarmul tău, așa cum pe mine mă privești ca pe un fel de frate, sau unchi, cum vrei, la fel să o privești și pe Lenore ca pe un fel de soră, sau mătușă, cu care orice fel de încercare de implicare sentimentală este și va fi complet de negândit.

— ...

— Așa.

— La dracu', ești cel mai bun cocoș orator pe care l-am auzit cârâind vreodată.

— ...

– Aș minți dacă aș spune că n-am fost un picuț rănit de ideea că aș putea face ceea ce te temi tu unui frate Psi Phi, unui unchi din Amherst. Dar ca să te liniștesc... nu ești chiar liniștit, nu?

– Mă poți liniști cu mare ușurință, tu.

– OK, atunci lasă-mă să-ți spun, acum, aici, că îți dau cuvântul meu de onoare de absolvent al singurei și celei mai tari instituții din ținut că nu-mi voi îndrepta decât cele mai onorabile gânduri spre femeia ta.

– Îmi dau foarte bine seama că e o prostie, dar poți să-mi promiți că nu pleci cu ea?

– R.V., îți promit că nu plec cu ea.

– Mulțumesc. Bine, atunci. Nu ne mai stă nimic în cale.

– Te simți bine? Ți-a transpirat fruntea ca dracu'. Vrei batista mea?

– Nu, mulțumesc. Am și eu.

– Domnilor, căpitanul vă roagă să vă fixați centurile de siguranță pentru aterizare.

– Îmi huruie urechile de-nnebunesc.

– N-ați vrea să mă ajutați cu centura mea specială, aici, doamnă, nu-i așa?

– Canci — pilotul.

– ...

– Pfu.

– Lenore.

– Pfu. Ce?

– Drace, ai putea să dormi și dac-ar fi furtună, Lenore.

– Cât e ceasul?

– Se pare că ne pregătim să aterizăm.

– Frate, sunt obosită.

– Vise plăcute?

– Nu sunt sigură. Am un gust de canal în gură. Aș face moarte de om pentru un duș.

– Ia niște gumă.

— Vrei niște tutun de mestecat, Skoal?

— Pentru nimic în lume.

— Lenore, urechile mele sunt în iadul lor privat.

— Sărmanul Rick. Cu ce pot să te ajut?

— Poate cu un pic de masaj la tâmple...

— Stai să-mi mut hoitul mare și bătrân din drum, așa...

b

Când Rick îi lăsă pe Lenore și pe Wang-Dang la familia Tissaw, se făcuse aproape patru și începea să apară ceața, astfel că, deși nu era foarte frig, Lenore putea să-și vadă aburii respirației, și pe ai lui Lang. Rick o întinsese ca să rezolve niște treburi la Frequent and Vigorous, dar când îi lăsase la câteva sute de metri de casa gri a chirurgului stomatolog promisese că se întoarce cât de repede ca să-i scoată pe amândoi la cină.

— Super, zise Lenore.

— De-a dreptul, zise Lang.

Motivul pentru care Rick îi lăsase pe Lenore și pe Lang pe-aproape, și nu la famillia Tissaw, era că strada din dreptul casei era complet blocată de mașini, în special de furgonete. Multe furgonete erau albe, ornate cu literele P.C.D. pe laturi, cu roșu. Lenore nu mai văzuse niciodată strada atât de aglomerată.

— N-am mai văzut niciodată strada atât de aglomerată, spuse Lenore.

— Nu cred că toți oamenii ăștia sunt aici ca să subînchirieze camera lui Misty Schwartz, nu? zise Lang.

— În niciun caz.

— Atunci trebuie să fie o petrecere bengoasă pe-aici pe undeva, spuse Lang.

— Într-o după-amiază de marți?

— Genul meu de cartier.

Mergând pe alee, Lenore văzu că ușa din față a casei familiei Tissaw era ținută pe jumătate deschisă de o rețea de cabluri groase care ieșeau din spatele celor două furgonete albe P.C.D. — furgonete parcate pe jumătate pe peluza familiei Tissaw — și dispăreau în casă. Lenore auzi brusc ceea ce fără îndoială era țipătul lui Candy Mandible de la fereastra ei de la etajul trei, o fereastră care era luminată straniu acum, ba chiar avea un mic curcubeu ca o gogoașă în jurul ei în aerul umed și rece, și, de pe verandă, Lenore o auzi pe Candy alergând pe scări ca să-i întâmpine la ușă.

– Lenore, jur că n-o să crezi, spuse Candy.

– Ce naiba se întâmplă aici? spuse Lenore, uitându-se în jur. S-a înfundat canalizarea?

– Nu chiar, haide, e Vlad Țepeș, spuse Candy, începând s-o tragă pe Lenore pe scări în sus, unde cablurile din furgonete urcau și dispăreau din peisaj.

Candy purta rochia aia violet.

– Salut și bonjur, îi spuse Lang lui Candy.

Cântărea în mâini valizele.

– Bună, spuse Candy, abia uitându-se la Lang. Lenore, *vino* înăuntru. O să cazi pe spate!

– Ce-are a face Vlad Țepeș cu furgonetele și literele și cablurile?

– Doamna Tissaw l-a auzit spunând chestii, Dumnezeu știe ce, serios, și a luat-o *razna*.

Una dintre bretelele rochiei îi alunecă lui Candy de pe umăr. Lang cântări iar valizele.

– Îl dă la televizor. Ei, un post religios, pe cablu. Dar, oricum, e un post de televiziune.

– Televiziune?

– Vlad Țepeș? spuse Wang-Dang Lang.

– Papagalul meu, spuse Lenore. Care e o sursă de belele și acum a-nceput să vorbească, numai obscenități. Se întoarse spre Candy. Cine i-a dat voie să-l dea la televizor?

— Doamna Tissaw spune că e în schimbul facturii pentru peretele ciuruit și pentru pardoseala distrusă de găinat, pe care știe că nu o poți plăti pentru că a vorbit cu Prietht și Prietht, foarte săritoare, i-a spus că ești falită... Candy se opri și se uită la valize. Se auziră zgomote de la etajul trei. Multe. Uite, spuse ea, zău așa, au zis că o să-l facă *star*, așa au zis. Așa au zis, *literalmente*.

— Literalmente? Star? Ce star?

— Haide, *zău*.

Lenore se lăsă târâtă. Lang le urmă în sus pe scări cu valizele, privindu-le fundurile.

C

— Prieteni, ca membri înscriși în „Clubul Parteneri cu Dumnezeu" al Reverendului Hart Lee Sykes, vă puteți aștepta ca Atotputernicul, să intre în viața voastră personală în douăzeci și patru de ore, sau mai puțin, spuse Vlad Țepeș, holbându-se absent într-o oglinjoară nemânjită și extrem de nefamiliară, împrejmuită cu beculețe. Camera lui Lenore era plină de camere de televiziune și de reflectoare metalice claie peste grămadă și de o lumină albă puternică. Temperatura camerei urca spre patruzeci de grade. Pretutindeni, cabluri negre groase și panouri pe care clipeau lumini și ochelari de soare. Scaunul de catifea maro, scaunul de birou cu picioare inegale, patul și toate pernele de catifea neagră de pe pervaz erau ocupate de oameni cu diverse piese de echipament electronic în mână, sau coli groase de hârtie, și cu toții fumau, și cu toții scuturau scrumul pe jos. Vlad Țepeș era în colivia lui, cu picioarele lui enorme prinse de brațul unui scaun de regizor miniatural, lingând șovăielnic suprafața fierbinte a oglinzii lui luminate. O cameră de filmat gri și enormă, cu o luminiță roșie pe ea, era fixată pe el. Lui Lenore i se păru că vede o pereche de ochelari de soare minusculi înfipți pe creasta

lui roz. Vechea oglindă mânjită a lui Vlad Țepeș, agățată cu agrafe Frequent and Vigorous, dispăruse.

– La dracu', spuse Lenore.

– N-o să crezi ce s-a întâmplat, spuse Candy.

– O belea de rochie, doamnă, îi spuse Lang lui Candy. Eu sunt A.S. Lang.

– Perfect! *Perfect!* se auzi un răcnet dinspre un tip uriaș, într-un body de piele albă, cu o coafură tip „stup de albine", sculptată dintr-un păr negru, și câteva bărbii. Paietele roșii cusute pe pieptul body-ului lui alb de piele formau literele P.C.D. Iubesc! Iubesc pasărea asta! zbieră tipul.

– Tăiați! zbieră altcineva, din mijlocul mulțimii de la fereastră.

Ferestrele erau mânjite de aburi, de la respirații.

– Să-mi strâmb membrele dacă ăla nu e Hart Lee Sykes în persoană, spuse Wang-Dang Lang, chiorându-se la tipul în piele albă.

– Cine? întrebă Lenore.

– El e, ăla e Hart Lee Sykes, spuse Candy. Se apropie de urechea lui Lenore ca să se facă auzită. E ditamai personajul la CBN, Christian Broadcasting Network. Era gazda show-ului ăluia, „Oameni reali și animale de o importanță profund religioasă", un fel de copie religioasă după „Oameni reali". Dar acum face show-ul ăsta, cu un succes incredibil pe cablu, care se cheamă „Clubul Parteneri cu Dumnezeu".

– E beton, îi spuse Lang lui Lenore, lăsând jos valizele în mijlocul unei grămezi de pahare de polistiren și ambalaje de dulciuri și chiștoace. Taică-meu urmărește frecvent show-ul. Taică-meu crede că Hart Lee are coaie spirituale.

– Tu cine ești? îl întrebă Candy pe Lang.

– El e Andrew Sealander Lang, spuse Lenore, prieten cu Rick și acum un angajat F and V foarte temporar. Trebuie s-o fac pe doamna Tissaw să-i dea camera lui Misty, cât e ea în spital.

— Și prietenul vostru, domnițele mele alese, acum, sper, spuse Lang. Eu...

— Scoate mațele din mine! O cămilă! Auden s-a pogorât asupra acestei păsări! chirăi Vlad Țepeș.

Un tip de la sunet sări și-și scoase căștile.

— Nu, nu, *nu*! țipă Hart Lee Sykes, pocnind podeaua cu o cizmă de cowboy cu vârf ascuțit. Următoarea replică e „Toate contribuțiile pentru înscriere sunt deductibile din taxe". Cindy, iubire... Unde e Cindy?

Hart Lee Sykes o zări pe Candy în ușă, cu Lenore și Lang, și își croi drum spre ei. Lenore începu să se tragă spre ușă. Sykes se înălță deasupra tuturor, chiar și a lui Lang. Îi spuse lui Candy:

— Cindy, iubire, trebuie să faci mica incarnare miraculoasă să se poarte frumos. Acum, dacă...

— Domnule Reverend Sykes, iat-o, în sfârșit, pe Lenore, proprietara lui Vlad, spuse Candy, împingând-o-n față pe Lenore cu o mână de fier pe noada ei.

Reverendul se opri, se întoarse spre Lenore, părea gata de o reverență.

— Domnișoară Beadsman, în sfârșit. Sunteți proprietara, în măsura în care o singură persoană poate fi numită „proprietara" acestui animal — să îndrăznesc să spun „animal"? — atins de Domnul și îndreptat de mâna Lui spre mine, umilul Său slujitor.

Vocea lui Sykes urcă de la șoaptă la zbieret. Un murmur străbătu camera, dinspre oamenii care se uitau pe scenarii și verificau echipamentul.

— Iisus știa că sexul e bestial! cârâi Vlad Țepeș.

— Încântat de cunoștință și expresia sinceră a celei mai pro*funde* recunoștințe pentru că ne primiți în casa dumneavoastră și ne îngăduiți prezența în preajma acestui animal de o importanță teologică vitală, îi spuse Sykes lui Lenore, ignorând mâna întinsă a lui Lang. Prietena noastră, doamna Tilsit, mi-a povestit

totul despre dumneavoastră și despre relația profundă pe care o aveți cu profundul dumneavoastră animal de companie.

– Tissaw, spuse Candy Mandible.

– Tissaw, zâmbi Sykes. O pasăre prin care am auzit personal vocea Domnului Dumnezeu, care strigă să fie arătat poporului american, prin intermediul meu, spre profunda și umila mea onoare.

– Hmmm, spuse Lenore.

– Lenore, Lenore, ciripi Vlad Țepeș. Mă face să-mi dau drumul. Am nevoie de spațiu, ca persoană. Să scăpăm de această oglindă neprofesională și scârboasă. Vei fi un star pe firmamentul electronic al teologiei evanghelice americane. Ca în *Pânza lui Charlotte*!

– Frate, face și mai urât, îi spuse Lenore lui Candy.

– „Mai urât"? țipă Hart Lee Sykes. „Mai urât"? Domnișoara se ține de glume, prieteni. Domnișoară, sunt sigur că sunteți conștientă că al dumneavoastră companion înaripat a fost atins de mâna Domnului.

– Probabil că a mușcat-o, atunci, mormăi Lenore.

– Mmm-hmmm, gemu mulțimea de tehnicieni spre Sykes.

– ...că el reprezintă o dezvoltare teologică de cel mai înalt ordin, o manifestare a intervenției pământești și a influenței Atotputernicului comparabilă în semnificație cu bradul din Yrzc, Polonia, care lăcrimează și cu formațiunea vulcanică cruciformă din Sierra Leone! „Mai urât", glumește ea!

Mulțimea de tehnicieni râse.

– Hart Lee, iubire, intonă Vlad Țepeș.

– Tu locuiești tot aici? îi șopti Lang lui Candy.

– Ssst, îl sâsâi Candy. Lang rânji și își duse un deget la buze, dând din cap.

– Doamna Tissaw ți-a zis să-l dai pe Vlad Țepeș la un post religios? îl întrebă Lenore pe Reverendul Sykes.

Vlad Ţepeş îşi făcea nevoile pe scaunul lui miniatural de regizor.

— Micuţa mea prietenă, directiva de a permite acestei creaturi expunerea în faţa poporului american, care ţipă după reafirmare şi îndrumare divine, vine dintr-o sursă *mult* mai înaltă decât doamna Tyson, sau dumneata, sau eu! ţipă Sykes, ridicându-se pe vârfurile ascuţite ale cizmelor.

Lenore căscă ochii la Sykes.

— Nu de la *tata*.

— Exact, tânără domnişoară. De la *tatăl* nostru, al tuturor! Sykes aruncă o privire în jur. Sunt beneficiarul mandatului pentru care toţi umilii slujitori ai Domnului se roagă întreaga lor viaţă mizerabilă. Mulţumesc. Mulţumesc.

Sykes se precipită, încercând să-i sărute mâna lui Lenore.

— O cheamă *Tissaw*, spuse Candy impacientată.

Sykes se uită urât la ea.

— Eu sunt Andrew Sealander Lang, Părinte, îi spuse Lang lui Sykes, luând mâna durdulie a lui Sykes din mâna lui Lenore şi strângând-o. Unul dintre prietenii apropiaţi ai domnişoarei Beadsman şi un admirator al păsării ei şi al show-ului dumneavoastră, domnule.

Reverendul îi strânse mâna lui Lang fără să-l privească. Se holba în ochii lui Lenore. Lenore îi putea mirosi respiraţia.

— Domnişoară Beadsman, vă aflaţi în poziţia de a ne ajuta să oferim poporului american şi lumii întregi mesajul contemporan al Domnului Dumnezeu, prin acest mijloc de comunicare înaripat pe care El l-a ales.

— Uitaţi ce e, mă tem că nu am nicio idee despre ce vorbiţi, spuse Lenore. Există o explicaţie destul de îngrijorătoare pentru faptul că Vlad vorbeşte, mă tem, care n-ar trebui...

— Singura problemă, de departe problematică, e faptul că Domnul are în marea Sa grădină animalul dumitale şi că miraculoasa vietate nu spune chiar ceea ce trebuie să spună, la fel de

rapid cum ar putea, dat fiind efortul extrem pe care îl presupune livrarea mesajului Domnului în aceste zile, spuse Reverendul. Pasărea pare să fie, în aspectele ei seculare, cuprinsă, se înțelege, de extazul prezenței verbale a Domnului Dumnezeu în ea, care trece dincolo de nevoile reale și de ceea ce se cuvine să fie spus, dată fiind importanța misiunii.

– Mie mi se pare că nemernicul ăsta mic e sănătos tun, spuse Vlad Țepeș, ronțăind o sămânță de floarea-soarelui.

– Asta e, îi spuse Reverendul solemn lui Lenore. Vă aflați în poziția de a ajuta pasărea să livreze mesajul plănuit și cerut. Următoarea replică din mesajul relevant de la început e „toate contribuțiile pentru înscriere sunt deductibile din taxe". Zâmbetul Reverendului aproape că ajunse la urechi. Dacă ați putea să vă folosiți poziția privilegiată pentru a-i sublinia păsării importanța vitală a misiunii ei și a o sprijini să livreze mesajul și, de asemenea, poate și să înceteze să-l mai muște pe omul nostru de la machiaj...

Sykes făcu un gest spre un tip palid, cu un bandaj la mână.

– Tot nu înțeleg, spuse Lenore.

– Îmi dați voie, domnule Reverend? spuse Candy, încercând să ignore ce-i șoptea Lang la ureche.

– Bineînțeles.

Sykes își încrucișă brațele și bătu cu cizma ascuțită în podea. Regizorul își privi ceasul.

– Uitați ce s-a întâmplat, doamna Tissaw a intrat aici ca să șteargă praful, spuse Candy, acum două zile, în ziua în care te-ai dus la Clarice și apoi, bănuiesc, la Rick, pentru că sigur nu erai pe-aici, și am ieșit și eu, pentru că eu și Nick Allied, în cele din urmă...

– Aha, zise Reverendul.

– În orice caz, spuse Candy, doamna Tissaw a fost aici și l-a auzit pe... ăsta mic și bănuiesc că spunea chestii religioase...

– De o profundă importanță, adăugă Sykes.

— ... și a luat-o razna, de entuziasm, și a sunat la „Oameni reali", ca să încerce să-i facă să vină să-l vadă, pentru că se pare că cărâia ceva despre „Oameni reali" ...

— Păi, Candy, știi cum a ajuns să spună asta, spuse Lenore.

— În seara asta știm *cu toții*, spuse Sykes, dând solemn din cap.

Sunete aprobatoare se ridicară din norul de fum de deasupra capetelor tehnicienilor.

Candy dădu ochii peste cap.

— Și bănuiesc că cei de la „Oameni reali" și-au dat seama că nu era chiar programul lor, un amestec deștept de chestii biblice și obscenități, dar tipul care conduce treburile pe-acolo i-a spus tipului care a răspuns la telefon să-i spună să sune la CBN...

— Care, bineînțeles, sunt eu, spuse Sykes.

— Și așa a făcut, și au trimis glonț pe cineva de la biroul Reverendului, spuse Candy. Și asta s-a întâmplat ieri, când tu evident erai plecată din oraș și de la biroul tatălui tău au zis că fratele tău nu are telefon și că nu poți fi contactată.

— LaVache și tâmpitul ăla de ganglion limfatic, mormăi Lenore.

— Dar, în orice caz, tipul a venit și a aruncat o privire, și bănuiesc că Vlad era într-o formă incredibilă, în ziua aia.

— Așa cum a fost menit să fie de la început, spuse Reverendul.

— Și, în orice caz, tipul de la „Clubul Parteneri cu Dumnezeu" l-a văzut și cred că a căzut pe spate spiritual și a intrat în spasme alergând la telefon, cu doamna Tissaw care își frângea mâinile de bucurie în spatele lui...

— Nu e nevoie s-o împodobești, Cindy, spuse Sykes, uitându-se sâcâit spre Wang-Dang, care era lângă colivie, înghiontindu-l pe Vlad Țepeș printre bare cu o bucățică dintr-un pahar de polistiren, în timp ce Vlad îl privea cu ochii lui ca două mărgele.

— La început, tipul a încercat să mă sune, la serviciu, ca să mă convingă să te sun, la surprinzător de grijulia sugestie

a doamnei Tissaw, dar cred că n-au reușit să mă prindă, pentru că situația telefoanelor la F and V e la fel de țicnită...

– Hm, spuse Sykes.

– Dar evident că, dacă n-ai avut telefon, oricum n-aș fi reușit să dau de tine, în orice caz, ei au încercat, și apoi bineînțeles că tipul a sunat la birourile „Clubul Parteneri cu Dumnezeu" și i-au spus, mai mult sau mai puțin, Părintelui Sykes povestea și au decis că bătrânul Vlad e ceva mult mai tare decât „Oameni reali religioși", sau așa ceva, și Reverendul a dat buzna aici din Atlanta...

– Și restul poți să-l deduci din ce vezi și simți aici în seara asta, spuse Sykes. Așa că, dacă poți să-i arăți păsării replicile indicate, putem...

– Deci, se pare că doamna Tissaw e cea cu care trebuie să vorbesc, spuse Lenore. Pentru că dacă ea crede că poate să dea o pasăre drogată la televizor, fără ca măcar să...

– Drogată cu mesajul îmbătător și îndelung așteptat al Domnului Dumnezeu în persoană! țipă Sykes.

Lang răcni pe neașteptate, pentru că Vlad îl înhățase de deget. Sunetistul dădu fuga să-l calmeze.

– Deci, marea întrebare e unde este doamna Tissaw, spuse Lenore. Poate că aș putea să fac repede un duș și apoi am putea sta de...

– Doamna Tissaw s-a dus la cumpărături, spuse radios Sykes.

– Agentul Părintelui Sykes i-a dat o sumă îngrijorător de mare, ca avans, spuse Candy.

– Aici, în America, însămânțăm ca să avem ce culege, spuse Sykes, extrăgând din tehnicieni cea mai sonoră încuviințare de până acum.

– S-a dus să-și cumpere haine și corsete și să-și vopsească părul, spuse Candy. Se pregătește să-l ia pe Vlad Țepeș în Atlanta, cu Părintele.

– Se pregătește să *ce* ?

— Pasărea va fi primul comoderator din istorie al „Clubului Parteneri cu Dumnezeu"! țipă Sykes, arătând cu degetul spre tavan.

Lang, care era în spate cu Candy, cu un Kleenex pe deget, se uită în sus să vadă spre ce arată Sykes.

— Însămânțează ca să ai ce culege! chirăi Vlad Țepeș.

— Doamna Tissaw a spus că ia pasărea temporar în schimbul peretelui ciugulit și al parchetului stricat de găinațul lui Vlad, despre care spune că e mai stricat decât poți tu să plătești, spuse Candy. Așa că zice că-n schimb o să-l ia temporar pe Vlad. Soțul ei o susține, doar ca s-o vadă plecată din oraș o vreme, bănuiesc.

— Pasărea o să intre-n istorie acum, spuse încet Reverendul.

— Deși nu legal, dacă vreți să aveți neplăceri, spuse Candy, punându-și brațele în jurul lui Lenore, care continua să se tragă spre ușă.

— Bineînțeles, doamna Simpson nu e nevoie să vină deloc, dacă doriți, așa cum ar fi firesc, să însoțiți chiar dumneavoastră mijlocul de comunicare cel ales în era nouă pe care a făcut-o el posibilă, îi spune Sykes lui Lenore.

— Asta înseamnă că nu mai am apartamentul? întrebă Lang.

— Baia, abia reuși Lenore să strige în urechea lui Candy.

— Toate contribuțiile pentru înscriere sunt deductibile! Așa! spuse Vlad Țepeș.

— În sfârșit! țipă Sykes.

Dădu fuga la colivie.

— Motor! răcni regizorul.

— Lasă-ți capul adormit, iubirea mea deductibilă!

— Domnișoară Beaksman, ascultați mandatul! tună Sykes.

Camera făcu zoom, cuprinzând totul.

Holul era răcoros și gol, față de camera ei. Lenore blocă ușa băii cu vârful unui baschet. Se uită la papagalii de pe perdeaua de duș.

— Un cuvânt doar, și zburați de nu s-a mai văzut.

13

1990

– Deci, ești supărată.

– Cred că sunt prea obosită ca să fiu supărată. Nu știu de ce sunt atât de obosită.

– Ca fratele tău.

– Care frate? Cel care e luat tot timpul, sau cel care e anorexic și pe care trebuie să-l urmărim cum dă colțul de ani de zile și care acum a dispărut și poate că, din ce reiese, e mort? Vreau să dorm. Pune-ți brațul... așa. Mulțumesc.

– Parcă ai zis că problema lui John e încăpățânarea lui de a nu avea legătură cu moartea a ceva, așa că de obicei refuză să mănânce, pentru că orice masă implică o moarte. Asta nu e anorexie.

– E un fel de, dacă te gândești.

– Și că are o dovadă orizontală a ideii indiscutabile că nimeni nu trebuie să ucidă niciodată, din indiferent ce motiv.

– O dovadă diagonală.

– Dovadă diagonală.

– Așa cred.

– Ar... vrea s-o publice, poate?

– Mă-ndoiesc că a scris-o vreodată, de vreme ce asta presupune hârtie, deci copaci et cetera.

— Ce tip. O anume noblețe.

— Nu prea-l cunosc. E ca străinul ăsta care vine de la Auschwitz de fiecare Crăciun. De asemenea, în ultima vreme, a fost ciudat de religios. Mi-a zis că vrea să scrie cartea asta în care să argumenteze că Creștinismul e modul Universului de a se pedepsi, că Creștinismul e, serios, oferta unei răsplăți irezistibile în schimbul unui serviciu imposibil de îndeplinit.

— Probleme evidente legate de scrierea ideii, bineînțeles.

— Cred că-mi fac mai multe griji pentru John decât pentru Lenore.

— Știu eu un animal cu pene pe care nu m-ar deranja să-l mănânc.

— Nu ești câtuși de puțin amuzant, Rick.

— Îmi pare rău. Ca să fiu cinstit, totuși, cred că ar fi mai bine pentru tine să-ți scoți din păr, ca să zic așa, pasărea asta, până când nu se clarifică treaba cu căminul de bătrâni și fratele slăbănog.

— Sărmanul Vlad Țepeș. Tot ce și-a dorit vreodată a fost o oglindă și niște hrană și un vas în care să-și facă nevoile.

— Un vas pe care îl folosea cu o neregularitate enervantă, nu uita.

— Nu-mi vine să cred că doamna Tissaw a zis că i-a făcut în cameră pagube de mii de dolari. O minciună. Stătea în fața mea și îndruga minciuni.

— Clar e într-un soi de extaz religios. Oamenii în extaz religios își bagă șerpi vii în gură. Se împerechează cu orbite de craniu în putrefacție. Se mânjesc cu balegă. Fanteziile cu stricăciunile făcute de o pasăre sunt fleacuri.

— Nu m-am simțit niciodată mai bine după duș ca după dușul ăla.

— Ai stat destul de mult, dacă au reușit să șutească pasărea până să te întorci tu.

— N-a șutit nimeni nimic. L-au dus în furgonetă. Și, de fapt, cred că e oarecum mai bine, pentru că într-un fel m-a scutit să

iau o decizie, chiar atunci. Așa că n-a mai trebuit să iau o decizie în pripă, cu luminile alea albe și fierbinți de televiziune peste tot, care te băgau în spasme.

– Dar ai fost de acord să-l dai o lună.

– Eu și Candy abia dac-am reușit să strigăm că e doar pentru treizeci de show-uri în timp ce ei împachetau totul în furgonetele lor tâmpite, cu antene. I-am zis doamnei Tissaw că, dacă durează mai mult de o lună fără permisiunea mea, mă voi adresa justiției. Dar nu cred că a fost foarte impresionată.

– *Ne* vom adresa justiției, dacă e nevoie. Putem să-l folosim pe tipul ăla de la F and V pentru început. Dumnezeu știe că ne datorează puțină muncă pentru onorariul lui. Sau ne angajăm unul de-al nostru și-l plătim. Pasărea, legal, e a mea, nu uita.

– Ce vrei să spui? Mi-ai dat-o de Crăciun. Am zis că e cel mai frumos cadou de Crăciun pe care l-am primit vreodată, îți amintești?

– ...

– Și, în plus, îl urăști pe Vlad Țepeș. Ai spus-o răspicat tot timpul.

– Recunosc că regret că ți l-am cumpărat. Dar, din punct de vedere legal, am chitanța de la pet-shop, de la Fuss 'n' Feathers. Și, chiar mai mult, cum poate îți amintești, de acel Crăciun eu ți-am dăruit ce ți-ai dorit, în timp ce tu *nu* mi-ai dăruit ce mi-am dorit. Dacă ar fi avut loc un fel de schimb emoțional care te face să te simți împlinit de Crăciun, ar fi fost una. Așa, a fost doar într-o direcție. Astfel, într-un sens emoțional bară legal, pasărea rămâne a mea.

– Ai zis că-ți place bereta pe care ți-am luat-o.

– Dar nu a fost ce ți-am *cerut*.

– Uite ce e, am mai discutat despre asta. Ți-am zis că nu vreau să fac chestia aia. Dacă ți-ar fi păsat într-un mod neînspăimântător, ai fi vrut să faci ce vreau să fac și eu. Și eu *nu* vreau să fiu legată și în mod *sigur* nu vreau să te bat la fund cu nicio paletă. E boală curată.

— Nu înțelegi. Orice ar putea părea boală e neutralizat de motivație, așa cum am încercat...

— Un teritoriu incredibil de periculos, Rick. S-o lăsăm baltă.

— Dacă m-ai iubi cu adevărat, m-ai lăsa.

— Chestia asta nici nu merită discutată.

— Mă iubești.

— Hai să nu facem asta.

— ...

— ...

— În orice caz, problema e că resursele mele emoționale și economice și legale sunt cu totul ale tale. Așa cum au și fost. Și nu cred că asta are de-a face cu vreo bonificație. Poți să-ți păstrezi toate bonificațiile pe care ți le-a promis Swaggert, deși trebuie să spun că cifra ar trebui un pic umflată.

— Sykes.

— Sykes. Chiar poartă piele albă, cu litere pe piept?

— Ar fi amuzant, dacă nu ar fi atât de obscen. Și nu-mi plac cizmele lui de cowboy.

— Din nou încălțămintea.

— Și Lang a fost groaznic de sâcâitor cu Candy, așa mi s-a părut. Practic, îi atârna limba până la genunchi. Dumnezeu știe ce s-a întâmplat pe urmă.

— Nimic din ceea ce ea n-ar fi vrut să se întâmple.

— Ești răutăcios. În orice caz, l-a înhățat pe președintele Allied Sausage Casing în persoană acum, ea mi-a zis. Nick Allied. L-a băgat în sac, în cele din urmă, a zis. Poartă rochia aia violet de o săptămână. Rochia aia e prea mică pentru ea.

— Și, bineînțeles, dacă tot e să vorbim, Lang e și el însurat, doar...

— Cea mai nasoală chestie în povestea asta cu Vlad e rușinea. Banii, ei bine, nu prea știu ce să cred despre promisiunile legate de bani. Dar cariera lui Sykes se va duce dracului când tata și Obstat vor ieși cu mâncarea pe bază de extract de pineală și faza

cu vorbitul va deveni clară și oamenii vor face legătura că e pasărea mea și că eu sunt fata lui tata. Și, în cele din urmă, va trebui să anunțăm poliția în privința Străbunicii și a celorlalți rezidenți și a personalului, și apoi vor apărea în ziare. O să pară că Sykes a încercat să pună ceva deoparte din contribuțiile sărmanilor ălora care-și trimit banii de medicamente în fiecare săptămână ca să fie parteneri cu Dumnezeu, sau cam așa ceva. O să pară că poate l-am ajutat să comită o fraudă.

– Ai încercat să-i spui, Lenore.

– A fost absolut imposibil. Nu era în stare să asculte. Am menționat cuvântul „tată", și a și început, dând din picior și arătând tavanul cu degetul. Și avea o respirație oribilă. Cred că a fost cea mai groaznică respirație pe care am mirosit-o vreodată la cineva. O face pe Judith să pară o junioară, iar Judith era campioana.

– O urăsc pe Prietht.

– ...

– Cel puțin, Lang și-a primit camera. O să-mi fie de ajutor.

– Și știi c-o să-mi lipsească. Îmi plăcea să fac haz cu Candy de oglinda lui. Nu mă deranja să-i aspir semințele și găinațul. Și chiar nu mă deranja să-i aud obscenitățile. Pălăvrăgeala lui era haioasă.

– Care-i părerea ta despre Lang, până la urmă?

– Deși e ceva crud în toată treaba – ca și cum Străbunica ar fi fost crudă intenționat. Mă obișnuisem să stau să o ascult vorbind tot timpul...

– El nu e genul nostru, dar simt niște afinități.

– ... și apoi a dispărut, și s-a dus, și n-o să-mi mai vorbească, dar treaba s-a aranjat în așa fel încât acum îmi vorbește Vlad, doar că tot ce poate Vlad să facă e să repete ce-i spun eu, și nici măcar asta prea bine...

– Nu sunt sigur de ce simt afinități, dar le simt. Doi outsideri din interior...

— ... așa că e ca și cum aș vorbi cu mine, singură, acum, ba chiar mai mult, pentru că acum există această micuță pseudo-eu cu pene în afara mea care îmi amintește constant că nu vorbesc decât cu mine, numai cu mine.

— Doar că, bineînțeles, s-a terminat acum, nu? Mulțumită doamnei Tissaw și evanghelistului.

— Așa cred.

— Și ce sunt eu, Lenore, de fapt? Sunt un manechin? Sunt păpușa lui Bloemker?

— Știi ce vreau să spun, Rick. Îți sunt recunoscătoare. Știi că-ți sunt.

— Deci, mă iubești, atunci. În cele din urmă, ești a mea.

— Știi că nu-mi place chestia asta cu „a mea".

— Deci, m-am hotărât că mă iubești.

— Bine, poți să te hotărăști.

— Deci, mă iubești.

— Ce-am zis adineauri?

— *Ce* ai zis adineauri, Lenore? Ca de obicei, nu sunt sigur. În mod sigur n-am auzit cuvântul „iubire" din gura ta.

— ...

— Unele cuvinte trebuie rostite explicit, Lenore. Doar rostind anumite cuvinte cineva *face* ce *spune*. „Iubire" e unul dintre aceste cuvinte, cuvinte de mare forță. Unele cuvinte pot literalmente să facă lucrurile reale.

— Tu și Străbunica Lenore ar trebui să fiți împreună, voi sunteți cei care ar trebui să fie împreună. Cred că ea te-ar pocni cu câte palete vrei tu. Bâte, ciocane, scânduri cu cuie în ele...

— Pentru numele lui Dumnezeu, Lenore.

— Rick, mă străduiesc la maximum.

— Deci, mă iubești.

— Mă străduiesc la maximum.

— Ce anume vrea să însemne asta?

— ...

– Și, deci, de ce mă iubești?

– Oh, frate. Acum *chiar* aș vrea să nu începi.

– Nu, serios, Lenore, de ce? Pe ce bază? Vreau să știu, așa aș putea să încerc cu disperare să reîmprospătez acele trăsături care sunt baza a ceea ce tu iubești la mine. Ca să te pot avea în mine, tot timpul.

– Ai putea să te oprești o clipă din discuția asta cu avutul?

– Te rog, te rog. Oh, te rog.

– ...

– Știu că sunt extrem de nevrotic. Știu că sunt posesiv. Știu că sunt pretențios și un pic efeminat. În linii mari, fără bărbie, nici înalt, nici puternic, chelesc masiv dinspre creștet, așa că sunt silit să port o beretă ridicolă — deși, bineînțeles, e o beretă foarte drăguță.

– ...

– Și intrinsec inadecvat sexual, Lenore, te rog, haide s-o spunem pe șleau amândoi, măcar o dată. Nu e posibil să te satisfac. Nu ne putem uni. Ușa cu Plasă a Uniunii pentru mine nu e o ușă pe care să intru. Tot ce pot să fac e să mă bâțâi ca un apucat în exteriorul tău. Doar în exteriorul tău. Nu pot să fiu cu adevărat în interiorul tău, destul de aproape, doar din cauza riscului unei sarcini, asta nu e împlinire adevărată. Faptul că suntem împreună trebuie că te face să te simți groaznic de goală pe dinăuntru. Ca să nu mai spun, bineînțeles, extrem de vraiște.

– ...

– Și, atunci, de ce? Numește trăsăturile de bază pentru care mă iubești și o să le exersez fără milă până când se fac mari și se umflă ca să umple câmpul orizontului tău emoțional.

– Ce e cu tine?

– Te rog, spune.

– Rick, nu știu. Cred că avem concepții diferite despre asta, știi tu, chestia asta care se cheamă „iubire".

– ...

— Cred că pentru mine tinde să fie un fel de inversare, după o vreme, și apoi, în mare parte, nu mai contează.

— Inversare? Explică, explică.

— Mi-e rușine.

— Te rog.

— La început începe să-ți placă cineva în baza, știi tu, trăsăturilor lui. Felul în care arată, sau în care se poartă, sau dacă e deștept, sau toate combinate, sau ceva. Deci, la început există, bănuiesc, ceea ce numești tu trăsături ale persoanei care te fac să simți anumite lucruri pentru ea.

— Lucrurile nu arată deloc bine aici.

— Dar apoi, dacă ajungi să, știi tu, iubești o persoană, totul se inversează. Nu mai iubești persoana datorită anumitor lucruri; iubești niște chestii la persoană, pentru că iubești persoana. Un fel de radiere spre exterior, mai mult decât spre interior. Cel puțin, ăsta e felul... oh, scuză-mă. Așa mi se pare mie.

— Oh, Doamne. Și asta se întâmplă cu mine? S-a produs inversarea?

— Păi, Rick, e o prostie să-ți placă trăsăturile și să începi să le exersezi ca la sala de sport. E o tâmpenie.

— Deci, atunci lucrurile s-au inversat.

— ...

— Lenore?

— Încetează să înfigi ace în mine, Rick. Mă simt ca un fluture pe un carton.

— Dar dacă această plăcere de a înfige ace în tine e o trăsătură a mea, atunci ar trebui să-ți placă această trăsătură, dacă s-a produs inversarea.

— Bănuiesc că nu m-am exprimat bine. Aș prefera să încetăm. Mă simt expusă spunând chestiile astea.

— Dar ce zici, de exemplu, de Lang? Crezi că dragostea lui Lang presupune o inversare? Lang încetează să mai iubească în baza trăsăturilor și a calităților?

– *Mai ales* despre el nu vreau să vorbesc, OK?

– De ce nu?

– ...

– Nu mai scrâșni din dinți, spune-mi. E vital să știu, și în mod sigur înțelegi de ce.

– Nu, Rick, nu înțeleg.

– Ce, dacă chestiunea inversării rămâne ambiguă, ce-o să mai simt eu despre noi și, de exemplu, ca să dau un exemplu, despre Lang? Pentru că aici avem, în Lang, o creatură masculină în mod cert mult mai demnă de iubit decât mine, plină de trăsături frumoase, dacă e să fim obiectivi. Înalt, ajunge cu picioarele ușor la suportul de picioare al scaunului de bar, izbitor de chipeș, neproblematic, relaxat, destul de amuzant, umblat prin lume, foarte înstărit, musculos, inteligent, deși, în percepția mea, nu amenințător de...

– ...

– Și, în nenumărate multe alte aspecte, plin de trăsături bune de iubit, Lenore. Am fost la toaletă cu tipul ăsta. Mă auzi? Am intrat într-o toaletă cu tipul ăsta.

– Mă gândesc să te fac pachet, să te arunc în mașină și să fug cu tine la doctorul Jay chiar în clipa asta. Cred că am atins noi culmi ale nebuniei convulsive.

– Trebuie să știu niște lucruri, Lenore. Trebuie să începi să-mi spui lucruri, sau o să fac implozie. Trebuie să știu dacă am declanșat inversarea în tine. Vreau să știu cum se potrivește Lang în peisaj.

– Ce-are a face potrivirea cu toată treaba?

– Trebuie să știu. Lang nici nu știe dacă îți amintești de el sau nu. Și-a exprimat îndoieli și anxietăți în această privință față de mine, când tu intrai în cea de-a douăzecea oră consecutivă de somn.

– Oh, mi-l amintesc foarte bine. Nu-ți face griji că nu mi-l amintesc.

— Deci, care-i problema?

— Nu vreau să vorbesc despre asta. Tu ce faci, încerci să mi-i bagi pe gât, sau ce? Prefer să nu vorbesc, și o trăsătură pe care mi-ar plăcea să o văd la tine acum e că nu vrei să discuți chestii pe care eu nu vreau să le discut.

— Următorul sunet pe care o să-l auzi va fi o implozie. Spune că am produs inversarea în tine, Lenore. Te rog.

— E vreun prosop pe-aici?

— Fără dușuri, până nu-mi spui. O să fac ceva la țevi.

— Ascultă, Lang e marele motiv pentru care mi-am pus toată familia în cap și n-am vrut să mă duc la Mount Holyoke, OK? Când am fost în vizită, el și celălalt tip, un adolescent Amish, cu o bărbiță ca o subsuoară, au venit și au dat buzna și s-au dat cu capul de pereți și i-au făcut pe oameni să se semneze pe fundurile lor goale, și, practic, Lang a molestat-o chiar acolo pe Mindy Metalman.

— Acum sunt căsătoriți, să știi.

— V-am auzit vorbind despre asta la Aqua Vitae, Rick. Am auzit. Am auzit tot ce-ați vorbit, când nu eram ocupată să-i țin lui Stoney capul să nu cadă în pizza.

— Deci, cu Lang s-a produs o inversare a inversării. Tu îl antiiubești, în ciuda tuturor trăsăturilor care par să strige după dragoste și necesită dragoste. Și, prin inversare, iubești un bărbat care e aproximativ a douăzecea parte a bărbatului care e el...

— Vrei să știi ce nu iubesc deloc? Nu iubesc această obsesie bolnavă a măsurătorii, și să mi se ceară să spun lucruri, și acele înfipte în mine, și posesia, și vorbitul. E totul o convulsie dezlănțuită care mă îmbolnăvește extrem de tare, ca să nu mai spun că mă deprimă.

— Deci, nu mă iubești, până la urmă.

— Poate că o să mă duc la Atlanta ca să stau cu Vlad Țepeș și să-mi iau cecurile care mi se cuvin în timp ce tu-ți fierbi creierii pentru, să zicem, o lună de-acum încolo, OK?

— ...

— În orice caz, pentru ce ai nevoie de el? Care-i rolul lui în toată povestea asta?

— Traducere, ți-am zis.

— Chestia cu erbicidul Norslan în greaca modernă? N-are niciun sens.

— Din păcate, nu poți controla întotdeauna deciziile prin care sunt conduse afacerile, e trăită viața.

— Ce încurajator. Dar de ce el? L-ai cunoscut într-un bar, și atât. Clevelandul trebuie să fie plin de greci adevărați, din Grecia, dacă vrei să traduci ceva.

— Nu sunt sigur de ce. Există afinități: Amherst, frăție, legătura Scarsdale. Dar am simțit ceva... nu știu cum să descriu. Aia a fost o zi ciudată.

— N-are absolut niciun sens.

— Te rog să iei notă că avem aici mai mult o incapacitate decât o lipsă de dorință de a spune.

— Pur și simplu, cred că o să fie ciudat cu el la Frequent and Vigorous. Se adaugă la haos. Walinda o să se cațere retroactiv pe pereți că am plecat, imediat ce te vei duce tu sus, și, în plus, Candy a scăpat aluzii de rău augur despre situația telefoanelor.

— E vorba de mai mult decât aluzii, mă tem. Una dintre sarcinile mele la birou, cât timp tu și Lang se presupunea că vă instalați, a fost să verific telefoanele. Povestea nu e una fericită.

— Cum adică „se presupunea" că ne instalăm? Detectez o insinuare?

— Mă referam la problemele neprevăzute cu Vlad.

— Oh.

— ...

— Dacă sărmanul Vern a lucrat ture duble ca să mă acopere, cred că nici stomacul n-a mai rămas din el. Trebuie să mai angajezi pe cineva, cel puțin dacă problema telefoanelor a rămas la fel.

— Am comunicat cu un domn Sludgeman de la Interactive Cable, de la cabina telefonică de lângă scheletul lui Cleaveland. Mi-a promis cea mai promptă acțiune posibilă.

— Cred că se poate să fii mai prompt de opt zile, că atât a trecut. Nu știu ce fel de companie telefonică își lasă oamenii de la tunel să se ducă la pescuit, sau unde naiba se duc, tocmai când au o problemă nasoală cu tunelul. Și tipul ăla care arată ca un negativ, care refuză să repare tuneluri și care spune că tunelurile sunt ca nervii nu e deloc de ajutor.

— Domnul Sludgeman pretinde că sunt explorate noi magistrale. A fost închiriat echipament de înaltă sensibilitate, ca să fie adus în tunel sub Clădirea Bombardini. Sludgeman susține că locul problemei a fost identificat ca Erieview Plaza.

— Super. Nu sunt deloc entuziasmată de perspectiva de a răspunde la apeluri către Den of Pain în următoarele șase luni.

— Ceea ce ne aduce la chestiunea principală a serii.

— Rick, somnul îmi țâșnește prin fiecare por al corpului.

— Atunci, n-avem nicio șansă să spunem o poveste.

— Nu știu de ce, dar nu mi se pare momentul potrivit.

— Am pe birou o serie de povești interesante.

— ...

— De exemplu, un tip care e foarte fidel soției, dar doar pentru că e impotent cu toate femeile, amețitor de multe, cu care a încercat să o înșele, deși cu ea nu e deloc impotent. Suntem invitați să facem speculații asupra faptului dacă e sau nu un om bun în sinea lui. Te interesează?

— Nu... mi-e cam somn.

— Nu-ți mai plac poveștile?

— Nu despre asta e vorba. Te descurci perfect cu... poveștile. Mă culc sau mor aici, asta-i situația.

— Păi, poate vrei să știi, sau nu...

— Pffu.

– ...că am avut o inspirație nu tocmai insignifiantă.
– ...
– Avându-te pe tine în minte.
– Pfu.
– Și astfel, bineînțeles, pe mine.
– ...
– Ce anticlimax.

14

1990

a

La centrala Companiei Frequent and Vigorous/Bombardini, la ora 10 a.m., miercuri, erau Lenore Beadsman, Candy Mandible, Judith Prietht. Sub pupitrul centralei, văzându-i-se din cabină doar ghetele, se afla Peter Abbott. Un curier anonim tocmai pleca, după ce-i lăsase lui Lenore o enormă cunună de flori, trandafiri roșii și albi aranjați într-o împletitură Yin și Yang. Cununa stătea pe coșul de gunoi al centralei, fiind prea mare ca să încapă în el. Totuși, în coșul de gunoi ajunsese biletul care însoțise florile: „Domnișoară Beadsman. Timpul trece. Într-un fel sau altul, veți fi parte din mine."

Nu era chip ca Lenore să stea pe scaunul ei cu Peter Abbott sub ea. Ea și Candy Mandible stăteau într-o parte, în dreptul ușii cabinei, iar Candy fuma și făcea cerculețe de fum. Judith Prietht era frenetică la consola Companiei Bombardini, dar își găsea un pic de timp ca să săgeteze cu privirea ghetele lui Peter Abbott, în timp ce acestea tresăreau de un efort misterios. Se pare că Peter atașa ceva consolei centralei Frequent and Vigorous. Ceva lung și complicat și scump, zisese Candy.

Trebuise să închidă temporar centrala F and V, ceea ce lui Lenore îi convenea.

Candy fuma o țigară cu cuișoare, care sunt deosebit de bune ca să faci cerculețe de fum, și, totodată, scutura din când în când scrumul în bobocul deschis al uneia dintre flori.

– E bogat, să știi, îi spuse lui Lenore.

– Nu ești deloc amuzantă, spuse Lenore, privind florile. Mă gândesc să-l pun pe doctorul Jay să-și informeze din partea mea colegii în privința lui. Măcar e prea mare ca să încapă aici. Cred. Sper.

– Bogăția nu trebuie concediată așa ușor, copilă, spuse Candy. Poate nu vrei averea Stonecipheco, dar se poate să nu te deranjeze bogăția *per se*.

– De-asta ești acum cu domnul Allied? Te va scoate din chestia asta? râse Lenore și gesticulă.

– Păi, nici n-am depășit faza cu băgatul propriu-zis, încă, râse Candy prin fum. Ăsta e un bărbat adevărat, Lenore. O privi. Lumea se dovedește plină de bărbați foarte, foarte adevărați.

– Ce vrei să spui?

Candy coborî glasul și Lenore văzu cum i se dilată pupilele.

– Nu știu unde l-ai găsit pe tipul ăsta, Lang, dar Doamne, Dumnezeule.

– Nu vreau să aud de asta. Lenore își întoarse privirea spre ceafa lui Judith, care avea o cască telefonică atașată. Și, în orice caz, acum sunt bogată *per se*, grație cecului pentru Vlad. Va trebui să vorbim mai mult despre asta, Candy. Tu ar trebui să fii prietena mea. Prietena lui Vlad Țepeș.

– Probabil că acum Vlad are o colivie căptușită cu oglinzi. Probabil că Vlad se află într-o stare permanentă de orgasm păsăresc.

– Căcat! se auzi vocea lui Peter Abbott de sub consolă.

— Sănătate, spuse Judith Prietht printre apeluri.

— Dacă lucrurile nu se aranjează într-o lună, eu și Rick o să ne adresăm justiției ca să-l aducem înapoi, spuse Lenore. Rick spune că o să angajeze un avocat. Se pare că Vlad Țepeș este legal al lui, pentru că are chitanța. Aseară spunea chestii ciudate despre Vlad.

Judith Prietht se roti cu scaunul, apăsă butonul „Ocupat".

— Ascultă, Lenore, dulceață... clipi ea zâmbind. Pot să-ți spun „Lenore"?

— Nu sunt prea sigură în legătură cu combinația „Lenore *dulceață*", Judith, spuse Candy.

Lenore se întoarse spre Candy.

— Cum se face că e așa drăguță azi?

— Vrea să-și primească autograful de la Hart Lee Sykes, spuse Candy, scuturând scrumul. Se pare că e Parteneră cu Dumnezeu. Foarte parteneră.

— Dacă nu te deranjează... începu Judith să cârâie.

— Din fericire, nu mă mai întâlnesc cu Sykes, Judith, spuse Lenore.

— Dar poți să-i scrii, spuse Judith Prietht. Poți să-l suni de aici, și chiar plătesc pentru asta, dacă vrei.

— Oh, n-ar trebui să...

— Și n-ai putea să-l mai rogi să... poate să...? Judith o privi rugător pe Candy Mandible.

Candy își dădu ochii peste cap.

— Vrea să-l rogi să binecuvânteze o fotografie cu pisica ei.

Judith scoase o fotografie polaroid și o flutură spre Lenore, de parcă Lenore ar fi fost foarte departe.

— Judith, ce-ar fi dacă ți-aș spune că o să fac tot ce pot? Poate că o să-l pun pe Rick să vorbească cu el; a zis că o să vorbească cu oamenii de la CBN.

Lenore privi absentă tălpile ghetelor lui Peter Abbott.

Butonul „Eliberează Poziția" al lui Judith începu să pâlpâie cu acea clipire care spune că sunt prea multe apeluri reținute. Apăsă „Acces" și „Start Interior" și se lăsă pe spate, trimițându-i lui Lenore o bezea.

– Măcar ne-am făcut loc în inima ei, spuse Candy, strângându-și pumnul ca să-și privească unghiile.

Lenore se întoarse spre Candy.

– Auzi, spuse ea, ce-ai vrut să spui cu „Doamne, Dumnezeule" despre Lang? Voi doi v-ați...?

Candy își privi palma în timp ce o desfăcu și o strânse la loc.

– Da și nu, spuse ea. Adică, mă tem că da, ne-am, și ne-am, și da, într-adevăr, Doamne, Dumnezeule. Văzu privirea lui Lenore. Ce pot să-ți spun? Eram plictisită, și Nick se întâlnea cu un lanț de supermarketuri, și n-o să afle niciodată. Dar n-o s-o mai facem, probabil, niciodată, nu cred. În primul rând, pentru că eu și Nick avem intenții serioase și cred că am găsit o scurtătură spre bogăția *per se*, ca să nu mai spun că Nick însuși e aproape un Lang. Andy ți-a spus ce poreclă avea în colegiu, apropo?

Lenore scoase o pietricică din zimții unui baschet.

– Am murit de râs, spuse Candy.

– Lang e și el bogat *per se*, poate vrei s-o știi, spuse Lenore. Taică-său are o companie mamut în Texas. Se pare că taică-său e mai mult sau mai puțin responsabil pentru G.O.D. Ridică privirea spre Candy. Și apoi, care-i treaba cu Clint Roxbee-Cox? Clint cred că e înnebunit de gelozie pe domnul Allied.

– Clint e un tip nefericit acum, spuse Candy, aranjându-și lucrurile din poșeta de pe pupitru. Dar e un tip loial companiei. Și Nickie e compania. Clint i-a spus că ne dorește tot binele, deși Nick a zis că nu prea i-a plăcut cum i-a privit Clint gâtul când i-a zis asta.

– Dacă vrei să-l suni pe domnul Vigorous acum, poți folosi telefonul meu, țipă Judith.

— Păi, Judith, trebuie să urc să-l văd după prânz oricum, spuse Lenore. Îl cheamă pe Vern să-mi țină locul în după-amiaza asta, din nu se știe ce motiv.

Candy se uită în spate la ceafa lui Judith, apoi la Lenore.

— Chestia e că...

Puse o mână pe brațul lui Lenore, pe care îl ghidă spre linia umbrei Turnului Erieview, care încrețea marginea cabinei.

— Celălalt motiv pentru care Lang a fost o chestie de-o noapte e faptul evident că a pus foarte tare ochii pe altcineva.

Se uită la Lenore.

Lenore își privi încheietura, prefăcându-se că o studiază.

— Auzi, cum l-ai înhățat pe domnul Allied? Săptămâna trecută erai disperată. Vreau să aud.

— Pe tine te vrea, Lenore, serios, tu ești cea pe care o vrea, spuse Candy, asigurându-se că Judith nu poate să audă și apoi forțând-o pe Lenore s-o privească în ochi. E mult prea evident.

— *Nu* vreau să discutăm despre asta, mormăi Lenore, uitându-se spre hol.

— A fost incredibil de evident, spuse Candy. Întreba întruna despre tine, când avea ocazia să vorbească. Vorbea despre faptul că în sfârșit mă are, cât de rău îi pare că se întâmplă așa, deși nu-mi era foarte clar pentru ce îi părea atât de rău și poate că la un moment dat o să mă pui la curent, mor să aflu. Vorbea întruna despre tine și despre Rick și râdea. Spunea chestii despre denaturări strategice, indiferent ce-o vrea să însemne asta. Și chestii chiar și mai ciudate, despre cum a observat în avion, când v-ați întors, că piciorul tău nu e deloc ca piciorul lui, nu e nici măcar ca un picior obișnuit, deloc, așa zicea.

— A fost o excursie cu picioare, râse Lenore, apropiindu-se de ușa cabinei. Auzi, poate mă duc sus să-l văd pe Rick chiar acum.

— Draga mea, era mult prea evident că avea impresia că mă folosește, spuse Candy. Nu că nu ne-am făcut de cap. Nu că

apartamentul lui Schwartz o să mai fie vreodată la fel. Dar pot să înțeleg cum încerca să ajungă la tine prin mine. Pricepi?

– Hmmm...

– Rick ar face bine să înceapă să fie ceva complet diferit, în felul lui, asta e tot ce pot să spun, spuse Candy.

Lenore o privi.

– Parcă ai zis că domnul Allied nu poate fi capturat, de unde și o parte din fascinație. Parcă ai zis că e logodit cu o australiancă.

Candy râse și trase din țigară, făcu un rotocol și-l împrăștie.

– Simt că schimbi brusc subiectul. Păi, eu mi-am văzut marea șansă, atât. La o petrecere dată de companie acum trei zile. Trei zile? Când erai în Heights? L-am folosit fără milă pe Clint, ca să ajung în salonul directorilor. Rochia violet a venit la fix. L-a agățat pe Nick, deasupra platoului cu antreuri. Rochia a făcut-o. Mi-a fost de ajutor. Rochia a fost bestială.

– Dacă e cineva bestială, tu ești aia.

– *Vidi, vici, veni*[1], e tot ce pot să spun, zise Candy. Ceea ce ai putea și tu să spui, cu un tip spectaculos, dacă ai vrea. Eu m-aș gândi la asta.

– Se presupune că eu și Rick suntem îndrăgostiți, ai uitat, spuse Lenore liniștită.

– Mă întreb ce-ar spune Vlad Țepeș despre asta, spuse Candy.

Înfipse țigara în mijlocul lui Yang.

– Ce zdreanță, spuse Peter Abbott, ieșind de sub consolă.

– Poftim? spuse Candy.

– O să am o discuție cu scursurile alea de la Tuneluri când se întorc, e tot ce pot să spun, zise Peter.

---

[1] Joc de cuvinte bazat pe polisemia eng. *come*, „a veni", dar și „a avea orgasm" (în argou) (*n. red.*).

Se aplecă și scoase gemând o cutie enormă cu unelte exotice și cabluri și fire, de sub pupitrul alb. Începu să aranjeze lucrurile pe rafturile cutiei.

— Abia dacă îndrăznesc să sper c-o să ne repari liniile, spuse Lenore. Centrala începu să piuie în clipa în care Peter o conectă la loc; Candy preluă apelul.

Peter își agăța obiecte de centură.

— N-am parcurs decât prima etapă din planul Interactive Cable de a restabili serviciul și de a vă oferi puțină satisfacție.

— N-a reparat nimic, țipă Candy. A atașat ceva ciudat și foarte freudian sub consolă, ca să poată face un test în tuneluri, sau ceva. În caz că ai vreo îndoială în ce privește telefoanele, tocmai am vorbit cu un client al ălora de la Bambi's Den of Discipline, care voia să știe ceva despre păpușile gonflabile.

— Păpuși gonflabile ?

— Prima etapă dintr-un ingenios, dar costisitor plan cu care a venit domnul Sludgeman, continuă Peter Abbott, aplecat peste cutia de lângă pupitru. O să facem teste în tunel. O să vă testăm tunelul cum n-a făcut-o nimeni niciodată.

— Mare scofală, spuse Candy Mandible.

— Hei, domniță, chiar e mare scofală, spuse Peter. O scofală mare și urâtă, dacă tu ești cel care trebuie s-o facă. Încearcă să-ți imaginezi cum e să testezi un întreg sistem nervos, încercând să înfigi tot felul de căcaturi în nervi.

— Ești un adevărat maestru al metaforelor delicate, spuse Lenore.

— Spune-i șefei tale, cucoana aia cotcodac, ca să nu trebuiască să-i spun eu, pentru că mă sperie de moarte, spuse Peter Abbott, zdrăngănindu-și nervos centura, că noi nu facem decât să unim toate consolele care folosesc linii în tunelul vostru, cel de sub clădirea asta, adunăm toate consolele în această rețea de testat cabluri, cablul ăsta care vine la voi prin tunel, și le testăm. Dacă una dintre console le infectează pe toate celelalte, o să ne

dăm seama. Dacă e ceva în tunel care vă infectează pe voi toți, o să știm. Vom simți cumva pulsul tunelului.

– Veți simți pulsul unui nerv?

– Testarea o să înceapă în câteva zile, sperăm, spuse Peter, ridicând ultimele unelte și agățându-le de centură.

Lenore se aplecă și văzu ghemul strident colorat de spaghete ale unei noi rețele care ducea de la baza consolei la o priză din podeaua cabinei. Firele pulsau o lumină violet.

– Chestia aia pare greu de instalat, îi spuse lui Peter.

Peter se întoarse și o privi intens în ochi. Lenore îi întoarse privirea, cu inocență. Peter oftă.

– Da, e o zdreanță. Testul nu poate să înceapă până nu vă leg pe toți în circuitul de testare. O belea. Nu pot să lucrez mai repede, și nu sunt decât eu, și nu pot s-o fac decât pas cu pas.

– Păi, noi sigur nu vrem să te reținem, spuse Candy fără să se uite în sus, ocupându-se de o cerere pentru o roată de brânză Stilton.

– Ne vedem. Acum trebuie să mă duc să montez exact aceeași șmecherie la Bambi's Den of Discipline, spuse Peter îndreptându-se spre ușa cabinei. Aveți grijă de voi.

– Montare plăcută, spuse Candy.

Zornăitul centurii lui Peter se retrase.

– La revedere, Peter! spuse Judith Prietht, ridicându-se un pic, ca să-și înalțe capul peste partea de sus a cabinei. Umbra din holul enorm părea că vine spre el ca să-l înhațe, văzu Lenore.

– O să vorbesc cu Rick să schimbe ferestrele din hol cu unele mai mici, îi spuse lui Candy. Chestia asta cu umbra mă umple de fiori. Nu-mi place cum îi tratează umbra pe oameni la ieșire.

– Știi tu cu cine trebuie să vorbești când e vorba de Sediu.

Candy zâmbi și îi făcu cu ochiul lui Lenore, gesticulând spre cununa de flori din coșul de gunoi.

– Marea *fromage. El Grandé Yango.*

– Câtuși de puțin amuzant. Umorul n-are ce căuta aici.

Candy râse și se aplecă spre consolă.

b

— Deci, ne-am lămurit?

— Nu văd nicio problemă, R.V.

— Nu poate să dureze mai mult de două sau trei luni.

— Mai puțin, dacă ne rupem cocoașa.

— Dacă e gata pentru distribuție de Ziua Recunoștinței, se presupune că ne așteaptă un bonus mamut.

— Îi rupem pe toți.

— Deci, atunci, n-ai întrebări?

— Nu-mi vine niciuna. Poate doar una: cine e tipul ăla scheletic din față?

— Cine?

— Tipul scheletic, din față, de pe trotuar, de sub copertina aia?

— Oh. Păi, ăla e Moses Cleaveland, Andrew.

— Cine?

— Generalul Moses Cleaveland, fondatorul orașului Cleveland.

— Fondatorul orașului?

— Da.

— Cu un indicator „Parcarea rezervată" înfipt în ochi?

— Ce-aș putea spune? Să spun că „Parcarea rezervată" nu respectă pe nimeni?

— Spune ce vrei tu. Pare un pic cam lipsit de respect.

— Atunci înseamnă că se potrivește cu conceptul...

c

8 septembrie

Vance.

Există vreo piele, vreun fel de substanță, mai moale decât obrajii unui copil în mângâierea târzie a după-amiezii la piscină?

Când copilul e învelit într-un prosop, iar gambele albe îi ies de sub el și se transformă într-o pereche de picioare încrețite temporar de apă. Pielea e atât de albă, toate culorile s-au șters, albă ca o scoică, moale, buzele roșii intens tivite cu albastru, tremurând; copilul tremură, în mijlocul verii, la piscină, când soarele dă semne că o să devină doar implicit, și mama cu părul aspru privește fără milă. Și copilul care tremură e aproape translucid, nou.

Piscina dă naștere unui copil nou cu ochii roșii, care tremură în prosoape de bumbac, și apoi o umezeală cât de mică a pielii reînnoite trimite în spațiu o renaștere a miresmei renașterii, o curățenie care supraviețuiește până la următoarea baie. Copiii noi sunt făcuți pentru a fi sărutați. Și soarele coboară pentru a se face nevăzut în bazinul albastru de clor, și copiii cu ochii roșii sunt ridicați, și din ei nu rămân decât urmele care se micșorează pe marginea pavată. Și uleiul de plajă se diluează în mirosul steril al unui nou început, la sfârșitul zilei, întotdeauna un nou început. Și, așa cum se întâmplă cu tot ce e nou, urechile care dor, și ochii care înțeapă, și apa.

— Lenore, unde ești? scrise Fieldbinder în jurnalul lui, un carnet cu Batman luat din cutia cu jucării a fiului său. Adu-mi ziarul când vii.

Mă uit la micuțul ticălos care se pare că are o poză cu Lenore în portofel. E în colegiul director al Stonecipheco, trimis de fenomenal de meticulosul domn Rummage. Acest Obstat, această persoană care a fost la liceu cu Lenore și al cărui tată a fost o forță în spatele absurdului nostru proiect cu Deșertul și acum e în Washington, aspirând la o prostie și mai mare; acest tânăr Obstat, care e el însuși o forță neverosimilă în spatele acestui proiect Corfu, din ce în ce mai tulburător. M-am uitat la el, aici în registru, și niciodată nu m-am simțit mai bine. Pare la fel de scund ca mine și slab, eminamente fragil, cu părul decolorat și

unsuros, care se retrage de pe un cap dominat și definit de craniul de dedesubt. Pielea e întinsă bine peste acel craniu. Un craniu care mie mi se pare că amenință să străpungă pielea și să încheie toată șarada. Bleah.

Deci, un cap în forma unui craniu. Și niște ochi maro minusculi, ochi ca niște găoaze.

N-am de ce să mă tem de un cap de mort cu ochi anali.

Aparent, el și Lang iau cina împreună. El și Lang au o legătură prin Industrial Desert Design. Lang a insinuat că el și Mandible au tras un congres noaptea trecută, azi-dimineață. Trebuie să-i abordez cu grijă pe tema inversării. Încă mă dor urechile de la zbor și se aud sunete când înghit.

Fieldbinder abia aștepta să-l vadă pe psihologul lui penibil, doctorul J..., cu ridicolele lui scaune mobile, a doua zi. Fieldbinder avusese un vis care-l tulburase profund. Tulburarea n-avea sfârșit.

Taică-meu era un avocat imobiliar gras și moale, care se îmbrăca exclusiv cu flanele în orele de după program. Masiv și palid. Cu cizme. Cu o plăcere imuabilă de copil mic de a arunca pietre în locuri adânci și goale și de a asculta. Mă bătea la fund. Era unul dintre acei părinți care te bat la fund. N-am lovit niciodată cu mâna furioasă fundul lui Vance. Poate că asta a condus, în parte, la necazul lui.

E o zi cu vânt. Nori iuți. Vântul biciuiește lacul Erie, lacul soios. Fereastra biroului meu e tăiată de negru. Jumătate. În jumătatea luminoasă, vântul face lacul Erie soios. În jumătatea întunecată, seamănă cu o maioneză stricată, acolo, la distanță, lipăind maro și alb între degetele grăsuțe ale vântului. Ce priveliște hidoasă.

Și cum Dumnezeu de Norman Bombardini s-a trezit să pună un indicator tocmai în ochiul fondatorului Clevelandului?

Zece minute, afară. O să țin socoteala timpului pe peretele biroului. Când umbra ajunge la diplomă, ea o să fie aici.

d

– Nu că-i mișto locul ăsta? îi spuse Neil Obstat jr lui Wang-Dang Lang. Stai să vezi. Barmanul își înfige degetul mare în ochi o dată pe oră. Scrie în contractul lui.

– Și uite ce țâțoance are Ginger aia, spuse Lang, înclinându-și sticla de bere. N-am mai văzut așa ceva.

– Putem să ne întoarcem diseară, spuse Obstat. Seara sunt chestii și mai tari. Clevelandul noaptea poate fi sălbatic rău. Supse din Twizzler. Clevelandul e subestimat. Voi, tipii din Est, uitați de semnificativul potențial cultural al Vestului Mijlociu.

– Țâțoancele alea nu-s deloc nesemnificative, asta pot să-ți spun.

Lang și Obstat erau în Gilligan's Isle. Era aproape ora prânzului. Era un prânz. Lang își petrecuse dimineața cu Rick Vigorous, hotărând că e în stare să facă traducerea într-o săptămână, dacă muncește din greu. Lang și-a imaginat următoarele lui trei luni. I s-a dat liber pentru restul zilei. L-a sunat pe Neil Obstat în clipa în care l-a văzut pe Rick Vigorous privind insistent fotografia lui Obstat într-un material de la Stonecipheco.

– N-avem cum să nu ne vedem iar, mai ales aici, în Cleveland, spuse Obstat. Toți erau la degetul mic al Profesorului. Și spui că nu te mai ocupi cu deșerturile.

– Temporar.

– Temporar. Ai făcut contabilitate? Nu prea te văd contabil, barosane.

– Povestea din spatele acestei chestii are legătura cu fata asta care e beton, așa că am lăsat-o să preia frâiele, pentru o vreme, spuse Lang, încrucișându-și și descrucișându-și picioarele pe bancheta de plastic.

— Nu Lenore Beadsman.

— Nu, bineînțeles că nu Lenore Beadsman.

Lang făcu semn pentru încă o bere și barmanul cu pălăria lui albă îi răspunse ridicând degetul mare.

— Nevastă-mea, îi spuse Lang lui Obstat. Fata asta care e nevastă-mea.

— E beton, ă?

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Sigur. Obstat supse din Twizzler. Dar ai zis ceva de Lenore Beadsman, când ai sunat.

— Am zis?

— Ai zis.

— Eh. Păi, lucrează unde lucrez și eu, traducând căcatul ăla pentru tine.

— E tare chestia, nu? Obstat se foi în scaun. Drace, sunt entuziasmat, e tot ce pot să spun. E genul de socoteală la care un chimist care lucrează pentru o corporație nu poate decât să viseze. Am crezut c-o să-mi petrec restul vieții testând nivelul pH-ului din iaurturile cu fructe.

— Nu-mi vine să cred că rahatul ăsta funcționează. Chiar funcționează așa cum ne-ați pus să spunem în reclama aia?

— Chiar se pare că funcționează, meștere. Șefu' e extaziat de luni întregi. Copiii vorbesc cu luni, poate chiar cu ani înainte de termen, în limita testelor care s-au făcut. Se pune problema nu doar de dominarea pieței mondiale, ci și de o potențială relație semnificativă între nutriție și dezvoltarea mintală, între nevoile corpului și capacitățile minții.

Barmanul veni cu a patra bere pentru Lang, alunecă pe o cireașă confiată plasată strategic și intră cu capul în pieptul lui Ginger. Degetul mare îi ată ochiul, dar reuși să se lovească rău cu capul de masa de plastic. Berea curse peste tot.

Obstat râse și aplaudă împreună cu toți ceilalți.

— Auuu, Gilligan.

Se aplecă și îi legă iute șireturile barmanului, unul de altul.

– Și berea mea ? spuse Lang.

– Vine acum, mormăi barmanul.

Se ridică în picioare și dădu să plece, dar șireturile îl împiedicară. Se răsturnă pe și apoi lângă părul doamnei Howell, sfârșind încovrigat pe pince-nez-ul ei.

Obstat chicoti.

– Tâmpit mic și imatur, rânji Lang.

– Trebuie să intri în spiritul locului.

Lang supse ultima picătură de bere din sticlă.

– Dar spui că o știi pe tipa asta, Beadsman, îi spuse lui Obstat.

Obstat luă o mină serioasă.

– Ba bine că nu, spuse el. Am fost colegi de școală, când eram copii. Am o pasiune pentru ea de când eram atâta. Cred că ea e motivul pentru care m-am angajat la Stonecipheco. Inconștient, sau ceva. Doar că nu știam că nu-i place de taică-său și că nu vrea să intre în Companie. Sunt ofticat. N-am mai văzut-o în persoană decât alaltăieri, când ne-am strâns toți în biroul Șefului. Șeful e taică-său. Și una dintre rudele ei ne-a făcut să intrăm în chestia asta cu proiectul cu pineala și acum încearcă să ne tragă în piept. Dar cred că tot am s-o scot la capăt. Mai puțin cu Lenore, care cred că e frigidă. M-am făcut de rahat în fața ei în școală și i-am căutat la greu privirea în biroul Șefului. Dar întotdeauna se uita prin mine. Cred că e frigidă.

Lang primi încă o bere fără să ridice privirea.

– Dar și tare.

Obstat își pipăi cravata.

– Nu știu ce-i cu ea, Wang. Tipa asta mi s-a înfipt mereu în inimă. Felul cum se îmbracă, deloc insignifiantul factor țâțoance. Și picioarele. Cea mai tare pereche de picioare pe care mi-au căzut vreodată ochii.

– Am observat și eu picioarele-alea, spuse Lang, dând din cap.

— Am o fantezie dementă, dracu' știe de cât timp, despre cum i-o trag în G.O.D., spuse Obstat, privind în gol. Îl privi din nou pe Lang și roși un pic. Ai mai fost pe-acolo, în ultima vreme? Aș da orice să merg. Îmi amintesc când am plantat cactușii.

— Putem să mergem când vrei, spuse Lang. Mâine o să cumpăr o mașină de pe undeva de pe-acolo, m-am hotărât. Micutul prieten al lui Lenore mă plătește de parcă banii i-ar frige mâinile.

— Prieten?

— Tipul ăsta, Vigorous, proprietarul firmei pentru care lucrăm.

Lang se uită dincolo de umărul lui Obstat, la Căpitan.

— Îmi amintesc că Șefu' i-a zis ceva de Vigorous în birou, spuse Obstat, mijindu-și ochii mici, maro.

Săpă cu paiul în paharul de plastic în formă de ananas.

— E un scarabeu interesant. Are cea mai dublă bărbie pe care am văzut-o la o ființă umană. Lang bău zdravăn. Mă întreb cum s-a pricopsit cu Lenore, dacă ea e așa de tare cum spui.

— Nu există Dumnezeu în univers, Wang-Dang, spuse Obstat, dând din cap.

— Așa umblă vorba. Deși fata are papagalul ăla căpiat care o să apară pe un post TV religios, cu Părintele Sykes, care-i favoritul tatălui meu. Lang ridică un deget bandajat. Nemernicul ăla mic aproape că m-a lăsat fără un deget ieri.

— Erai la Lenore acasă, cu papagalul ei?

Lang îl fixă tăcut pe Obstat.

— Păi, știm totul despre faza cu pasărea, spuse Obstat, privind într-o parte și dând din cap. Am călcat în tot felul de străchini la faza asta. Credem că povestea a fost că ruda care ne-a băgat în chestia asta cu proiectul i-a dat micuței niște șmecherie cu pineală. Ceea ce înseamnă că ăștia se învârt prin zonă dând la cine s-o nimeri. Ceea ce înseamnă că celelalte companii pot să pună mâna pe ea. Ceea ce-l face pe Șef să se cace pe el, crede-mă – asta, plus faptul că tipii de la Borcane au făcut ceva de genul de

trei ori mai multe borcane decât avem nevoie, sau pentru care avem capace, tot aia, așa că Șefu' încearcă să vândă niște borcane la un lanț de laboratoare medicale, și...

– Porcăria asta poate face animalele să vorbească? îl întrerupse Lang.

– Păi, din câte am înțeles noi, pasărea nu vorbește, ci mai mult repetă.

– ...îmi amintesc că mi-a zis Candy ceva de genul ăsta.

– Cine?

– În barul ăsta n-au deloc alune? spuse Lang.

Amândoi se uitară în jur.

– Ce fel de bar care se respectă n-are alune?

– Știu că au nuci de cocos. E un local de fițe.

– Căca-m-aș flăcări.

– Dar, în orice caz, nu știm exact ce poate să facă. Ar trebui să-i auzi pe copiii ăștia. Cântă ca niște păsărele.

– Ce mai glumă.

– Involuntară.

Lang se uită absent în decolteul lui Ginger.

– Deci, zici că-i tare, și treaba cu tăticu' nu stă prea bine.

– Mi-a făcut impresia că nu sunt deloc apropiați.

– Aha.

– Auzi, nu vrei să vezi o poză cu ea? Obstat scotoci după portofel în buzunarul din spate al pantalonilor.

– Știu cum arată, spuse Lang. Apoi se uită surprins la Obstat. Umbli cu poza ei la tine?

– Domnișorica mi-a sucit mințile fără doar și poate, de pe vremuri, dracu' știe de când, spuse Obstat, dând din cap și răsfoindu-și cărțile de credit. Recunosc, e o situație jalnică.

– Asta e o poză veche?

– Din albumul de absolvire.

– Ia dă-o-ncoace.

Obstat îi dădu fotografia mică din portofel. Lenore avea șaisprezece ani în poză. Avea părul foarte lung. Zâmbea larg, privind spre acel nimic rezervat albumelor de absolvire.

Lang fixă poza. Șterse cu degetul mare un pic de spumă de bere de pe o margine. Lenore zâmbea la el, prin el.

— Ea pare să fie, într-adevăr.

Obstat se bâțâia pe scaun.

— Auzi, mai stai câteva minute. O să mai fie un gag. Și uită-te la aia de-acolo, la Mary-Ann, cu tipul cu barbă și ochelari în degrade. Pare un pic cam dusă, dar tot am vorbit de țâțoancele tale fundamentale.

Lang nu-și lua ochii de la poză. Păru pe punctul de a spune ceva.

e

— Poate chiar tentată să spun că e o mare greșeală, Rick.

— Nu fi prostuță. E o inspirație absolută. Aseară mă zvârcoleam de entuziasm la perspectiva de a-ți povesti. Și tu bine-înțeles că ai băgat cornu' în pernă. Iar.

— Dar îmi place la centrală. Știi doar. Și se pare că și liniile se vor repara în curând. Fac teste.

— Lenore, te afli în postura să-mi faci o favoare. De fapt, să ne ajuți pe amândoi, cred. O să fie foarte interesant, îți promit. Am văzut că te tocești la centrală, în sinea ta.

— Poftim?

— Poți să-mi cruți timp prețios.

— Cum se poate ca traducerea Norslan să ia așa de mult timp? Nu e o chestie lungă.

— ...

— Și ce se întâmplă cu lumina acum? E sinistru.

— Umbra dracului...

– Trebuie să discutăm serios despre geamurile din hol, domnule. Începe să nu-mi mai placă deloc felul în care...

– Vino puțin. Vezi cum arată lacul ca o maioneză stricată în jumătatea umbrită a ferestrei? Nu-i așa că arată ca o maioneză stricată?

– Oh, e scârbos.

– Dar nu că așa arată?

– Chiar așa arată.

– Așa mi s-a părut și mie.

– OK, și asta ce înseamnă, atunci?

– Ce?

– Slujba asta, sper, temporară, pentru *Review*.

– Înseamnă să filtrezi o parte din textele trimise pentru revistă, o vreme, timp în care eu voi fi foarte ocupat cu chestia cu erbicidul. Să jumulești buruieni, pe cele evident penibile sau nepotrivite, și să pui un asterisc celor care ți se pare că merită o atenție deosebită și considerație din partea mea.

– Hmm.

– Trebuie să ne asigurăm că gusturile tale sunt pe aceeași lungime de undă ca publicația noastră, bineînțeles...

– Ai de gând să-mi aduci gusturile pe o lungime de undă anume?

– Calmează-te. Pur și simplu, te pun să citești repede ceva ce am citit eu deja și o să văd ce se întâmplă, îți testez gustul. O să arunci o privire preliminară peste... astea.

– Toate astea sunt texte primite?

– Aș spune că cele mai multe sunt. Trebuie să știi că doar câteva mi-au fost trimise de prieteni pentru a-mi cere o părere critică. Dar am șters toate numele.

– Deci, nu sunt toate chestii de studenți tulburați?

– Cele mai multe sunt, spre iritarea și tristețea mea tot mai mari. Dar materialul juvenil ar trebui să-l miroși de la o poștă.

– Cum așa?

— O, Doamne, din multe motive.

— ...

— Cum să zic? Probabil că are tendința să fie oribil de egocentric. Tăios de cinic. Sau, dacă nu tăios de cinic, tâmpit de naiv. Sau, invariabil, deconcertant de prețios. Ca să nu mai spunem dactilografiat oribil, bineînțeles.

— ...

— Se căznesc prea tare, cam asta e tot ce putem spune despre cei mai mulți. Pur și simplu, e o senzație copleșitoare a străduaniei. Vai de mine, ești deosebit de drăguță în jumătatea asta luminoasă.

— Rick, cum aș putea eu să știu dacă ceva e caustic sau tâmpit? Nu știu nimic despre literatură.

— *A*, marea majoritate a materialului care trece pe-aici nu are cum să fie literatură, și *b*, e bine!

— Ce e bine?

— Că „nu știi nimic despre literatură", sau, cel puțin, crezi că nu știi. Înseamnă că ești perfectă: proaspătă, intuitivă, îți scuturi mătreața estetică din păr...

— Am ceva în păr?

— Atunci când oamenii încep să-și închipuie că, de fapt, știu ceva despre literatură, încetează să mai fie interesanți, literar vorbind, sau de vreun folos celor care sunt. Tu ești perfectă, ascultă-mă pe mine.

— Nu știu...

— Lenore, ce-i cu tine? Nu ești tu persoana care se vede aproape prin definiție compusă din cuvinte? Care își arată colții când sensibilitatea ei literară e pusă sub semnul întrebării?

— Vreau să încerc să-mi țin viața personală și slujba cât mai separate cu putință. Nu vreau ca Walinda să se învârtă pe-aici și să-mi spună că mi-ai aranjat tu un culcuș cald.

— Dar ai șansa să ieși din raza de acțiune a Walindei în tot acest timp.

– Și, în plus, Rick, nu-mi miroase deloc a bine toată povestea asta.

– Crede-mă. Ajută-mă. Uite, să luăm câteva exemple. Ce-ai zice de textulețul ăsta micuț, dactilografiat groaznic, de aici? Ce-ar fi să citești începutul, și ne vom...

– Ăsta?

– Da.

– Să vedem: „Doctorul Rudolph Carp, unul dintre cei mai buni proctologi, făcea examinări standard într-o dimineață caldă de iulie, când deodată și-a amintit că a uitat să-și pună mănușa pentru examinare. S-a uitat cu oroare la..." Oh, bleah.

– Bleah, într-adevăr. Un material ca ăsta poate fi pus imediat în teancul cu respingeri, pe biroul lui Mavis, și ea o să fotocopieze o scrisoare succintă de respingere care să fie returnată împreună cu manuscrisul.

– Ce-i cu titlurile astea? *Dansul șovăielnicilor*? *Spre mall*? *Threnody Jones și capra de dedesubt*? *Banditul Clismă și soneria cosmică*? *Iubire*? *O metamorfoză din anii '80*?

– Ăsta, ultimul, e mai interesant. O parodie după Kafka, dar făcută finuț. O piesă gen sila de sine și adulația celorlalți. Juvenil, dar interesant.

– „Când Greg Sampson s-a trezit într-o dimineață din vise tulburi, a descoperit că se transformase într-un star rock. S-a uitat la roșul lui, așa cum era îmbrăcat în piele, pieptul, care era presărat cu paiete și acoperit cu o chitară Fender strânsă cu curele peste umerii lui de piele. Nu era un vis." Hmmm.

– Citește-o în timpul liber. Sunt câteva interesante. E una despre o familie care încearcă să decidă dacă piciorul cangrenos al bunicii trebuie sau nu amputat — ar trebui să empatizezi cu asta. E una despre un băiat care se întreține în școala preparatoare vânzând volume din *Physician's Desk Reference*[1] pe coridoare.

---

[1] Echivalentul american al *Agendei medicale* (*n. red.*).

Una despre o femeie care se angajează la un preț exorbitant ca bocitoare profesionistă pentru cei bolnavi și muribunzi...

— „Problema lui Elroy era că avea un coș sensibil pe frunte, chiar în locul unde fruntea i se rida când era surprins, ceea ce se întâmpla des." Bleah. Respins. „Așa că, în cele din urmă, se întâmplă. Bob Kelly, ocupat să cerceteze dosul vecinei sale, doamna Ernst, în timp ce ea se apleca să ridice un pisoi, fugi la fiul său, Miles, cu mașina de curățat zăpadă." Dublu bleah. Dublu respins.

— Îmi plac instinctele astea, puștoaico.

— „Santo Longine, pentru că învățase să schimbe vitezele cu țigara în mână, acum conducea fumând." „Dimineața în care Monroe Fieldbinder ajunse la ușa de alături a familiei Slotnik ca să discute cu domnul Costigan era o duminică dimineață blândă de mai." Asta pare OK, *prima facie*.

— De ce nu începi cu astea. De ce nu-i dai drumul și începi cu astea — începe cu ultima. Citește jumătate din grămadă... cam așa. Poți să folosești biroul lui Mavis până când se întoarce de la masă, apoi vii aici. Trebuie să dau o fugă la dactilografă în după-amiaza asta și s-ar putea să fiu plecat o vreme. O să ai mână liberă.

— Asta pare interesantă, cel puțin potențial. Cel puțin, nu e vădit scârboasă.

— Care?

— ...

— Vezi ce-ți trece prin cap. Ascultă-ți intuiția, e o chestie vitală.

— Primesc același salariu ca la centrală?

— Referenții primesc zece dolari pe oră.

— O să fiu afară, citind.

— S-au inversat lucrurile, Lenore?

— Hmmm?

— Nimic. Du-te. Distrează-te. Fii intuitivă.

— ...

f

– Intră.

– Doamne, Dumnezeule.

– Hai jos.

– Vai de mine.

– Pe aici.

– Trebuie să recunosc, am crezut că e un fel de glumă la...

– Nu era. Nu e.

– Doamne, e un cuptor aici. Cum puteți să trăiți? Și eu cum merg?

– Apleacă-te. Pe aici. Apleacă-ți umerii.

– Doamne.

– Vezi că eu nu mă plâng. Toți ne aplecăm așa în chip natural. Doamna Beadsman mi-a zis să-ți zic că, așa cum spațiul te coco-șează pe tine acum, la fel ne-a cocoșat și timpul pe noi.

– ...

– O durere despre care n-ai nicio idee, cu voia Domnului. Ferească sfântul să ajungi vreodată în situația noastră.

– Eu sper să ajung în situația voastră, de fapt, la un moment dat, într-un viitor foarte îndepărtat. Altfel... Oh! Altfel, bănuiesc că o să fie și mai rău — o să fiu mort, mai precis.

– Ei, ăsta e un punct de vedere foarte interesant, pe care poți să-l împărtășești cu doamna Beadsman.

– Atunci, o să am poate ocazia să vorbesc cu doamna Beadsman?

– Nu.

– Doamnă Yingst!

– Bună, doctore Jay.

– Ei, trebuie să recunosc că pare greu de crezut, dar e...

– Lasă prostiile.

– ...plăcut, trebuie...

– Aici sunt transcrierile ședințelor. Aici sunt banii tăi. Lenore m-a instruit să-ți spun că faci treabă bună.

— Bună?

— Așa a zis.

— Și cât o să mai dureze? Treaba asta o s-o omoare, în cele din urmă. Voi, oameni buni, și cu mine omorâm un om din interior.

— E complet greșit. Noi suntem cei care o ținem în viață. Nu poți să citești? Ești chiar mai tâmpit decât susține Lenore.

— Refuz să subscriu la aceste abuzuri, doamnă. Sunt un profesionist distins, un absolvent de Harvard, un membru respectabil...

— Ești un nevrotic fobic demn de milă, pe care Lenore l-a salvat de la o internare silită de către o soție care, dacă-ți amintești, a refuzat să fie frecată cu antiseptic în fiecare noapte înainte să se bage în pat. Noi te aranjăm și te ținem în săpun și peroxid și deodorant. O să faci ce-ți cere Lenore să faci atâta vreme cât e nevoie de tine.

— Dar asta nu poate să dureze la infinit. Problema Vigorous, mai ales. El e problema adevărată. Îl înfurie de nu-ți vine să crezi să spună lucrurilor pe nume, și știu că în cele din urmă...

— Lenore mă instruiește să te instruiesc să te ocupi tu de domnul Vigorous în ceea ce o privește pe Lenore. Ne calcă pe toți pe nervi. Fă-o. O să găsești un material aici despre o persoană care...

— Ascultă, totuși. Asta nu face altceva decât să înrăutățească treaba. O să vrea să citească ceva de Blentner. E un cititor. O să vrea să răsfoiască textele adevărate ale lui Blentner. Și o să mi le ceară și o să afle că nu există niciun Blentner, și atunci ce-o să-i spun?

— Poate că există un Blentner, dacă vrei tu să existe, dacă trebuie să existe.

— Cum așa?

— Scrie ceva, găgăuță. Inventează ceva și pune-i un nume. Ce poate fi mai simplu? Ești chiar atât de greu de cap?

— Serios, nu văd de ce e nevoie de așa ceva...

— Ia-ți banii și du-te. Ăsta e materialul despre Vigorous.

Pleacă.

— Voi simțiți că miroase ceva puțin ciudat aici? Eu...

— Pleacă și ia-ți nările cu tine.

— Cum să mă întorc? E prea strâmt ca să mă întorc.

— Cu spatele. Mergi cu spatele. Doamna Lindenbaum o să te ajute.

— Pe aici, drăguță.

— Doamne, Dumnezeule.

15

1990

IUBIRE

Dimineața în care Monroe Fieldbinder ajunse la ușa de alături a familiei Slotnik ca să discute cu domnul Costigan era o duminică dimineață blândă de mai. Fieldbinder intră pe aleea aspră de cărămidă roșie a familiei Slotnik, prin buruieni umede neadunate din ziua dinainte, când avusese loc prima tundere a sezonului, și se pregăti să apese butonul iluminat al soneriei, împodobit cu o metacromie cu „Full Horsepower" sub el, identică cu fosta metacromie a fostei case a familiei Fieldbinder, și apoi se opri pentru o clipă, ca să-și scoată un fir de iarbă din manșeta pantalonilor.

Familia Slotnik se găsea în sufragerie, în halate și papuci de piele și șosete de lână, printre farfurii cu resturi de pâine prăjită îmbibate cu sirop, citind ziarul de duminică, cu degetele mari și colțurile gurilor lipicioase de sirop de arțar.

Melodia soneriei familiei Slotnik dură ceva. Cânta încă atunci când Evelyn Slotnik deschise ușa. Fieldbinder stătea pe verandă. Mâna lui Evelyn se duse involuntar la păr, își privi picioarele, cu jambiere de lână, care-i acopereau gleznele neepilate. Și apoi apăru contextul și își luă privirea de la sine și se uită la Fieldbinder.

Fieldbinder era îmbrăcat devastator, într-un balonzaid englezesc ușor și pantaloni de costum, pantofi negri, avea o strălucire interioară. Exista și o servietă. Evelyn Slotnik căscă ochii la el. Toată treaba asta dură doar o secundă. Se auzi un ziar din salon.

— Bună dimineața, Evelyn, spuse Fieldbinder vesel.

— Monroe, spuse Evelyn.

După ce mai trecură câteva secunde, timp în care Fieldbinder mai stătu la ușă, mirosind interiorul casei familiei Slotnik, zâmbi iar și repetă, mai tare:

— Bună dimineața, Evelyn. Sper că nu...

— Ei, intră, spuse Evelyn, un pic cam tare.

Deschise ușa mai mult și făcu un pas înapoi. Fieldbinder își șterse ultima picătură de rouă culeasă de pe iarba jumulită pe preșul ca o glumă a lui Donald Slotnik, pe care scria „PLEACĂ", și intră.

— Hai înăuntru, Monroe, bolborosi Evelyn, chiar și mai tare.

Ochii ei încercănați erau căscați și confuzi urmărindu-l pe Fieldbinder.

— E *acasă*, mimă ea din buze fără să scoată un sunet.

Fieldbinder zâmbi și încuviință din cap către Evelyn.

— Donald e cumva acasă? spuse el tare. Vă cer scuze că vă deranjez. Trebuie să vorbesc cu tine și cu Donald.

Dinăuntru se auzi un scaun scârțâind. Donald Slotnik veni în living, unde se găseau Evelyn și Fieldbinder, ignorându-se unul pe celălalt. Evelyn își aranjă cordonul halatului. Donald Slotnik purta un fel de halat oriental lucios peste pijama. Avea papuci de piele, și pagina de sport, și părul lins pe spate. Din sufragerie se auzi sunetul înăbușit făcut de Scott Slotnik, care se juca cu Silly Putty[1].

— Monroe, spuse Slotnik.

---

[1] Jucărie făcută din silicon, cu proprietăți fizice neobișnuite. Poate fi modelată precum plastilina, se sparge la o lovitură puternică, curge ca un lichid (*n. red.*).

— Salut, Donald, spuse Fieldbinder.

— Ei, salut, spuse Slotnik.

Se uită la Evelyn, apoi iar la Fieldbinder, apoi la scaunul lângă care stătea Fieldbinder.

— Te rog, ia loc, presupun. Te rog să ne scuzi, după cum vezi, nu aşteptam pe nimeni.

Fieldbinder dădu din cap şi ridică o palmă spre Slotnik.

— Nu, te rog. Eu trebuie să vă cer scuze. Am dat buzna aici într-o duminică dimineaţă. Vă cer scuze.

— Nu e nevoie, spuse Slotnik, privind-o pe Evelyn, care stătea cu mâinile în buzunarele halatului.

— Am venit doar pentru că am simţit nevoia să vorbesc cu voi, spuse Fieldbinder. Am simţit nevoia să vorbesc cu voi amândoi. Acum.

Evelyn îşi duse mâna la guler.

— Păi, bine, desigur, spuse Slotnik. Să ne aşezăm. Dragă, poate că Monroe vrea o cafea.

— Nu, mulţumesc, nu vreau, spuse Fieldbinder, scoţându-şi balonzaidul, pe care Slotnik nu se oferi să i-l pună în cuier, aşa că-l plie pe braţul scaunului.

— Păi, eu aş mai vrea, îi spuse Slotnik lui Evelyn.

Ea dispăru în salon. Fieldbinder îl auzi pe Scott spunându-i ceva.

Slotnik se aşeză picior peste picior în fotoliul de două persoane de partea cealaltă a ferestrei livingului, astfel că unul dintre papucii de piele ameninţa să-i cadă. Lui Fieldbinder nu-i venea să creadă că vede rătuşte pe pijamaua lui Slotnik.

— Deci, spuse Slotnik. Cum merg Imobiliarele?

— Imobiliarele merg bine. Cum merg Taxele?

— Taxele merg al dracului de mult mai bine decât acum două luni. Ne-au venit toate declaraţiile de venit, cea mai rea parte a pisălogelii de după expirarea termenelor-limită e pe terminate... mulţumesc, iubito. Slotnik luă o gură din cana de cafea şi o puse pe măsuţa de cafea din faţa lui. Evelyn se scufundă în

spațiul gol lângă Slotnik în fotoliu, față în față cu Fieldbinder. Îți amintești cum sunt taxele trimestriale, continuă Slotnik, plescăind din buze cu cafeaua în gură.

Fieldbinder fusese întotdeauna șocat că Slotnik era genul de om care savurează gustul propriei salive.

– Îmi amintesc mult prea bine totul, îi zâmbi Fieldbinder lui Slotnik. Fred nu vă călărește prea tare acolo, nu?

– Deloc. Deloc.

– Fred ne călărea rău.

– Poate că s-a înmuiat.

– Se poate.

Liniștea care urmă fu întreruptă doar de sunetul scos în bucătărie de Scott, care făcea ceva cu o farfurie în chiuvetă.

– Deci, spuse Fieldbinder. Motivul pentru care sunt aici. Am fost alături, la familia Costigan. Am fost acolo dis-de-dimineață. Am încercat să fac o inventariere, o numărătoare, o etichetare et cetera. Se uită la Slotnik. Știi, Costigan ne-a fost client.

– Desigur, sărmanul om, spuse Slotnik, întinzându-se după cafea. L-am ajutat un pic cu niște acte municipale pentru un adăpost, anul trecut. Un adăpost bun și micuț. Omul avea nevoie de protecție. Sărmanul om, n-o să se mai bucure niciodată de niciunul dintre avantajele lui.

– Corect, spuse Fieldbinder. Ei bine, Allan m-a pus să mă ocup de proprietatea lui.

– Serios? Ne întrebam cine o s-o facă. Am tras cu ochiul peste gard, să vedem dacă se vede cineva. Fred nu știa pe cine o să trimită Imobiliarele.

– Păi, iată-mă.

Fieldbinder se uită la Evelyn Slotnik și zâmbi. Îi zâmbi și ea.

Apoi zâmbetul se răsturnă și își duse mâna iar la guler.

– Cel mai groaznic lucru care i se poate întâmpla cuiva, spuse ea. Suntem foarte supărați. Suntem împietriți, serios, așa suntem. E atât de înspăimântător că ceva în capul unui om poate să... pocnească, ca un balon, în orice moment, și te-ai dus.

Veronica Frick, care stă la două case de noi, mi-a zis că nu avusese niciun fel de probleme de sănătate înainte, niciuna, niciodată. E, pur și simplu, înspăimântător.

Se ghemui mai tare sub brațul lui Slotnik.

— Era bătrân, iubito, spuse Slotnik, încercând să o împiedice să se foiască, ca să nu-i verse cafeaua din mână. Se întâmplă. Câți ani avea, Monroe?

— Avea cincizeci și opt de ani, spuse Fieldbinder.

— Oh.

— Niciunul dintre noi nu a reușit să ajungă la înmormântare, spuse Evelyn. Donald era prins la birou și Scott bolnav acasă, făcuse roșu în gât. Totuși, am trimis flori.

— Drăguț din partea voastră.

— Deloc, spuse Slotnik. Era un vecin bun. Liniștit, avea grijă de casă, îi lăsa pe copii să se joace cu mingea în curtea lui. Uneori, când plecam din oraș, se oferea să vină pe aici să ia corespondența, să ude florile. Ne plăcea de el.

— Părea un om drăguț.

— Era, spuse Evelyn.

Se lăsă un moment de tăcere. Slotnik își drese vocea.

— Deci, cum e cu proprietatea lui? întrebă el.

— Relativ fără probleme, deși abia am început. Fieldbinder zâmbi și dădu din cap. Nu e nicio problemă, niciuna, zău. Lucrez și azi pentru că am rămas în urmă, în general, după toată povestea cu casa de săptămâna trecută și cu tipii de la Asigurări cu care am avut de-a face, pompierii, birocrația et cetera.

— Hei, ascultă, Monroe, îmi pare al naibii de rău să aud toate astea, spuse Slotnik. Cred că te-a pus la pământ. Nu voiam să aducem vorba dacă n-ai fi făcut-o tu, nu, iubito? Am crezut că o să fii supărat, sătul să tot vorbești despre asta.

— Era doar o casă, spuse Fieldbinder. Toate hârtiile mele importante erau la birou. Și avocații au tendința să se asigure până în pânzele albe, așa cum, fără îndoială, știi și tu. Râseră

toți trei, Fieldbinder se uită la Evelyn. Deși îmi pare rău de pasărea mea.

— Aveai o pasăre? spuse Slotnik.

— Da. Era adorabilă. Încă o simt pe deget.

— Păcat, spuse Slotnik, scărpinându-și gâtul.

— Da.

— Da.

Se lăsă din nou tăcerea. Slotnik sorbi din cafea ținând-o pe Evelyn pe după umeri. Evelyn părea să se uite peste tot în living, mai puțin la Fieldbinder. Rațele de pe pijamaua lui Slotnik păreau sălbatice.

— Ce fac copiii? întrebă Fieldbinder.

Evelyn își drese vocea.

— Copiii sunt bine. Steven își dă examenele finale chiar în perioada asta și joacă baseball, așa că e ocupat. Scott a răcit, dar e mai bine acum.

— Sunt acasă?

— Scott s-a trezit pentru micul dejun, dacă-ți vine să crezi, spuse Slotnik. Scott? strigă el. Nu răspunse nimeni. Trebuie că s-a-ntors la el.

— Steve doarme încă, spuse Evelyn. După-amiază are meci, spune Donald.

— Al naibii să fiu dacă nu, spuse Slotnik. Când taică-tu e antrenor și ai un braț cum are puștiul ăsta, trebuie să-l mai și folosești din când în când.

— Ei, bine așa, spuse Fieldbinder.

— Corect.

— Corect.

Slotnik puse cana jos.

— Deci, ziceai că vrei să vorbești cu noi.

— Da, spuse Fieldbinder.

Evelyn privea în gol peluza verde pe fereastra mare a livingului.

Slotnik părea că se uită la ceas, dacă ar fi avut unul la mână.

— Deci? zise el.

— Deci, nu-l știați pe domnul Costigan atât de bine, înțeleg.

— Eram vecini. Îl știam destul de bine ca vecin. Vorbeam peste gard. Știi cum e.

— Desigur, spuse Fieldbinder.

Își privi mâinile în poală.

— Dar copiii? Copiii îl știau bine?

Fruntea lui Slotnik se transformă într-o frunte mirată.

Evelyn își drese iar vocea.

— Nu, spuse ea. Adică, nu mai bine decât îl știam noi. Se jucau în curtea lui, uneori, când nu se putea la noi. Am convenit să punem gard doar între case, nu și între curți. A fost înțelegător. Evident că îi plăceau copiii. Copiii îl plăceau și ei, știu, pentru că le dădea o grămadă de dulciuri de Halloween. Batoane Hershey mari, din care mâncau de două ori. Era drăguț, dar retras.

— Așa cum ar trebui să facă orice vecin bun, spuse Slotnik.

— Nu cred că puștii îl știau mai bine decât noi.

— Mai ales Steve, mă întreb, spuse Fieldbinder.

Fruntea lui Slotnik deveni și mai mirată.

— Păi, nu, Monroe. Care anume e problema?

Fieldbinder își trase nasul și se aplecă și deschise încuietorile servietei cu un pocnet. Scoase o fotografie mare și i-o întinse lui Evelyn peste măsuța de cafea, privindu-l în tot acest timp pe Slotnik.

Fotografia era un cadru color în care apărea un puști mergând pe lângă peretele de cărămidă al casei familiei Slotnik, spre ușa din față, cu un rucsac pe umăr. Băiatul avea în jur de treisprezece ani, era sănătos, mai degrabă bine făcut și puternic pentru vârsta pe care i-o trăda fața. Avea părul blond spălăcit, tuns scurt. Fotografia părea să fi fost făcută de la distanță. În cadru apăreau niște arțari, care îl ascundeau parțial pe băiat. Fieldbinder putea să distingă forma frunzelor de arțar.

— Din câte îmi amintesc, ăsta e Steve, spuse el. Nu?

Cei doi Slotnik se uitară la fotografie.

— Da.

— Problema e că am găsit-o într-o cameră din casa domnului Costigan, spuse Fieldbinder. Își frânse mâinile în poală. E destul de clar și că-i făcută de acolo, de sus, cu arțarii de după gard în cadru. Făcu un gest spre o fereastră de deasupra capului lui Evelyn spre arțarii care se aplecau peste gard, frunzele crude păreau extraverzi în lumina matinală.

— Făcută și cu un obiectiv al dracului de puternic, după cum se poate observa. Vedeți detaliile lui Steve? Costigan avea un echipament chiar drăguț.

— OK, spuse Slotnik încet. Nu făcu nicio mișcare ca să-i înapoieze fotografia lui Fieldbinder. Dar nu sunt sigur că înțeleg. Nu știam că Costigan e fotograf, și ce-i cu asta? E o poză bună, se vede.

— Da. E, spuse Fieldbinder. Făcu ceva la un crac al pantalonilor.

— La fel ca, literalmente, sute de alte fotografii cu Steve în această anume cameră din casa tipului.

Cei doi Slotnik îl fixară pe Fieldbinder.

— Care fotografii nu sunt atât de greu de găsit, continuă Fieldbinder, având în vedere că această cameră anume era tapetată cu ele.

Slotnik puse iar cana jos.

— Vreau să spun de la podea până la tavan, Don. Fieldbinder îl privi pe Slotnik. Slotnik se uită la Evelyn.

— Tot în camera asta, Fieldbinder își drese vocea, această cameră de la etajul doi, e o fereastră prin care poți să vezi peste gard printr-o fereastră din casa voastră, o fereastră cu un fanion „Go Phillies!" atârnând de ea, o fereastră despre care presupun, doar dacă nu-mi spuneți voi altceva, că e a lui Steve... Se uită la Slotnik, care nu spuse nimic. Fieldbinder își trase nasul. Tot în camera asta erau, pocni din degete, Dumnezeu știe câte desene, în cărbune și creion și câteva în ulei, unele chiar bune, ale

cuiva care seamănă cu... nu, evident *este* chiar Steve. Câteva sculpturi la fel de bune, din diverse materiale, pot să spun, dar din nou subiectul nu e nimeni altcineva decât Steve, din câte mi-am dat seama. De asemenea, un dispozitiv video setat chiar ingenios ca să ruleze într-o buclă continuă o anume casetă, o casetă cu niște partide de fotbal din curtea voastră, din curtea lui Costigan, cu Steve greblând frunze, cu Steve tunzând peluza, cu Steve și Scott făcând un om de zăpadă, folosind pentru nas ceea ce mie mi s-a părut a fi o șosetă înghețată. Sună cunoscut? Fieldbinder ridică privirea spre cei doi Slotnik. De asemenea, niște... obiecte, într-un fel de cutie de lemn foarte solidă și foarte scumpă, care mie mi s-a părut o cutie de bijuterii și care, în orice caz, apărea pe lista cu bunuri personale ale lui Costigan ca obiect de anticariat.

— Ce fel de obiecte?

— Spuneți că Costigan avea grijă de casa voastră când erați plecați.

— Uneori, spuse Evelyn. De obicei, doamna Frick...

Slotnik o ignoră.

— Monroe, ce fel de obiecte?

Fieldbinder luă o mină binevoitoare.

— Câteva cartonașe de baseball. Câteva fire de păr, păr blond, lipite pe o bucată de carton. Niște bețe de la înghețată, de la înghețată de portocale. Câteva... șervețele Kleenex. O privi pe Evelyn. Era un tricou, un tricou alb, *Fruit of the Loom*. Împăturit cu grijă, pliat, nespălat. Un tricou murdar. Și etichetat cu o dată, cândva în august anul trecut.

Evelyn se răsuci spre Slotnik.

— Când am fost la Cape.

— Vă amintiți poate când a pierdut Steve niște haine? spuse Fieldbinder.

— O, pierde *mereu* lucruri — amândoi pierd. Știi cum sunt copiii.

Evelyn aproape că zâmbi.

— Nu, Fieldbinder se aplecă în scaun, problema e că nu știu.

— Cum adică Steve a pierdut *niște* haine? spuse Slotnik.

— Păi, Don, chestia e că tricoul nu era singurul... *Fruit of the Loom* din cutia lui Costigan.

— Ce dracu' vrei să spui?

— În linii mari, chiloți mărimea 28, Don. Fieldbinder o privi pe Evelyn, a cărei privire nu se mai putea focaliza.

Își culese o scamă minusculă de pe dunga pantalonilor și apoi își puse iar mâinile în poală. Se uită la Slotnik.

Slotnik se uită în gol undeva în față, pentru o clipă, încercând să-și netezească părul, care se ridică imediat.

— O să sun la poliție, spuse el liniștit.

Fieldbinder zâmbi strâmb.

— Păi, să facă ce, Don?

Slotnik îl privi pe Fieldbinder.

— Poate mai întâi ar trebui, dacă mă întrebați pe mine, spuse Fieldbinder, să încercăm să ne amintim dacă a existat vreo ocazie cu care să se fi putut întâmpla ceva. Se uită la cei doi Slotnik. Chiar ceva urât.

Slotnik se uită la măsuța de cafea.

— Rămâne Steve vreodată singur aici? Fără ca vreunul dintre voi să fie prin preajmă?

— Niciunul dintre ei, nu, niciodată fără bonă, spuse Slotnik ferm. Și dacă ies, sunt fie cu noi, fie la școală, sau cu prieteni, sau știm exact unde sunt.

— Așa mă gândeam și eu. Fieldbinder se aplecă pentru o clipă, ca să-și închidă servieta. Dar vă amintiți să fi făcut sau să fi spus vreodată Costigan ceva ciudat, care să aibă legătură cu Steve, când erați prin preajmă? I-ați spus vreodată ceva? A făcut vreodată ceva ieșit din comun? L-a atins, poate, vreodată pe Steve?

— Niciodată, spuse Slotnik.

Se lăsă liniștea.

— Nu, a făcut-o o dată, spuse Evelyn liniștită, uitându-se la peluză. Doar o dată.

Slotnik se răsuci într-o poziție incomodă ca să-și privească soția, aflată sub brațul său. Fieldbinder îi urmărea binevoitor.

— A fost ceva atât de neînsemnat, că n-am crezut de cuviință să-ți spun, iubitule, spuse Evelyn. Nici măcar nu m-am mai gândit la asta. Abia dacă a fost ceva.

— Cred că mai bine mă lași pe mine să decid, spuse Slotnik.

Evelyn se chinui să-și strângă gulerul halatului pe gât. Își trase nasul privind peluza.

— Povestea a fost că eu și Steve și Scott ieșiserăm să mergem la mașină. Asta s-a întâmplat demult, Scott era micuț, Steve avea zece ani, cred. Cred că-l duceam pe Steve undeva, pentru ceva. Mașina era pe alee și domnul Costigan era pe peluza lui, de partea cealaltă a aleii. Îmi amintesc că-și smulgea păpădiile de pe peluză. Avea o roabă plină cu păpădii. În orice caz, era acolo.

Evelyn respiră adânc și halatul îi căzu iar și se deschise.

— Și noi ne-am oprit, l-am salutat și am stat un pic de vorbă. Îmi spunea cât de greu e să smulgi toate păpădiile, cu tot cu rădăcină, cât de îndărătnice sunt. Nu-mi amintesc altceva. Și ce a făcut...

Evelyn miji ochii; își căuta prin memorie.

— Ce s-a întâmplat a fost că în mijlocul discuției, fără niciun motiv, a întins un deget și l-a atins pe Steve, foarte încet. Doar cu un deget. A atins partea din față a cămășii lui Steve. Pieptul. Foarte atent.

— Cum adică „atent"? L-a atins atent pe copilul nostru? Slotnik se uită în jos spre Evelyn.

— A fost ca și cum... Evelyn îl privi pe Fieldbinder. A fost ca atunci când stai în fața unei ferestre curate, o fereastră foarte curată, privești afară, și fereastra e atât de curată, încât pare că nu e acolo. Știi? Și ca să te asiguri că e acolo, deși știi că e acolo, întinzi o mână și... atingi, pur și simplu, fereastra, chiar dacă

încet. Abia dacă o atingi. Așa a fost. Și Steve n-a făcut nimic, nici nu cred că a observat. Cred că a crezut că domnul Costigan i-a luat ceva de pe cămașă. Dar nu i-a luat, știu asta. A fost ciudat, dar a fost așa de... lipsit de importanță. Am uitat complet. Nu cred că m-am mai gândit vreodată la asta. Îl privi pe Fieldbinder. Asta e singura chestie, s-a întâmplat doar o singură dată și demult.

— Înțeleg, spuse Fieldbinder.

Cei doi Slotnik nu spuseră nimic.

— Așa poate înțelegeți de ce am considerat că merită să mă bag, spuse Fieldbinder. Am crezut de cuviință că trebuie să aflați la un moment dat, și mi-am închipuit că acum e... ei, mai bine decât la un moment dat.

Zâmbi reținut.

— Bravo ție, spuse Slotnik încet.

— Uite, spuse Fieldbinder, dacă vreți sfatul meu, că tot am fost alături, cred că tot ce trebuie să faceți e să vorbiți cu Steve. Să nu faceți caz de ceva, ci, pur și simplu, să vă asigurați că nu s-a întâmplat ceva vreodată, care se poate să-l fi supărat. Se uită la Evelyn. Ceea ce sunt sigur că nu s-a întâmplat. Nu pare să fie genul acela de poveste. Dar, bineînțeles, e normal să vreți să, pur și simplu... vorbiți cu el.

— Mă duc să-l trezesc chiar acum, spuse Slotnik.

Se ridică.

Se ridicară și Fieldbinder și Evelyn. Fieldbinder își luă balonzaidul și îl întinse, netezind încrețiturile.

— Probabil că e o idee bună, Don, spuse el. Probabil că e o idee bună să aveți o mică discuție. Eu personal cred că-i tot ceea ce trebuie să faceți. Și, Don, dacă vrei să vii să arunci o privire la... toate, o să fiu alături încă o oră.

— În niciun caz, spuse Slotnik. Am aprecia dacă echipa ta ar scăpa de toate. Nu vreau să văd nimic din toate astea.

Își apucă vârtejul din păr.

— Dacă s-a atins măcar cu un deget de copilul ăsta, îl omor.

Trecu un moment.

— Oricum, spuse Fieldbinder, eu plec. Sper că am făcut ce trebuie, venind la voi. Şi îmi pare rău dacă asta v-a supărat. M-am gândit că trebuie să ştiţi povestea.

— Monroe, spuse Slotnik, eşti un prieten bun. Apreciem. Ai făcut ce trebuia. Apreciem mai mult decât o putem spune.

Îi întinse o mână lipicioasă, pe care Fieldbinder o strânse, mirosind siropul. Slotnik se răsuci în papuci şi o luă pe scări în sus.

Evelyn îl conduse pe Fieldbinder la uşă. Nu spuse nimic.

La uşă, Fieldbinder se întoarse spre ea.

— Auzi, spuse el. Privi spre scări. Înţeleg că nu e momentul potrivit. Zâmbi cald. Dar aş vrea să te văd şi doar îţi spun că voi fi alături toată ziua. Trebuie să termin totul azi. Am rămas în urmă. Dar toată ziua, asta-i ideea. Deşi echipa vine la trei. Aşa că îţi spun. Faci cum crezi, bineînţeles. Sau dacă ai ocazia, simti nevoia, în timp ce ei sunt la baseball...

Evelyn nu spuse nimic. Îi deschise uşa lui Fieldbinder. Se uita la ceva dincolo de el, pe peluză. Fieldbinder se întoarse să vadă.

— Ei, uite-l pe Scott! spuse el. Bună, Scott! Îţi aminteşti de mine?

Scott Slotnik bătea o minge de tenis pe aleea de cărămidă din faţă, spre capătul dinspre stradă. Mingea scotea un sunet monoton în timp ce ţopăia pe iarba tunsă de pe alee. Când Fieldbinder îl strigă, ridică privirea.

Fu un moment de linişte, întrerupt doar de clănţănitul unei foarfeci de grădinărit de peste stradă. Evelyn îl privi pe Scott, prin Scott. Apoi dădu să spună ceva.

— Scott! strigă ea ascuţit. Te rog, treci în casă acum!

Fieldbinder se întoarse să se uite la Evelyn. Zâmbi şi îşi puse mâna moale pe mâneca halatului ei.

— Hei, spuse el blând. Zău aşa.

Evelyn privi mâna lui Fieldbinder, acolo, pe braţ, pentru o clipă. Scott veni spre uşă. Ea se uită înapoi la el.

— E-n regulă, iubitule, strigă. Îi zâmbi. Stai acolo și joacă-te, dacă vrei.

Scott se uită la Fieldbinder și la maică-sa și apoi la mingea din mâna lui.

— Oricum, ideea e să știi că sunt aici, atât; sunt aici toată ziua, până la trei, spuse Fieldbinder.

— Da, spuse Evelyn.

Intră înapoi în casă, lăsând ușa deschisă.

Fieldbinder înaintă pe aleea de cărămidă spre Scott Slotnik.

Pe fereastra de la living, Evelyn îl privi pe Fieldbinder cum se oprește și se așază într-un genunchi ca să-i spună câteva cuvinte lui Scott Slotnik. Spuse ceva care-l făcu pe Scott să zâmbească timid și să dea din cap. Fieldbinder râse. Evelyn încercă să-și așeze părul nearanjat după urechi. Degetele mari, lipicioase, i se încurcară în păr.

16

1990

a

9 septembrie

Un vis înfiorător de tulburător și de sinistru, încât Fieldbinder se trezi asudând.

„Doctorul J... e într-un pericol semnificativ", se gândi el amuzat.

Eu și Lang suntem în biroul meu; fiecare pe scaunul lui, traducerea se află între noi. Suntem amândoi misterios și stânjenitor de goi; umbra se mișcă. Mă uit în jos și mă acopăr cu un plic de ceai, dar acolo e Lang în toată oroarea lui. Lang o desenează pe Lenore pe dosul ultimei pagini a manuscrisului *Iubire*. E un desen uluitor, ultrarealist, al unei Lenore fără haine. Încep să am o erecție în spatele plicului meu de ceai. Pixul lui Lang are forma unei sticle de bere; Lang suge periodic pixul. Lenore e acolo pe pagină, pe spate, ca un afiș de Vargas, Lang își pune inițialele lângă piciorul unduios și lung al lui Lenore: un adânc și dușmănos „W.D.L.".

În timp ce inițialele apar, mâinile și părul încep să iasă din pagină; sânii se umflă, un fund se mișcă ritmic, genunchii se desfac și se ridică, picioarele lovesc cu reținere marginile paginii.

Lang lucrează cu pixul lui. Lenore se ridică din pagină și umblă prin cameră.

Ciocănește ușor cu unghiile în fereastră. Dincolo de fereastră e o Mindy Metalman tânără, foarte tânără, poate are treisprezece ani, cu un ruj strălucitor pe gura mică, învinețită. Ține în mână o foarfecă de grădinărit, arată spre pliculețul meu de ceai. Sunt aspirat înapoi în umbră, în timp ce se împrăștie ca o cerneală pe peretele alb. Când îmi iau privirea de la fereastră, Lenore îngenunchează, semnându-l pe Lang pe dos, cu pixul în formă de sticlă de bere, scriindu-și numele cu bucle lungi, meticulos, cu cerneală violet, în timp ce cu cealaltă mână găsește ce poate să găsească în eroica parte din față a lui Lang.

Țip un țipăt fără aer și încep să urinez exploziv. Jetul o ia în sus, un evantai de linii nenumărate, subțiri ca o lamă și atât de fierbinți, încât mă frig când trec cu mâna prin dreptul lor. Sunt prins în capcana acestui evantai. Șuvoaie fierbinți se învolburează pe covorul biroului, urcând ca să pleoscăie alb fantomatic pe sânii lui Lenore, care se leagănă de efort. Plicul de ceai sângerează în împroșcarea fierbinte. Ceaiul e făcut. „*Tea symptosis*“[1], spune Lang râzând.

Lenore se îneacă; Lang îi ține capul sub suprafața oceanului de ceai galben și fierbinte. Ea continuă să se semneze. Șoareci fierb în șuvoaiele fierbinți, cozile le tremură. Mă sufoc. E un ceai Salada. Pe plicul de ceai e scris succint: „E nevoie de un om mare să râdă de sine, dar e nevoie de un om și mai mare să râdă de acel om.“

Lang se uită în jos la sine și începe să se anime greoi. Mă predau oroarei. Diploma mi-e luată de pe perete și purtată de o învolburare înspumată.

---

[1] Joc de cuvinte bazat pe omofonia aproximativă dintre gr. *ti*, „ce“, și eng. *tea*, „ceai“ (*n. red.*).

Fieldbinder se trezi țipând și descoperi că, de fapt, făcuse pipi în pat, dar, din fericire, suprafața pătată nu era mai mare decât o picătură de cerneală, pe care o șterse frecând-o cu batista.

Problema e că ei sunt la familia Tissaw și eu sunt aici. *Vás-cozitatea* incredibilă a Clevelandului, după ce ai avut o noapte proastă, singur. Una pe care nu pot nici măcar să încep s-o descriu. Zău.

b

TRANSCRIEREA PARȚIALĂ A ȘEDINȚEI
DIN CABINETUL DOCTORULUI CURTIS JAY,
JOI, 9 SEPTEMBRIE 1990.
PARTICIPANȚI: DOCTORUL CURTIS JAY
ȘI DOMNIȘOARA LENORE BEADSMAN, 24 DE ANI,
DOSARUL NUMĂRUL 770-01-4266.

DOCTORUL JAY: Și cum te face să te simți?

DOMNIȘOARA LENORE BEADSMAN: Cum mă face să mă simt?

JAY: Starea de fapt pe care încercăm să o articulăm, în care separarea de străbunica ta și tăcerea îndreptată spre tine trezește în tine, în mod paradoxal, un sentiment de și mai mare apropiere și comunicare cu restul familiei.

LENORE: Păi, cu excepția faptului că există problema cu John, în Chicago, sau unde-o fi.

JAY: Să-l lăsăm deoparte, vremelnicește.

LENORE: Vreme... cum?

JAY: Haide, urmează-ți gândurile.

LENORE: Ce gânduri?

JAY: Gândurile pe care le-am caracterizat împreună.

LENORE: Păi, cred că, într-o oarecare măsură, e adevărat. Clarice n-are niciun indiciu, ea nu rezonează cu toată povestea asta cu Lenore, n-a rezonat niciodată, dar mă simt încă la fel ca atunci când m-am dus acolo ca să-i povestesc tărășenia asta îngrijorătoare cu familia noastră și apoi am urmărit-o pe ea și pe familia ei punând în scenă toată parodia aia, care, într-un fel, avea de-a face tocmai cu ce aveam de vorbit — m-am simțit bine, oarecum. M-am simțit în siguranță. E o tâmpenie dacă spun că m-am simțit în siguranță?

JAY: Te-ai simțit legată de ei.

LENORE: Legată și nelegată, în același timp.

JAY: Dar într-o manieră adecvată.

LENORE: Drace, azi ești tare.

JAY: Simt un miros înțepător, stimulator, al progresului.

LENORE: Și apoi, mai e celălalt frate al meu... e prima dată într-o lungă perioadă când, de fapt, am vorbit ceva important cu LaVache. Se poate să fi fost luat, dar chiar și așa. Am simțit, într-un fel, că într-adevăr...

JAY: Comunicați?

LENORE: Așa cred.

JAY: Și cât trecuse de când voi doi nu mai avuseserăți un dialog semnificativ? De când nu mai comunicaserăți?

LENORE: Oh, drace, de destul de mult timp.

JAY: Înțeleg. Și de cât timp, ca să mai scoatem un strop de parfum, s-a instalat străbunica ta în Căminul Shaker Heights?

LENORE: Mmm, de destul de mult timp.

JAY: Și asta te face să te simți prost?

LENORE: Ce-i aia? O mască de gaze?

JAY (*înăbușit*): Măsuri de precauție.

LENORE: De ce îi dau eu bani cuiva ca să mă transforme într-o persoană mai puțin ciudată, când acea persoană e mai ciudată decât eu?

JAY: Decât mine.

LENORE: Bună treabă, iar sunt pusă la zid.

JAY: Și, ca să revenim, bineînțeles că ai bănuit că fratele tău are vreo idee în legătură cu toată povestea dispariției străbunicii.

LENORE: Nu chiar idee, așa cum o numești tu. Și el are un desen, unul diferit, cu un tip pe o dună într-un deșert, și mi-a ținut o teorie de drogat despre desen și a încheiat spunându-mi să nu mă gândesc niciodată la mine. N-a fost de mare ajutor. Și a fost destul de deprimant și să-l văd cum încă face chestia aia schizofrenică cu piciorul și că e responsabil de cam jumătate din consumul de droguri din New England.

JAY: Totuși, pe mine tu mă interesezi.

LENORE: Scuze, dar am tendința să-mi fac griji pentru fratele meu. O parte din eul meu, de care ești tu așa interesat, este grija pentru fratele meu.

JAY: Deșertul?

LENORE: Poftim?

JAY: Ai menționat deșertul, în contextul desenului respectiv. Adică *Deșertul*?

LENORE: Păi, nisipul era negru și LaVache a menționat sinistroșenia.

JAY: Deci G.O.D., atunci.

LENORE: Cine știe.

JAY: Dar, drăguța mea, există măcar o șansă ca Great Ohio Desert să fie locul în care se găsesc oamenii din Căminul de bătrâni.

LENORE: Ce se întâmplă aici?

JAY: Unde?

LENORE: Nu privi în jur cu masca aia stupidă. Încerci să-mi pui vorbe în gură?

JAY: Tipul ăsta? Eu?

LENORE: De ce am senzația că oamenii încearcă să mă împingă în Deșert? Care pentru mine e legat de aceste amintiri mai

mult decât neplăcute ale copilăriei, când Străbunica mă lua să hoinărim și trebuia să o ascult cum îi tot dădea înainte cu Auden și Wittgenstein, despre care crede că împreună sunt Dumnezeu, și pescuiam la marginea Deșertului și ne uitam în negreală...

JAY: Un „hmm" izbitor aici.

LENORE: În urechea ta. Și cum se face că vreți toți să mă duceți înapoi acolo? Tu, fratele meu, Rick a menționat și el Deșertul, Vlad mi-l citează pe Auden, Străbunica obișnuia să citească în nisip...

JAY: O firimitură pentru minte, dac-aș putea fi atât de...

LENORE: Și funebrul domn Bloemker se purta cu mine de parcă era agentul imobiliar al Deșertului înainte ca prietena lui să-și piardă rochia și să facă pană...

JAY: Poftim?

LENORE: Și apoi, tot din senin apare tipul ăsta, pe care, din nefericire, îl știu de când eram copil și care e căsătorit cu colega de cameră a surorii mele, și se dovedește că taică-său a construit, mai mult sau mai puțin, G.O.D., după câte se pare. Taică-său deține Industrial Desert Design. Tata era incredibil de interesat de asta. Mult mai interesat decât de desenele de pe etichete, asta-i...

JAY: Ce tip?

LENORE: Andrew Sealander Lang, care face o traducere obscură pentru Frequent and Vigorous și pe care Rick l-a întâlnit într-un bar din Amherst.

JAY: Și tu l-ai cunoscut personal înainte.

LENORE: De ce întrebi?

JAY: De ce faci fața asta?

LENORE: Ce față?

JAY: O față visătoare, pierdută.

LENORE: N-am făcut nicio față.

JAY: Ești atrasă de tipul ăsta?

LENORE: Ți-ai pierdut mințile? Ce-i cu tine azi? Ești sigur că-ți intră aer în chestia aia?

JAY: Recunosc o față de om atras când văd una. Simțurile psihologilor sunt antrenate să recunoască semnalele non-verbale.

LENORE: Antrenate?

JAY: Pupilele ți s-au dilatat cât capacele de canal.

LENORE: Ce drăguț.

JAY: Rick știe?

LENORE: Ce să știe?

JAY: Că ți s-au aprins călcâiele după această persoană cu Deșertul și traducerea.

LENORE: Mă scoți din minți.

JAY: Scrie pe fața ta.

LENORE: Față care trebuie să fie un loc foarte aglomerat. Capace de canal, expresii visătoare, scriere...

JAY: Alarmă formală de catapultare.

LENORE: Frate, credeam că singurul loc unde pot să evit să fiu împinsă în diferite locuri și oamenii să fie împinși în mine e locul unde îmi cheltui aproape toți banii ca să fiu ajutată în privința acestei senzații că sunt împinsă.

JAY: Această strategie cu învinuirea devine tot mai ineficientă pe măsură ce trece timpul.

LENORE: Atunci, poate că ar trebui s-o rup la fugă cu părul măciucă.

JAY: O întrebare extrem de importantă și, totodată, relevantă, Lenore. De ce, când simți nevoi omenești și atracții firești, nevoia normală de a merge într-un loc în care se poate sau nu să se afle o persoană iubită, atracția față de cineva de vârsta ta, care poate probabil...

LENORE: De unde știi ce vârstă are?

JAY: Se deduce din *context*, prostuțo. Termină cu tâmpeniile. Relaxează-te și încearcă să faci un pas sau doi.

LENORE: Poate doar o fugă până la baie și apoi o fugă înapoi...

JAY: Șșt. Dacă simți dorința să te duci în Deșert, de ce nu te duci, și gata? De ce îți e frică?

LENORE: Umfli chestii cu pompa, presupunând că e ceva de umflat cu pompa. Ceea ce, dacă ne gândim bine, nu e, pentru că nu îmi e teamă de nimic. Pur și simplu, nu mor să mă duc acolo, atâta tot. Și nu ar avea niciun rost. Pur și simplu, nu e posibil ca douăzeci și șase de oameni, cei mai mulți incredibil de bătrâni, cu cadre, și cel puțin unul având nevoie în permanență de o temperatură de 27 de grade, să rătăcească prin Deșert în septembrie. Dar ce mă seacă e că, se pare, toată lumea, dintr-un motiv anume, vrea să mă *trimită* acolo. Ceea ce mă enervează e că eu nu am niciun cuvânt de spus în ceea ce privește unde mă duc sau ce vreau în mod evident sau...

JAY: Am un singur cuvânt pentru tine.

LENORE: „Adio"?

JAY: „Membrană". Îți spun „membrană", Lenore.

LENORE: Cred că prefer „adio".

JAY: Gândește-te la munca noastră, Lenore. La pașii noștri. La progres. Nu vezi că să-ți percepi dorințele și nevoile naturale și atracțiile ca direcționate și impuse din exterior, din *Exterior*, e un caz clasic de disfuncționalitate în rețeaua igienă-identitate? E complet reductibil la și explicabil în termenii teoriei membranei? Că o membrană flască e nesănătos de permeabilă, permite Sinelui să întineze grupul Celălalt și permite grupului Celălalt să întineze Sinele?

LENORE: Mă tem că simt o nevoie enervantă să fac duș.

JAY: Și de ce, te întreb? Îți spun direct că, în percepția mea, pentru că percepi relațiile de mai sus, de mai sus, da, ia hai să facem un pas mare înainte și să spunem explicația și caracterizarea exhaustive și precise de mai sus ale întregului tău grup de tulburări ca venind din *exterior*, ca fiind *impuse*. Când, de fapt, vin din tine, Lenore. Asta e tot. Nu simți?

Direcționează-ți atenția spre Interior. Simte cât e de curat. Uită că suntem aici împreună. Prefă-te că eu sunt tu.

LENORE: Mi-e imposibil să te iau în serios cu masca aia de gaze pe față.

JAY: Dacă mi-o scot acum, naiva mea tânără clientă și prietenă, duhoarea progresului m-ar lăsa lat. Ai fi singură-singurică.

LENORE: Și cum adică să mă prefac că eu sunt tu? Am crezut că totul se rezumă la faptul că membrana flască nu mă ține pe mine în partea mea și pe tine în partea ta. Dacă mă prefac că tu ești eu, ce-o să se-ntâmple cu membrana?

JAY: Dar nu vezi, prefăcătoria vine din *interiorul* tău. O adevărată prefăcătorie nu poate veni decât în contextul unei cunoașteri intime a ceea ce e real. Pentru ca tu să te prefaci că ești eu, trebuie să știi că eu nu sunt; membrana trebuie să fie puternică, o membrană curată. O membrană puternică și curată alege ce să absoarbă și respinge puternic balastul. Doar cei siguri pot să se prefacă cu adevărat, Lenore. Cei siguri au membrane ca un ovul curat și puternic. Ca niște ovule. Membranele rezistă atacurilor nenumăratelor grupuri Celălalt, asaltului neîncetat, Celuilalt, cu capetele acoperite de mizerie, cu subsuorile pline de ciuperci, ele șarjează și membrana/ovulul sigur așteaptă răbdător, puternic, distant și, da, ocazional, îl lasă pe Celălalt înăuntru, îl absoarbe, în termenii membranei înseși, îl suge ca pe spermă, îl trage înăuntru ca să se reînnoiască, ca să se recreeze. Doar o membrană puternică poate să aspire sperma, Lenore. Acum, uite, prefă-te că eu sunt sperma.

LENORE: Nu-mi place deloc unde am ajuns în ședința asta.

JAY: Nu, serios. Fii sigură. Prefă-te că eu sunt un spermatozoid. Uite. O să-mi fac o coadă din... gluga hanoracului, mi-o fixez la spate, ca o coadă, așa...

LENORE: Ce dracu' faci?

JAY: Prefă-te, Lenore. Fii un ovul. Fii puternică. Lasă-mă, ipotetic, să te asaltez. Asalt, asalt. Predă-te irealului interiorului real.

LENORE: Tu ar trebui să fii un spermatozoid, zvârcolindu-te cu hanoracul făcut coadă?

JAY: Simt puterea membranei tale, Lenore.

LENORE: Un spermatozoid cu o mască de gaze?

JAY: Asalt, asalt.

LENORE: Te rog să pornești scaunul.

JAY: Recunoaște că nevoile și atracțiile vin din tine.

LENORE: Uite ce, încetează cu zvârcoleala asta.

JAY: Recunoaște că te simți atrasă de acest tânăr. De traducător. Acest Adonis blond care îți poate oferi tărâmuri de interacțiune între Sine și Celălalt pe care nu le-ai visat vreodată.

LENORE: De unde știi că e blond?

JAY: Contextul e fluidul uterului. Înot, ca să te asaltez. Asalt, asalt. Lasă pe cineva în membrana ta.

LENORE: Te dai la mine?

JAY: Nu te preface că nu înțelegi, e penibil de evident. Vorbesc... vorbesc despre acest bărbat care îți cască pupilele din interior, ca petalele moi ale unei flori neajutorate. Care îți poate arăta probabil că o membrană puternică poate fi pătrunsă. Care te poate asalta. Asalt, asalt.

LENORE: Ce tot spui?

JAY: Facem pași gargantuești. Camera e plină de gaze de la explozia progresului, în care, paradoxal, totul devine extrem de clar. Simți?

LENORE: Cred că ești dus cu pluta. N-am semnat nicio hârtie pentru o terapie cu spermă, vere, îți spun chiar...

JAY: Recunoaște că atracția ta pentru acest Celălalt vine din Sine. Întărește membrana. Las-o să fie pătrunsă la dorința *ta*!

LENORE: Și unde, dacă pot să te întreb, se potrivește Rick în toată povestea asta? Ce faci cu Rick?

JAY: Rick știe că trebuie să rămână pentru totdeauna un Celălalt pentru tine. Rick cunoaște semnificația membranei. Rick e ca un spermatozoid fără coadă. Un spermatozoid imobilizat în uterul vieții. De ce crezi că Rick e atât de nefericit și disperat? Ce crezi că vrea el să spună cu „Ușa cu Plasă a Uniunii"?

Lenore Beadsman tace.

JAY: Vrea să spună „membrană"! Rick e prins dincolo de propria membrană. Nu are echipamentul necesar să iasă.

LENORE: Hei, n-ar trebui să vorbești despre alți pacienți.

JAY: De ce crezi că e atât de posesiv? Te vrea în el. Vrea să te închidă dincolo de membrana lui. Știe că nu poate să penetreze valid membrana Celuilalt, așa că își dorește să-l aducă pe Celălalt în el, pentru totdeauna. E un om bolnav.

LENORE: Uite ce e, oprește-te din zvârcoleală. Ți-ai expus punctul de vedere.

JAY: Nu, *tu* ți-ai expus punctul de vedere. Toate distincțiile sunt zdrobite. Eu nu sunt aici. Eu sunt un spermatozoid în tine, Lenore.

LENORE: Poftim?

JAY: Sperma tatălui tău. E o parte din tine. Inseparabilă.

LENORE: Ce are de-a face taică-meu cu toate astea?

JAY: Recunoaște.

LENORE: Ce să recunosc?

JAY: Că vrei cu adevărat pe cineva în interiorul tău. Că membrana ta tânjește.

LENORE: Iisuse.

JAY: Ascultă... auzi? Țipătul înăbușit al membranei, nu? „Lasă-mă să fiu un ovul, lasă-mă..."

LENORE: Mă iubește.

JAY: Te iubește? Adonis? Validul Celălalt?

LENORE: Rick, găgăuță. Rick mă iubește. Așa a zis.

JAY: Rick nu ne poate oferi ce vrem noi. Recunoaște.

LENORE: Mă iubește.

JAY: E o dragoste care te suge, Lenore. O dragoste inerent impură. E dragostea unei membrane fleșcăite, impure, care suge din Celălalt, până la murdărie. Mintea acestei membrane la murdărie stă. Vrea să-ți dea și ție murdărie.

Lenore Beadsman tace.

JAY: Tu îl iubești? Îți atacă el în mod valid membrana?

LENORE: Te rog, un duș.

JAY: Recunoaște sursa stărilor pe care le ai.

LENORE: Lasă-mă-n pace. Pornește-mi scaunul.

JAY: Asalt, asalt. Suntem neajutorați și ineficienți ca părți ale unui sistem, până când nu recunoaștem existența unui sistem. Asalt, asalt. Ascultă cum picură siropul de pe membrana ta.

LENORE: Uite ce e, dă-mi voie să plec chiar acum, dacă vrei să mai vin. Nu glumesc.

JAY: Mai întâi, recunoaște. Spune-o cu voce tare. Dă-o pe față. Pupilele tale nu mint. Fă-o adevărată. Adu-o în rețea. Răspunde la asalt. Trage un Celălalt în interiorul tău.

LENORE: Duș. Te rog, un duș.

JAY: Recunoaște totul. Vrei și tu o mască de gaze? Asta vrei? Nicio problemă. O membrană permanentă nu miroase prea plăcut.

LENORE: Dumnezeule.

JAY: Ce-ar avea de zis Lenore despre toată povestea asta?

LENORE: Cine?

C

– Ai pățit ceva?

– Hmm.

– Ești îngrozitor de palidă.

– ...

– Vrei din tocănița mea de scoici?

— Știi că nu-mi place tocănița de scoici. Arată ca niște guri mici, care plutesc pe-acolo.

— Ar trebui să mănânci mai mult, nu doar salata aia amărâtă.

— Te rog, nu-mi spune ce trebuie, Rick. Îmi ajunge pentru azi.

— Ce vrei să spui?

— ...

— E o referință la Jay?

— ...

— N-a mers prea bine ședința?

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Dar dacă te-a rănit emoțional în vreun fel...

— Am făcut o înțelegere că nu vorbim despre ședințele cu Jay, îți amintești?

— Ești atât de palidă, practic, ești transparentă.

— Păi, poți să mă atingi pe piept dacă vrei, ca-n povestea aia idioată.

— Poftim?

— Povestea aia, prima pe care m-ai pus s-o citesc. În care bătrânul îi atinge pieptul micuțului ca să se asigure că nu e o fereastră?

— Nu ți-a plăcut povestea aia? Cum se numea...?

— *Iubire*.

— Da, aia.

— Mi-a plăcut cealaltă. *Metamorfoza din anii '80*. E criminală. Partea aia în care oamenii aruncă cu monede în starul rock de pe scenă și îl îngroapă și el moare a fost un pic cam trasă de păr, dar, una peste alta, a fost mortală. I-am pus un mare asterisc pentru tine.

— ...

— Nu-ți mănânci tocănița? N-am vrut să fiu rea cu gurile mici. Mănâncă.

— Dar cealaltă nu ți-a plăcut prea tare.

– Poate că greșesc, dar mi s-a părut naspa rău de tot.

– ...

– Oh, nu, ție chiar ți-a plăcut? Calc în picioare ca o ignorantă o chestie bună, care ție ți-a plăcut?

– Gusturile mele sunt pe tușă, deocamdată. Aș fi doar interesat să aud de ce nu ți-a plăcut.

– Nu sunt sigură. Pare... e așa cum ai spus despre celelalte texte juvenile și tulburate. Pare artificială. Ca și cum puștiul care a scris-o s-a străduit prea tare.

– Înțeleg.

– Toată chestia aia cu „Și apoi apăru contextul, și Fieldbaum păru binevoitor...“

– Fieldbinder.

– Ce?

– Numele protagonistului nu era Fieldbinder? În poveste?

– Corect, Fieldbinder. Dar chestia aia cu contextul, totuși. N-ar trebui ca povestea să *creeze* contextul care îi face pe oameni să facă anumite lucruri, care sunt sau nu cuvenite? O poveste n-ar trebui să *menționeze* contextul exact pe care se presupune că încearcă să-l creeze, nu?

– ...

– Și stilul e atât de... Îmi amintesc o replică: „Rânji zeflemitor.“ „Rânji zeflemitor“? Cine rânjește „zeflemitor“? Nimeni nu rânjește „zeflemitor“, decât în povestiri. Nu era deloc autentică. Era ca o poveste despre o poveste. Am pus-o pe biroul lui Mavis, lângă aia cu proctologul și cea cu mașina de curățat zăpada.

– ...

– Dar o iau imediat, dacă ție ți-a plăcut. Ți-a plăcut, nu? Ceea ce înseamnă că gusturile mele nu sunt pe lungimea de undă potrivită, nu?

– Nu... neapărat. Încerc să-mi amintesc de unde o am. Probabil de la vreun puști, de undeva. Tulburat. Încerc să-mi amintesc scrisoarea de intenție...

— Deși am observat că e bine dactilografiată.

— ...

— Dă-mi voie să înting un pic în tocănița ta.

— Îmi amintesc că mi-a spus că *e* ca o poveste despre o poveste. Centrul narativ fiind descrierea prilejului cu care Costigan l-a atins pe băiat, pe care o face soția... Aproape o poveste despre felul în care o poveste așteaptă și așteaptă, dar nu moare niciodată, se poate întoarce mereu, chiar și după ce presupusele personaje au părăsit de mult scena reală.

— Nu e rea deloc.

— Ce?

— Tocănița. E chiar bună. Cremoasă. Dacă nu-mi place ceva, sunt scoicile.

— Mi se pare că-mi amintesc că a zis că a conceput-o ca pe o poveste despre obsesia vecinătății. Despre cum uneori vecinii pot deveni obsedați de alți vecini, chiar copii fiind, și pot chiar să le spioneze dormitoarele peste gard, din camerele lor de lucru... dar că e imposibil pentru respectivii vecini să afle astfel de lucruri, pentru că fiecare vecin e închis în interiorul propriei proprietăți, propriei case, înconjurat de gard. Închis. Tot ce e semnificativ, atât bine, cât și rău, e ținut ascuns.

— ...

— Doar că uneori Intimul iese la iveală, din când în când, și devine Incident. Și un astfel de Incident devine Poveste. Și Povestea dăinuie, în Minte, chiar și dincolo de și înăuntrul membranei izolatoare a casei și a proprietății și a gardului care înconjoară fiecare individ care locuiește în suburbie.

— Membrană?

— Scuze. O alegere lexicală neinspirată. Sunt sigur c-o voi auzi destul de des în după-amiaza asta.

— Te vezi cu Jay azi?

— Ți-am zis de ieri că da. Am vorbit despre asta ieri.

— ...

– Ai vreun motiv pentru care ai vrea să nu mă întâlnesc cu el azi?

– ...

– Și astea, după câte-mi amintesc, unele dintre referințele din poveste, chestia cu pasărea, casa care arde, chestia cu rânjetul zeflemitor, au legătură cu un context creat de un sistem narativ mai larg, din care face parte această piesă.

– Păi, îți dai seama că faza cu pasărea mi s-a părut destul de deranjantă. Mai ales faptul că e moartă. La fel cum e și Vlad Țepeș acum, de fapt, cel puțin în ce mă privește, cel puțin pentru o vreme.

– Am auzit că aseară a apărut la televizor. Se pare că show-ul lui Sykes se transmite în fiecare seară.

– Știu. Candy l-a urmărit aseară. Se pare că e foarte bun. A zis că Sykes părea în extaz.

– Nu l-ai văzut?

– Candy l-a văzut, la domnul Allied. El are cablu. Noi, la Tissaw, nu avem cablu. Casa aia nu e legată la rețea. Doamna Tissaw se uită doar la „Oral Roberts" pe canalele gratuite. De fapt, cam toată povestea cu cablul în East Corinth e destul de nefericită, deoarece compania de cablu și tata sunt...

– Unde ai fost?

– Ce?

– Unde ai fost aseară?

– Oh, Doamne, ce-am făcut. Am ieșit să mă plimb un pic. M-am uitat la o partidă de softball în parc. Aruncau repede. Îmi place când aruncă repede. Am vorbit cu tata la telefon despre chestia cu LaVache, care a durat destul timp. Și apoi m-am dus să mă culc, era devreme. Am mai citit niște povești, totuși. Am citit...

– Mă întreb unde a fost Lang, atunci.

– ...

– Ești groaznic de palidă.

— De ce crezi că ar trebui să știu unde a fost Lang?

— Gândeam cu voce tare.

— Am auzit un ton foarte distinct.

— N-ai auzit decât în imaginația ta.

— Ce vrei să spui, de fapt?

— Ce-i cu tine, Lenore? Dragostea mea, n-am vrut să spun nimic.

— ...

— Ești sigură că te simți bine?

— ...

— Povestea cu Fieldbinder a fost atât de îngrozitoare? Asta e?

— O poveste nu te poate face palid sau bolnav, Rick. Chestia aia, în opinia mea, a fost atât de proastă, încât nu avea cum să aibă vreun efect asupra mea, niciunul.

— Atunci ce e, Lenore?

— ...

— N-am putea să plecăm, pur și simplu? Norman vine des aici, pentru prânz, pe la ora asta, așa că poate...

— Și acum *asta* ce vrea să însemne?

— Dumnezeule, nu înseamnă nimic! Am crezut că vrei să eviți să te întâlnești cu el, atâta tot.

— Și cum are loc aici?

— Se pare că se așază pe trotuar. I se întind ziare. I se aduc chestii în containere industriale. Nu e o priveliște prea plăcută.

— Atunci, cred că trebuie să plecăm. Nu vreau să trebuiască să mă căznesc să trec de el.

— Vicepreședinții Companiei Bombardini sunt profund îngrijorați. Pretind cu toată seriozitatea că Norman încearcă să se mănânce până va muri.

— Sau să mănânce pe altcineva.

— Doar nu iei în serios planurile alea ridicole pe care le turuia.

— Nu-mi spune ce să iau în serios și ce să nu iau, Rick.

— Doamne, Dumnezeule, ce-i cu tine?

– ...

– Ascultă... Ascultă asta.

– ...

– Auzi?

– Aud ceva. Nu e un tunet, nu?

– Nu poate fi. Soarele strălucește dincolo de umbră, vezi? Simt că Norman e iminent.

– Mai bine mergem. Termină-ți gurile alea mici.

– Ești sigură că n-ai pățit nimic?

– ...

d

La serviciu, Candy Mandible fuma și sorbea dintr-un Tab și se bucura de pauza de masă a lui Judith Prietht. Judith începuse deja să exagereze cu amabilitățile. Azi adusese pungi cu prăjiturele în formă de pisici și păsări pentru Lenore și Candy. Se pare că Judith urma să fie o pacoste.

Consola începu să piuie. Candy apăsă „Start Interior" și un minut se amuză de un bărbat cu o voce răgușită care voia să știe dacă prefera balustradele lustruite celor nelustruite. Apoi schimbă pentru următorul apel.

– Frequent and Vigorous, spuse ea.

– Cine? spuse o voce.

– Frequent and Vigorous Publishing, Inc., cu ce vă pot ajuta, spuse Candy, dând ochii peste cap.

– Iisuse, credeam că nu mai dau de dumneavoastră, spuse o voce. Domnișoară, știați că telefoanele dumneavoastră sunt varză?

– Au fost niște zvonuri, doamnă. Cu ce vă pot ajuta?

Candy bău din Tab, pe lângă microfonul căștii. Încercă să localizeze vocea de la telefon. Vocea îi suna vag familiar.

— Cu cine vorbesc, vă rog, spuse vocea.

— Cu domnișoara Mandible, una dintre centralistele de la Frequent and Vigorous, spuse Candy Madible.

— Domnișoară Mandible, mai întâi, sun ca să mă asigur că aveți acolo o colegă, o anume domnișoară Lenore Beadsman, spuse vocea.

— Da, avem, spuse Candy. Pot să vă preiau mesajul.

Se întinse după Registrul de Apeluri.

— O clipă, să văd dacă aveți un nou angajat acolo, un anume domn Lang, spuse vocea. Cred că lucrează la departamentul mâncare pentru bebeluși, indiferent ce-o vrea să însemne asta.

— Doamnă, cine să spun că a sunat? spuse Candy, deschizând Registrul.

— Sunt doamna Andrew Sealander Lang, din New York, spuse vocea.

Candy privi consola, butoanele circuitului în gelatina lor de lumină.

— Alo? spuse vocea.

— Da, alo, spuse Candy.

— E soțul meu acolo? E tot ce vreau să știu.

— Cred că se află în firmă chiar acum, doamnă, da, spuse Candy. Să vă fac legătura la biroul lui temporar?

— Nu are un număr direct acolo?

— Toate apelurile individuale se fac prin mine, prin centrală, doamnă, spuse Candy. Vă rog să rămâneți pe fir.

Candy se uită în registrul centralei, găsi numărul, apăsă iar „Start Interior" și făcu legătura, în timp ce Judith Prietht intra gheboșată și plictisită în cabină.

— Ce se întâmplă, Candy? zâmbi Judith și își schimbă pantofii cu papucii de sub pupitrul ei.

— Nimic, spuse Candy, fixând în continuare luminile centralei, întinzându-se iar după un buton.

e

TRANSCRIEREA PARȚIALĂ A ȘEDINȚEI
DIN CABINETUL DOCTORULUI CURTIS JAY,
JOI, 9 SEPTEMBRIE 1990.
PARTICIPANȚI: DOCTORUL CURTIS JAY
ȘI DOMNUL RICK VIGOROUS, 42 DE ANI,
DOSARUL NUMĂRUL 744-25-4291.

DR. JAY: Deci, din câte văd eu, avem trei teme majore de discuție fără legătură între ele. Visul. Tu. Lenore.

DOMNUL RICK VIGOROUS: Preferabil mai târziu. Ce i-ai făcut azi? Arăta groaznic, la prânz.

JAY: Nu există câștiguri fără sacrificii. Azi am făcut pași enormi, enormi. Progresul se întrezărește la orizontul emoțional. Și mai e și problema cu Lang.

RICK: Problema cu Lang?

JAY: Tânărul din visul tău?

RICK: De ce e el o problemă dincolo de granițele visului?

JAY: Cine a zis că e?

RICK: Tu ai zis.

JAY: Serios? Nu-mi amintesc s-o fi spus explicit.

RICK: Ce pacoste poți să fii.

Dr. Jay tace.

RICK: Îți cer oficial să-mi spui cum și de ce e Lang o problemă.

JAY: Ai spus că din visul cu Lang te-ai trezit chirăind.

RICK: Șiroind.

JAY: Uite cum exersez autocontrolul.

Rick Vigorous tace.

JAY: Totuși, probleme cu penisul. N-am dreptate?

RICK: Ia auzi. Sunt uimit. Ultima dată când am fost aici ai zis „penis-anemis".

JAY: Dar simt intuitiv că Lang a devenit pentru tine Celălalt, nu? Celălalt în relație cu cine ai ales tu să înțelegi că e Sinele, în toată insuficiența lui recunoscută?

RICK: Nu știu. Ce, Lenore ți-a vorbit despre Lang?

JAY: De ce ai adus această persoană cu tine în Cleveland, dacă te deranjează atât de mult?

RICK: Chiar nu știu. Ne-am întâlnit în barul fostei noastre frății. Povestea a fost ciudată. Părea că tâșnesc afinități din toate părțile. Părea să se potrivească. Să facă clic.

JAY: Și l-ai adus în rețeaua ta.

RICK: Nu-mi place că sună ca o cunoștință comună a noastră, a amândurora, dar am simțit, într-un fel, că n-am de ales. A fost ca și cum s-ar fi creat un context și ar fi fost necuvenit să nu-l invit în interior.

JAY: În interior?

RICK: În miezul vieții mele profesionale și emoționale.

JAY: Înțeleg. Și Lenore? Lenore e „în interior", ca să folosesc în continuare un termen care mustește de conotații blentneriene?

RICK: Sper să fie într-o zi.

JAY: Un „hmmm" izbitor. Și tu, Rick. Tu ești „în interior", în contextul rețelei lui Lenore?

RICK: Nu fi sadic. Știi că n-o să pot fi niciodată.

JAY: Ușa cu Plasă a Uniunii et cetera.

RICK: Fă cumva să nu-mi mai huruie urechile.

Dr. Jay tace.

Rick Vigorous tace.

JAY: Rick, prietene, ți-a trecut vreodată prin minte că tu, de fapt, ai putea reprezenta ultima frontieră genetică?

RICK: Aș putea reprezenta ce?

JAY: Te invit să te gândești la asta. Noi, ca specie, am avut odată coadă, nu? Un strat gros de blană? Degetele mari de la picioare opozabile? Un simț mult mai ascuțit al gustului,

mirosului, auzului et cetera decât avem azi? În cele din urmă, ne-am pierdut toate aceste trăsături. Le-am aruncat la gunoi. De ce?

RICK: Ce vrei să spui?

JAY: Rick, nu mai avem nevoie de ele. Contextul în care aveau o funcție adecvată s-a dizolvat. Nu ne mai sunt de folos.

RICK: Ce vrei să spui?

JAY: Presupun că încerc să aduc în centrul atenției noastre emoționale următoarele trăsături ale societății contemporane, de care ne bucurăm amândoi. Ingineria genetică. Inseminarea artificială. Salturi cantitative în tehnologia auxiliarelor sexuale și a implanturilor și protezelor. Probabil că ceea ce majoritatea dintre noi percepem drept centre ale noastre pur și simplu nu mai e necesar. Știm amândoi că, în natură, absența funcției înseamnă moarte. În natură nu e nimic superfluu. Poate că tu ești următorul val, Rick. Te-ai gândit vreodată la asta, în momentele tale de liniște? Probabil că tu ești pentru acest tip, Lang, ceea ce primul om biped a fost pentru maimuța cocoșată, băloasă. Un fel de zeu. Un prototip, care stă la dreapta naturii, în cazul de față. Un om al viitorului.

RICK: Cred că prefer să fiu maimuța băloasă, mulțumesc foarte mult.

JAY: Și de ce, mă rog?

RICK: Fac pariu că e o ghicitoare la care știi răspunsul.

JAY: Are legătură cu Lenore.

Rick Vigorous tace.

JAY: Rick, ți-am pus o întrebare vitală în cei mai delicați și diplomatici termeni posibil. Chiar crezi că ești ceea ce vrea Lenore Beadsman? Ceea ce are ea nevoie?

RICK: Ne iubim.

JAY: Nu mi-ai răspuns la întrebare. Știm amândoi că Lenore e o fată minunată, dar nu nesemnificativ tulburată. O ajuți? Ești preocupat de nevoile ei? Ești implicat într-o relație

amoroasă discriminatorie și matură care se concentrează, în primul rând, asupra nevoilor și intereselor celui iubit?

RICK: În mod sigur nu cred că Lang e omul de care are ea nevoie.

JAY: Cine a zis că Lenore are nevoie de Lang? Despre tine vorbim aici.

RICK: Cred că mai degrabă discutăm despre Lenore.

JAY: Și lucrurile *sunt* separate, nu? Și recunoscute ca atare. Discuția despre Lenore e diferită de discuția despre tine.

RICK: E ceva greșit în asta?

JAY: Rick, nu asta am spus. Pur și simplu, am făcut o observație. Tu și Lenore sunteți diferiți. S-ar putea ca rețelele voastre să se suprapună, dar sunt diferite. Nu sunt nici identice, nici coextensive. Sunt distincte.

RICK: Dar visul meu? Acum îmi e frică și să mă duc la baie, și să dorm. Nu mi-a mai rămas mare lucru.

JAY: Cred că visul e mult prea complicat ca să-l atacăm în puținul timp care ne-a mai rămas azi. În ce te privește, cred că e un șut gigantic în ușa progresului. Aș face câteva observații adiacente, dacă vrei. Pot?

RICK: *(neinteligibil).*

JAY: Visul m-a șocat prin faptul că e plin ochi cu rețele. Relații Exterior-Interior. Interiorul e biroul, exteriorul sunt umbra și fetița, ambele amenințând să intre, să te absoarbă. Lenore se află în interiorul paginii, în desenul pe care Lang îl face cu sticla lui, dar își transcende contextul și ajunge repede să blazoneze propriul context, în *exteriorul* lui. Tu ești prins în interior, evantaiul jetului de urină, dar pliculețul de ceai pe care îl folosești ca să încerci să acoperi diferența ta față de Celălalt „sângerează" în lichidul fierbinte și pătează, decolorează, murdărește deja impura extensie scăpată de sub controlul a Sinelui care te ține prizonier. Un plic de ceai într-un lichid fierbinte îl șochează pe acest psiholog ca o imagine

arhetipală perfectă a influenței derutante și perturbatoare a unei rețele igienă-identitate slab membranate asupra asociațiilor rețelelor distincte în relație cu care se definește, trebuie să se definească. Și așa mai departe. Țipătul fără aer: aerul nu intră în plămânii tăi. „Înecul" lui Lenore: aerul curat din plămâni înlocuit de elementul murdărit exponențial al ceaiului care murdărește în lichidul extensiei Sinelui care murdărește. Lang o ține pe Lenore sub suprafața murdară cu anusul lui, locul arhetipal absolut al mizeriei. Sunt, bineînțeles, aparent omniprezenții șoareci în șuvoaiele puturoase. Șoareci despre care am discutat deja pe larg...

RICK: OK, ajunge. Se poate să fi știut asta...

JAY: Dar, vezi, nu e deloc surprinzător că Lenore mă fascinează cu adevărat, în contextul visului. Subconștientul tău o concepe pe Lenore ca „ridicându-se din pagină". Desenul lui Lang o plasează pe Lenore la început în rețeaua pe care el o construiește, făcând-o bidimensională, non-reală, existând și fiind complet definită în chenarul paginii, o pagină pe dosul căreia se află o poveste, o rețea foarte diferit definită față de rețeaua *ta*, astfel că...

RICK: O poveste pe care Lenore a luat-o la mișto, la prânz, apropo.

JAY: Nu e de competența mea să discut despre asta; nu e domeniul meu. Domeniul meu e faptul că Lang o construiește pe Lenore, o construiește în felul în care noi, bineînțeles, o construim, îi impunem cadrul percepției și înțelegerii, persoana care locuiește în rețeaua noastră individuală. Da, Lang o construiește pe Lenore, și inițial e prinsă în capcană, și bidimensională, și non-reală... A, dar apoi îi pune semne, *inițiale*, inițialele lui, pe ea, în ea. Îi penetrează rețeaua atent construită cu *Sinele* lui, sinele lui, în care inițialele sunt un simbol și un indiciu elegant de transparente. Astfel că Lang,

în vis, e capabil să se aducă pe *sine* în membrana Lenore pe care a construit-o. Se așază în ea. Și ce se întâmplă, Rick?

RICK: Iisuse.

JAY: Ce se întâmplă, prietene?

Rick Vigorous face o pauză.

JAY: Oh, ea devine reală, Rick. Devine liberă. Sare din spatele membranei bidimensionalității, pe care o reprezintă pagina, și devine reală. Părul, mâinile, sânii, picioarele se umflă și sar din rețeaua membranei apăsătoare, constrângătoare. Se ridică și umblă în cerc prin cameră. E acest cerc un mers în cerc, Rick, sau o plutire în cerc?

RICK: Nu-mi amintesc clar.

JAY: Păi, nu contează. Scapă, Rick. E liberă, reală. Ceea ce înseamnă că nu mai face parte dintr-o rețea, ea *este* o rețea. Realitatea și identitatea își înalță capetele siameze la joncțiunea cu Rețeaua. Și ce face nou tridimensionala Lenore? Se supune autorității Celuilalt, se plasează în interiorul Celuilalt, care a eliberat-o prin penetrarea membranei. Se plasează într-o rețea.

RICK: Rețeaua lui Lang.

JAY: Rețeaua care a eliberat-o, Rick. Rețeaua care a făcut-o reală. La fel de reală pe cât poate ea să se plaseze cu adevărat în interiorul Celuilalt. O chestie curată e neapărat o chestie reciprocă, Rick. Lenore îngenunchează, cu aluzii nu atât sexuale, cât religioase, cred, și se plasează în interior. E validă, Rick. Îi privești pe Lang și pe Lenore dând naștere validității.

RICK: Dar eu unde sunt în toată povestea asta? Sunt un cartof prăjit în schema validității?

JAY: Tu *te uiți*, Rick. Tu ești privitorul, observatorul, care urmărește dintr-un alt loc spațial bară emoțional. Tu ești intrinsec în Exterior, aici. Nu poți să intri în rețea. De ce nu?

RICK: Iisuse.

JAY: Și care e ultima scăpare dintr-o rețea ineficientă de igienă valid incapabilă să interacționeze cu rețeaua Celuilalt? Să

murdărești, Rick. Tu murdărești. Intri în rețele, murdărind. Pierderea infantilă a controlului asupra vezicii, șuvoaiele învolburate. Murdăria face ca totul să fie și mai murdar prin introducerea conținutului plicului de ceai, în vis scutul și simbolul locului diferenței și inabilității validității de a intra, introducerea în lichidul fierbinte și murdar care reprezintă singurul tău vehicul de interacțiune. Din Exterior, nu poți influența decât murdărind, întinând, întrerupând rețeaua de igienă a celor care sunt valizi.

RICK: Ești crud, Jay. Întoarce-te la gogoriței tale. Prefer gogoriței cruzimii nedisimulate.

JAY: Știi, Olaf Blentner mi-a zis odată, la un ceai, că, atunci când realitatea e neplăcută, realiștii tind să devină nepopulari. Rick, ai tendința să murdărești, e ultima ta armă. Încerci să o îneci și să o negi pe valida Lenore, murdărind-o. Dar nu merge. Nu poate să meargă. Chiar și de sub șuvoaiele tale de mizerie și diferență mâna lui Lenore, cu pixul violet, iese ca să facă validă interacțiunea la nivelul membranei. Ești complet în Exterior, aici, Rick. Nu poți avea nicio influență semnificativă. Singura armă a rețelei defectuoase de igienă e murdăria, și este neputincioasă în fața realității, a adevărului.

RICK: Lenore ți-a vorbit despre Lang, nu?

JAY: Rick, tu și subconștientul visului tău mi-au vorbit despre Lang mult mai elocvent decât a făcut-o sau ar putea s-o facă vreodată sărmana Lenore. Ai perceput, cred, cu adevărat o nevoie validă de un Celălalt. Faci pași mari, în opinia mea.

Rick Vigorous tace.

JAY: Și de ce tu și Lang sunteți goi în vis, Rick? De ce pixul care validează are forma unei sticle de bere, cu toate nuanțele falice și urologice ale acestei imagini?

RICK: Și atunci de ce, în acest context, Lenore îl apucă pe Lang de membru în timp ce semnează? Se presupune că membrul e simbolul penetrării membranei?

JAY: Simbolul, Rick? Simbolul?

RICK: Mai mult decât un simbol?

JAY: Sunt propulsat în spate de forța mirosului progresului.

RICK: Așază-te la loc, boule. Viața mea o fuți aici.

JAY: Ce alegere interesantă pentru verb.

RICK: Deci, când am venit la tine cu aceste vise profund sexuale și ai zis că nu sunt decât visuri legate de igienă, n-ai fost, cu analiza ta, în dezacord cu mine, nu? Fixația pentru igienă e o fixație sexuală.

Dr. Jay tace.

RICK: Nu zâmbi la mine, lua-te-ar dracu'. Și membrana igienă-identitate insinuezi că e ce? Ce e?

JAY: Ce-ar putea să fie membrana aici, Rick? Să ne gândim împreună. Ce membrană ar fi avut nevoie Lenore să-i fie penetrată ca să se simtă reală, legată? Validă? Ca să transceandă din realitatea ei în referința esențială și atenția emoțională a Celuilalt, a ta? Ce membrană conchide studentul prieten și gânditor al centrului existenței tale că are nevoie Lenore să-i fie penetrată?

RICK: Cum adică are nevoie să-i fie penetrată? Ce vrea să însemne asta? Ce ți-a spus?

JAY: Era Lenore virgină când a devenit parte a rețelei tale intrinsec ineficiente, Rick?

RICK: Doamne, Dumnezeule.

JAY: Niciun simbol nu e doar un simbol, Rick. Un simbol e valid și potrivit pentru că referința lui e reală. Ar trebui să știi asta, fiind om de litere.

RICK: Lang a avut-o!

JAY: Ce te face să te simți inconfortabil în acest context?

RICK: O, urechile mele! Doamne!

JAY: Vrei niște gumă?

RICK: Îl omor. Îl omor.

JAY: Asta e, Rick. Du la bun sfârșit și ultima murdărire. Înnegrește, șterge, disciplinează și neagă rețeaua validă care din necesitate își găsește referința în afara sistemului tău.

RICK: Viața mea s-a terminat. S-a terminat totul.

JAY: Te rog să observi că n-am zis nimic despre relațiile private ale lui Lenore Beadsman. Nu fac așa ceva. În orice fel de interacțiuni alege să se implice cu acest dătător de validitate blond și viril, mai apropiat de vârsta și de fondul ei socio-economic, nu sunt lucruri care privesc relația mea de povești cu tine. Să lăsăm visele tale să vorbească, Rick. Pentru asta există.

RICK: De unde știi câți ani are? Că e blond și viril și cu un fond socio-economic?

JAY: Va trebui doar să-mi pun masca de gaze. De asemenea, te rog să iei notă de faptul că ora noastră se apropie de sfârșit.

RICK: Pune-ți ce vrei tu. Dar nu plec până nu sunt gata să plec.

JAY (*înăbușit*): Ce sarcină avem în față, bătrânul meu prieten. Ce oportunitate oribilă și minunată pentru exersarea forței. Întrebarea vitală: suntem maturi? Iubim cu adevărat? Iubim o membrană încă bidimensională destul cât să-i permitem acelei membrane să intre în validitate, realitate, tridimensionalitate, care să-i permită o scăpare din contextul apăsător și, astfel, dragostea inițială să poată fi exersată și să intre în regim de pseudoreciprocitate? Lăsăm noi, recunoscându-ne inabilitatea de a intra și a fertiliza și a pătrunde și a valida o membrană, un Celălalt, îl lăsăm pe acest Celălalt afară, din nou afară, într-un loc curat, un loc nemirositor, unde el poate să se împlinească, să-și găsească împlinirea, realitatea?

RICK: Retrag totul. E o prostie curată. Resping tot ce ai spus. Ar trebui să mă ajuți pe mine, căcăciosule. Rolul tău aici e să mă ajuți. Toată scârboșenia asta blentneriană se reduce la faptul că vrei să stau deoparte și să privesc cum obiectul adorației mele și referința completă și telosul fiecărei acțiuni

a întregii mele existențe se duc și sunt tăvălite până ce sunt făcute să sângereze de un băiețaș antrenat să producă, excitat, alunecos și libidinos, unul care se întâmplă să aibă un organ considerabil, ceea ce eu nu am.

JAY: Dar punctul meu de vedere tocmai a fost exprimat, Rick. Ascultă ce ai spus adineauri. *Obiectul* tău. *Referința* ta. Obiectul și referința sunt intrinsec și etern Celălalt, Rick. Înțelegi? Și la fel trebuie să rămână și ea pentru tine. Întrebarea: avem noi ce ne trebuie pentru a-i permite Celuilalt să fie Sine?

RICK: Ar trebui, pur și simplu, să o mănânc? Se pare că asta și-a propus Norman Bombardini. Să o consum? Atunci Celălalt va deveni Sine.

Dr. Jay tace.

RICK: Lang poartă un gen de pantofi care o scot din minți pe Lenore.

JAY: Fixația lui Lenore Beadsman pentru picioare și pantofi se produce și există în cadrul unei tulburări a rețelei-igienă, cu totul infectate de ambiguitatea membranei. Sigur îți dai seama de asta.

RICK: Asta e un căcat. Nu-mi vine să cred că stau și te ascult.

Dr. Jay tace.

RICK: Unde e Olaf Blentner? O să vorbesc direct cu el. Am să-l scuip în ochi. O să-i placă?

JAY: Olaf Blentner nu mai există. Profesorul Blentner s-a întors în țărână.

RICK: Ce convenabil de ironic. Să sperăm că a fost îngropat pe o pășune plină cu balegă. Țărână din țărână.

JAY: Furia e bine-venită și naturală aici, Rick. Să scot bâtele de neopren și să-i ardem câteva? Fac tot ce pot să te ajut, în limitele impuse de realitatea situației în care ne aflăm.

RICK: Taci din gură. Unde sunt aceste așa-zise Conferințe despre Igienă de la Heidelberg? Dă-mi-le să le citesc. O să

scriu și o să public o recenzie, pentru ca ochii tăi caustici să sângereze.

JAY: Mă tem că le-am împrumutat altui client și prieten.

RICK: Nu lui Lenore.

JAY: Rick, mă tem că timpul nostru tocmai s-a terminat. Am alți prieteni și clienți de-o viață care mă așteaptă. Să-ți pornesc scaunul?

RICK: Nemernicule.

JAY: Mai treci pe la mine cât de curând poți. Spune-i doamnei Schorr să-ți programeze următoarea ședință când are un loc liber.

RICK: Jay, convinge-o pe Lenore că eu sunt ce-i trebuie ei. Ajută-mă să o aduc în mine. Apoi n-o să mai conteze nimic. Plătesc totul.

JAY: Îmi insulți integritatea. Și arunci o îndoială asupra emoției care pretinzi că-ți motivează toate acțiunile. O să resping acest lucru, ca venind din tensiunea emoțională a momentului.

RICK: O, Doamne.

JAY: La revedere, Rick. Gândește-te la ce am văzut azi împreună. Sună-mă oricând. Sunt aici pentru tine. Dau drumul la scaun. La revedere.

Rick Vigorous tace.

JAY: La revedere.

RICK: (*neinteligibil*).

UȘA: Clic.

JAY (*neînăbușit*): Uau.

f

9 septembrie. 9 septembrie.

Lenore Beadsman și-o trage cu Andrew Sealander („Wang-Dang") Lang. Așa face. În câteva momente, acest băiat, cu un rânjet, probabil lustruindu-și scurt o unghie de cămașă,

a luat ceva ce eu nu voi avea niciodată. Obiectul referinței mele stă în exterior, penetrat și validat de extensia altuia. Și

9 septembrie

Idee pentru volumul Fieldbinder

Fieldbinder chibzuiește în prezența ridicolului și sadicului psiholog dr. J... asupra meritelor comparative ale cuvântului „fut".

— Poftim? spuse dr. J..., încrețindu-și neîncrezător buza de iepure.

Fieldbinder zâmbi timid.

— Cuvântul „fut", dr. J... Ți-a trecut vreodată prin minte că acest cuvânt, departe de a fi aspru sau urât, e, într-un mod ciudat, un cuvânt adorabil? Un cuvânt potrivit? N-o să spun „onomatopeic", ci mai degrabă „adorabil" și „potrivit". Poate chiar „muzical".

Dr. J... își fâțâie corpul hidos pe scaun. Fieldbinder zâmbește timid, continuând.

— Cuvântul ales să desemneze actul — actul suprem al unei vieți omenești distincte, actul aflat în legătură cu plăcerea, a cărei semnificație o înțeleg firesc, fiind, așa cum ai remarcat odată, o entitate aproape exclusiv sexuală —, cuvântul ales să desemneze actul trebuie să fie extrem de important, nu?

— Dumnezeule, ce bărbat, șopti doctorul, abia perceptibil, rotindu-și ochii sașii până când această acțiune îi răni crusta urciorului de pe pleoape.

— Nu, serios, zâmbi Fieldbinder. Gândește-te la sonoritatea cuvântului „fut". „Fut". O sonoritate bună. O sonoritate solidă. Sonoritatea unei monede grele zornăind într-o ceașcă groasă de porțelan. Sunetul unei picături de apă rece căzând într-un bazin încremenit, de la o înălțime mare. Rostogolește-ți pe limbă cuvântul o vreme, dr. J...

O vreme se făcu liniște, timp în care doctorul își rostogoli pe limba gri și rece cuvântul. În partea cealaltă a camerei slab luminate, Fieldbinder nimici o cută de pe pantalonii lui impecabili.

— Pot să-mi amintesc cum era când eram student, spuse tacticos Fieldbinder. Îmi amintesc profundul dezgust față de cuvintele pe care colegii mei le foloseau pentru a denumi actul. În colegiu, femeile erau reduse locuțional la pământ sau la obstacol. „Ai fript-o?" „Ai găurit-o?" „I-am tras-o de-am scos dracii din ea azi-noapte." Niciuna dintre astea nu este potrivită, dr. J..., nu-i așa că e transparent de clar? Niciunul dintre cuvintele astea nu este adecvat să surprindă nu doar referința, ci chiar sensul actului în care două identități distincte se întrepătrund, nu doar fizic, ci și emoțional. Trebuie s-o spun, atât de vulgar pe cât ne-a condiționat societatea noastră tulburată în privința cuvântului, cred cu fermitate în meritele comparative ale cuvântului „fut". Fieldbinder își ridică privirea și zâmbi calm. Te-am ofensat?

— Nu, mormăi dr. J..., jucându-se maniacal cu telecomanda scaunului său mecanic, făcându-l să se înalțe și să se coboare sugestiv, în timp ce balele îi inundau bărbia jalnic de mică.

Fieldbinder zâmbi calm și gânditor, își mângâie bărbia generoasă, zăbovind în gropița adâncă ce cumva, printr-un proces fizic obscur, prindea și reflecta lumina într-o asemenea manieră încât îi orbea pe toți cei care încercau să se uite direct în ochii verzi și adânci

albaștri și adânci ai lui Fieldbinder, culoarea cristalului rece, albaștri și adânci, cu micuțe diamante albe înghețate în irisurile de gheață.

Fieldbinder zâmbi zeflemitor.

— Cuvântul are muzicalitate, în opinia mea, asta-i tot.

Eu doar

— Și casa ta? sâsâi în șoaptă dr. J... Nu suntem profund îndurerați de distrugerea casei tale, de moartea fenomenalului tău animal în colivia lui de fier, de focul dezastruos și de plonjarea în confuzie și haos pe care un astfel de eveniment o simbolizează și o atrage? J... se mângâie în ascuns pe sub blocnotes.

Fieldbinder zâmbi calm.

— Doctore, cred că am progresat până în punctul în care pot să-ți spun cu sinceritate că evenimentul nu m-a „îndurerat" semnificativ — cu toate ramificațiile și semnificațiile implicite, după cum ți-ai ales tu cuvintele. Atașamentul de lucruri, de locuri, de alte ființe vii cere, în viziunea mea, un consum de energie și atenție mult prea mare în comparație cu valoarea lucrurilor aduse într-o relație de atașament. Pare oare nerezonabil? Încercarea de a avea o ordine în viață depinde de lucrurile și persoanele aflate în exteriorul acelei vieți, asta e o chestie tâmpită, o chestie potrivită doar pentru cei slabi, cu un succes mărunt, fără noroc, mai puțin evoluați ca mine.

— Nu suntem siguri că înțelegem ce vrei să spui, bălmăji dr. J..., atingând admirativ butoanele telecomenzii.

— Uite, doctore, spuse Fieldbinder răbdător, zâmbind calm. Gândește-te la Sine ca la o rețea în evantai de emoții, dispoziții, extensii de emoții și gânduri ale acelui Sine. O casă, o femeie, o pasăre, o femeie. Dar nu trebuie să fie așa. Linia care caută să achiziționeze și să se atașeze de un Celălalt exterior e neapărat ridicată pe schele, sprijinită, susținută; astfel devine mică, slabă, flască, dependentă de Celălalt. Unde referința exterioară și atașamentul dispar, probabil la fel cum evident se pare că se întâmplă în cazul meu, linia atrofiată se sfărâmă neputincioasă, ar putea să dispară. Sinele se face mai mic ca înainte. Și chiar și un Sine prodigios ca mine trebuie să privească cu ochi critic diminuarea. Fieldbinder zâmbi zeflemitor, îndepărtă o moleculă de scamă de pe pantalonii lui impecabili. Mai bine să ai liniile evantaiului conservate pentru ele însele: autosuficiente, rigide, tari, țâșnind în spațiu. Dacă cineva se simte atras de una dintre linii, se poate

repezi asupra ei cu toată lăcomia, și ar fi firesc. Dar nu ar fi referința. Doar o insectă nocturnă efemeră, atrasă de o linie care e intrinsec inaccesibilă. Poate fi consumată de lumina liniei, dar linia rămâne, țâșnește, rigidă, departe, în spațiul exterior Sinelui.

— Ne temem că nu e de competența noastră să înțelegem astfel de lucruri, sâsâi J... Te rog, dă-mi voie să consult și să mă masturbez uitându-mă peste scrierile profesorului meu.

— Chiar nu e nevoie, doctore. Fieldbinder ridică o palmă ca semn să se oprească și zâmbi calm. Cred că e în puterea mea să pun problema în termeni pe care îi poți înțelege ușor. Ai urmărit vreodată la televizor, din întâmplare, un program de desene animate care se cheamă Road Runner *?*

— Mă uit la desene animate în fiecare săptămână; sunt un mare fan.

Balele curseră în cascadă peste bărbia lui J... în timp ce el se zvârcolea în scaun, picioarele bâțâindu-i-se mult deasupra covorului galben-ars al biroului.

— Am cam ghicit, într-un fel, zâmbi Fieldbinder. La fel și ultima mea amantă, când nu e ocupată cu slujba ei de mare succes de înregistratoare de mesaje pentru case de marcat în supermarketuri de mare clasă. Am avut odată liber într-o sâmbătă dimineață și ne-am uitat împreună. Ți-a trecut vreodată prin minte că Road Runner *ar putea fi, pe bună dreptate, numit un program existențial? Că face comentarii deloc neinteresante asupra oricăror atitudini care ar fi implicite la o persoană care simte „durere" în fața unui foc catastrofal în casa ei? Te văd încurcat, spuse Fieldbinder, observând că dr. J... se scărpina maniacal în cap, un nor de mătreață ridicându-se în aerul biroului și așezându-se pe obscena cheliuță din vârful capului în formă de craniu al doctorului.*

Fieldbinder zâmbi și continuă:

— Te invit să iei la cunoștință că acest program nu face altceva decât să ne prezinte protagonistul, un coiot, care funcționează într-un sistem interesant, caracterizat ca o natură răuvoitoare,

protagonist care vânează chestii la nesfârșit, neobosit, un telos – pasărea din titlu —, o chestie și un țel mult mai puțin valoroase decât efortul și resursele pe care protagonistul le consumă. Fieldbinder zâmbi zeflemitor. Chestia pe care o urmărește — o pasăre schiloadă și descărnată — e mult mai puțin valoroasă decât energia și atenția și resursele economice pe care le cheltuie coiotul în procesul urmăririi. La fel ca un atașament care radiază din Sine în exterior, ea valorează mult mai puțin decât prețul pe care crearea unui astfel de atașament inevitabil îl cere.

Dr. J... umflă o păpușă anatomică și începu să o mângâie în timp ce se holba în gol. Fieldbinder zâmbi răbdător.

— O întrebare, doctore, spuse el. De ce nu ia coiotul banii pe care îi cheltuie pe costume de păsări și catapulte și granule de hrană radioactivă pentru păsări și rachete explozive și nu-și cumpără, pur și simplu, mâncare chinezească? Zâmbi calm. De ce nu se duce coiotul, pur și simplu, să-și ia mâncare chinezească? Fața lui Fieldbinder luă o expresie calmă, plictisită, ironică, în timp ce-și aranja pantalonii impecabili.

Dr. J... mârâi și

g

— Rick? Te întrerup?

— ...

— Pot să vin altă dată.

— Ce e.

— E vorba despre chestia asta cu puștiul care se înscrie la școala preparatoare. *Physician's Desk Reference* e o carte adevărată?

— *PDR* e real.

— ...

— Conține, printre altele, catalogarea, compoziția chimică, numele fabricanților, dozajul și contraindicațiile aproape tuturor medicamentelor prescrise în Statele Unite într-un an.

– Oh.

– Oamenii interesați serios de medicamente și chestii medicale, dar mai ales de medicamente, bagă mâna-n foc pentru el.

– Chiar și copiii?

– Mai ales copiii.

– De unde știi toate astea?

– Știu un puști care băga mâna-n foc pentru exemplarul lui din *PDR*. Pe care îl ținea ascuns în lada lui de jucării, sub echipamentul și casca de fotbal.

– Fiul tău?

– ...

– E destul de târziu, să știi. Acum lacul arată ca o maioneză stricată, vezi?

– ...

– Uite ce e, îmi pare rău că am fost irascibilă la prânz. Doctorul Jay a ajuns incredibil de ciudat și de enervant. Mă gândesc serios să nu mai merg la el. Cred că trebuie să vorbim despre asta.

– Trebuie?

– Oricum, îmi pare rău.

– Nu e nicio problemă. Nu e absolut nicio problemă.

– Ai de gând să mai lucrezi? Asta e chestia aia, Norslan?

– Nu. Da.

– Andy mai e pe-aici?

– Mă tem că nu știu, Lenore.

– Ar fi trebuit să auzi ce i-a zis lui Candy în după-amiaza asta, la întâlnirea cu domnul Bombardini. Vrei să-ți povestesc?

– Nu neapărat.

– Ai de gând să mai lucrezi?

– Încă nu mi-am luat *Plain Dealer*-ul. Cred că mă duc jos să-l iau și apoi mai recuperez un pic.

– Deci, nu vrei să ieșim să mâncăm?

– ...

– Hmmm, m-aș așeza la biroul lui Mavis să mai citesc niște texte și să aștept până când poate vrei să mergem.

— ...

— Ai pățit ceva?

— Vino mai aproape. Nu te văd în lumina asta.

— Uite ce e, îmi pare rău că am spus că povestea cu Fieldbinder e naspa rău de tot. Unul dintre eminenții tăi prieteni ți-a trimis-o, nu? Mi-am dat seama în după-amiaza asta. Să o considerăm una dintre chestiile care mă ajută să ajung pe lungimea de undă necesară. Am luat-o din grămada de respingeri. I-am pus un asterisc.

— Nu e nicio problemă.

— Deci, te aștept să mâncăm?

— Fă ce crezi tu că e valid și tridimensional, Lenore.

— Poftim?

— Ca răspuns la întrebarea ta, *Physician's Desk Reference* e foarte real. Își transcende contextul, ar spune cineva.

— Ești sigur că ești bine? Jay s-a purtat și cu tine ca un idiot?

— Mă simt un pic... obosit și mărunt în seara asta. Un pic coiotesc.

— Coiotesc?

— ...

h

Aproape șase, soarele era jos și umbra era plină și luminile slabe luminau sus, deasupra, tavanul holului, Judith Prietht închidea prăvălia și era gata să stingă consola pentru perioada nopții, Compania Bombardini primise mai mult decât suficiente apeluri legitime în timpul orelor de program. Puloverul pe gât pe care aproape că îl terminase de tricotat ajunse în sacoșa ei de cumpărături; își scoase papucii și își puse pantofii de stradă; acum stinse consola (Poziția „Eliberează" și Poziția „Ocupat" apăsate împreună opresc o consolă Centrex 28 care e echipată cu o metodă de oprire specială, pe care consola Frequent and

Vigorous nu o are, poate fi stinsă scoțând cablul consolei din mufa din spate cu o cheie specială, o opțiune exersată în mai multe rânduri de Vern Raring când noaptea e cu adevărat liberă și liniștită); își stinse lampa, lăsând jumătatea Frequent and Vigorous a centralei într-o lumină mai blândă; își puse plasa de păr; își aruncă în gură un Certs. Ieși, trimițând o bezea nereturnată spre Candy Mandible, plecă acasă să-și hrănească pisica.

Candy stătea fumând iar, așteptându-l pe Vern Raring să vină la șase, încercând să nu privească cesulețul de pe consolă în timp ce îi spunea ultima poveste cu Lang Walindei Peahen, care completa fișele de pontaj pentru a doua zi dimineață, vineri. Walinda nu era într-o dispoziție bună, fiind ținută peste program la cealaltă slujbă a ei, la Frequent Leisure Suit, dar Candy era genul de femeie care avea tendința să ignore stările care nu o priveau direct; și de vreme ce Walinda Peahen era genul de femeie ale cărei dispoziții proaste se înrăutățeau când oamenii din jur se purtau ca și cum s-ar fi aflat într-o dispoziție proastă, ea și Candy se înțelegeau destul de bine, și Candy fusese cea care o adusese pe Lenore în acest post, faptul fiind acum singurul punct tensionat în relația Candy-Walinda.

— O să fie nevoie să angajăm pe altcineva, acum că fata a fost promovată de gagiul ei, spuse Walinda.

— Deși doar temporar, spuse Candy. Pentru că ea îl ajută pe domnul Vigorous doar temporar, cât e el incredibil de ocupat cu afacerea Stonecipheco.

— Aha, spuse Walinda. Întoarse spre Candy o privire întunecată. Fato, ce Stonecipheco tot spui acolo? Vigorous mi-a zis că au pus laba pe o chestie barosană cu Norslan.

— Andy Lang mi-a zis că domnul Vigorous trebuie să spună asta tuturor, spuse Candy, întorcându-se un pic ca să evite să-i sufle fumul în față Walindei. Dar nu despre asta e vorba cu adevărat. E vorba despre mâncarea pentru bebeluși făcută de Stonecipheco.

— Rahatul ăla *nasol*? spuse Walinda. Am cumpărat odată și i-am dat copilului meu și era să moară. Lenore face o mâncare ca curu', cu toți banii ei.

— Nu Lenore face mâncarea, Walinda, știi asta. Candy oftă. Și știi că nu scoate niciun ban din ea. Și te rog să nu uiți să angajezi pe cineva temporar, atâta tot.

Walinda nu mai spuse nimic și Candy se lansă în povestea cu Lang.

— A fost pișu' de pe lume, spuse ea. Am murit. Am râs de-am murit.

Walinda lucra la calculator și nu spuse nimic.

— Știu că n-ai putut veni, continuă Candy. Dar știi că azi domnul Bombardini a avut ședință cu oamenii de la ambele firme din Clădire. Ai primit înștiințarea, nu?

— Am primit-o. Și am auzit că a trebuit să stați să-l ascultați pe grăsan vorbind despre Sediu.

— Păi, a fost pur și simplu bizar, e tot ce pot să spun. Era pe platforma lui, cu vreo opt barosani în chiloți ținându-l în aer, și el tot îi dădea înainte cu chestia asta, că e necesar să ne obișnuim cu gândul că va trebui să avem din ce în ce mai puțin spațiu în Clădire, pentru că va fi o diminuare constantă a spațiului pentru noi, și apoi nici măcar n-a mai menționat Clădirea. A început să spună că va fi mai puțin spațiu pentru noi în general, de parcă s-ar micșora lumea, sau așa ceva, și avea o lumină ciudată și diabolică în ochi, plus că arăta de parcă ar fi luat vreo sută de kile, sau pe-acolo, și se tot uita la Lenore de parcă avea de gând să o mănânce și tot scăpa aluzii despre cum ar putea el să devină spațiu pentru unii dintre noi dacă suntem cuminți și facem ce trebuie. Bombardini și-a pierdut complet mințile după Lenore, de când nevastă-sa l-a lăsat pentru un vânzător de iaurt. Îi trimite flori aproape în fiecare zi.

— Păi, atunci poate ne face rost de o cabină mai mare aici, spuse Walinda gânditoare, calculând orele de lucru.

– Dar, în orice caz, problema e că trebuia să fie o ședință incredibil de serioasă, și a fost o scenă încordată și foarte tăcută, pentru că toată lumea e speriată de moarte de domnul Bombardini, spuse Candy suflând un cerculeț de fum și băgând prin el un deget cu o unghie roșie. Așa că era o liniște de mormânt, și Bombardini îi dădea înainte, și tipul ăsta, Andy Lang, stătea chiar în fața mea și a lui Lenore, și deodată a început să se întoarcă pe scaun, foarte încet, și să se uite intens la noi, de parcă ar fi avut să ne spună ceva cu adevărat important, și noi ne-am aplecat spre el, și el s-a aplecat spre noi și ne-a șoptit destul de tare „Am o *erecție*". Candy începu să râdă, sufocându-se, făcând-o și pe Walinda să râdă. Am murit, am început să râd, și a fost chiar și mai rău pentru că era o situație atât de serioasă și de tăcută, și Lenore a început să râdă și ea, și nu ne-am putut opri. Și apoi Lang s-a întors la loc cât de inocent a putut și l-a ascultat în continuare pe domnul Bombardini, și noi muream, râzând ca toți dracii. A fost... groaznic.

Candy râdea atât de tare, încât nu mai putea să fumeze. Aruncă țigara într-o cutie veche de Tab, unde se stinse sfârâind.

Walinda chicoti.

– Oh, copilă. Mă-ntreb ce-o zice micuțul lui Lenore. Stătea la ea în poală în timpul ăsta?

– Domnul Vigorous nu era acolo, spuse Candy. Se pare că avea un fel de întâlnire. Se pare că, dintre toți, doar voi doi ați lipsit.

Walinda își umezi un deget și dădu o pagină de pontaj. Candy începu să-și adune lucrurile anticipând sosirea lui Vern. Pachetul de Djarum ajunse în poșeta ei; își puse pantofii...

– Mă scuzați, spuse o voce din fața pupitrului centralei. Îl caut pe domnul Lang.

Walinda aruncă o privire, mijind ochii, apoi se întoarse la calculatorul ei mecanic. Candy se îndreptă și o privi pe Mindy Metalman Lang în ochi.

— Sunt doamna Lang, spuse rece femeia. Îl caut pe domnul Lang. Soțul meu. Cineva mi-a zis la telefon că lucrează aici, deși la numărul despre care mi s-a spus că e al lui nu a răspuns nimeni după ce mi s-a făcut legătura, și am sunat de vreo treizeci de ori.

Candy nu răspunse imediat. Era ocupată să se holbeze la ceea ce ea, Candice Eunice Mandible, ar fi putut fi cu ușurință, dacă nu ar fi avut această ușoară deformație a dinților și ar fi avut câteva kile în plus, mai chibzuit distribuite, și ochii mai oblici, și dacă ar fi fost bogată *per se*. Văzu perfecțiunea; mirosea a White Shoulders; presupuse că haina de blană era samur. Aceasta era o femeie înfiorător de frumoasă, și Candy se holba la ea și începu să-și netezească inconștient rochia veche de bumbac violet.

Mindy îi întoarse privirea, dar se uita nu atât la Candy, cât la rochia lui Candy. Ochii îi păliră un pic, de parcă încerca să scoată la lumină o amintire vagă. Ochii ei erau și ei diferiți de ochii lui Candy. Foarte. În timp ce ochii lui Candy erau căprui-deschis și aproape rotunzi, oferind feței o simetrie prea mare, făcând-o aproape triunghiulară, când, de fapt, ar fi fost mai drăguț și mai bine dac-ar fi fost rotundă, ochii lui Mindy erau atât de închiși la culoare, încât păreau aproape negri și păreau să se întindă mult mai departe de linia pometilor, spre tâmple, ca aripile unei păsări negre fâlfâitoare: mari, delicați, plini de un fel de mișcare chiar și când erau nemișcați. Candy își mai netezi rochia o dată.

— Ce faci, fato, caută în registrul cu adresele angajaților, îi spuse Walinda lui Candy și împinse registrul de-a lungul pupitrului alb, până se opri în mâna lui Candy. Eu i-am scris adresa, cu mâna mea, la coadă, spuse Walinda.

Candy nu trebui să se uite în registru.

— Domnul Lang locuiește temporar într-o clădire din East Corinth, care e o suburbie la sud de aici. Îi zâmbi lui Mindy.

De fapt, aceeași clădire, sau mai degrabă casă, în care locuiesc și eu, ceea ce înseamnă că de-acolo știu, deși e o casă cu multe camere, deci, totuși, ca o clădire; nu e ca și cum ar locui cu mine în casă.

Râse zgomotos.

– Înțeleg, spuse Mindy zâmbind vag și dând din cap. Atunci probabil că poți să-mi notezi adresa.

Candy se întinse după un carnet și un pix și o notă.

– Mai e și numărul de la birou, la care operatorul a încercat să-mi facă legătura înainte, spuse Mindy. Poate poți să-l încerci tu iar. La ce... departament lucrează?

Se uită în jur, la holul de marmură și la fotoliile moi și roșii pentru cei care așteaptă în hol și la ultimele vinișoare ale asfințitului, care se mișcau la unison în întunericul pereților.

– Traduceri, spuse Candy, fără să ridice privirea.

– Traduceri?

– Mâncare pentru bebeluși, spuse Walinda Peahen, aruncând o privire fulgerătoare, ostilă, pe sub pleoapele verzi spre haina de blană a lui Mindy și apoi întorcându-se la formularele ei.

– Mâncare pentru bebeluși?

– Nț, îi murmură Candy Walindei la ureche. Se ridică și îi întinse lui Mindy adresa lui Tissaw peste pupitru. Și sun acum și la birou, dar întâmplător știu că nu e acolo, zâmbi Candy. A plecat de la birou după o ședință generală cu tot personalul din Clădire, pe la trei după-amiaza. Totuși, știu, mai mult sau mai puțin, unde va fi diseară.

– Știi.

– O să fie într-un bar care se cheamă Gilligan's Isle, cu un vechi prieten, uitându-se la o emisiune religioasă.

Mindy puse hârtia cu adresa într-o poșetă Etienne Aigner foarte drăguță. O închise cu un pocnet și ridică privirea.

– Emisiune religioasă? Andy?

— Unul dintre... Show-ul are invitată o pasăre, care e a unei prietene de-a mea și de-a domnului Lang, spuse Candy. Toți vrem să vedem pasărea. În seara asta.

— O pasăre? Andy se uită la o pasăre dintr-un show religios de la TV?

— Gilligan's Isle e de partea cealaltă a Erieview Plaza, spuse Candy, arătând în direcția corectă prin ușa holului. E destul de ușor de găsit. Are niște statui mari și colorate înăuntru.

Mindy se holbă iar la rochia violet. Se uită în ochii rotunzi ai lui Candy.

— Ne știm de undeva? spuse ea.

— Nu, nu cred, dădu Candy din cap și apoi îl ridică. De ce?

— Nu sunt sigură. Nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar cred că am mai văzut rochia asta.

— Rochia asta? Candy se privi. E o rochie incredibil de veche. A fost a unei prietene de-a mea, persoana care are pasărea de care ți-am vorbit. O cunoști pe Lenore Beadsman?

Consola începu să piuie.

— Stai puțin, îi spuse Candy lui Mindy. Ai menționat-o pe Lenore când am vorbit mai devreme la telefon. Mindy o privi. Walinda nu făcu niciun gest spre consolă. Candy se aplecă să preia apelul. Becul pâlpâi rapid, un apel din interior. Centrala, spuse ea.

Mindy se aplecă brusc peste pupitrul cabinei și se uită la echipament.

— Asta e Centrex, îi spuse Walindei. Nu e Centrex?

Walinda se uită în sus și mijii iar ochii.

— Da, e.

— Când eram la școală, în Massachusetts, colega mea de cameră a lucrat pe un post de centralistă, o slujbă de student, pentru colegiu, și uneori îi țineam de urât, citind. Aveau Centrex.

— 28?

– N-am nici cea mai vagă idee.

– Hmmm.

Candy închise și ridică din nou capul.

– Era șeful domnului Lang la telefon. Vine să-și ia ziarul. Candy gesticulă spre exemplarul bine împăturit din *Plain Dealer* care stătea pe husa mașinii de scris din cabină. Dacă aștepți aici o secundă, îți poate răspunde la întrebări mult mai bine decât mine.

Mindy continuă să se uite la consolă. Apoi îi zâmbi lui Candy.

– Am fost colegă de cameră cu sora lui Lenore Beadsman, la Holyoke, în anul întâi, spuse încet.

Lui Candy îi căzu fața.

– Dumnezeule, să fie rochia asta a lui Clarice? spuse ea. Lenore nu mi-a zis nimic. Păi, eu habar n-aveam că tu cunoști *familia* lui Lenore. Vern Raring intră pe ușă la 6:05. Auzi, mi-a venit eliberarea, ca să zic așa, spuse Candy. Hai să ne așezăm aici, în hol, să...

– Dar eu și Lenore ne cunoaștem, spuse Mindy, de parcă tocmai își dăduse seama de ceva, zâmbindu-i lui Candy cu un surâs cu adevărat frumos.

– *Serios*. Habar nu aveam că Lenore o cunoaște pe soția lui Andrew.

Candy bătu din palme și zâmbi spre aripile ochilor lui Mindy Metalman.

– Auzi, spuse Candy. Îmi place la nebunie haina ta. Aș putea să o ating?

– Presupun.

Candy începu să mângâie mâneca lui Mindy în timp ce se uita dincolo de Mindy la lifturile din colțul nordic și îi văzu pe Rick Vigorous și pe Lenore ieșind.

– Păi, iată-i pe amândoi, domnul Vigorous și Lenore, spuse ea.

Vern Raring intră în cabină și-i trase un sărut zgomotos pe obraz Walindei Peahen, și ea se prefăcu că-l pocnește, și râseră amândoi.

Mindy se întoarse, așa că deodată Candy rămase fără mânecă. Mâna lui Candy căzu pe pupitru. Mindy privi în întunericul brăzdat de oranj.

— Domnul Vigorous?

17

1990

a

10 septembrie

– *Îmi faci rău, Andy, spuse Lenore. Mă doare, înăuntru.*
– *Păi, păpușă, așa e dragostea, spuse W.D.L.*

Deci, privește, de foarte aproape. Dacă te uiți, de foarte aproape, în vasul WC-ului, vezi că apa dinăuntru nu e, de fapt, încremenită, ci pulsează în cupa de porțelan gros; se ridică și coboară, foarte puțin, influențată de retragerea și înaintarea greoaie a mareelor subterane, neimaginate de nimeni, în afară de devotații pelerini matinali.

b

– „De pe Gârla Râzătoare apăru Billy Nurcă. Se simțea foarte bine în dimineața aceea, era Billy Nurcă, mulțumit de lume, în general, și de sine, în particular."
– Fibre, spuse Concarnadine Beadsman.

— „Când ajunse la Balta Zâmbitoare, înotă până la Piatra Mare. Micul Joe Vidră era deja acolo, și nu foarte departe, plutind leneș, pe spate, era Jerry Bizam."

— „— Bună, Billy Nurcă! strigă Micul Joe Vidră."

— „— Bună, strigă Billy Nurcă rânjind."

— Și asta cum ați zis că se numește? întrebă Bloemker de lângă patul lui Concarnadine, făcându-și ceva la ochi cu degetul, pe sub ochelari.

— Se numește *Billy Mink Goes Dinnerless*[1], spuse Lenore fără să-și ridice ochii din carte. Putem să facem asta aici? Simt că lui Concarnadine chiar îi place.

— Bineînțeles.

— Fibre.

— „— Unde te duci? întrebă Micul Joe Vidră."

— „— Nicăieri anume, răspunse Billy Nurcă."

— „— Să mergem să pescuim pe Râul Mare, spuse Micul Joe Vidră."

— „— Să mergem! strigă Billy Nurcă, plonjând de pe cel mai înalt punct al Pietrei Mari."

— Fața i se vindecă bine în umezeala de-aici, nu vi se pare? spuse domnul Bloemker.

Concarnadine, de fapt, nu arăta chiar așa de bine. Avea răni și avea bandaje. Un plasture alb translucid se întindea de pe arcada ochiului stâng spre frunte; una dintre sprâncenele ei palide se pierduse în plasturele care părea crescut în piele.

— Cred că a fost o idee grozavă să aducem umidificatorul, spuse domnul Bloemker, privindu-și degetul mare. Începem să pierdem căldura și umiditatea care au fost atât de abundente tot anotimpul, după cum sigur știți. Concarnadine a avut multe probleme anul trecut și, dacă îmi aduc bine aminte, a fost cam

---

[1] „Billy Nurcă rămâne fără cină" — povestire inclusă în volumul *Mother West Wind's Animal Friends* de Thornton W. Burgess (*n. red.*).

pe vremea asta. La fel, mulți dintre rezidenții aripii J. În orice caz, o idee splendidă, domnișoară Beadsman.

– Fibre.

– „Și ei porniră prin Livada Verde spre Râul Mare. Pe la jumătatea drumului, se întâlniră cu Reddy Vulpe."

Rănile roșii păreau moi și strălucitoare în lumina dimineții care se revărsa pe pereții camerei lui Concarnadine prin fereastră, reflectată din bazinul colorat din curtea centrală. Păreau umede. Deși nu curgeau. Bandajul, cu care Lenore nu fusese de acord, acoperea o fașă atât de mare, până deasupra sprâncenei drepte a lui Concarnadine. Lenore se gândi la adezivul plasturelui pe moliciunea rănii. Se gândi cum va fi scos.

– Cât de des îi schimbați bandajul ăsta ? spuse ea.

– Mă tem că nu știu exact. Îmi imaginez că zilnic.

– Nu e niciun pericol să-l...

– Fibre.

– ... *smulgeți*, nu ? Îl udați și-l dați jos cu grijă de fiecare dată ?

– Mai mult ca sigur. Aici nu smulgem.

Lenore o privi pe Concarnadine în ochi. Concarnadine zâmbi.

– „— Bună, Reddy ! Vino cu noi să pescuim în Râul Mare, spuse Billy Nurcă."

– „Reddy Vulpe nu e pescar, deși îi place să mănânce. Își aminti când fusese ultima dată la pescuit și cum râsese de el Billy Nurcă când căzuse în Balta Zâmbitoare. Era gata să spună « nu », când se răzgândi."

– „— Bine, merg, spuse Reddy Vulpe."

– „Billy Nurcă și Micul Joe Vidră sunt pescari faimoși și pot să înoate mai repede decât peștii. Dar Reddy Vulpe e un înotător stângaci și trebuie să se bizuie doar pe istețimea lui. Când ajunseră la Râul Mare, se târâră până jos, la o plajă nisipoasă. Acolo, nu departe de mal, o școală de plătici dungate se jucau. Billy Nurcă și Micul Joe Vidră se pregăteau să plonjeze și să-și

ia fiecare câte un pește, dar Reddy Vulpe știa că el nu putea să înoate destul de bine ca să facă așa ceva."

— Fibre, fibre, fibre, fibre.

Lenore își aminti cum domnul Bloemker îi arătase anul trecut o mulțime de alți oameni din Cămin care se aflau în aceeași situație ca și Concarnadine. Diagnosticul domnului Bloemker era acnee geriatrică. Avusese o teorie. Spunea că, în cazul ambelor tipuri de acnee, pielea nu face ceea ce trebuie să facă. Spunea că „cine e dispus să o vadă în felul acesta ar putea spune că pielea e menită să țină ceea ce aparține interiorului corpului în interiorul corpului și să împiedice să intre în interior ceea ce e exterior" și apoi că „dacă în cazul tinerilor am putea spune că sunt atât de plini de viață în interior, și de energie, și de mai știu eu ce, încât viața și alte bucățele din interior pot produce protuberanțe în învelișul pielii, își forțează drumul spre exterior, în cazul rezidenților de aici am putea spune că asaltul lucrează în direcția inversă, că energiile rezidenților și atenția s-au prăbușit în centrii lor încremeniți într-o asemenea măsură, că în interior nu mai există viață și energie suficiente ca să împiedice ce e în exterior să pătrundă învelișul și să încalce interiorul care se împuținează continuu", și așa mai departe. „Nu e o infecție care vine din interior, ci o rană provocată din exterior asupra învelișului obosit", „pielea nu mai e o barieră viabilă", și așa mai departe. Nu zisese „membrană", din câte își amintea Lenore.

— Doar că se întâmplă toamna, când aerul e uscat, spusese Lenore. Toamna următoare o să-i luăm lui Concarnadine un umidificator.

— „Dar Billy Nurcă țipă la Reddy Vulpe."

— „— Uș! Tu nu ești pescar, Reddy Vulpe! Dacă n-aș putea să prind pești când îmi vin singuri în mână, n-ar trebui să merg niciodată la pescuit."

— „Reddy Vulpe se prefăcu că se supără."

— „— Să-ți spun cum facem, Billy Nurcă, spuse el, dacă azi nu prind mai mult pește ca tine, o să-ți aduc cel mai grăsun pui din curtea Fermierului Brown, dar dacă prind mai mult pește decât tine, mi-l dai pe cel mai mare pe care l-ai prins. De acord ?"

— „Lui Billy Nurcă îi plac puii grăsuni..."

— Fibre.

— „... și i se ivise ocazia să primească unul fără să dea nas în nas cu Bowser Câinele care păzea puii Fermierului Brown. Așa că Billy Nurcă fu de acord să-i dea lui Reddy Vulpe cel mai mare pește pe care avea să-l prindă în ziua aceea dacă Reddy avea să prindă mai mulți pești decât el până la sfârșitul zilei. În tot acest timp râdea în sinea lui, pentru că știm că Billy Nurcă era un pescar faimos..."

— Fibre.

— „... și știa că Reddy Vulpe era un înotător stângaci și nu-i plăcea apa."

Concarnadine Beadsman, doamna Stonecipher Beadsman jr, fusese rezidentă a Căminului Shaker Heights dinainte ca instituția să fie cumpărată de Stonecipheco Baby Food Products. Concarnadine Beadsman, din nefericire, se senilizase când avea în jur de cincizeci de ani. Suspinase în ploaie la înmormântarea soțului ei, după accidentul care implicase alternativa Jell-O. Gemuse în mașină tot drumul până la reședința principală a familiei Beadsman, din Shaker Heights, unde fusese mutată din propria locuință din Chagrin Falls, după moartea soțului. Apoi, după câțiva ani în Shaker Heights, zilele ei începuseră să se umple cu drumuri la cutia poștală: două ore până la cutia de la colțul clădirii; își petrecea restul zilei chiorându-se în gura neagră a cutiei, ținând-o deschisă cu o mână, mai întâi, apoi cu cealaltă, ziua fiind întreruptă negreșit de poștașul care sosea la patru și deschidea fundul cutiei și poșta se împrăștia, grea, peste tot — descărcare finală cu care Concarnadine se găsea, din nefericire, deseori într-o empatie involuntară —, apoi urma un drum cu

mașina timp de treizeci de secunde înapoi acasă, cu un membru al familiei care conducea scufundat adânc în scaunul șoferului și purta ochelari de soare... Apoi se odihnea, relaxare, Lawrence Welk la nesfârșit, o sumedenie de opțiuni de urmărit poșta, etichete cu funcția obiectelor. Din cât putea Lenore să-și dea seama – și încercase –, Concarnadine era fericită.

– „Ușor, ușor ajunseră la o altă plajă nisipoasă la fel ca prima. Văzură o altă școală de peștișori nătângi care se jucau. La fel ca înainte, Reddy Vulpe rămase pe mal în timp ce ceilalți înotară și aduseră peștii la mal. La fel ca înainte, Reddy prinse vreo jumătate de duzină, în timp ce Billy Nurcă și Micul Joe Vidră prinseră fiecare câte unul, de data asta. Reddy avea cinci și apoi se prefăcu atât de încântat că mai prinsese unul, pe cel mai mic din grămadă, încât Billy Nurcă nu își dădu seama că era o șmecherie."

Domnul Bloemker oftă pe gânduri și își scutură un pantof.

Lenore îl privi:

– Știți, puteți pleca liniștit. Sunt sigură că sunteți ocupat.

– Fibre.

– Am fost instruit să-i aștept pe ceilalți din stabiliment, sau, bineînțeles, pe un reprezentant al conducerii, spuse domnul Bloemker. Pot foarte bine să aștept aici. Sper să avem ocazia să mai stăm de vorbă puțin, după ce se termină povestea asta minunată.

– Taică-meu vine?

– Nu e exclus.

– Cred că e mult prea ocupat, pregătindu-se să se enerveze cu povestea cu Kopek Spasova care face reclamă pentru Gerber la Erieview în seara asta.

– Totuși.

– Fibre.

– Karl Rummage vine? Vor să verifice iar vârsta pacienților?

– Dacă vreți să știți, mi s-a dat de înțeles că persoanele indisponibile în chestiune, din stabiliment, se pare că se vor întoarce foarte curând.

– Exact același lucru ați spus și în urmă cu câteva zile, și l-am sunat pe tata, și sufletu'.

– Dar acum mi-au dat de înțeles toate astea persoane care au legătură cu proprietarii stabilimentului.

– Fibre.

– Domnul Rummage?

– Un tânăr chimist de la Stonecipheco Baby Foods.

– Obstat?

– Așa se pare.

– Tata s-a jurat în fel și chip că mă sună în clipa în care află ceva despre Lenore. Mi-a zis că e gata să sune la poliție dacă ea și toată lumea care lipsește nu apar, sau nu dau un semn măcar.

Domnul Bloemker nu spuse nimic. Se scărpină în barbă.

– În orice caz, spuse Lenore, ideea e că nu a sunat în dimineața asta. Așa că nu cred.

Bloemker își privi pantoful și dădu din umeri.

– Iar eu și Rick se presupune că avem planuri alternative de a o găsi pe Lenore. În mare parte și în mod ciudat, inspirate de Rick, dar asta e.

– Cum doriți. Eu, bineînțeles, vă dau orice fel de informații relevante, așa cum ne-am înțeles.

– Dumneavoastră și Brenda sunteți foarte amabili.

– Fibre.

– „Tot restul zilei, pescuitul a mers prost. În timp ce Bătrâna Mamă a Vântului de Vest porni din Livada Verde să-și adune copiii, Voioasele Mici Adieri de Vânt, la casa lor din spatele Dealurilor Purpurii, cei trei micuți pescari începură să-și numere prada. Apoi Reddy aduse tot peștele pe care îl ascunsese. Când văzură grămada de pește pe care o avea Reddy Vulpe, Billy

Nurcă și Micul Joe Vidră fură atât de surprinși, încât le ieșiră ochii din cap și rămaseră cu gura căscată."

— Fibre.

Concarnadine rămase și ea cu gura căscată. Cu picioarele întinse înainte, când se ridică în șezut; picioarele ei, în șosete de lână, erau îndreptate în direcții diferite. Tibiile, vizibile printre pliurile halatului, erau pătate.

— „Reddy se duse la cea mai mare știucă și, înhățând-o, o duse la grămada lui."

— „— Ce faci cu peștele meu? țipă Billy Nurcă supărat."

— „— Nu e al tău! ripostă Reddy Vulpe."

— Fibre.

— „Billy Nurcă se bâțâia de nervi."

— „— Nu e al tău, țipă el. E al meu, eu l-am prins."

— „— Și ai fost de acord ca cel mai mare pește al tău să fie al meu, dacă prind mai mulți pești decât tine. Am prins de patru ori mai mulți, așa că știuca e a mea, i-o întoarse Reddy, făcându-i cu ochiul Micului Joe Vidră."

— Fibre, fibre, fibre, *fibre*, spuse Concarnadine Beadsman.

— Care-i treaba cu fibrele astea? spuse Lenore. Cum se face că tot spune „fibre"?

— Am observat că face așa toamna, când începe să se domolească un pic căldura, care îi face, inefabil și firesc, pe mulți dintre rezidenții aripii J să se închidă în sine, și rezidenții încep, după cum se vede treaba, încep să redescopere bucuriile comunicării, spuse domnul Bloemker. Vă amintiți că Concarnadine nu a spus nimic toată vara. Acum auzim cuvinte de dragul cuvintelor. Explicația? Probabil că o asistentă a remarcat că e bine pentru Concarnadine să-și mănânce salata, pentru fibrele pe care le conține, și Concarnadine și-a însușit cuvântul. Bineînțeles, știți că noi aici, în Căminul Shaker Heights, încurajăm regularitatea scaunului prin fibre, nu prin chimicale puternice.

— Fibre.

– Doar că probabil ea habar n-are ce înseamnă cuvântul, spuse Lenore.

– Fără îndoială. Deși Lenore are „fibre" în dicționarele din aripa J. Să mă duc să aduc unul?

– Și de ce s-a fixat pe acest cuvânt? spuse Lenore. Lui Concarnadine nu prea îi păsa ce mânca. Ba chiar mânca produse Stonecipheco, des, când era acasă. Mânca chestii ciudate. Odată, când eram mică, ne-am dus acolo de Crăciun și bunica C. și bunicu' se certau, și bunica C. n-a mâncat nimic toată ziua; a rămas în pivniță, aruncând săgeți într-un afiș cu Jayne Mansfield.

Concarnadine Beadsman zâmbi.

Domnul Bloemker se aplecă peste pat spre Lenore. Ochii lui aveau un fel anume de a atrage lumina și reflectau culori ciudate pe sub ochelari.

– Domnișoară Beadsman, pot să vă lansez o teorie în care se găsesc lucruri despre care am discutat anterior?

– Lăsați-mă să termin povestea. Poți să-ți dai seama după cum zâmbește că îi place.

– Fibre.

– Cu atât mai mult. V-ați gândit vreodată că sensul unei, să spunem, povestiri sociale e mai important pentru *tineri* decât pentru bătrâni?

– „Apoi Billy Nurcă făcu o chestie prostească; se pierdu complet cu firea. Îi spuse lui Reddy Vulpe lucruri urâte. Nu îndrăznea să-și ia înapoi știuca cea mare de la Reddy, pentru că Reddy era mult mai mare decât el. În cele din urmă, se enervă atât de tare, încât o rupse la fugă, abandonându-și grămada de pește."

– Că oamenii, pe măsură ce îmbătrânesc, acumulează din ce în ce mai multă experiență, și simțul istoriei se subțiază, se strânge, devine mult mai personal? Într-o măsură atât de mare, încât, atunci când își amintesc evenimente de importanță socială, își amintesc, de exemplu, „unde erau" când s-au întâmplat alea-alea.

Et cetera, et cetera. Evenimentele obiective și datele încep să fie din ce în ce mai mult, și într-o măsură firească, colorate subiectiv. Vi se pare rezonabil ce spun?

— „Reddy Vulpe și Micul Joe Vidră avură grijă să nu se atingă de peștele lui Billy Nurcă, dar Reddy își împărți grămada mare cu Micul Joe Vidră. Apoi o porniră și ei spre casă, Reddy cărând știuca cea mare."

— Fibre.

— Ce părere aveți? Bineînțeles, extrapolez câteva dintre temele pe care le-am discutat când ne-am întâlnit față în față ultima dată. Bineînțeles, simt că abordarea funcționează mai ales pentru locuitorii din Vestul Mijlociu, care se află într-o relație geografică și culturală atât de ambiguă cu alte regiuni mai puțin izolate ale țării, încât evenimentele obiective și stările de lucruri, care sunt obiectul valid al conștiinței sociale, trebuie să pătrundă în conștiința rezidenților, aici, atât prin filtrele memoriei colorate subiectiv, cât și prin cele ale ambivalenței geografice. De aici, probabil, și problemele extreme pe care le vedem în jurul nostru în stabilimentul Shaker Heights.

Lenore văzu clar cum sub adorabila buză roșie a lui Concarnadine și sub șirul de dinți egali se aduna un lac de salivă, tot mai mare, care se mișca cu fiecare respirație și începea să strălucească în colțul gurii, în timp ce gura îi rămăsese căscată.

— „Mai târziu în acea seară, când își veni în simțire, lui Billy Nurcă i se făcu foame. Cu cât se gândea mai mult la pește, cu atât îi era mai foame."

— Deci, ce părere aveți?

— Niciuna.

— Fibrebrebrebre.

— Oh, Doamne.

— Are prea multă salivă în gură.

Lenore se întinse după un Kleenex, spre masa de lângă pat.

— Un mic exces de salivă.

– I se poate întâmpla oricui.

– Domnule Blumker?

Neil Obstat jr stătea în ușă, ciocănind discret în ușa din imitație de lemn, holbându-se la Lenore, care era aplecată asupra figurii încărunțite care zâmbea minunat într-un halat de bumbac și șosete de lână, cu un șervețel umed în mână.

– Bună, Lenore, spuse el.

– Bună.

– Ce mai faci?

– Fibre, spuse Concarnadine, mișcându-și degetele de la picioare.

– Poți să înghiți, bunico C. Poți să-ți înghiți saliva, să știi.

– Ce face mama ta? întrebă Obstat.

– Poate că e mai bine să ieșim și să vă lăsăm să terminați de citit, spuse Bloemker, urmărindu-și cu degetul conturul bărbii.

Lenore puse șervețelul umed în mâna întinsă a domnului Bloemker și se aplecă iar asupra cărții. Auzi cum șervețelul căzu în coșul de gunoi cu un zgomot puternic, în timp ce Bloemker se îndrepta spre Obstat.

– Domnule Blumker, sunt Neil Obstat de la Stonecipheco Baby Food Products, îl auzi Lenore pe Obstat spunând.

Putea să-și dea seama că se uita tot la ea.

– Bloemker, de fapt... auzi Lenore. Să ieșim un pic... pe hol.

Se auziră zgomote.

– „În cele din urmă, nu mai putu suporta și o porni spre Râul Mare ca să vadă ce se alesese de peștii lui."

Lenore își amintea că, odată, în Shaker School, Ed Creamer și Jesus Geralamo și toată trupa cea sinistră își bătuseră joc de Neil Obstat în vestiarul băieților, și Creamer îl lăsase atârnat de chiloți în cuierul de haine de pe holul din fața vestiarului, la vedere, așa că Lenore și Karen Daughenbaugh și Karen Baum și tot restul fetelor care ieșeau de la ora de sport îl văzuseră,

în drum spre autobuz, și îngrijitorul trebuise să-l dea jos pe Obstat, și Karen Baum zisese că îi văzuse dosul.

— „Ajunse la fâșia de nisip unde îi lăsase atât de prostește tocmai când ultima plătică dungată dispărea pe gâtul lung al domnului Stârc-de-Noapte."

— Fibre.

Concarnadine își căuta ceva în gură, cu un deget.

Lenore se uită înapoi în carte.

— „Membrană", Concarnadine, spuse Lenore, încercând să-și îngroașe vocea. „Membrană" îți spun.

— Fibre.

LaVache Beadsman spusese cu ani în urmă că Lenore o ura pe Concarnadine deoarece Concarnadine arăta ca ea. Adevărat, părul lui Concarnadine era lung și plin de bucle care îi atârnau pe umerii halatului roz, în timp ce al lui Lenore era mai scurt și castaniu și atârna în două bucle mari ale căror vârfuri se uneau sub bărbie. Dar, de fapt, chipul lui Concarnadine era chipul lui Lenore, mai mult sau mai puțin, mai puțin însemnând umbra ridurilor de la colțurile ochilor și cele două riduri de la colțurile gurii, care coborau spre maxilarul lui Concarnadine.

— Lenore o urăște pe Concarnadine, deoarece Concarnadine seamănă cu ea, îi spusese LaVache lui John, în aripa estică, în timp ce Lenore citea la fereastră și asculta. Lenore se identifică cu ea într-un fel profund și înspăimântător.

— Atunci suntem invitați să aplicăm același raționament și la relația cu tata? întrebase John râzând. Din moment ce știm cu toții că ești, practic, imaginea lui tata într-o oglinjoară.

LaVache sărise la atac, fluturându-și amenințător piciorul. Și Lenore o văzuse pe domnișoara Malig, scoțând fulgere din degete și iod pe ochi, cum coboară și reinstaurează ordinea.

— Oh, Lenore.

Lenore ridică privirea din carte.

— Poftim?

– Fibre, fibre.

I se ridicase halatul deasupra genunchilor, genunchii îi erau acoperiți cu o piele gri, care de obicei se găsește pe coate.

Se auzi vocea lui Obstat de pe hol. Lenore auzea sunetul umed pe care îl scotea domnul Bloemker făcându-și ceva la față. De după tocul ușii ieșea, cum putea ea să vadă, partea din spate de jos a sacoului maro al domnului Bloemker. Podeaua din dreptul ușii părea presărată cu un negru pal, care se întindea până în hol. Lenore își dori ca salonul lui Concarnadine să fie mai curat.

– „Și așa se întâmplă că Billy Nurcă se duse la culcare nemâncat. Dar învățase trei lucruri, pe care nu le mai uită niciodată – că istețimea e întotdeauna mai bună decât îndemânarea; că e nu doar urât, dar și prostesc să mârâi la altul; și că să-ți pierzi cumpătul e cel mai prostesc lucru din lume."

Lenore urmări cum aburul pe care îl pufăia umidificatorul lui Concarnadine se făcea galben în lumina care intra prin peretele de sticlă. Aburul o făcea să se gândească la o altă cameră.

– Ce facem, bunico C.?

Concarnadine zâmbi adorabil și se ciupi de pielea pergamentoasă de pe dosul palmelor. Lenore o văzu cum dă din cap spre tavan, de bucurie.

C

10 septembrie

Atunci, să începem. Pulpe. Postură. Mireasmă. Sunete în mijlocul câmpurilor de lumină.

Unu. Pulpe. Să discutăm despre obiceiul persistent pe care îl avea lumina soarelui să se reflecte pe pulpele lui Mindy Metalman. Prin urmare, pulpele înșele. O suprafață erotică deloc mată sau aspră. O suprafață mată egal lipsa reflexiei; o suprafață aspră egal o sclipire vulgară, ca de paiete.

Dar reflexia unei piei din suburbie moi, netede — adică perfect epilate —, perfect curate. Lumina reflectată de tibiile ei, în timp ce pulpele își proiectează curbele din scaune, sau foarfecă aerul deasupra saboților care scot sunete puternice pe trotuar... sau da, se duc să atârne peste marginea piscinei complexului de agrement, apăsându-se, până când carnea din spatele lor se umflă și reflexia se transformă în două ovale de lumină.

Scot din piscină un nou Vance Vigorous, cu ochii roșii, și, când începem negocierile la sânge, iat-o și pe Mindy Metalman, într-un șezlong, sorbind ceva rece cu un pai, și acolo e lumina soarelui din Scarsdale, reflectată de tibiile ei netede, și eu sunt în altă parte, în timp ce Vance se micșorează pe marginea piscinei.

Apăsat de cravată, mă înalț deasupra pătuțului bebelușului Vance ca să o văd pe Mindy Metalman și, da, probabil și vreo doi sau trei copii din zonă aflați întâmplător în jurul ei, de decor, cum dansează ca Circe în jurul aspersorului lui Rex Metalman. Și da, acolo e lumina, reflectată de picioarele ei în apă, și lumina apare și separă în culori picăturile fine ale aspersorului, iar picăturile și lumina se așază pe iarba udă, și lumina rămâne acolo și transformă aerul din jurul ei; o văd chiar mult mai târziu, când beau ceva la fereastra camerei mele de lucru și îl văd pe Rex în genunchi pe peluza călcată în picioare, stropită, învăluită în picăturile de apă, îndreptând fiecare fir de iarbă curbat și prețios cu penseta. Și, în adierea începutului de seară, firele mele haotice vibrează înțelegându-l.

De aici, de la fereastra camerei mele de lucru, se vede Mindy Metalman la fereastra ei, cum se epilează la soare, așezată pe birou, cu picioarele ridicate și pulpele curbându-se într-un balans timid peste pervazul ferestrei deschise. Mă vede peste gard și râde. Aerul proaspăt face ca totul să fie bine, nu? Și lama se mișcă peste fire în jos, prea încet ca să fie luată în serios de mine, pentru care acest ritual este cu totul străin, dar în orice caz fiecare dâră de spumă de pe suprafața curbă e înlocuită, în lumină, de o întindere de aur moale, epilat.

Pulpe, lumină, picioare, lumină, totul va fi bine.

Doi. Postură. Sunt invitat de Rex Metalman la un cotilion organizat pentru fiica lui, Melinda Susan Metalman. (A fost un cotilion adevărat? De ce nu pot să-mi amintesc?) Sunt invitat de Rex Metalman la un Ritual legat de Pubertatea fiicei lui.

Respectiva ceremonie constă în șiruri după șiruri, grupuri după grupuri, națiuni întregi de fete obosite, agitate, cu posturi deformate, în rochii de un roz exagerat. Slabe, cu capetele ridicate mult, cu mâinile fiecăreia rezemate pe umerii alteia, cu buzele fiecăreia lipite de urechile alteia. Mijesc ochii după al treilea sau al patrulea pahar de ceva și mă găsesc într-o mlaștină zumzăitoare și înghețată, o baltă rece plină de flamingo roz, flori de zăpadă, întărindu-se încet sub un soare de cristal mereu schimbător. Și apoi fetele se schimbă și pentru o vreme devin un fel de reptile, capetele li se alungesc ca la țestoase, sunt aproape amfibiene, părând să caute mereu amenințări sau recompense — pot fi văzute coșuri în unele colțuri ale câtorva guri.

Și da, bineînțeles, cheia aici e excepția Mindy Metalman, care poartă o rochie albă, cu o garofiță de zahăr roz, și părul e legat sus într-un coc strâns, dar cu o explozie de bucle negre aici, și acolo, și aici, sugerând nova întunecată care ar putea deveni părul ei în orice clipă, dacă cineva neinfluențat de mine și-ar dori-o.

Și Melinda Metalman stă dreaptă, cu șira spinării dreaptă, dar cu o curbură de lebădă a gâtului și cu un mic desen al pelvisului cu care îi devastează pe naivi, o fată robustă, sigură pe sine și apetisantă, rochia ei suficient de decoltată cât să permită bărbatului gânditor accesul imaginar la sistemele care se întind dedesubt și care se învârt larg în tăcere în jurul punctului lor roșu încă. Și, și această postură — ce avea special acel cap, cu ochii lui negri, pătrunzători și neliniștiți ca aripile unei păsări, acel cap așezat cu atâta simplitate în vârful unei simple linii drepte? Probabil doar contrastul cu restul naturii sălbatice din acea mlaștină înghețată, probabil simplul fapt că acest cap era

liniștit și mulțumit să lase lucrurile să se apropie, nu se ridica semeț să le sfâșie. Sunetele sfâșierii erau peste tot în jurul meu, și le detestam, și, de asemenea, detestam și încă detest toate capetele care se ridică semeț.

Dar dansul ieșea, bineînțeles, din discuție, dar această fată în agonia Ritualului bineînțeles că fie dansa, fie se plasa pe o orbită socială în jurul bufetului cu aperitive, iar eu nu voi mai aborda niciodată o femeie lângă un bufet cu aperitive.

Și da, urmându-mă în tot perimetrul camerei, legată de mine până în măduva oaselor, era Veronica Vigorous, prezență profund înfiorătoare, și da, totul era transformat într-o imposibilitate, presupunând că n-ar fi fost așa din start, așa cum era, de fapt, și iată-mă acolo neînsemnat și înghețat și obosit. Dar țin minte, în lumina rece a candelabrului, linia aceea dreaptă și părul și ochii care înălțau un cap pentru care semețirea nu era, evident, ceva obișnuit, ci un motiv de a râde zguduind micuța buclă rezultată din explozia unei stele.

Ea a zis „domnule Vigorous, ce surpriză teribil de minunată să vă văd tocmai aici după toți acești ani, vă amintiți cine sunt", și acolo cu ea era Mandible, și acolo în cabină regiunile nordice ale planetei întunecate care era părul Walindei Peahen, și acolo era Raring, instalându-și tabla magnetică de șah, juca șah de unul singur toată noaptea, și acolo era Lenore, vrusese să sară înapoi în lift când am ajuns în hol, văzuse, așa am simțit, și Mandible mângâia mâneca hainei lui Mindy de parcă era un Airedale Terrier, și acolo era ea, și ziua fusese în așa fel încât, atunci când ea a zis „domnule Vigorous, ce surpriză teribil de minunată să vă văd", am simțit sub picioarele noastre un clic puternic, lichid, de parcă mecanismele și rotițele unei mașinării subterane masive s-ar fi mișcat toate în poziție de afinitate în baia lor de ulei, și ea spunea „Lenore, îți amintești de mine, eu sigur îmi amintesc de tine, fac pariu că-ți amintești de soțul meu, după care ai aruncat cu un pantof, ce face Clarice", și, în timp ce simțeam ritmul mașinăriei, am auzit de sus discuții despre saloane

de înfrumusețare și accidente la bronzat, și de la ea nenumărate cuvinte despre soți, și peluze, și școli, și despre o rochie sau alta, și cariere, și terapii de cuplu, și Lenore a fost monosilabică de la-nceput până la sfârșit, și apoi, tangențial, despre tipul de consolă pe care o foloseam, și chestiuni neimportante, și întreaga planetă Peahen răsări la orizontul cabinei, și rotițele se îmbinară, și ochi se dădură peste cap, și se vorbi despre pasărea lui Lenore, pasărea noastră, totul în contextul în care soțul se afla într-un bar care avea un barman care se autoflagela, și Deșertul fu menționat, brusc, și nările lui Lenore se umflară brusc, în timp ce se retrăgea, și avu loc un schimb lung de priviri care transformară cumva aerul dintre ele, și, dincolo de toate și înăbușindu-le pe toate, era zgomotul de copite pe podeaua de marmură a holului, Scarsdale Express, apropiindu-se, scântei reci la roți, tras de minunata pereche de cai care se biciuiesc singuri: Pulpe, Postură, Mireasmă și Sunete, și toți sorii au apus.

Trei. O mireasmă veni dinspre ea. Să te întorci la dreapta și va trece prin mine și-mi va lăsa un gol prin care să șuiere vântul, oricând mă voi întoarce eu la dreapta.

Stăteam în spatele ei în mașină, din când în când, atunci când Rex mergea în oraș, ea la școală și eu la serviciu. Eu eram în spate, ea era în față, pe scaunul pasagerului. Nu purta centură de siguranță și Rex spunea „ești pe scaunul mortului, Melinda, scaunul pe care stai se cheamă « scaunul mortului », să știi", și eu eram chiar în spatele ei, în spatele scaunului mortului, cu picioarele neatingând podeaua, cu excepția locului bombat din centru.

Și acum, în geamul din dreapta ei se reflectau oblic imaginile mașinilor și camioanelor care curgeau continuu, și acolo era și imaginea ei, așteptând; și mașinile și camioanele se năpusteau în fereastră și se estompau în reflexia ei, erau înghițite și explodau, și din spatele reflexiei ei veneau spre fața mea adormită și umflată fragmente de lumină, strada pălea, și un torent de miresme.

Da, mireasma venea din părul ei, nu din exploziile de lumină de pe geam; nu sunt complet tâmpit. Era doar o mireasmă: clară,

bogată, ușor senzuală. Imaginează-ți un lucru pus la uscat pe o sârmă în bătaia unui vânt domol. Dar n-ar trebui să facem caz din asta; nu e destul o potcoavă, mai trebuie trei și calul.

Sau odată când mă aflam în spatele ei și al unui prieten pe o stradă din oraș. Mâncam un covrig în loc de prânz, la fel de mare și de pufos ca fața mea, un covrig monstruos de sărat, și după scurt timp partenerul tipului cu covrigi, aflat la câteva străzi distanță, îmi vindea bucuros un Pepsi, dar aici se auzea sunetul foarte plin al cizmelor ei pe pavaj, ca o pompă în fundul unui puț adânc, și era părul negru și des, atârnând aproape pe tot spatele ei, și vântul îl aranjase într-un anume fel, și, bineînțeles, părul înseamnă mireasmă, și eu am fost străpuns peste tot, și sarea se revărsa din mine ca nisipul, și doamna Lot rămase mută cu bereta pe cap în mijlocul ambuteiajului, țintuită de o lumină roșie.

Nu poți să înțelegi prea multe dintr-o mireasmă.

Patru. Sunete și Un Singur Lucru Mic.

Veronica și Vance erau undeva, departe. Pentru Veronica și pentru mine era o chestiune de *ani*, deci îți poți imagina. Și era august, și aveam obișnuita mea alergie Lumea de polen din Scarsdale a lui Rex Metalman, și eram în a doua săptămână de când eram pe antihistaminice, fără salivă și venindu-mi să mă sui pe pereți...

Și era noapte, și eram în camera mea de lucru, și pentru că era noapte lumina era aprinsă, și peste gard lumina era aprinsă la Mindy Metalman, în camera ei, și fereastra era deschisă, dar jaluzelele erau trase. Antihistaminicele mă fac să visez. Lumina era aprinsă și, la început de august, insectele voiau înăuntru. Îmi stabilisem pentru scopurile mele niveluri de insecte, niveluri de intrare, fiecare corespunzând unui nivel de lumină. Lumina din camera mea de lucru făcea ca insectele să țopăie în plasa de insecte, voiau înăuntru. Și câteva chiar intrau, ceea ce era OK, dar apoi auzeam sunete slabe, uscate, de impact și mă uitam în sus și acolo erau insectele, sărind de pe sticla mată a lămpii:

lasă-ne să intrăm, lasă-ne să intrăm. Și am desfăcut abajurul, și apoi era ca înainte, doar că acum insectele săreau de pe învelișul fierbinte al becului, lasă-ne înăuntru, trosnindu-se cu capetele plate și arzându-și aripile, lasă-ne înăuntru. În regulă, dar unde voiau ele să meargă? Pentru că spargi becul dacă-l deschizi cu, să zicem, șurubelnița micuță pe care o folosești ca să-ți repari pârghiile mașinii de scris, spargi învelișul becului și le lași înăuntru, și fie lumina pe care și-o doresc moare și jocul s-a terminat, fie orbitează în jurul filamentului în care nu se poate intra până când se prăjesc și cad.

Așa că stăteam pe vârfuri la birou, cu șurubelnița și cu bucățele de sticlă în păr și o gură uscată, în întuneric, dorindu-mi un Flit sau măcar să aflu care era locul în care era de dorit să intri; și am auzit sunete, de peste gard.

Și veneau din camera lui Mindy Metalman. În spatele jaluzelelor albe erau umbre. Și, de asemenea, erau sunete... la fel ca mirosul, mici, dar penetrante... ale pasiunii, nu ale unei persoane, căreia i se cădea pradă. Și eu m-am așezat în patru labe pe birou printre hârtii și sticlă și capsule antialergice și m-am uitat și am văzut pe aleea familiei Metalman un Mustang roșu ca focul, cu cauciucurile din spate groase, și jaluzeaua cu dansul umbrelor ei, și în spatele și deasupra mașinii și a casei pulsul încet, lichid, al unei lumini roșii dintr-un turn aerian care se potrivea cu spasmul propriei mele inimi drogate și astfel devenea steaua mea căzătoare. Și erau sunetele lui Mindy Metalman, în altă lume, lumea pulsului lichid; și gândul că cineva străin mie împărțea cu ea lumea ei, gândul că o persoană reală cu cauciucuri mari în spate era cu ea, *acum*, toate astea m-au dat jos de pe birou și m-au trimis în baie ca să mă cațăr pe coșul de rufe și să mătur insectele fierbinți și să ascult becul. Căci capul meu uscat și searbăd, plin de polen, gândea că dacă am putea prinde *același* lucru, aici, insectele și cu mine am fi putut să ne descălțăm și să bem o bere.

Îi zisesem „Nu, nu merg cu tine la niciun spectacol de gimnastică pentru mâncare pentru bebeluși."

Și când ea zice „De ce nu?“ eu zic „Ia-l pe Lang.“

Eu zic „Bineînțeles, ia-ți liber dimineață. Du-te și dă-te peste cap. Fii tridimensională. Semnează funduri.“

Și ea zice „Mă duc să-i citesc bunicii.“

Și eu zic „Du-te, întreabă-l pe tânărul și validul Lang pe cine să luați la Erieview, e în camera de alături.“

Și ea stă acolo în basculeții ei și spune „Nu mă constrânge.“

„Draga mea, draga mea, draga mea, spune-mi despre inversare“, zic eu.

Cum una sau alta o ține jos, în rețeaua mea, din nou și din nou. În cabină. Holul va răsuna, va străluci. Am cumpărat bomboane mentolate.

Lenore, ce înseamnă să simți că fie ucizi, fie mori. Ne transformă asta într-o insectă, într-un câmp de lumină care nu poate fi decât dorit, sau altfel dispare?

Între mine și ieri se întinde un întreg câmp de lumină.

Bomboanele mentolate îngheață aerul când inspir. O inspirație înseamnă un oftat. Cina, cu Mindy Metalman? O da, o nu.

Casa mistuită e fragilă și totul e aranjat cum trebuie, dar acum totul e negru și găunos și ușor ca pana și aproape praf și trosnește în vânt. Toaleta e neatinsă și pulsează încet în timp ce vântul bate prin coastele scobite, peste tot în jurul ei.

Unu, Doi, Trei, Patru: asta-i o prostie absolută, spuse Lenore a lui.

d

— Știu ce știu, atâta tot.

— Ce vrea să însemne „știu ce știu“?

— Știu toată povestea.

— Păi, dacă eu nu știu povestea, atunci evident că nu știu dacă tu știi povestea.

— Povestea lui Andy.

— Ce, cum ar fi povestea lui istorică, povestea vieții lui, sau ce face el aici, sau ce?

— Ești amuzantă.

— De ce sunt amuzantă?

— Materialul ăsta nu e același, să știi.

— E aproape. E aceeași culoare.

— Dar nu are aceeași textură. Vreau textura aia subțire de bumbac, aceeași finețe și subțirime, ceea ce o făcea să pară că poate fi scoasă în orice secundă.

— Păi, poate că ar trebui să știi că rochia asta are cam zece ani, de-aia e atât de subțire. Nu știu de ce ai așa o fixație pentru rochia asta.

— Aș cumpăra-o de la tine, dar dacă ție abia îți vine, mie n-are cum să-mi vină.

— Cine zice că aș vinde-o?

— Deci, avem nevoie de culoare și de un material mai ușor, de bumbac.

— În orice caz, e a lui Lenore. Nu pot să vând rochia lui Lenore. Ar trebui mai întâi s-o cumpăr de la ea, ceea ce probabil că o să fac, având în vedere efectul pe care îl are asupra lui Nick, dar apoi n-o să mai vreau să o vând. Înțelegi?

— Calmează-te. Oricum nu mă încape.

— ...

— Iau prânzul la bufetul unei chestii care se cheamă Mooradian's Department Store, Cleveland, Ohio. Alan și Muffin ar muri.

— E un magazin foarte bun. Nu-l subestima.

— Nu mă omor deloc după raionul lui de materiale.

— O să-ți dau numele altor magazine, dar nu pot să merg cu tine, nu cred. Walinda face embolie dacă lipsesc mai mult de-o oră la prânz.

— Nu e o persoană foarte drăguță.

— E greu s-o înțelegi. Dacă ajungi s-o cunoști, totul e OK. La fel ca haina ta, probabil. Are tendința să nu-i placă oamenii care au mulți bani. Iar tu evident ai.

— ...

— Adică ai bani.

— ...

— Ceea ce, dacă nu te deranjează, mă face să te întreb de ce vrei să iei măcar în considerație, ca slujbă temporară, să lucrezi la centrala Frequent and Vigorous. Care, nu mă înțelege greșit, nu e o slujbă oribilă, sau ceva, nu-mi desconsider slujba, dar nu e o chestie prea incitantă, deși acum e mai degrabă agitată și dă dureri de cap pentru că avem probleme cu linia, și poate știi, sau nu, că te plătesc cu patru dolari pe oră, ceea ce e o sumă destul de nesemnificativă.

— Nu banii sunt problema. Sunt în vacanță. Ești aproape tot timpul în vacanță în cariera asta pe care o am eu. Nu se așteaptă nimeni să se schimbe prețurile la mâncare în următoarele câteva săptămâni.

— Ce slujbă! Nu mi-a venit să cred. Nu-mi vine să cred că te ocupi cu asta.

— ...

— Hei, mai fă-o o dată.

— Nu aici, Candy.

— Haide, zău. E gălăgie, n-o să audă nimeni. Te rog.

— Zău.

— Te rog.

— Total: șaptesprezece cincizeci. Încasat: douăzeci de dolari. Rest datorat: doi cincizeci.

— E mult prea tare.

— E din ce în ce mai puțin tare pe măsură ce trece timpul, crede-mă.

— Și, deci, vrei să lucrezi la F and V ca să fii mai aproape de Andy.

— Poate, într-un fel.

— Care fel să fie ăsta, dacă nu te deranjează că te întreb? Și de ce vrei o altă versiune a acestei rochii? Nu înțeleg.

— Ești băgăcioasă.

— Se pare că noi două semănăm destul de mult. Vrei rochia mea?

— Asta era discuția acum un minut. După cum ai spus, e rochia lui Lenore, nu a ta.

— E adevărat, tehnic e rochia lui Lenore, dacă vrei să fii tehnică. Și asta e rochia cu care era îmbrăcată când ai întâlnit-o tu.

— Și când a întâlnit-o Andy.

— Corect.

— Corect.

— Și ce?

— Știu eu ce știu.

— Atunci, ce-ar fi dacă mi-ai lăsa și *mie* de înțeles un pic din ce știi tu?

— Uite ce e, știu totul despre Andy și Lenore Beadsman. Știu că ești prietena ei și poți să te duci să-i spui că știu totul.

— Ce știi?

— Totul.

— Adică ce e de *știut*?

— Ascultă, știu că voi două sunteți prietene, dar voi fi sinceră cu tine, așa că poți măcar să nu-mi insulți inteligența.

— Nu-ți insult nimic, Mindy.

— Vezi, pot nu doar să înțeleg ce se întâmplă, dar am avantajul că pot să înțeleg și *de ce* se întâmplă.

— Hei, Lenore nici măcar nu se omoară prea tare după Andy, ca să ți-o spun pe-a dreaptă.

— Sincer, nu Lenore mă interesează. Soțul meu, *el* mă interesează. Și pot să înțeleg de ce face ce face.

— Ce face?

— Nu înțelegi de ce? Da, am avut o perioadă proastă, dar toate relațiile trec prin perioade proaste. Sunt răstimpuri proaste în toate relațiile. Dar da, asta a fost o perioadă proastă. Și acum Andy îți vede micuța prietenă, o vede pe Lenore, în perioada asta despre care am recunoscut că e proastă, și simte brusc că se poate întoarce pe o creangă a copacului vieții lui, o creangă de acum nouă ani, când m-a întâlnit pe mine și s-a îndrăgostit de mine și a început o relație cu mine, dar, vezi tu, pe aceeași creangă a cunoscut-o și pe Lenore, îmbrăcată în rochița ei violet și purtându-se antisocial și aruncând cu pantofi în oameni, și astfel Andy simte că poate, dacă s-ar putea întoarce și ar urma o altă cale de pe aceeași creangă, pentru a...

— A aruncat cu un pantof?

— Andy vede în persoana asta, în Lenore, o șansă să-și schimbe trecutul. Andy încearcă întotdeauna să schimbe ce nu poate fi schimbat. E prostuț. Și nu uita că fiecare monedă are două fețe.

— ...

— Întotdeauna sunt mai multe crengi în copacul relațiilor.

— Nu cred că treaba asta cu creanga e corectă, Mindy.

— Mi-ai spus-o destul de clar.

— Lenore e destul de implicată în relația cu domnul Vigorous, asta e treaba.

— A, domnul Vigorous.

— Care chiar a fost vecinul tău, în New York, când era căsătorit?

— În Scarsdale, da, a fost.

— Toată chestia asta mă face să mă simt un pic ciudat.

— Copaci și crengi, drăguța mea.

— Dar ei sunt împreună, Mindy. Sunt uite așa de vreun an jumate. Implicați serios.

— Lui Andy îi place să și rănească uneori, când nu e în apele lui.

— Dar vreau să spun că sunt foarte apropiați. Lenore trăiește cu el, mai mult sau mai puțin, stă la el o grămadă de timp. Domnul Vigorous e incredibil de gelos.

— Sărmanul.

— Chiar el a cumpărat pasărea pentru Lenore, pasărea care e acum la „Clubul Parteneri cu Dumnezeu".

— „Clubul Parteneri cu Dumnezeu" ? Pe canalul evanghelist ?

— Măcar ai văzut, când ai fost la Gilligan's Isle ca să te întâlnești cu Andy ?

— L-am văzut doar pe el. S-a dovedit că m-am dus acolo doar ca să îl salut. Am stat doar o clipă sau două.

— Și el ce-a zis ?

— A zis, țin minte, a zis „Ghici cât îmi doresc din toți rărunchii să te văd ieșind pe ușa aia acum, Melinda-Sue". Așa vorbește uneori.

— Drace.

— Îmi spune „Melinda-Sue".

— ...

— Dar ai spus că pasărea ei apare în show ?

— Pasărea *e*, mai mult sau mai puțin, show-ul acum. Pasărea, Vlad Țepeș, doar că în show are un nume ciudat, italienesc, despre care Reverendul Sykes a zis că și l-a ales Vlad Țepeș într-un moment de extaz...

— Hart Lee Sykes ?

— Da. Vlad Țepeș e un papagal nimfă care poate să vorbească, sau așa ceva, sau măcar să repete chestii atât de convingător, că poate să pară foarte bine că vorbește, și Reverendul îl pune să le ceară oamenilor pe prostia asta de canal creștin să trimită bani, și ei o fac. Proprietăreasa noastră e cu ei în Atlanta și proprietarul spune că banii curg acum în valuri.

— Trebuie să văd și eu.

— E în fiecare seară pe cablu, la opt seara, cred că pe canalul nouăzeci.

— Hmm.

— Doar că acum Rick s-a crizat și se poartă ciudat din cauza păsării, spune Lenore. Are chitanța de la pet-shop-ul Fuss 'n' Feathers, pe care, dacă petreci un pic de timp la centrala F and V, o să ajungi să-l cunoști destul de bine, pentru că liniile noastre sunt supervarză și primim o grămadă din apelurile lor, dar, în orice caz, chitanța e la el și spune că, pentru că Lenore nu i-a dat nu știu ce dar de Crăciun, Vlad Țepeș e, din punct de vedere legal și emoțional, al lui. Așa zice Lenore că zice el.

— ...

— Și poate că încearcă să-și tragă și el niște bonificații, pentru că se pare că Vlad s-a umplut de bonificații, din valurile de bănet, dar nu pare a fi genul lui Rick. Rick e foarte ciudat, dar nu e ciudat cu banii. Pentru el, banii nu sunt importanți.

— Dar, legal, el e proprietarul pentru că Lenore nu i-a dat ceva?

— Da.

— Ce?

— N-ar trebui să spun.

— Fac cinste cu masa. Inclusiv cu desertul.

— O bătaie la fund. Se pare că Rick voia o bătaie la fund.

— O bătaie la fund?

— Nu spun mai multe.

— Și pasărea din emisiune e a lui.

— E greu să iei în serios un bărbat care vrea o bătaie la fund cadou de Crăciun.

— Asta nu prea se potrivește cu ce-mi amintesc eu despre el. În memoria mea, e un bărbat drăguț cu o șapcă, care își petrece tot timpul la fereastra biroului lui și care îl ajută pe tata cu peluza, uneori. O să vedem.

— Tatăl tău le avea cu peluzele?

— ...

— Cred că ai judecat-o greșit pe Lenore.

— Așa se pare.

— Cred că l-ai judecat greșit și pe Andy, dacă-mi dai voie. Nu cred că o să-l aduci înapoi dacă te prefaci că ești o altă creangă violet a aceluiași copac.

— Mergem?

— Uite nota, mulțumesc, Mooradian's pare să fie un pic cam scump.

— Doamne, chiar nu glumești. Nota e obscenă.

— Cred că tu și Andy trebuie să stați undeva la o discuție. Ar trebui să încerci să ieși să te vezi cu el diseară, să îndrepți lucrurile.

— Diseară, Andrew S. Lang o duce pe Lenore Beadsman la un spectacol de gimnastică.

— Nu.

— Simbolismul acestui gest nu-mi scapă, fii sigură.

— Cred că e o greșeală. Poate nu ai auzit bine ce-a spus.

— O să vedem.

e

— Asta nașpa! spuse un oriental micuț de la coadă, în fața lui Lenore.

Se întoarse spre ea și o spuse iar.

— Asta nașpa!

Cu el mai erau două femei, tot în geci de piele. Dădeau din cap, erau de acord că era nașpa. Lenore se gândi că poate sunt vietnamezi. Știa că vietnamezii au pometii înalți. Colega ei de cameră din anul întâi de la Oberlin era vietnameză.

— Poftim? îi spuse Lenore bărbatului.

Omul își scoase mâna din buzunarul gecii.

— Nașpa că trebuie să așteptăm așa. Stat prea *mult* la coada asta.

— O mulțime de oameni decenți, așa e, spuse Wang-Dang Lang.

Își zornăi cheile de la mașină.

Lenore se întoarse și privi în spate, de-a lungul cozii. Putea să vadă două fete, cam de liceu, cu părul scurt, despre care Lenore își dădea seama că avea o culoare ciudată chiar și în lumina dintre Clădire și intrare. Amândouă aveau haine mari de iarnă, care păreau niște pături lucioase cusute una de alta. Indiferent despre ce vorbeau, nu le venea să creadă.

— *Nu-mi venea* să cred, spuse una dintre fete, care, văzu Lenore, avea agrafe de hârtie în urechi.

— Ce nenorocit, spuse cealaltă fată.

— Nu, adică *nu-mi* venea să cred. Când mi-a zis-o, am luat-o razna. Complet razna. Făceam cam așa, gesticulă tipa.

— Ce sculament de om.

Era rece pentru septembrie, în seara aceea. Lenore purta o haină de stofă gri. Lang purta o geacă din piele de oaie, cu un guler pufos de blană artificială. Acum ajunseseră aproape de ghișeul de bilete, după o jumătate de oră.

— Drăguț din partea ta că m-ai adus, Andy, spuse Lenore. Te-am luat din scurt, cu Mindy în oraș, cu slujba et cetera.

Lang îi zâmbi și se jucă cu cheile.

— Rick, evident, n-avea chef să vină, continuă Lenore, și mi-a zis, mai mult sau mai puțin, să te rog pe tine să vii.

— Bine țintit, sună un pic a ordin.

— Candy trebuie să lucreze la ceva pentru Allied, asta e treaba.

— N-am luat-o ca pe o chestie de serviciu, Lenore. Sunt nerăbdător.

— Toți se așteaptă ca Kopek Spasova să fie la înălțime.

— Și tatăl tău ți-a spus să mergi?

— Tata nu-mi spune să fac nimic. Spune că ar aprecia, atât. Dacă nu vreau să merg, nu merg.

Lang rânji.

— Pari sigură.

— Bineînțeles că sunt sigură. Dacă aș fi crezut că o să fie „naspa", ca să citez, n-aș fi venit.

— Când propriul meu tată îmi spune personal să fac ceva, eu fac, e o regulă.

Lenore îl privi. Aburul respirației ei ajunse la el un pic înainte să dispară.

— Mai puțin când ți-a spus să nu te însori cu Mindy Metalman, mi-ai zis în mașină.

Lang râse.

— OK, de obicei fac ce spune. Părea serios. Uneori, mie și lui taică-meu ne ia ceva timp să ne privim în ochi.

Erieview Plaza era toată luminată. În fața holului Turnului Erieview se instalase o firmă luminoasă, lângă ghișeul de bilete. Pe firma luminoasă, o fetiță electrică pâlpâia în jurul unei bare, ținându-se de ea cu labele picioarelor. Lângă ea pâlpâia conturul alb strălucitor al unui bebeluș cu o lingură în mână. Lumina galbenă de la ferestrele Clădirii Bombardini de partea cealaltă a Plaza se revărsa asupra părții din spate a cozii.

— Dă-mi voie să fiu direct, ca să nu existe dubii, sau ceva, spuse Lang, privindu-și aburul respirației. Ești aici pentru că vrei tu să fii. *In toto*.

— Îmi place gimnastica. Luna trecută, la Mondiale, m-am lipit de televizor.

— Din ce am înțeles eu, fetița asta îl ajută pe Gerber să lanseze o contraofensivă împotriva companiei tatălui tău. Așa mi-a zis Neil.

— N-are nicio legătură. Eu nu sunt tata sau compania lui.

— Și atunci ce facem aici? Știu o mie de locuri mai mișto unde am putea merge.

— Nu zău, frate, spuse vietnamezul din față în timp ce grupul lui ajungea la ghișeu. El și una dintre fete începură să vorbească foarte repede cu tipul de la ghișeu.

— Sfinte Iisuse, ăsta care vinde bilete e domnul Beeberling, spuse Lenore.

Lang se uită scurt la ghișeul de bilete înainte să se întoarcă să cerceteze coada.

— E chiar mâna dreaptă a lui Bob Gerber, spuse Lenore. El e tipul despre care se presupune că a adus acest ingredient în mâncarea pentru bebeluși Gerber's, despre care se spune că îi ajută pe bebeluși să mestece.

— În loc să cânte ca păsările?

— Ce vrei să spui?

În mod cert, la ghișeu se produsese o controversă. Vietnamezul își flutura arătătorul spre ușa holului Erieview. Domnului Beeberling i se spuse că e nașpa.

— Fii atentă, spuse Lang, aplecându-se să-i vorbească la ureche lui Lenore în lumina slabă din jurul ghișeului. Maxilarul îi era neted și mirosea dulce, chiar și în aerul rece. Fii atentă, spuse el. Dacă ne întoarcem chiar acum, prindem *Dallas*. Putem să ne uităm la *Dallas*. E un serial mișto. Tocmai mi-am luat un televizor nou, e beton. Am vin. Ne distrăm mai bine decât dacă stăm să vedem niște saltimbanci cu tălpile ca niște palme. Se opri și o privi pe Lenore. Bineînțeles, asta dacă presupunem că faci ce vrei tu să faci, nu ce vrea tatăl tău, sau oricine altcineva.

— Hei, ascultă... îi spuse Lenore lui Lang, și fură împinși de forța cozii din spate spre geamul ghișeului de bilete.

Lang își pierdu pălăria de cowboy. Lenore își scăpă geanta și biletele de loterie căzură și se împrăștiară peste tot. Se aplecă și începu să le adune. Câteva fură luate de vânt.

— Potoliți-vă, la dracu'! țipă Lang spre coadă.

Cele două tipe cu păr oranj și roz gesticulară.

— Bună seara, domnule Beeberling, spuse Lenore îndesând ultimul bilet sclipicios în geantă. Două, cred, vă rog.

— Lenore, spuse domnul Beeberling. Lenore Beadsman.

— Io-s Andrew Sealander Lang, spuse Lang distrat, privind în jur după pălărie.

— Vin două imediat, zâmbi domnul Beeberling. Deschise un sertar și începu să scormonească. Purta o pălărie porkpie pe a cărei panglică scria „GERBER'S". Tocmai i-ai ratat pe Foam-whistle și pe tipul vostru cu borcanele, Goggins, să știi, spuse el. Tocmai au intrat.

— Blanchard sau Sigurd? spuse Lang.

Lenore se întoarse și-l fixă pe Lang.

— Iată-le, spuse domnul Beeberling.

Își împinse pe ceafă pălărioara și zâmbi.

— Patru sute de dolari, vă rog.

— Poftim?

— Adaos special pentru Stonecipheco, spuse domnul Beeberling. Dacă tot ne spionezi, ai putea să ne reduci cheltuielile.

— Dar nu sunt aici pentru Stonecipheco, spuse Lenore în timp ce Lang se lupta cu un nou val al cozii. Am venit pentru că îmi place Kopek Spasova.

— Sigur că da, spuse domnul Beeberling. Așa că poți să te distrezi pe cinste și să ne ajuți să ne acoperim cheltuielile în același timp. Gesticulă spre coada lungă și spre cercul de respirații palide care se topi în el însuși și dispăru deasupra. Vezi că scandalul stă să înceapă. Sigur vrei să ne ajuți să ne acoperim cheltuielile.

— Doar n-o să-mi spui că două bilete costă patru sute de dolari, spuse Lenore.

— Păi, sunt niște bilete speciale, după cum poți să vezi și singură, spuse domnul Beeberling, ținând două bilete negre mari în spatele ghișeului și trăgând sugestiv de ele.

— Scarabeu ce ești, îi spuse Lang domnului Beeberling, care zâmbi și făcu o plecăciune.

— Nici măcar nu am atâția bani la mine, spuse Lenore.

— Ce *viță*! strigară cele două tipe din spatele lui Lang.

— Lenore, să mergem. Cui îi trebuie așa ceva, dacă facem doar ce vrem noi?

— Domnule Beeberling, *nu* sunt aici pentru Stonecipheco.

Domnul Beeberling zâmbi și își scărpină ceafa sub pălărie. Imaginea electronică a lui Kopek Spasova lumina intermitent diferite părți ale străzii.

— Chiar *e* nașpa, nu? spuse Lenore.

— Nu poți să te lași hărțuită așa, Lenore. Dă-l dracului. Să mergem.

Lang își învârti cheile de la mașină pe degetul bandajat.

— Rahat pe băț.

f

— Cred că ar trebui. Sper să o faci.

— Ar trebui, Rick? Hopa, pot să-ți spun „Rick"?

— Bineînțeles. Acum suntem amândoi adulți. Spune-mi cum vrei.

— Ar trebui, Rick?

— După cum văd eu lucrurile, ne-ai face tuturor o favoare. Avem nevoie de ajutor. Acum suntem în pragul nebuniei. Pentru tine va fi plăcut, vei avea parte de amintiri din liceu, se pare. Și eu... mulțumesc, chelner.

— Desigur.

— Mai avem nevoie de vin.

— Mai vrem vin, te rog.

— Imediat, domnule.

— Mi-ar plăcea să te văd pe-aici în fiecare zi, lucrând. Ar fi drăguț. Și tu ai avea ocazia să petreci timp pe-aici... cu personalul Frequent and Vigorous lângă care ai vrut să fii.

— Lângă *cine* am vrut să fiu?

— Ce vrei să spui?

— Hei, e delicios.

— Eclerurile sunt bune aici, am aflat și eu. Eu și Lenore le-am încercat, nu cu foarte mult timp în urmă, cu Norman Bombardini, colegul nostru de Clădire, și...

— E foarte bun.

— Cred că ar trebui. Sper să o faci, Mindy. Pot să-ți spun „Mindy"?

— Nu te prosti.

— Mindy, o să ne distrăm. Asta-i tot ce spun. Și cât ar putea să dureze?

— Bună întrebare.

— Ce?

— Pot să mai primesc niște vin?

— ...

— Și ce-o să creadă Lenore?

— ...

— Rick, cum rămâne cu Lenore?

— Cum rămâne cu Lenore?

— Cum o să se simtă dacă-i iau eu locul la centrală, oricât de temporar ar fi? Am văzut că încă are o mulțime de lucruri personale împrăștiate pe-acolo. Cum o să se simtă dacă o să mă-nvârt printre lucrurile ei?

— Lucrurile ei pot fi mutate fără bătaie de cap.

— Nu asta am vrut să spun, Rick.

— Poate ai putea fi un pic mai explicită.

— Să zicem că are legătură cu soțul meu și cu logodnica ta.

— Lenore nu e chiar logodnica mea.

— Și Andy ar putea să nu mai fie soțul meu curând.

— Ce?

— Știai că o duce pe Lenore la gimnastică în seara asta? Simbolismul gestului nu-mi scapă, te asigur.

— Aici mă tem că e vorba despre faptul că eu i-am spus lui Lenore să-l roage pe Lang să meargă la gala asta cu ea. Ne-am

certat puțin azi-dimineață și eu i-am zis să se ducă. M-am purtat infantil.

— Dar Andy mi-a spus aseară că o duce. Mi-a zis că nu vrea să audă niciun... niciun protest din partea mea. Asta era aseară, nu azi-dimineață.

— Mai vrei vin?

— Rick, pot să te întreb dacă e a ta pasărea aia fabuloasă care face valuri la televiziunea religioasă?

— Dacă te referi la Vlad Țepeș, e papagalul lui Lenore.

— Eu am auzit altceva, vorbind din punct de vedere emoțional.

— Ce ți-a zis Lenore?

— Rick, pot să fiu directă?

— Poți să fii directă în legătură cu orice ți-a zis Lenore.

— Ești foarte atrăgător. Îți cer scuze dacă asta te ofensează, dar întotdeauna mi s-a părut că ești, serios, într-un fel, de când eram mică și tu și cu tata vă învârteați pe peluză în echipamentul de tenis, uitându-vă după buruieni și bând chestii pe care le terminam eu apoi în bucătărie.

— ...

— Îmi amintesc cât de tare se udau ochelarii vara, apa curgea pe margini. Îmi amintesc. Și tu erai acolo în echipamentul de tenis. Era ca o pasiune copilărească.

— ... toaletă, dacă-mi dai voie o clipă doar, mă întorc...

— Și nu-mi trebuie decât o vorbă bună pusă de tine sau de Lenore la CBN, ca să mă lase să fac vocea la „Clubul Parteneri cu Dumnezeu". Rick, ai putea să-mi fii de mare ajutor.

— Dar Andy? El ce-o să creadă?

— Dar Andy? Dar *Lenore*?

— Mă tem că nu înțeleg ce se întâmplă.

— Uite ce e. Eu sunt o voce profesionistă. Sunt cea mai bună voce tânără corporatistă de pe piață. Ascultă. Aici e CBN. Urmează „Clubul Parteneri cu Dumnezeu", prezentat de Părintele Hart Lee Sykes și pasărea lui, Vlad. Rămâneți cu noi, vă rugăm.

– Chiar sună teribil de bine.

– Normal că sună teribil de bine. Sunt profesionistă.

– Dar numele de scenă al păsării e Ugolino, nu Vlad.

– Ugolino?

– Da. Sykes pretinde că Vlad și-a dezvăluit numele de scenă în avion spre Atlanta, înconjurat de o aură divină de lumină albastră sticloasă. Sykes pretinde că Ugolino e un nume de personaj biblic. Încă încearcă să găsească referința.

– Și pasărea lui, Ugolino. Vă rugăm să rămâneți cu noi.

– N-am nimic de zis despre calitatea acestei încheieri, Mindy.

– Poți să suni la Creștini mâine.

– Eu și Lenore avem mâine o programare care nu suportă amânare.

– Programare.

– Poți spune că mergem la dentist.

– Vă duceți în Ohio Desert, domnule. Știu totul. Andy mi-a spus. Merge și el.

– Nu, nu merge. Asta nu se poate. Mergem doar eu și Lenore. Așa stau lucrurile.

– Calmează-te. Poate că el se duce pe cont propriu. Poate că el se duce cu tipul ăla înfiorător de la compania de mâncare pentru bebeluși, care l-a ajutat cu Deșertul, mai demult. Nu mi-a zis decât că se duce să hoinărească și să schimbe peisajul.

– Mergem doar eu și Lenore, împreună.

– Cum zici tu.

– ...

– Atunci, OK. Rămân, o vreme.

– Bine. Bine. Perfect.

– O să ne distrăm și, așa cum ai spus, o să pot să fiu aproape de cine îmi doresc să fiu aproape.

– Da.

– Doar că mai rămâne să mă pregătesc.

– Nu-i o problemă.

— Trebuie să fiu pregătită. Deși cred că o să descoperi că pot să-mi amintesc tot ce vrei tu să-mi amintesc. Am o memorie bună.

— Păi, desigur. Domnișoara Peahen... mi-a dat un material introductiv pentru tine, pe care, de fapt, îl am chiar aici... undeva. Walinda abia așteaptă să te instaleze, doar să-i spun.

— Învață-mă.

— Fii atentă: „O consolă Centrex de Fază III cu un comutator numărul 5 are caracteristici care sunt de mare ajutor centralistei în îndatoririle ei zilnice."

— Nu asta am zis, Rick.

— Poftim?

— Am o idee. Hai să mergem să vorbim despre instruire. Eu stau chiar aici, la Marriott.

— ...

— O să fie amuzant și instructiv. Crede-mă. Nota, te rog!

— Nu sunt foarte sigur că măcar...

— Dar ce-i cu reflexiile alea pe stradă, Rick? Uite acolo, la colț. Strada se luminează, apoi se face iar întuneric. Ce se întâmplă?

— Neon. Neon gimnastic, cred.

— Neon. Nu-i așa că-i drăguț. Aprins, stins. Unu, doi.

— Nu crezi că-i un pic enervant?

— Câtuși de puțin.

g

— Nu știu, spuse Lang. Nu știu ce-i cu yalele astea belite.

— Uneori trebuie să zgâlțâi cheia. Uneori, eu și Candy zgâlțâim cheia.

— Mie-mi spui, mormăi Lang.

Deschise ușa.

Apartamentul de la etajul doi al lui Misty Schwartz semăna destul de mult cu cel al lui Lenore, doar că era un pic mai mic și

nu avea decât o fereastră la vest și în mod sigur era mai ordonat. Lenore aruncă o privire în jur, apoi se uită la tavan, care era podeaua ei deasupra.

— Ești foarte ordonat, spuse ea.

Lang puse hainele în cuier.

— Eram copil, și îmi făceam patul, și apărea tata cu o jumătate de dolar cu Kennedy pe el, și dădea cu banul pe pat, și, dacă chestia aia nu-i sărea înapoi în mână cu Kennedy în sus, trebuia să fac iar nenorocitul ăla de pat.

— Drace.

— Auzi, poate vrei o doză de vin ? spuse Lang îndreptându-se spre ușa apartamentului. Am niște vin jos, în frigider. Lângă apa minerală, poate l-ai văzut.

— O *doză* de vin ?

— Erau la reduceri.

— Cred că mai bine nu, spuse Lenore.

Își netezi rochia după călătoria dificilă pe Centura Interioară, în Pontiacul nou al lui Lang. Un avion trecu foarte jos și pentru o clipă toate încetiniră, din cauza zgomotului. Lang stătea în ușă, privind-o. Lenore văzu cum lumina puternică de la lămpile lui Misty bătea în ochii lui Lang, reflectându-se de parcă ar fi avut aschii de mentă în ochi. Lenore își masă ceafa.

Când Lang zâmbi și dădu să iasă, ea spuse :

— Bine, de ce nu. O să încerc o doză, sau măcar un pic din doza ta, mă rog. De ce să nu încerc niște vin, spuse ea.

— Bine, atunci, spuse Lang. Poți să încălzești televizorul ăla vechi, dacă vrei.

Ieși și lăsă ușa deschisă.

Televizorul ăla vechi era un ecran uriaș care se curba amenințător dintr-o cutie de mahon. Înăuntrul cutiei se afla un proiector ca un pistol îndreptat spre burta ecranului. Lenore apăsă butonul roșu de pe cutie și un cap enorm umplu ecranul, apoi porni și sonorul. Îl stinse precipitat și pe ecran începu o burniță

și apoi se făcu iar negru. Capul era al cuiva din *Dallas*, Lenore era destul de sigură.

Când cineva are același gen de cameră pe care îl ai și tu, de obicei e foarte interesant să vezi cum folosește spațiul. În cazul lui Misty Schwartz, lucrurile nu erau atât de interesante cum te-ai fi așteptat. Lenore nu o cunoștea prea bine pe Misty; avuseseră niște neplăceri cu o factură telefonică, pentru telefonul central din bucătăria din casa Tissaw, cu câteva luni în urmă, și de atunci Lenore nu mai coborâse la Misty decât o dată sau de două ori, când trebuise să împrumute unele lucruri. Candy Mandible, care suportase neplăcerile facturii telefonice, spusese că singurul motiv pentru care Misty Schwartz nu era lesbiană era pentru că nu își văzuse niciodată fața în oglindă. Lui Lenore i se părea că treaba asta nu avea niciun sens.

Ceea ce n-o împiedica să nu-i placă prea mult apartamentul lui Misty: o cameră în care predominau muchiile nichelate și o anume pânză albă groasă, cu asperități. Era un scaun făcut din perne din pânză albă, adunate și modelate de scheletul de bare de metal. În unghiul potrivit, o canapea micuță din același material. Pe perete, o pictură reprezentând un pătrat oranj palid pe un fundal alb; de asemenea, o fotografie care o înfățișa pe Misty Schwartz cu un bărbat, lângă statuia neagră a unei balene, genul de balenă cu fălci uite-așa. Bărbatul stătea întins, între fălci, cu mâinile duse dramatic la frunte ca într-un film vechi, iar Misty era cocoțată pe spinarea chestiei, prefăcându-se că o cravașează, cu ochii și gura căscate. Poza era la același nivel cu pictura. Cam atât cu pereții, mai puțin televizorul, care era contribuția lui Lang, evident.

Lenore caută urmele lui Lang. Lângă pat — un pat făcut la dungă; lui Lenore îi trecu prin minte să încerce faza cu jumătatea de dolar, dar hotărî să nu — era un sac militar plin, cu o parte din conținut vomitat pe podea în jurul lui, fapt ascuns de o pătură pliată cu grijă pe care Lang o pusese peste tot peisajul, în fugă.

Pe pat erau niște cămăși noi și perechi de șosete albe, toate în țiplă. Și asta era tot. În ansamblu, lui Lenore nu i se păru deloc genul de cameră al lui Lang.

— Nu pare genul tău de cameră, îi spuse Lenore, când Lang se întoarse cu brațele pline de cutii cu vin și pahare.

Îl urmări cum le pune cu grijă pe o masă de sticlă.

— Păi, e o cameră ieftină, fără gândaci, și vecinii sunt greu de bătut, rânji Lang.

— Vorbesc ca decor. Nu te văd locuind într-o casă cu mobilă suedeză și picturi cu pătrate.

Lang se prăbuși într-un fotoliu și se uită la ecranul gol al televizorului.

— Și, atunci, în ce fel de decor mă vezi?

Închise ochii și deschise o cutie de vin.

Lenore își trecu mâna peste polița șemineului rece al lui Misty.

— Oh, nu știu. Zâmbi pentru sine. Piele fumurie. Fotolii de piele. Un covor leopard, poate cu un cap de urs care-și arată colții pe el. Calendare și afișe lascive... Se întoarse. Poate niște scule stereo scumpe, cu butoane mari și lucioase în lumina unei lămpi deasupra lor, a cărei intensitate se poate ajusta printr-un potențiometru...

Lang râse și se pocni cu pumnii peste genunchi.

— 'r-aș al naibii. În linii mari, ai descris fosta mea cameră de la colegiu.

— Da?

— Deși ai uitat capetele de animale de pe pereți.

Lang dădu din sprâncene spre ea.

Lenore râse.

— Capetele de animale, spuse ea. Cum aș putea.

— Și oglinzile de pe tavan.

Lang privi în jos, apoi se ridică cu un pahar mare de vin în mână.

— Un pic de vin?

Lenore veni spre canapea.

— N-am găsit niciun nenorocit de pahar de vin, așa că le-am luat pe-astea. Cred că e OK dacă împrumutăm pahare, dup-aia le spălăm.

Erau niște pahare cu *Road Runner*, pe care Candy Mandible le primise la promoție la un fast-food.

Lenore luă un pahar de vin.

— E OK. Sunt ale lui Candy. E destul de generoasă cu lucrurile ei. După cum sunt sigură că ai aflat.

Se așeză pe scaunul alb, cu atenție, trăgând de rochie astfel încât pielea să nu i se atingă de perna de pânză albă. Își puse picior peste picior.

— Mi-am imaginat că sunt fie ale ei, fie ale tale, fie ale sărmanei bătrâne Misty Schwartz, spuse Lang. Nu cred că sărmana fată mai are nevoie de vreun pahar acum. Se lăsă pe spate pe canapea. Trimite-i o carte poștală, apropo, la spital, spune-i cine sunt, cu camera și astea, spune-i că sper să se facă bine, ceva.

— Drăguț din partea ta, spuse Lenore, luând paharul de pe masă.

Vinul era galben și dulce și pe Lenore o durură dinții. Puse paharul înapoi pe masă și i se strepeziră un pic dinții de la sunetul sticlei pe sticlă, peste durerea de la vinul dulce.

— Noo, spuse Lang, punându-și piciorul astfel încât glezna îi ajunse pe celălalt genunchi, și o apucă cu o mână mare. Lenore se uită la pantofii lui și la gleznele păroase.

— Noo, spuse Lang, sunt doar politicos. Și Melindei-Sue i s-a întâmplat ceva similar, doar că nu atât de rău. Femeia a fost unsă cu Noxzema o săptămână.

— Sună oribil.

— Ar trebui să-i spui surorii tale să aibă grijă, să nu se ardă.

— Așa o să fac.

— Îți place vinul?

Lang ridică paharul în lumină și încercă să se uite la el pe lângă conturul coiotului din desene animate, care se chircea ținând deasupra o umbrelă, aparent gata să fie strivit de o stâncă.

— Pot să spun că e rece, spuse Lenore.

— Aha, spuse Lang.

Se uită iar spre ecranul negru.

— Atunci, să presupun că nu vrei să te uiți la *Dallas*?

— L-am deschis o clipă, spuse Lenore. Nu e genul meu de serial, ceea ce nu înseamnă că e un serial prost. Dacă vrei să te uiți, dă-i drumul; m-aș uita la orice, cel puțin o vreme.

— Noo, spuse Lang.

Își scoase sacoul, se ridică și îl puse în cuier. Lenore își trecu mâna prin păr. Simțea cum linii de căldură îi străbat brațele și picioarele, de la vin. Își ridică paharul în lumină. Pe paharul ei, Road Runner alerga, picioarele lui erau în ceață și șoseaua șerpuită din spatele lui părea uzată și moale și cauciucată printre colinele maronii ale unui deșert. Erau cactuși.

— Pot să te întreb de unde sunt toate biletele alea de loterie, alea din poșeta ta? spuse Lang, așezându-se iar, acum pe marginea canapelei, aproape de scaunul lui Lenore, astfel că se puteau vedea în sticla mesei când se uitau în jos. El se uită în jos la ea. Cine-i diavolul care joacă la loto pe-aici?

Lenore râse.

— Eu și Candy jucăm des. Adică *des*. Își dădu la o parte părul de pe față, iar Lang o privi. Jucăm des. Avem un set de sisteme, folosim zilele de naștere și literele din numele noastre și alte chestii. Ohio are o loterie bună.

Lang bău.

— Ați câștigat vreodată?

— O să câștigăm, spuse Lenore. Râse. Am început să jucăm în colegiu, ca să ne amuzăm, și eu eram în ultimul an la filozofie, și era o glumă cu genul ăsta de silogism, care dovedea aparent că am câștigat...

— Silogism?

— Da, spuse Lenore. Ca un mic argument. Îi zâmbi lui Lang și își ridică degetele. Unu. Cineva evident trebuie să câștige la loto. Doi. Eu sunt cineva. Trei. Prin urmare, eu trebuie evident să câștig la loto.

— Căca-m-aș flăcări.

Lenore râse.

— Și de ce vi se părea că asta funcționează, când, de fapt, nu funcționează, de vreme ce nu ați câștigat?

— Se cheamă echivocul E-țipăt. Fratele meu l-a combătut în același an în care l-am înnebunit cu ceva. E un fel de chestie matematică. Lenore râse iar. Totul e probabil o prostie, dar eu și Candy încă ne distrăm.

Lang se jucă cu părul de pe glezne.

— Erai, deci, în ultimul an la fi-lo-zo-fie.

Accentuă cuvântul „filozofie".

— Filozofie și spaniolă, spuse Lenore, dând din cap. Am două specializări.

— Eu unul am o specializare în e-co-no-mie, spuse Lang, jucându-se iar.

Lenore îl ignoră.

— Am fost și la un curs de economie, spuse ea. Tata voia să mă specializez, o vreme.

— Dar tu ai spus „nu, domnule".

— Ba nu. N-am zis nimic.

— Admir chestia asta, spuse Lang, turnând vin pentru amândoi și strivind cutia în mână. O aruncă în coșul de gunoi din partea cealaltă a camerei. Da, o admir, spuse el.

— Admiri ce?

— Exceptând faptul că-mi vine greu să mi te imaginez fi-lo-zoa-fă, spuse el. Îmi amintesc că te-am văzut odată în camera Melindei-Sue, demult, și mi-am zis: artistă. Îmi amintesc că pe vremea aia și eu mă credeam artist.

Acum vinul se încălzise. Lenore se căznea să nu tușească.

— Păi, sigur nu sunt artistă, deși Clarice are ceea ce s-ar numi „talent artistic". Și n-am fost niciodată filozoafă, am fost doar studentă. Se uită la masă. Dar cum se face că nu poți să-ți imaginezi?

— Nu știu, spuse Lang, aruncându-și un braț peste spătarul canapelei, ținându-și mâna pe bara de oțel și bătând darabana pe ea.

Lui Lenore îi înțepeni și mai tare ceafa. Se simțea de parcă putea să-l vadă pe Lang din mai multe unghiuri în același timp: profilul lui lângă ea, reflexia în masa de sticlă, celălalt profil în fereastra de dincolo de canapea și pe ecranul televizorului. Se pare că era peste tot.

Lang spuse:

— Am imaginea asta a fi-lo-zo-fi-lor din școală, cu bărbi și ochelari și sandale cu șosete, spunând tot timpul căcaturile alea.

Rânji.

— *Greșești* foarte tare, spuse Lenore, aplecându-se în scaun. Cei pe care îi știu eu arată ca oamenii cel mai puțin deștepți pe care ți i-ai putea imagina. Cel puțin, cei cu adevărat buni nu se poartă de parcă ar fi deștepți, sau ceva. Sunt la fel ca fizicienii sau mate...

— Vrei niște alune? spuse Lang brusc.

— Nu, mulțumesc, spuse Lenore. Dar tu poți să-ți iei.

— Noo. Căcăcioasele astea mici îmi rămân printre dinți.

— Și mie. Nu-mi place când pățesc chestia asta cu alunele.

— Continuă ce spuneai, scuze.

Lenore zâmbi și dădu din cap.

— Nu era important. Voiam să spun că sunt ca matematicienii, serios, doar că ei joacă jocuri cu cuvinte în loc de numere, așa că lucrurile devin și mai grele. Cel puțin, așa am înțeles eu. Când s-a terminat școala, nu-mi mai plăcea deloc.

Lang luă o gură de vin și se jucă cu ea. O vreme, fu liniște. Lenore auzi sunetele televizorului din livingul familiei Tissaw, prin podeaua de lemn.

Lang spuse:

— Ești ciudată când vine vorba de cuvinte, nu?

O privi pe Lenore:

— Ești ciudată când vine vorba de cuvinte?

— Cum adică?

— Pari ciudată când vine vorba de ele. Sau ca și cum ai crede că ele sunt ciudate.

— În ce fel?

Lang își pipăi absent buza de sus cu un deget în timp ce se uita la masa de sticlă.

— Le tratezi cu o seriozitate îngrozitoare, spuse el. De parcă ar fi o unealtă mare și ascuțită, ca o drujbă, care te poate tăia la fel de ușor ca pe un copac. Ceva de genul ăsta. O privi direct. Vine din educația ta din colegiu, și specializări, și astea?

— Nu cred, spuse Lenore. Ridică din umeri. Cred că am tendința să fiu tăcută. Cuvintele nu sunt ca o drujbă, te asigur.

— Deci, tot ce-am zis e o tâmpenie?

Lenore se așeză iar picior peste picior și se jucă cu vinul din pahar. Se uită în poșeta cu bilete de lângă scaun.

— Cred că familia mea e cam ciudată și foarte... *verbală*. Se uită la măsuță și bău. Și e foarte greu să nu fii o persoană verbală într-o familie care are tendința să vadă viața mai mult sau mai puțin ca pe un fenomen verbal.

— Asta-i sigur, zâmbi Lang. Se uită la picioarele lui Lenore. Și acum pot să te întreb cum de porți baschetii ăia Converse tot timpul? Picioarele tale sunt mult prea drăguțe ca să porți așa ceva mereu. De ce faci asta?

Lenore se suci în scaun și se uită la Lang ca să-l facă să nu-i mai privească picioarele.

— Mă simt bine în ei, serios, spuse ea. Fiecăruia ne plac diverse tipuri de pantofi, cred.

— E nevoie de tot felul de pantofi ca să ai o lume, nu? râse Lang și bău.

Lenore zâmbi.

— Familia mea e chiar stranie la faza asta cu cuvintele. Cred că ai dreptate aici. Străbunica mea, mai ales, și-a cam dominat familia o vreme.

— Și tatăl tău și tipa care face curățenie, la fel, spuse Lang, dând din cap.

Lenore îl privi tăios.

— Cum se face că știi de ei?

Lang ridică din umeri și apoi îi rânji.

— Cred că a zis ceva R.V.

— A zis Rick?

— Dar de ce e straniu? spuse Lang. Adică, nu e prea neobișnuit să dai de oameni cărora le place să vorbească. Lumea e plină de vorbitori devotați și excelenți. Maică-mea vorbea întruna și tata spunea că singurul mod să o faci să tacă e să-i tragi una cu ceva tare.

— Păi, vezi tu, nu e că vorbesc mult, spuse Lenore, netezindu-și părul. Deși cam toți o fac. Ci e vorba de *importanța* pe care o acordă celor spuse. Fac caz de ceea ce se spune. Lenore pipăi o clipă buza paharului. Zâmbi. De exemplu, mi-am amintit azi-dimineață, fratele meu mai mic, Stoney, a avut o fază în copilărie când numea totul „*marcă*". Spunea: Ce *marcă* de câine e ăla? Sau: Asta e o marcă de asfințit care face ca norii să pară că au luat foc. Sau: Marca asta de copac are frunze comestibile. Et cetera. Se uită spre Lang, care se uita la ea în măsuță. Ridică privirea spre ea. Lenore își drese vocea. Ceea ce, evident, nu era chiar mare scofală, dar era cam enervant, deși normal, pentru că pe vremea aia Stoney se uita la televizor *toată* ziua. Lenore se așeză iar picior peste picior; Lang o urmări. Dar familia mea

se criza din cauza asta și, după o vreme, au aranjat ca Stoney să nu fie acasă pentru ca noi să ne putem reuni în living pentru un fel de summit despre cum să-l facem să înceapă să spună „fel" în loc de „marcă", sau orice altceva. A fost o mare problemă de familie, deși îmi amintesc că tata a tot vorbit la telefon în timpul întâlnirii, sau s-a dus să-și ia de mâncare, sau chiar a citit și nu a fost cine știe ce atent, pentru că străbunica conducea ședința, și ei doi nu prea se aveau bine.

— Vorbești de fratele tău din Amherst? spuse Lang. LaVache, cel care e acum în Amherst?

— Da, LaVache e al doilea nume al lui Stonecipher. În realitate, îl cheamă Stonecipher.

— Și cum i-au schimbat micuțului obiceiul? La masă nu spunea „marcă" — cel puțin nu piciorului lui, fiindcă despre altceva n-a prea vorbit.

— Cred că pur și simplu n-a mai zis, spuse Lenore. Cred că i s-a tăiat. Doar dacă nu cumva domnișoara Malig îl pocnea pe furiș. Râse. Cred că orice e posibil.

— Domnișoara Malig, dădaca voastră cu picioarele ca niște putini, și așa mai departe?

La faza asta, Lenore rămase cu privirea la măsuță pentru o vreme, în timp ce Lang se uita la profilul ei. În cele din urmă, spuse:

— Auzi, de unde știi toate chestiile astea, Andy? Își puse paharul în cercul umed de pe măsuță și îl privi pe Lang. Încerci să mă sperii, Andy? Asta e? Cred că trebuie să știu exact ce ți-a spus Rick.

Lang dădu din cap, serios.

— Nu mi-a trecut nicio clipă prin minte să te sperii, spuse el. Deschise o altă cutie de vin. S-a întâmplat în avion, când veneam aici, în timp ce tu dormeai. N-aveam cu cine vorbi, eram doar noi doi. Mai turnă niște vin și zâmbi. Îmi amintesc că R.V. îmi spunea cum o să te promoveze de la centrală pe postul de refe-

rent și smulgător de buruieni literare și cum chiar te vei simți împlinită făcând asta.

— Rick ți-a zis că o să fiu cum? Asta a fost cu două zile înainte să-mi spună și mie ce are de gând.

— Dar ești împlinită? E o satisfacție, așa cum a zis?

Lenore caută pe chipul lui Lang o urmă de sarcasm. Nu-și dădea seama dacă Lang era sau nu sarcastic. Acum o durea gâtul.

— Cel puțin e o compensație pentru cele zece pupături pe oră pe care le primesc, spuse ea încet. Și unele dintre povestiri sunt chiar bune.

— R.V. spune că te implici în povești. Spune că te înțelegi ca o sensibilitate literară.

— A zis el asta?

— A zis.

Lenore își întoarse privirea la măsuță.

— Păi, îmi plac poveștile. Și lui Rick îi plac. Se pare că ăsta e unul dintre motivele pentru care ne înțelegem așa de bine. Dar lui Rick îi place să le spună. Uneori, când suntem împreună, îmi spune povești, tot timpul. Dintre cele pe care le primește la revistă.

Lang își puse piciorul pe măsuța de sticlă, începu să-l miște.

— Îi place să depene câte-n lună și-n stele, nu? spuse el absent. Făcu o pauză și se uită la Lenore. Lenore își privi pantoful. Lang își drese vocea. Probabil că n-ar trebui să fac chestia asta, dar așteptam momentul să te întreb despre gogomănia asta pe care R.V. mi-a spus-o despre fratele tău, cu piciorul: cum și-a pierdut fraierică piciorul când mama voastră a căzut de pe zidul casei încercând să scape de antrenorul ei de bridge și să intre în camera voastră. Sau cam așa ceva. Cât din povestea asta e adevărat și cât a făcut mișto de mine, că tot veni vorba?

Din liniile de căldură care o străbăteau pe Lenore ieșeau o mulțime de alte linii mici. Se holbă la pantoful lui Lang de pe măsuță. Închise ochii și își pipăi gâtul. Lang o privi.

— Lasă-mă să fiu directă, spuse ea în cele din urmă. Rick ți-a povestit în avion lucruri personale despre familia mea? În timp ce eu eram acolo, dormind?

— A fost o greșeală că ți-am zis ce mi-a zis despre tine? Lenore, arde-mă cu fieru-ncins dacă tocmai am zbârcit-o în vreun fel. Uită că am spus ceva.

Lenore se uită la măsuța de sticlă și la pantoful lui Lang și la reflexia pantofului lui Lang.

— Ți-a spus toate astea în timp ce dormeam, spuse ea. Reflexia din măsuță nu o privea, pentru că adevăratul Lang o fixa pe ea. Când, în cele din urmă, se uită în măsuță, Lenore îi întoarse privirea.

— A zis că ești logodnica lui, spuse Lang, și că îl interesează foarte tare și total tot ce e legat de logodnica lui, spuse Lang. Mie mi s-a părut foarte inocent. Ca să nu mai spun că părea *al dracului* de hotărât.

Lenore ridică privirea.

— Ți-a zis că sunt *logodnica* lui? „Logodnică", în sensul că în curând ne vom căsători?

— Oh, *căcat*.

Lang își trase o palmă peste frunte.

— Oh, căcat, iar am făcut-o. Doamne. Uită ce am spus. Uită că am spus ceva.

— Rick a zis că suntem logodiți? Ți-a zis chestia asta fără să întrebi, din senin?

— Probabil că n-a vrut să spună așa cum a spus-o.

— Rahat pe băț.

— Lenore, chiar nu vreau să mă bag între doi oameni care...

— Și ce dracului a mai zis el că mai e între noi?

— Iisuse H., spuse Lang, masându-și maxilarul.

Reflexia lui din măsuță privea acum în altă parte. Apoi se uită în jos și aproape că păru că-i face cu ochiul, în sticla mesei, dintr-odată. Lenore ridică privirea, dar adevăratul Lang își privea mâinile.

— Iisuse H., spunea pentru sine.

Mai bău vin. Lenore își netezi părul cu degetele fierbinți.

— Uite ce e, spuse Lang. Îmi pare rău. Ce-ar fi dacă ți-aș spune că totul, totul mă face să mă simt groaznic de vinovat față de tine, și apoi să ne vedem mai departe de...

— De ce Dumnezeu să te simți vinovat din cauza lui Rick? spuse Lenore obosită, masându-și iar gâtul cu ochii închiși. Andy, n-ai de ce să te simți prost pentru că ți-a spus niște lucruri. Nu sunt supărată pe tine.

— Doar că sunt câteva chestii grele de care R.V. n-a simțit nevoia să-ți spună, se pare, spuse Lang. Bău o gură zdravănă și apoi își privi iar mâinile. Cum ar fi faptul că eu nu traduc rahaturi legate de erbicide sau pesticide în greaca modernă. O privi. Cum ar fi faptul că, de fapt, lucrez la un material pentru compania propriului tău tătic și mâncarea ei turbată care se presupune că-i face pe copii să vorbească, așa cum vorbește și pasărea ta.

Lenore se uită la măsuță. Se făcu liniște.

— Chiar lucrezi pentru Stonecipheco, spuse ea.

Lang tăcu.

— Ceea ce înseamnă că și Rick lucrează. Și Rick nu mi-a spus.

— Mă tem că e adevărat. Doar că, așa cum am zis, sunt sigur că are un motiv bun să nu-ți spună.

Lenore se întinse încet după cutia de vin și își mai turnă în paharul cu Road Runner. Se aplecă în față în scaunul de pânză albă până când fața îi ajunse deasupra mesei. Putea să vadă un pic din Lang, deasupra vinului din pahar, neregulat și sclipitor, cu ochii de mentă, în galben.

— Și mi-a ordonat, mai mult sau mai puțin, să nu-ți spun, spuse Lang. Se uită la profilul lui Lenore. Lenore, treaba e că mi-a spus, mai mult sau mai puțin, să nu-ți spun, de-aia nu ți-am spus.

Lenore își zgâlțâi paharul puțin, îl făcu să răsune pe sticla mesei. Vinul din pahar se vărsă; Lang se sparse în bucăți care nu se mai potriveau.

— Ceea ce înseamnă că tare mi-e că trebuie să te rog, poate, să promiți că n-o să-i spui lui R.V., mi-e să nu-mi pierd slujba, și așa mai departe, spuse el.

— La fel cum se pare că tu i-ai promis lui Rick că n-o să-mi spui.

Lang își luă piciorul de pe masă și se aplecă în față, astfel încât ajunse cu capul lângă capul lui Lenore, o buclă mare din părul ei atârna între ei. Lang privi bucla.

— Cred că promisiunea aia trebuie legată de ceea ce ai putea numi „denaturare strategică".

— Denaturare strategică.

— Da. Pentru că am făcut-o înainte să fac cunoștință cu calitățile tale minunate și înainte să înceapă să-mi pese de tine.

Lang lăsă jos paharul de vin și prinse o parte din bucla lui Lenore și o răsuci încoace și încolo, delicat.

— Înțeleg.

— Nu sunt total convins că înțelegi, Lenore.

— Oh, ba cred că înțeleg, spuse Lenore, luându-și încet părul din mâna lui Lang.

Se duse la fereastră și se uită la casele de pe strada întunecată. Se pare că toate aveau luminile aprinse.

— Păi, atunci poate că ar trebui să te întreb ce crezi, spuse Lang de pe canapea, unde, văzu Lenore în fereastră, se așeză iar picior peste picior și își luă paharul de vin. Ce crezi, spuse el.

— Nu știu, răspunse Lenore după aproape un minut, aburind cu respirația ei fereastra rece.

Urmări cum ceea ce spusese făcuse imposibil să mai vadă ceva afară.

— Nu știu ce să cred, bătrâne Wang-Dang. Spune-mi ce să cred, te rog, și apoi o să mă conformez.

— Ei, Lenore, n-ar trebui să vorbești așa.

Lenore nu spuse nimic.

— Și ar trebui să-mi spui „Andy", spuse Lang. N-ar trebui să-mi spui altfel decât „Andy", cred.

— Aia e, așa trebuie, spuse Lenore, dând din cap cu ochii închiși. Trebuie să fim expliciți. Trebuie să facem explicită chestia asta cu controlul. Fără jocuri. Oamenii îmi spun ce să cred și ce să spun și cum să spun, și eu o fac. E mai simplu. Și apoi toată lumea șușotește când dorm și toți fac angajamente pe la spatele meu și poartă măști de gaze. Începe să se lege. Lenore se întoarse. Așa că hai să-i dăm drumul, OK? Cum de ești amestecat în povestea asta cu străbunica mea?

— Stai puțin, Lenore, spuse Lang. Puse jos paharul și se apropie la câțiva pași de locul unde stătea Lenore, la fereastră. De-o parte era televizorul, de cealaltă, drumul spre ușă. Stai puțin, spuse Lang. Nu știu nimic despre vreo străbunică. Și singura mea legătură cu familia ta, în linii mari, ești tu. Dădu din cap. Din câte știu eu, între noi doi nu se mai strecoară nimic altceva.

Lenore se uita la podea și își încrucișă brațele după ce-și petrecu părul după ureche. Lang se afla între ea și ușă. Ochii ei se măriră și se umeziră și simți ceva ca un lemn în gât. Se uită la Lang, care avea degetele mari agățate de buzunarele pantalonilor.

— Și atunci cum se face că mă simt de parcă tot universul ar fi un nenorocit de pește care încearcă să-mi facă lipeala cu tine? spuse ea încet.

Avea impresia că simțea că începe să plângă.

Lang o privi.

— Hai, alta acum, te rog să nu plângi, spuse el.

— Când, de fapt, nici n-am făcut *nimic* în sensul ăsta? spuse Lenore. Când, de fapt, nici măcar nu-mi plăcea de tine? Nu te *voiam*.

Se uită dincolo de Lang, la ușă, și începu să suspine, simți cum i se prăbușesc umerii.

Apoi, Lang era acolo, și își îngropă fața în cămașa lui Lang și simți un Kleenex îndesat în palmă de nicăieri și lemnul din gât păru să se spargă și să o ia în toate direcțiile, rănind-o.

Lang scotea un sunet ritmic în părul lui Lenore.

— Vă *uram*, spuse Lenore în cămașa lui, vorbind cu pieptul lui. Ați venit atunci și ne-ați *terorizat*, și erați beți, și fundul tâmpit al ăluia, și Sue Shaw era foarte *speriată*.

— E OK, spuse Lang încet. E OK. Eram toți niște copii. Eram copii. Asta e tot.

— Și spun că nu te vreau, că sunt supărată, am dreptul să fiu, și toată lumea își face cu ochiul și își dă coate și vorbește pe tonul ăla insinuant și mă constrânge, mă constrânge, mă constrânge. Cămașa lui Lang se umezea. Mă simt foarte *murdară*. Neputincioasă.

Lang o împinse un pic și îi șterse ochii cu mâneca. Lenore îl privi o clipă în ochi și se gândi la mentă, boabe de fasole verde, iarbă pălită. Ochii lui nu erau deloc roșii.

— Lenore, spunea el, e OK. Crede-mă că nu vreau să te constrâng în niciun fel, OK? Crede-mă, spuse el. OK? Poți să mă crezi, pentru că e adevărat. Nu ți-aș face rău niciodată. Se frecă la ochiul lui perfect și Lenore începu să-i miroasă iar pieptul. E adevărat că până și atunci când plângea putea să-l simtă prin hainele lui și prin hainele ei.

— Lenore? spuse Lang după ce o lăsă să respire o vreme în cămașa lui. Hei, Lenore? Se aplecă și își puse palmele în jurul urechii ei, ca și cum ar fi vorbit într-o portavoce. *Lenore Beadsman*.

Lenore izbucni într-un râs convulsiv și își duse șervețelul la față. Era fierbinte și umed, și scame din el i se împrăștiaseră în palmă.

— O să ți-o spun direct, Lenore, spuse Lang. Nici prin cap nu-mi trece să te controlez. Crede-mă. Dar am să continui spunând că eu cred că cel care poate că încearcă să controleze mai mult decât e bine pentru toată lumea este bătrânu' R.V.

Lenore se uită, fără motiv, în sus, dincolo de Lang, la tavanul lui Misty, la propria ei podea.

— Lenore, spuse Lang.

Mângâie mâneca albă a rochiei lui Lenore cu o mână mare și caldă, și căldura se duse din mână în trupul lui Lenore.

— Lenore, spuse el liniștit, R.V. stătea în avionul ăla, cu picioarele bălăngănindu-i-se, transpirând ca un porc — Lang își trecu mâna prin păr —, și mi-a spus în față că ești *a lui* și mi-a zis să-i promit că nici măcar n-o să încerc să i te iau. Se uită în jos spre ea. M-am gândit că ar trebui să știi.

Lenore luă mâna lui Lang de pe mâneca ei și o ținu până se opri din plâns. Își simțea propriul miros.

— De parcă ai fi fost mașina lui sau un televizor, spuse Lang, dând din cap. A vrut să-i promit că-i respect dreptul asupra ta, sau cam așa ceva.

Brațul lui o aduse din nou pe Lenore la pieptul său. Simți cum ceva o împunge în abdomen, și nu își dădu seama ce era decât mai târziu.

— Cum crede el că ne face să ne simțim chestia asta? îi spuse Lang în păr. Ce-i corect în asta?

h

— Îmi pare rău, pur și simplu.

— ...

— Dacă se cuvine.

— ...

— Și cred că da.

— Ricky, e o prostie, să nu-ți pară rău. Nu e cazul să-ți pară rău.

— ...

— În situația în care reiese că suntem, nu e loc pentru păreri de rău.

— Cum s-ar spune.

— Ce?

— ...

— Probabil că ești încordat și îngrijorat, Rick. Încordarea și îngrijorarea știe toată lumea că produc așa ceva.

— Uite ce, și dacă n-aș fi fost încordat și îngrijorat, tot n-ai fi fost în stare s-o spui. Nu ți-e clar?

— Probabil că ești încordat și îngrijorat pentru că logodnica ta e acum în brațele soțului meu. Dumnezeu știe că nici eu nu sunt încântată de treaba asta.

— De mâine nu mai sunt supărat. Mâine e sfârșitul.

— Sfârșitul a ce?

— Mâine, eu și Lenore ne vom topi în negru, uniți în disciplină și negație.

— Disciplină?

— ...

— Negație?

— Un fel de-a spune.

— O să vă duceți și o să cumpărați bilete de intrare în deșertul lui Andy și o să vă uitați după străbunica lui Lenore cățărându-vă pe dune. Știu totul despre ce urmează să faceți mâine.

— Cum Dumnezeu de Lenore îți spune chestiile astea?

— ...

— Mie nu-mi spune niciodată nimic, serios.

— Rick, nu știu cât o să rămân pe-aici, adică, sunt sigură că la un moment dat va trebui să plec la Atlanta, dacă înțelegi ce vreau să spun, dar, cât sunt aici, cred că îți dai seama că pot să fac toate lucrurile pe care ea nu poate să le facă. Sau nu vrea.

— Cred că nu poate, despre asta e vorba mereu. Acum îmi dau seama că probabil n-a fost niciodată un „nu vreau" *bona fide*.

— Știi că Andy a avut-o și pe fosta ta soție, nu? Sunt aproape sigură. L-am văzut ieșind din casa ta.

— Ea e un om bun, îmi dau seama acum.

— Cine?

— Te gândești la tine ca la un om bun, Mindy? Când te gândești la tine, te gândești că ești bună?

— Păi, bineînțeles, prostuțule. Unde-am fi dacă nu ne-am gândi la noi ca la niște oameni buni?

— ...

— Dacă nu poate nici măcar să-ți placă de tine, unde ai ajunge?

— ...

— Aici e Christian Broadcasting Network. Rămâneți cu noi, vă rugăm, pentru Reverendul Hart Lee Sykes.

— Dar fiul meu?

— Ce?

— Vance, fiul meu.

— Cred că Andy l-a lăsat în pace. Nu cred că trebuie să-ți faci griji pentru Vance.

— Te întreb dacă l-ai văzut. Vine vreodată pe-acasă. Îl vezi prin cartier.

— Îți amintești de zilele când Vance era afară, jucând fotbal toată ziua? Serios, n-am mai văzut pe nimeni să bată mingea ore în șir. Și îți amintești că tata stătea numai cu ochii pe fereastră, asigurându-se că mingea nu ajungea pe peluza noastră, și dacă ajungea, dădea fuga și scotea aerul din minge cu o șurubelniță?

— ...

— Nu l-am mai văzut pe Vance în ultimii ani, Rick. Nu cred că l-am mai văzut pe Vance de când am terminat școala. Unde e acum?

— E în oraș. La Fordham. Cel puțin, eu pentru Fordham plătesc taxa.

— Nu l-am mai văzut.

— Nici eu.

— Îmi pare rău.

— Nu e vina ta, desigur.

— ...

— ...

— Uite, cred că poți să ți-o scoți.

— Poftim?

— Bereta. Poți s-o scoți, să știi. Îmi place chelia. Tata are acum o chelie enormă.

— Grozav.

— În orice caz, vreau să spun să nu-ți pară rău.

— Mulțumesc, Mindy.

— Dar întoarce-te pe partea cealaltă.

— Ce?

— M-ai auzit. Cred că pot să te ajut dacă te întorci pe partea cealaltă.

— Ce?

— Ai încredere în mine.

— Ce faci?

— Asta... o să mă doară mai mult decât o să te doară pe tine. Asta ar trebui să spun, Rick?

— Doamne, Dumnezeule. Ce naiba ți s-a spus?

— Tata obișnuia să spună că știu... totul de la... începutul... timpului. O... vrăjitoare într-o fustă ecosez, asta... spunea.

— Iisuse.

i

— Asta e culcușeală, spuse Lenore. Am dreptate? Cred că pot să recunosc o culcușeală când văd una, și acum văd una.

Lang râse.

Lenore și Wang-Dang Lang erau în patul lui Lang, stând pe-o parte, față-n față, printre cămăși și șosete în țiplă. Lenore avea pe ea sutienul și chiloții și șosetele; Lang, doar pantalonii și cureaua. Picioarele lui Lenore erau lipite și Lang avea unul dintre picioare petrecut peste șoldul ei. Lang se uita la sânii lui Lenore, în sutien. Faptul că ea stătea pe-o parte îi făcea să stea presați unul de celălalt și să iasă din sutien. Ceea ce, evident, lui Lang îi convenea. Se uită la Lenore și o atinse. Îi masă ceafa. Și din când în când îi urmărea liniile corpului cu degetul. Urmărea

linia buzelor, a bărbiei, a gâtului și, mai jos, linia unde sânii i se presau unul de celălalt, și apoi partea de jos a sutienului, și spre abdomen, unde mâna i se desfăcea și o acoperea, făcând-o pe Lenore să clipească, de fiecare dată. Se muta un pic și urmărea linia unde picioarele ei se uneau și Lenore știa că picioarele ei erau moi și fierbinți, pentru că erau strâns lipite. Lang avea o erecție, Lenore o vedea.

Deși, ca să facă mai mult decât făceau, Lenore spusese că mai avea nevoie de timp să chibzuiască bine și să se gândească la absolut tot ce avea de-a face cu Rick, înainte ca orice să fie măcar posibil.

— Nu pot să am contact sexual cu tine înainte să ajung cu Rick la o înțelegere, spuse ea. Nu așa cum stau lucrurile acum. Trebuie să vorbesc cu el. Așa simt.

Lang mai urmări o linie.

— Nu cred că sunt de acord cu faptul că-i datorăm ceva lui R.V., dar îți respect decizia.

— Mulţumesc.

Lang râse.

— Cu plăcere.

Era foarte fin: Lenore își trecu mâna peste brațul lui și peste o parte din spate. Era, într-adevăr, foarte fin. Pieptul îi era acoperit de o rețea de păr blond greu de văzut în lumina puternică ce venea din tavan. Mai avea o linie de păr și pe abdomen.

— Și n-ar trebui să spui „contact sexual". Ar trebui să spui altceva. „Contact sexual" sună de parcă l-ai fi scos dintr-un manual.

— Îmi pare rău.

— Păi, să nu-ți pară, râse Lang, atingându-i buza cu buza lui. Îți explicam doar. Contact sexual e ceva ce pățesc oamenii însurați, pe la vreo șaizeci de ani, după ce au fost însurați o viață și au copii, și așa mai departe.

— Și noi ce crezi că am face, atunci?

— Ceva mult mai diferit, crede-mă. Ai încredere în mine, și ai să vezi.

Lenore urmări și ea o linie, de la sprâncenele care aproape se uneau, în jos pe nas și apoi pe șanțul buzei de sus. Când ajunse la buza lui, se opri și se uită la el și își luă mâna.

— Hei, spuse ea. Ce s-a întâmplat de vorbești așa deodată? De ce nu vorbești ca de obicei? De ce nu spui chestii de genul „Leagă-mă de fundul unei scroafe și vinde-mă la Oscar Mayer[1]?"

Lang râse de felul în care Lenore îi imitase vocea. Își trecu mâna peste șoldurile ei și zâmbi.

— Nu prea știu, spuse încet. Cred că nu mai simt nevoia acum. Cred că toți vorbim diferit cu oameni diferiți. Chestia cu băiatul șmecher e ceva cu care am crescut, și apoi, la școală eram din Texas, prin urmare toată lumea se aștepta să vorbesc așa, deci la școală a devenit oarecum specialitatea mea. În școală, mai mult sau mai puțin, trebuie să ai o specialitate a ta.

— Așa se spune.

— Dacă nu ai o specialitate numai a ta, crede-mă, ești un nimeni, spuse Lang.

Degetul lui ajunse iar în partea fierbinte a picioarelor.

— Dar Biff Diggerence? spuse Lenore. Care era specialitatea lui? Nu, lasă-mă să ghicesc: specialitatea lui era râgâitul, cred.

Se strâmbă.

Lang își luă mâna de pe picioarele ei, ca să-și scarpine maxilarul.

— Ăsta e un subiect delicat, Lenore, spuse el. Bătrânul Biff a făcut-o lată în școală. Școala l-a făcut varză. Ajunsese un ciudat.

— Ce face acum?

— Nu știu. Cred că s-a întors în Pennsylvania, sau așa ceva. Avea capul deranjat rău de tot în școală.

---

[1] Companie americană de mezeluri, cunoscută mai ales pentru crenvurștii pe care îi produce (*n. red.*).

— Cum deranjat? Poate c-a făcut tetanos de la semnăturile pe care le-a primit pe cur, sau ce?

— Ei, nu e prea drăguț din partea ta, Lenore, spuse Lang. Se ridică și se aplecă să-și ia paharul cu vin cald de lângă pat.

Lenore se uită la spatele lui cât bău.

— A devenit deranjat rău de tot, spuse el. În linii mari, ajunsese să stea în camera lui tot timpul. Și vreau să spun tot timpul. Fără să se vadă cu nimeni, fără să vorbească cu nimeni. Pur și simplu, izolat în camera lui, cu ușa închisă.

— Păi, asta nu sună chiar așa de groaznic, spuse Lenore. Mulți oameni sunt retrași. Mulți oameni stau în camera lor o grămadă de timp. În școală, și eu stăteam în camera mea o grămadă de timp.

Lang se întoarse spre ea și dădu din cap.

— Mda, spuse el. Dar când ajungi să te pișii în cutii de bere goale ca să nu mai trebuiască să ieși din cameră ca să mergi la baia din capătul nenorocitului de hol, atunci se cheamă că ai ajuns rău de tot, în opinia mea.

— N-am cum să te contrazic.

— Era înfiorător. Era ciudat.

— Poate că se dăduse prea mult cu capul de pereți.

Lang rânji spre Lenore.

— Ceea ce nu știi e că a inițiat o tradiție cu acest obicei. Toată lumea a început s-o facă. Ajunsese un fel de legendă, în ultimii ani. Nu cred că lumea a aflat vreodată că el era ăla care nu ieșea din cameră. Cred că îl confundau cu altcineva.

Lenore se gândi la Biff Diggerence singur într-o cameră. Învârtindu-se din când în când încolo și încoace. Făcând pipi în cutii de bere goale. Își aminti de fundul lui, cum se jucase cu părul lui Sue Shaw în timp ce ea plângea.

— Nu s-a însurat cu Sue Shaw, nu?

— Fata aia? spuse Lang. Doamne, nu. Cel puțin, nu cred. Doar dacă știi tu ceva ce nu știu eu.

Mai târziu, făcură schimb de locuri. Lang stătea întins acolo unde stătuse Lenore și ea se mută în locul lui. Lang vârî sub pat sacul și își puse cămășile și șosetele într-un sertar în care erau încă hainele lui Misty Schwartz. Televizorul enorm era acum deschis, cu sonorul dat încet. Lenore vedea cu coada ochiului niște capete enorme pe ecran, pâlpâind, care prezentau știrile. Erau imagini cu gimnastică, dar Lenore nu le urmări.

Lang îi spuse lui Lenore că fusese nefericit. Îi spuse că se simțise prins într-o capcană și constrâns și claustrat multă vreme. Că în ultimul timp fusese contabil și urâse de moarte treaba asta. Și despre vocea nevesti-sii, care era tot timpul în jurul lui. Lenore îi mai povesti lui Lang câte ceva despre LaVache și despre Clarice și Alvin Spaniard și problemele lor și despre teatrul de familie.

Lang îi povesti lui Lenore că ce voia el cu adevărat, era destul de sigur, era să se întoarcă și să lucreze pentru Industrial Desert Design, în Dallas. Îi spuse despre Great Ohio Desert și despre Neil Obstat jr și despre Ed Roy Yancey jr și despre Corfu Desert. Îi spuse că tatăl lui îi spusese că dacă se căsătorește cu o evreică îl dă afară din companie. Taică-său era un tâmpit încăpățânat, și la fel era și Lang, și astfel Lang ajunsese contabil în ultimii ani.

— Și ea nici măcar nu e evreică cu adevărat, spuse Lang. Nu se duce niciodată la biserică. Și Dumnezeu știe că nici taică-său nu frecventează vreo sinagogă. Taică-său e un panteist dement care-și venerează peluza.

Lang îi povesti lui Lenore câteva chestii interesante care-i priveau pe Rex Metalman și peluza lui, în Scarsdale, și pe fosta soție a lui Rick, Veronica. Apoi, un timp destul de îndelungat, o sărută.

Se sărutară vreo cinci minute. Lang știa să sărute incredibil de blând. Lui Lenore nu-i venea să creadă. Rick o săruta întotdeauna foarte intens. Rick spunea că fiecare dintre ei era reflexia

celuilalt în oglindă și că erau însufleţiţi de intensitatea pasiunii și a angajamentului lui faţă de ea.

În timp ce Lang urmărea linii peste tot cu degetul, Lenore îi povestea despre fratele ei din Chicago, despre un vis ciudat pe care îl avusese noaptea dinainte, când visase că mama ei visase unde se afla fratele ei, și că visul îl făcea să fie în acel loc, un loc cu lumini puternice și oameni despre care puteai să spui că erau buni.

Lang spuse că simţea foarte puternic că totul va fi bine. Credea că John o să fie OK și putea spune cu siguranţă că o să obţină divorţul de Mindy. Apoi îi spuse lui Lenore o poveste despre fratele lui vitreg, care era mult mai mare ca el, fiul tatălui său din prima căsătorie, și despre cum fratele lui fusese ucis, din nefericire, în războiul din Vietnam, fiind în Marină.

Povestea era că fratele lui Lang fusese antrenat, împreună cu alţi puşcaşi marini, la un fort din Virginia, să arunce grenade în clădirile inamicilor și apoi să aștepte la uşă să explodeze alea înăuntru și să-i scoată pe toţi din funcţiune și apoi să intre și să-i termine. Şi, în Vietnam, fratele lui Lang fusese aruncat în luptă direct din avion și încercase să facă manevra cu grenada într-o cocioabă dintr-un sat micuţ, se pare că era cocioaba unor inamici, dar, în orice caz, pereţii cocioabei, deloc surprinzător, erau făcuţi din iarbă și paie și balegă uscată de bivol, și astfel explozia, deloc surprinzător, dărâmase pereţii moi ai cocioabei și îl ucisese pe fratele lui Lang, care aștepta să intre să-i termine pe toţi. Lang spuse că nu prea știa nimic despre fratele lui. Zise că Marina revizuise antrenamentul în fort, după ce o mulţime de soldaţi instruiţi în Virginia muriseră astfel. Se pare că era la începutul conflictului din Vietnam.

Lenore îi povesti lui Lang despre situaţia lui Lenore Beadsman, străbunica ei. Se pare că Lang știa deja o mulţime de lucruri de la Neil Obstat jr.

— Are poza ta în portofel, să știi, spuse Lang. Neil.

— Întotdeauna mi s-a părut un pic cam înspăimântător, spuse Lenore. În școală se ținea după mine, când am fost la școală împreună, dar nu spunea niciodată nimic.

În acest moment, Lang o sărută pe Lenore sub bărbie și Lenore îi ținu capul acolo cu mâna.

— Nu-mi plăcea pentru că mi se părea că avea un cap care semăna cu un craniu. Știu că sună foarte superficial.

Îi masa ceafa lui Lang în timp ce el o săruta pe gât.

— Și odată niște puști mai mari l-au atârnat de chiloți într-un cuier la ora de sport, și eu l-am văzut așa, și îmi amintesc că m-am simțit de parcă aș fi văzut un mort, pentru că avea capul exact ca un craniu, ținea ochii închiși și i se vedea destul de bine fundul.

Lang spuse că Neil Obstat nu era deloc un tip rău. Zicea că el și Neil se gândeau să-și ia liber a doua zi, pentru că era sâmbătă, ca să se ducă undeva. Zicea că Lenore era mai mult decât bine-venită să li se alăture, că o să-l împiedice el pe Obstat să fie înspăimântător. Lenore râse. Apoi îi spuse lui Lang că trebuia să meargă în Great Ohio Desert cu Rick Vigorous, că făcuseră deja planul și că planul părea cam definitiv. Lang nu se arătă prea mulțumit.

— Se pare că un milion de oameni cred că Lenore e undeva acolo, spuse Lenore. Fac ca treaba asta să pară incredibil de clară.

Aici, Lang încercă să-i ridice delicat un genunchi cu mâna, dar se opri când ea opuse rezistență.

— În plus, Rick vrea să meargă și el din nu știu ce motiv, spuse Lenore. Azi n-a fost deloc subtil. Aproape că a țipat. Și fratele meu, tata, domnul Bloemker de la Căminul de bătrâni... toți par că vor fi ciudat de fericiți dacă mă duc să o caut pe Lenore printre dune o zi întreagă. Își puse mâna pe obrazul lui Lang. Sunt prea obosită și prea enervată ca să mă mai cert cu ei, spuse ea. Și cred că acum am nevoie de ocazia asta ca să lămuresc lucrurile cu Rick.

— Te rog, Lenore, nu fi prea aspră cu el, spuse Lang.

Își trecu degetul de-a lungul piciorului lui Lenore, făcând-o să clipească iar.

Lang spuse că simțea că totul o să fie bine și în ceea ce o privește pe străbunica lui Lenore. Spuse că, pur și simplu, așa simțea. Dar spuse că nu crede că Lenore ar trebui să se ducă în G.O.D.

— Nimeni nu găsește pe nimeni niciodată într-un astfel de loc, spuse el. Oamenii nu se duc într-un astfel de loc ca să caute alți oameni. Ăsta e exact opusul conceptului care stă la baza lui.

— Oricum, cred că trebuie totuși să profit de oportunitatea de a vorbi cu Rick între patru ochi, spuse Lenore.

— Aha, spuse Lang.

Dinspre ecranul televizorului se auzea o muzică discretă. O succesiune de capete pe ecran. Lang își pusese degetul sub elasticul chiloților lui Lenore, până pe șold. Lang spuse că acea curbură a șoldului lui Lenore îl transforma într-un animal sălbatic. O sărută iar pe gât.

Lang spuse că bunicile îl întristează groaznic. Spuse că bunicile sunt, în opinia lui, o chestie tristă, în linii mari, mai ales cele foarte bătrâne, care au tot felul de probleme legate de bătrânețe. Îi spuse lui Lenore că își amintea de mama tatălui său, într-un cămin de bătrâni din Texas, în 1960. Spuse că bunicul lui murise și părinții lui o luaseră pe bunică la ei, pentru o vreme, dar treaba nu mersese, nici chiar cu o asistentă angajată să vină în timpul zilei să aibă grijă de ea, și că tatăl și bunica lui Lang discutaseră într-o zi, și tatăl lui Lang îi zisese că trebuia să o ducă la un cămin de bătrâni.

— Era complet decrepită, îmi amintesc, spuse Lang. Îmi amintesc că nu se mișca bine deloc și ochii îi deveniseră din ce în ce mai lăptoși cu timpul. N-a respins ideea de a merge la un cămin de bătrâni. Îmi amintesc că a dat din cap când i-a spus tata. Puteai să-ți dai seama că știa că treaba nu merge. Și o vizitam la cămin în fiecare sâmbătă. Devenise o rutină. Tata încerca din

răsputeri să fie un fiu bun. Și locul era tocmai în Fort Worth, așa că ne suiam în mașină și ne duceam acolo și intram pe poarta acelui loc și trebuia să mergem pe aleea de pietriș lungă și șerpuită până acolo. Era un loc drăguț. Era chiar scump. Nu pot să spun nimic rău despre îngrijirea pe care o primea.

Lenore dădu din cap și Lang îi atinse buza.

— Așa că șerpuiam pe alee și îmi amintesc că de fiecare dată căminul mi se părea sinistru, așa cum stătea în vârful unei fel de deal, pentru că tata avea la mașină întotdeauna geamuri fumurii, și atunci când mă uitam la locul ăla prin parbriz vedeam totul prin sticlă fumurie, și arăta întunecat ca dracu', de parcă stătea să înceapă furtuna. Arăta ciudat, spuse Lang. Și de fiecare dată o vedeam când urcam pe alee, pentru că stătea și ne aștepta pe veranda acelui loc, mereu. Locul avea o verandă drăguță, înaltă. O vedeam în timp ce urcam cu mașina, o vedeam de departe, pentru că avea un păr alb strălucitor, pe care puteai să-l vezi de la kilometri distanță, și un scaun cu rotile. În orice caz, era acolo, afară, și noi ne strângeam grămadă și ne duceam în vizită. Era de fiecare dată bucuroasă că ne vede. Ne făcea plăcere să o vedem, dar era, bineînțeles, și un fel de obligație, nu puteai s-o negi. Îmi amintesc că-n unele sâmbete mă plângeam. Aveam alte prostii de făcut. Aveam vreo opt ani. Lang își luă mâna de pe șoldul lui Lenore și și-o trecu peste sânii ei. Dar să știi că o vizitam, și ea ne punea la curent cu ce mai făcea. Ceea ce nu mă interesa prea tare, pentru că-mi amintesc că nu făcea decât suporturi pentru cratițe, pentru mama. Făcea câte unul pe lună, asta era tot. Mâinile i se mișcau de parcă erau înghețate.

Lang își drese vocea.

— Dar apoi, după o vreme în care lucrurile au continuat așa, într-o sâmbătă nu ne-am dus. De data aia nu ne-am putut duce. Tata avea o urgență, eu aveam niște probleme pe cap, și așa mai departe. Așa că sâmbăta aia nu ne-am dus. Și îmi amintesc că nici a doua zi nu ne-am putut duce. Pur și simplu, nu s-a putut.

Dar ne-am dus luni, ca să recuperăm vizita, să o surprindem cu o vizită, să ne revanșăm, ceea ce părea rezonabil și așa mai departe. Ne-am suit în mașină în lunea aia, după ce am ieșit de la școală. Ne-am dus și, în timp ce urcam pe aleea aia lungă, pe deal, ne-am speriat, pentru că o *vedeam*, cu părul ei alb și scaunul cu rotile sclipind, acolo, pe verandă, și toate arătau întunecos și nasol în jurul ei prin geamul fumuriu. Și tata a zis „Ce dracu'?", pentru că era luni, nu sâmbătă. Și afară era frig, îmi amintesc. Era parcă prin noiembrie, când se face frig. Și, cum ar veni, ea stătea acolo pe verandă, în scaunul ei, în pături, și așa mai departe.

Și am ajuns și am coborât din mașină și ne-am dus pe verandă, și ea era al dracului de bucuroasă că ne vede, cum am zis, ochii îi erau lăptoși, dar se limpezeau când se bucura. Își pocnea palmele încet, cu grijă, și zâmbea, și încerca să scoată repede suportul de cratițe din pătură să i-l arate maică-mii, și să ne îmbrățișeze, și tot restul, și taică-meu a zis ceva de genul „Mamă, e luni, nu sâmbătă, n-am putut veni sâmbătă, așa că am venit azi, deci spune-mi cum de ai ieșit să ne aștepți azi, n-am spus nimănui că venim", și așa mai departe. Și ea se uita la tata, îmi amintesc, de parcă nu putea să înțeleagă, și apoi a zâmbit, foarte drăguț, și a dat din umeri, și apoi s-a uitat în jur la noi și a spus, păi, ne așteaptă în fiecare zi. Apoi a dat din cap. În fiecare zi, vezi tu. A zis că se gândește să ne aștepte, că poate venim să o vizităm în fiecare nenorocită de zi.

Lenore îl privi pe Lang.

— S-a dovedit că ea nu mai făcea diferența între sâmbătă și altceva, spuse Lang. Nu știa că rahatul ăsta era o rutină. Se uită prin Lenore. Sau poate că știa, dar ne aștepta, gândindu-se că poate are noroc și vrem să o vedem chiar și în unele zile în care nu voiam. Se uita la tata de parcă nu înțelegea care era problema, asta era viața ei, atunci, acolo, nu știam? În timp ce noi stăteam acolo și ne simțeam îngrozitor. Îmi amintesc că m-am simțit ca

un căcat după asta. Trist rău de tot. Lang își șterse un ochi. După care a murit la scurt timp, nu eram mult mai mare.

Lenore îl privi pe Lang cum își șterge ochiul. Se gândi la bunica ei. Lang încetă să-și șteargă ochiul și se uită la ea. Pe Lenore o durea iar gâtul. Începu să plângă, doar un pic.

— N-am vrut să te întristez, spuse Lang. Îi zâmbi blând. Asta e tristețea mea, nu a ta.

Începu să-i sărute ochii, ca să-i șteargă lacrimile. O făcu cu atâta blândețe, că Lenore își încolăci brațele în jurul gâtului lui. După un minut, Lang o rostogoli pe el și începu să-i desfacă sutienul cu o mână. Lenore îl lăsă și își ținu mâinile în jurul gâtului lui. Lang se jucă cu sânii lui Lenore în timp ce ea plânse și se agăță de el și se gândi la cerul din Texas, în noiembrie, prin geamuri fumurii.

18

1990

a

— Bună dimineața, Patrice.

— Bună dimineața. Cum te simți în dimineața asta?

— Bine, mulțumesc. Sora mi-a zis că ai ceva pentru mine.

— Da.

— Pot să te întreb ce e?

— Trei bărbați pleacă în camping în pădure. Unul dintre ei trebuie să gătească, iar cei trei fac o înțelegere că, dacă unul dintre ceilalți doi începe să se plângă de mâncare, mai departe va găti el.

— Nu cred că înțeleg, Patrice.

— Gătește, gătește, și iar gătește, și ceilalți doi zâmbesc și spun că mâncarea e foarte bună și continuă campingul. Și bucătarul începe să fie din ce în ce mai obosit din cauza gătitului și își dorește să se plângă cineva și să-i preia sarcina, dar nimeni nu se plânge. Așa că bucătarul începe să ardă mâncarea intenționat, sau să le servească mâncarea fierbinte, sau aproape crudă. Dar ceilalți doi reușesc să o mănânce și să zâmbească. Curând, bucătarul începe să le pună săpun în cafea, să presare mizerii pe tot ce gătește, dar ceilalți doi nu se plâng.

— E un banc? E un banc, Patrice, mi-am dat seama.

— Așa că, în cele din urmă, bucătarul se înfurie, e sătul de gătit, și se duce în pădure și găsește o balegă de elan și o ia cu el și o prăjește și le-o servește la cină, împreună cu cafeaua cu săpun. Și ceilalți doi apar, și bucătarul le zâmbește plin de așteptări, și ei mănâncă încet, uitându-se unul la celălalt și strâmbându-se. În cele din urmă, unul dintre ei pune jos furculița și-i spune bucătarului „Hei, Joe, mă tem că trebuie să-ți spun că chestia asta are gust de balegă de elan. Dar *e totuși bună.*"

— Ha-ha.

— Ha-ha.

— Patrice, a fost splendidă gluma asta. Unde ai auzit-o? Tu ai inventat-o?

— Mi-a spus-o fiul meu.

— Ce drăguț, Patrice.

— Da.

— Când, exact, ți-a spus gluma asta?

— Mă gândesc că așa o glumă face viața să merite trăită, nu ți se pare?

— Ba da.

— Așa zic și eu.

b

11 septembrie

Sfârșitul e un incendiu nocturn.

E o altă noapte de mai, pentru că luna mai nu se termină niciodată. E o stradă care ar trebui să fie întunecată. Într-o pală de lumină, cimentul străzii se vede că e nou și aspru. Unele dintre case încă nu au peluză. Toți copacii sunt tineri și subțiri și sprijiniți de sfori și spaliere. Tremură și se leagănă în vântul de lumină.

Vântul e un vânt de scântei fierbinți. Scânteile se ridică în vârtejuri și mor învăluite în lumina pe care o emană. La capătul

străzii suspină o casă în flăcări. Casa arată la fel ca toate celelalte case de pe stradă. Arde. Focul iese prin toate deschizăturile casei și se ridică. În timp ce focul naște noi deschizături și se ridică prin ele, casa oftează și se năruie. Căldura focului face ca gardul peluzei să strălucească roșu și gardul prăjește iarba din jurul lui.

Casa începe să se cocoșeze în foc. Focul iese prin toate deschizăturile. Scoate sunete de hârtie mototolită. Îți strânge pielea pe față. Focul nu poate fi controlat, și casa absoarbe tot aerul din stradă și se cocoșează în sine, oftând. Totul se năruie în sine, încet, ca o pană.

Pe ușa casei zboară o pasăre cu penele în flăcări. Se ridică în cercuri spre cer. Se învârte din ce în ce mai sus spre cer, până când lumina ei se topește în sclipirea stelelor. Pe peluză plutește o spirală de pene arse.

Picioare străbat în fugă peluza, prin penele arse. Fieldbinder și Evelyn Slotnik, de mână, aleargă în noapte, cu părul în flăcări. Se transformă într-o adiere în lumina părului lor. Taie cu linii strălucitoare geometriile pătrate de întuneric ale cartierului suburbiei în timp ce aleargă câțiva kilometri până la piscina familiei Slotnik. Un avion zboară pe deasupra. Pasagerii se uită în jos și văd toată scena. Văd balta de foc îmbibând peluza și făcând pânze de lumini înnădite care plutesc spre ei, dispar când le ating. Văd două puncte surprinzătoare de foc oranj mișcându-se prea repede prin curțile întunecate și gardurile ondulate, spre un rinichi de apă albastră și curată care se întinde înainte, conturat de o linie de lumină care vine de dedesubt. E captat pentru totdeauna pe film de cea mai bună calitate.

C

O vâslă căzu în apă și Neil Obstat jr se întinse după ea, răsturnând cutia de bere, iar berea îi umplu de spumă cracul pantalonilor. Se chinui să pună vâsla grea înapoi în locașul ei.

— Dar-ar dracii, spuse el.

— Ține prostia aia drept, Neil, spuse Wang-Dang Lang.

— Căcat, spuse Obstat.

Niște oameni care încercau să pescuiască din barca cu vâsle alăturată păreau furioși din cauza agitației stârnite de Obstat și îi arătară degetul mijlociu.

Lang era în partea din spate a bărcii, pe care el și Obstat o închiriaseră de la centrul Great Ohio Desert de închiriat permise de pescuit și bărci, pentru ceea ce lui Lang i se părea o sumă criminală de bani.

— Toată chestia asta a ajuns al dracului de comercializată, îi spuse lui Obstat.

Obstat dădu din umeri și cântări berea.

Lang avea un binoclu prin care îi urmărea pe Lenore Beadsman și pe Rick Vigorous hoinărind pe malul lacului printr-o zonă cu adevărat înfiorătoare și sinistră a Deșertului. În ciuda mulțimii din fiecare weekend, Lenore era ușor de văzut în rochia ei albă și, bineînțeles, mai era și bereta lui Rick Vigorous. Lang și Obstat erau departe pe lac. Obstat ar fi trebuit să vâslească în așa fel încât să rămână în dreptul lui Lenore și al lui Rick.

— Ce vezi? întrebă Obstat, dintre vâsle.

Când Rick și Lenore se întoarseră, Lang reuși să le vadă fețele, dar nu putu să deslușească ce vorbeau. Nu vorbeau prea mult. Lenore se mișca ușor prin nisipul adânc, dar Lang îl vedea pe Rick Vigorous întâmpinând dificultăți și trebuind uneori să alerge ca să țină pasul. Lenore îl făcea să se uite mereu la ceas, de parcă timpul ar fi fost o problemă. Încă era dimineață, dar era foarte cald pentru septembrie. Mulțimi de oameni treceau în jurul lui Lenore și al lui Rick. Cineva de pe mal lăuda tricourile negre cu o voce pe care Lang o auzea clar de pe apă.

Lang ținea binoclul cu o mână. Cealaltă mână îl durea ca dracu' în ziua aceea, pentru că-și răsucise cheile de la mașină pe degetul rănit cu o seară înainte. Se gândi că poate mușcătura păsării se infectase.

— Ce pasăre nenorocită, spuse el.

Obstat mârâi trăgând la vâsle. Le tot lovea de marginile bărcii. Lang și Obstat înaintau clar peste firele de pescuit ale oamenilor și oamenii din celelalte bărci începură să se enerveze, dar Lang și Obstat nu le dădură atenție.

— Nu uita că vreau să arunc și eu un ochi la picioarele alea fabuloase, care acum se cațără pe dune, gâfâi Obstat în timp ce vâslea.

— Trebuie să treacă, din clipă în clipă, la chestii importante, spuse Lang.

d

— Insist categoric să mă inviți să-ți spun o poveste.

— Am pantofii plini de nisipul ăsta căcăcios.

— Lenore...

— Hei! Uită-te pe unde Dumnezeu mergi!

— Doamne. Scuzați-ne, vă rog.

— Pentru că am strigat așa.

— Ne pare foarte rău.

— Al naibii loc pentru un picnic.

— Dacă vrei să știi părerea mea, Lenore, ar trebui fie să distrugă acest loc, fie să-l extindă. Transformarea lui în obiectiv turistic neagă orice alte atracții marginale pe care le-ar putea oferi el.

— Oamenii nici nu miros prea grozav în soarele ăsta, am băgat de seamă.

— Uită mirosurile. Suntem aici ca să ne concentrăm asupra eventualelor urme ale străbunicii.

— Ce fel de urme, Rick? Ar trebui să mă uit după Lenore și atunci când urc, și când cobor o dună, totul numai din cauza unui joc pe care fratele meu l-a inventat când era trăsnit? Va fi

o mare pierdere de timp. Nu-ți înțeleg obsesia pentru toată treaba asta. Să mă aduci azi aici.

— Se pare că Lang și prietenul lui cu ochii ca niște găoaze sunt tot pe-aici. Pândind et cetera.

— De unde știi unde ar trebui să fie Andy și Obstat?

— Știu ce știu.

— Auzi, Rick, că veni vorba despre știut, cred că poate ar trebui să vorbim, aici, pe-ndelete.

— Te implor să mă implori mai întâi să-ți spun o poveste.

— Care-i treaba asta cu povestea?

— ...

— Ascultă, poate că ai uitat că acum *trebuie* să citesc chestiile astea. Acum poveștile sunt sarcină de serviciu. Când nu lucrez, aș prefera să nu fac lucruri legate de serviciu.

— Nu ți se cere să evaluezi. Ci doar să te bucuri. Să te lași dusă de val, implicată și distrată. Ar trebui să găsești treaba asta amuzantă și antrenantă.

— Rick, problema e că trebuie să vorbim neapărat. Ai de-a face cu o persoană supărată aici. Trebuie să avem o discuție lungă.

— Sunt aproape convins că problema poate fi tratată și poate chiar și rezolvată în contextul poveștii pe care o am în minte.

— Mă îndoiesc.

— Tu cască ochii după chestii ascuns bătrâioare și eu o să-i dau drumul.

— Deci, tu decizi cum o să fie discuția pe care vreau eu s-o avem. Super.

— Această poveste are ca protagonist un bărbat care e prezentat drept cel mai fenomenal, de succes dentist teoretic al secolului douăzeci.

— Dentist teoretic?

— Un om de știință specializat în teoria dentară și în gândirea abstractă înaltă din cazurile empirice ce implică orice e legat de domeniul dentar.

— Minunat.

— Îți amintești îndulcitorul care era omniprezent acum o vreme? SupraSweet? Ăla care a dispărut brusc de pe rafturile supermarketurilor când au descoperit că face unele femei să dea naștere unor copii cu antene și colți de vampir?

— N-am uitat nicio clipă.

— Aici, dentistul teoretic în chestiune e prezentat ca omul care a rezolvat problema antenelor și a colților de vampir, lucrând în domeniul dentar și urmărind lucrurile pe firul lor până la ubicuul și malignul îndulcitor.

— Iisuse, Rick, uită-te la mulțimea asta. Cum trecem prin ea?

— Să așteptăm să treacă cursa internă și să golească locul. Vine curând — vezi norul de praf? Poate că ar trebui să așteptăm aici, sub statuia asta, la umbră...

— Îmi amintesc foarte bine statuia asta. Nu pot s-o sufăr. De parcă Zusatz încearcă să se proclame zeul Deșertului, sau ceva. Drace.

— Deci, tipul în chestiune e un dentist teoretic de o desăvârșită competență.

— Aha.

— Și în timpul liber este și un ultracompetent și experimentat șef de cercetași.

— ...

— Pentru Cercetașii Americani.

— Am priceput.

— Fiind el însuși în tinerețe un cercetaș fenomenal: la zece ani, Picior de Căprior de nota zece, la unsprezece ani, Cercetaș Clasa Întâi, Stea, Viață și, în cele din urmă, Cercetaș Vultur la uimitoarea vârstă de paisprezece ani. Uluitor pentru epoca lui, în orice caz. Am putea observa, de exemplu, că fiul meu, Vance,

înainte să părăsească Cercetașii, a fost Cercetaș Viață, penultimul rang, la vârsta de doisprezece ani.

— Ce drăguț pentru el.

— Dar ideea e că dentistul teoretic fusese un cercetaș exemplar, unul atât de angajat în cercetășie, în general, încât atunci când plecase de la cercetași din cauza vârstei reușise să ajungă șef de cercetași, în timp ce se pregătea în stomatologia teoretică. Asta se întâmpla acum douăzeci de ani, ceea ce înseamnă că vârsta actuală a dentistului nostru ar fi de vreo patruzeci de ani.

— ...

— Și, într-o zi de vară, dentistul își conduce trupa de cercetași într-un exercițiu de orientare și folosire a busolei prin regiunile interioare, dese și dezolante ale pădurilor de conifere care, poate știi, poate nu știi, acoperă regiuni vaste din Indiana. Toată povestea are loc în Indiana.

— ...

— Și dentistul îi conduce ușor pe cercetași prin pădure, pregătindu-i pentru testul pentru insigna de pădurar, și acum, în cea mai deasă și izolată zonă din interiorul pădurii, dentistul și cercetașii lui dau peste un tip epuizat și tras la față, îmbrăcat doar într-o flanelă, cu o barbă de câteva zile și ochii roșii și cu resturi de rășină de brad uscate în jurul gurii, care geme și leșină imediat în brațele Cercetașului Stea; și împreună cu el, o femeie, de asemenea, trasă la față, dar încă dureros de atrăgătoare, cu rochia într-o răvășeală evidentă, care imediat sare plângând de gâtul dentistului teoretic, țipând că e salvată. Femeia îi spune dentistului că ea și tovarășul ei inconștient, care se dovedește că e și psihologul ei, se pierduseră în regiunea coniferelor de zile întregi, că pixul și carnetul magnetic al psihologului le distruseseră busola și că rătăceau de zile întregi, pierzându-și treptat speranța, hrănindu-se doar cu resturile albe și grețoase de rășină de brad care se scurgea pe coaja copacilor din jur. Femeia îi spune toate astea dentistului în timp ce se privesc adânc în ochi și în

timp ce toți în jurul lor, cercetașii cu insigne, țopăie încoace și încolo, radiind de Competență în Sălbăticie, ridicând corturi, înălțând focuri multietajate, purificând apa cu pastile Halazone și administrându-i încă leșinatului psiholog toate formele de prim-ajutor pe care ți le-ai putea imagina. Și acum, să ne concentrăm un pic asupra contextului ca să economisim timp, devine limpede că femeia și psihologul cutreierau pădurile din Indiana în scopuri vezi Doamne terapeutice, că femeia suferea de o nevroză istovitoare din cauza căreia avea permanent nevoie de o prodigioasă atenție și activitate sexuală, care să-i țină la distanță sentimentele devastatoare de paranoia și de pierdere a tridimensionalității.

— Să mergem. Uite autobuzul. Oamenii se urcă. Să ieșim din umbra asta.

— Ai priceput până aici?

— Dentist, cercetaș, insigne, salvare, femeie cu probleme de dimensiune. Bifat. Dar aș prefera să vorbim, Rick.

— Auzi, Lenore, luăm și noi autobuzul? Din spirit de aventură? Ce zici?

— Glumești? Știi cum o să fie înăuntru în aglomerația aia? E sâmbătă, poate ai uitat. Mai bine stăm aici, lângă bătrânul lac.

— De unde fixația asta pentru proximitatea lacului?

— ...

— În orice caz, suntem informați că încă leșinatul psiholog ajunsese în ședințele de terapie la concluzia că problemele femeii dureros de atrăgătoare își aveau originea în avansurile sexuale și în situațiile erotice continue cu care se confrunta femeia în timp ce își vedea de viața ei în mediul social colectiv al Indianapolisului, unde trăia, astfel că problema e concepută ca fiind *a*, datorată asaltului erotic constant asupra identității sexuale a femeii din partea altor membri ai comunității sociale din Indianapolis, societate pe care psihologul o urăște clar, dar și *b*, datorată incapacității femeii de a dezvolta o conștiință de sine și a valorii ei interioare

suficient de puternică să-i permită să fie discriminatorie în privința răspunsului la șuvoiul constant de avansuri și să-i permită să aibă orice fel de revelație asupra anterior numitei conștiințe de sine și a valorii.

— O să mi se ardă nasul. Simt cum mă arde soarele.

— Bănuiesc că vrei să te întreb despre gimnastică. Am citit o recenzie tăioasă în *Dealer.*

— Uite ce e, dacă vrei să vorbim, să avem, cum ar veni, o conversație, bine, pentru că e chiar nevoie. Să ne așezăm aici pe nisip și...

— Nu, nu, așteaptă. Încă nu. Mai umblăm langa pe-aici.

— Poftim?

— Ca să reiau, contextul ne lasă de înțeles că psihologul e, de fapt, în cel mai bun caz, dus cu capul și, în cel mai rău caz, diabolic și, deși el a ademenit-o pe femeia dureros de frumoasă, dar tulburată, în pădurea de conifere din interiorul Indianei ca să discute liber, unu la unu, despre conștiința ei de sine și despre forța din ea, alea-alea, vezi Doamne departe de toate asalturile erotice deranjante cu care se confrunta femeia în societatea colectivă, de fapt, psihologul voia doar să o seducă pe biata femeie, seducție care e pusă imediat în practică într-o manieră evident prostească, în clipa în care cei doi ies din bucla civilizației, și cărei seducție, oricât de prostească, sărmana femeie nesigură și vag dimensională nu e capabilă să-i reziste, și, astfel, partea cea mai bună a celor două zile e petrecută de psiholog și de femeie împerechindu-se ca iepurii pe un pat de ace moi de brad care acoperă solul pădurilor de conifere, și, de fapt, în spasmele unei astfel de ședințe de împerechere carnetul magnetic al psihologului vine în contact și distruge, un potențial dezastru, busola femeii, care era singura cale de orientare a celor doi drumeți.

— ...

— Dezastrul fiind doar potențial, bineînțeles, datorită intervenției oportune, după o săptămână grea de mâncat rășină de

brad, a dentistului teoretic și a trupei lui de cercetași, intervenție și salvare care necesită un fluviu de povești și explicații și contextualizări din partea femeii, căreia clar i se aprind călcâiele după dentist din prima clipă, chiar dacă el are o ușoară problemă legată de pierderea părului, dar în orice caz fluviul și aprinderea călcâielor, ca să nu mai vorbim de frumusețea dureroasă inițială, ridică un val reciproc de emoții în dentist, care e văduv; și astfel, într-un pasaj dubios, dar nu complet inadecvat, suntem informați că o anume plantă a dragostei își înalță trupul verde și fragil și vulnerabil prin solul dezolant de conifere dintre femeie și dentist, în timp ce toți în jurul lor și al mugurelui dragostei mișună cercetășește și îndeplinesc diverse sarcini pentru a primi insigne și cartografiază cursuri elaborate de întoarcere care implică ghidarea după nebuloase ezoterice și propun să-l tragă pe avariatul psiholog înapoi în civilizație pe o sanie făcută din ramuri și ace de brad.

— Rick, ăsta ar trebui să fie un semn?

— Așteaptă climaxul.

— Nu, Rick, aici. Vezi? Urme de pași, dar în jurul fiecărei urme, patru găuri, ca și cum cadrul unei persoane în vârstă s-ar fi înfipt în nisip. Să fie asta o persoană care merge cu un cadru?

— Nu cred. Cred că asta o cârmea printr-un câmp de umbrele de soare. Acest loc e, la urma urmei, plin de umbrele de soare. După mine, urmele astea nu sunt de cadru. În plus, aici nu avem dune, poate ai observat.

— Cred că ai dreptate...

— În orice caz, ca să fac atractiv și scurt ceva lung, dentistul teoretic și chinuitor de frumoasa femeie se căsătoresc. Se îndrăgostesc nebunește, incontrolabil, și decid să-și unească destinele în vecii vecilor, și femeia îi spune dentistului toată povestea cu nevroza, și dentistul e incredibil de înțelegător, și spune că nu-i pasă, și se duce și are o lungă discuție cu psihologul în cele din urmă recuperat fizic, și îl iartă pentru că a profitat de un pacient

complet neajutorat, și din pură compasiune și bunătate îi cere să-i fie cavaler de onoare la nunta lor iminentă, nunta e iminentă, și psihologul e ușurat de discreția normală a dentistului, dar încă e atras cu sălbăticie de dureros de frumoasa femeie, și, astfel, chiar și în timpul nunții — la care participă, printre alții, fratele dentistului, întregul clan de admiratori ai femeii din Indianapolis și toată lumea importantă din domeniul stomatologiei teoretice —, psihologul rânjește pe furiș și chicotește și măsoară pofticios corpul femeii de sub rochia de mireasă.

— Am obosit.

— Măsurat care în acest moment e futil, totuși, pentru că, deși femeia încă are nevoia patologică de atenție și activitate sexuală ca să-și stingă furtunile nevrotice, nevoia respectivă e, să zicem, mai mult decât adecvat satisfăcută de dentistul teoretic, în care femeia a retrezit un val de pasiune și o nevoie de intimitate pe care dentistul nu le mai simțise din tinerețe, când tocmai renunțase la cercetași. Și aici un lung paragraf e dedicat descrierii grafice a implicațiilor acestor valuri retrezite și a satisfacerii nevoilor, unele dintre cele mai vii implică anumite aparate dentare folosite în scopuri care — deși emoțional inocente și astfel, la urma urmei, OK — depășesc mult cele mai sălbatice fantezii ale unui dentist. Dacă înțelegi unde vreau să ajung.

— Poate că ar trebui s-ajungi mai repede. Trebuie neapărat să vorbesc cu tine.

— Simt, Lenore, crede-mă. Să o facem în contextul dat.

— Atunci termină povestea odată.

— Și, astfel, dentistul teoretic și femeia dureros de frumoasă se căsătoresc, și se ating niveluri de intimitate cu adevărat amețitoare, și niciunul dintre parteneri nu respinge ca fiind indezirabil sau bolnăvicios ceea ce celălalt partener dorește să facă, și femeia încă e incredibil de fericită, pentru că e îndrăgostită nebunește de acest dentist teoretic evident mai bătrân, dar încă foarte impresionant, și pentru că nevoile ei patologice sunt

satisfăcute în limite acceptabile social și emoțional. Și dentistul teoretic e incredibil de fericit și el, datorită dragostei sălbatice și totale pentru femeia dureros de frumoasă și pentru că satisfacerea nevoilor ei prodigioase nu e chiar un chin nici pentru el. Așa că lucrurile sunt, pur și simplu, minunate.

— ...

— Asta până când dentistul teoretic e victima unui accident auto groaznic, în care vina nu este a lui, și e rănit catastrofal, rămânând acum surd, tălâmb, orb și aproape complet paralizat și nesimțitor, din nou fără ca măcar să fie vina lui vreun pic.

— Încă una dintre acele povești fericite, înțeleg.

— Și acum dentistul teoretic zace într-un pat de spital, care va fi casa lui pentru tot restul zilelor, și femeia frumoasă e înnebunită de dragoste și tristețe pentru soțul ei, și dentistul zace acolo, într-un întuneric total, o beznă tâmpă, paralizat, aproape complet lipsit de simțire. Dar nu, și acum repet, *nu* complet lipsit de mijloace de comunicare.

— Se vede că șosetele mele o să se facă complet negre și naspa de la nenorocitul ăsta de nisip, Rick. Ăsta e un nisip ieftin de toată jena. Căca-m-aș flăcări.

— Da, nu complet lipsit de mijloace de comunicare, care, îți dai și tu seama, sunt un lucru foarte important și prețios pentru cineva altfel complet cufundat într-un întuneric tembel. Nu complet lipsit de mijloace de comunicare pentru că o zonă din corpul devastat al dentistului mai păstrează anumite senzații și capacitatea de mișcare, mai precis partea centrală a buzei superioare. Și, de asemenea, pentru că dentistul, fiind un cercetaș devotat, știa și știe codul Morse pe dinafară.

— Codul Morse? Buze?

— Comunicarea *cu* dentistul se face, pur și simplu, bătând mesaje relevante în codul Morse pe buza lui superioară. Mesajele *de la* dentist sunt posibile dacă e cineva doritor să bată răbdător fiecare literă a alfabetului Morse în buza dentistului și să aștepte

un semnal de la dentist — o mișcare minusculă și plăpândă a buzei de sus — când e bătută litera corectă. Ca să nu mai spunem că mesajele de la dentist sunt fragmentate și incredibil de lente și greu de receptat.

— ...

— Dar vezi că mesajele *pentru* dentist sunt, comparativ, simplu de trimis. Și acum comunitatea dentiștilor teoretici din Vestul Mijlociu, din pur respect pentru dentistul distrus și paralizat și dintr-o dorință de a-i afla părerea, oricât ar fi de slabă reacția lui, în anumite probleme dentare complicate de nivel înalt, caută să angajeze pe cineva din zona Indianapolisului care cunoaște codul Morse, ca să-i bată în buză problemele curente și pertinente din lumea lui profesională. Între timp, femeia dureros de frumoasă face un curs intensiv de Morse, astfel încât să poată comunica personal cu dentistul distrus, îl vizitează în fiecare zi, relatându-i chestiuni de interes general, alinându-l pe dentist în tăcerea lui tâmpă și întunecată, bătându-i în buza superioară mesaje despre cât de mult îl iubește et cetera și, de asemenea, citindu-i literatură, tot prin codul Morse, pentru că dentistul fusese un cititor de literatură fanatic, pe vremea când putea să vadă, și așa mai departe. Mai precis, începe să-i bată în buză dentistului teoretic uluitorul roman al lui Frank Norris, *McTeague*, pe care dentistul îl citea înaintea groaznicei fatalități și pe care ea îl luase și văzuse chiar pe prima pagină că era despre aventurile unui dentist, și de care, într-adevăr, poți să spui după mișcările buzei lui, el se bucură să-i fie citit în codul Morse.

— Dar, între timp, psihologul, văzând știrile cu groaznicul accident auto și începând să cerceteze ziarele de stomatologie teoretică căutând alte știri despre condiția fizică și profesională a dentistului, găsește în respectivele ziare anunțul în care se căuta o persoană din zona Indianapolisului care să știe să bată codul Morse și care să aibă cunoștințe stomatologice, și el vine imediat și se oferă voluntar, deși suntem informați că, în reali-

tate, singurul lui contact cu codul Morse fusese în copilărie când primise un inel decodor *The Lone Ranger*, care inel se dovedise a fi o cheie simplă în codul Morse, pe care băiatul o folosise ca să decodeze mesaje din reclamele plicticoase la Ralston care se transmiteau într-un cod presupus misterios la sfârșitul serialului *The Lone Ranger*, în Indianapolis.

— Inele *Lone Ranger*? Ralston?

— De asemenea, pretinde că e foarte interesat de domeniul stomatologiei teoretice et cetera. Bineînțeles că adevăratul motiv al psihologului e să se insinueze iar în brațele și poala dureros de frumoasei, așa cum el și noi putem să anticipăm date fiind situația și contextul, și tot mai tulburatei femei. Așa că psihologul apare în camera de spital a dentistului cu brațele pline de literatură revoluționară din domeniul stomatologiei teoretice, și el și femeia restabilesc legătura, pentru că femeia e aproape tot timpul în cameră bătând *McTeague* în buza dentistului când psihologul sosește.

— Aici e malul lacului. Am ajuns aproape la capătul potecii.

— Și psihologul începe să bată aparent teorii dentare revoluționare în buza dentistului, în timp ce femeia stă în ușă, cu ochii lucind de recunoștință față de psiholog. Dar, în realitate, psihologul bate mesaje aleatorii și fără înțeles, nu-i pasă nici cât negru sub unghie ce bate, și dentistul paralizat, surd, mut și orb se zăpăcește teribil, acolo în întunericul stupid, și începe să încerce să-și miște buza superioară, ca să-și comunice confuzia soției, să întrebe ce se întâmplă, ce-i cu bălmăjeala asta care i se bate în buză, dar, în același timp, psihologul o implică pe femeie într-o conversație neutră și într-un flirt reținut, și femeia, care fusese lipsită de atenția și de activitatea erotică, după care tânjise cu disperare o perioadă sinistru de lungă, e, astfel, distrasă și în sinea ei începe să se dea o luptă, dar în orice caz, e distrasă, și, de vreme ce mișcarea relevantă de semnalizare a buzei dentistului teoretic e, într-adevăr, jalnic de discretă, n-o observă deloc, și,

astfel, dentistul paralizat și foarte dezorientat și speriat continuă să aibă parte de bălmăjeli bătute în buză câteva ore în fiecare zi, până când într-o zi psihologul bate și repetă un anume mesaj Morse pe care și-a dat silința să-l învețe, mesajul spunând că el urmează să o ciocănească pe soția dureros de frumoasă a dentistului până când va scoate sufletul din ea, că o să i-o ia dentistului și o să-l lase pe dentist singur în bezna lui tâmpă și solitară și că neajutoratul și jalnicul dentist nu poate să facă nimic ca să-i împiedice; era ineficient, era inadecvat.

— Iisuse, Rick, ce e asta?

— Îți promit că o să înțelegi cum ne raportăm noi la povestea asta. Mai rabdă-mă un pic. Ca răspuns la acest mesaj Morse, dentistul, în patul lui de spital, e aruncat într-o asemenea stare de deprimare și de disperare, încât buza lui superioară încetează să se mai miște, chiar și așa jalnic de discret, ca să-i mai semnalizeze ceva soției, chiar și atunci când ea îi bate în buză „te iubesc". Iar preafrumoasa soție primește această absență bruscă a mișcării buzei ca pe o deteriorare a condiției fizice a dentistului și, astfel, se prăbușește în disperare, care disperare îi agravează problemele emoționale provocate de nevroza privitoare la sex și dimensionalitate, și începe să opună din ce în ce mai puțină rezistență avansurilor sexuale bezmetice și frecvente ale psihologului ticălos și blond, multe dintre ele chiar acolo, în camera de spital a dentistului, în timp ce dentistul zace tot acolo, neajutorat și nesimțitor.

— Blond? Un psiholog blond?

— Absolut.

— De ce povestea asta începe să-mi dea fiori?

— Înseamnă că începi să faci legătura. Începi să intuiești.

— Ce are de-a face intuiția cu asta?

— Iată capătul urmei. S-o tăiem spre interior? Simt că, indiferent ce am căuta, e mai bine să ne uităm din interior. Din inima Deșertului, Lenore. Ce zici?

— Hai să ne întoarcem pe unde am venit. Mă ustură nasul. E clar o pierdere de vreme. Măcar de aici pot să privesc lacul.

— Iisuse, iarăși lacul. Lacul nu înseamnă altceva decât niște oameni care pescuiesc pește negru. Cui îi pasă de lac?

— Rick, de ce transpiri în halul ăsta? E cald, dar nici chiar așa. Ai pățit ceva?

— ...

— Rick, te-am întrebat dacă ai pățit ceva.

— Poate doar efectele încercării de a articula o poveste dificilă și complexă din punct de vedere emoțional în fața insensibilității tale absolute, curva dracului!

— Ce?

— Îmi pare rău.

— Cum mi-ai spus?

— Te rog, uită ce-am spus. Hai să ne întoarcem pe marginea lacului.

— Trebuie să vorbim, frate, și vreau să spun că trebuie s-o facem chiar acum.

— Ai doar încredere în mine.

— Ce dracu' căutăm aici? Andy avea dreptate.

— Nu mi-am câștigat un pic de încredere?

e

— Nu-mi place deloc treaba asta, spuse Lang.

Se așează pe vine în barcă, sprijinindu-și coatele pe genunchi, uitându-se prin binoclu.

— Nici măcar un beculeț roșu, prietene.

Obstat scoase două Pop Tarts și aruncă ambalajul în lac.

— Măcar s-au oprit o clipă, spuse el cu gura plină. Mi-au amorțit brațele, Wang.

— Se întâmplă ceva, spuse Lang. Micul scarabeu pune ceva la cale.

— Ce face?

— Nu contează neapărat ce face el, se fâțâi Lang pe bancă. Cât felu-n care se uită Lenore încoace.

— Ce face în rochia aia pe căldura asta, asta vreau eu să știu, spuse Obstat nerăbdător. I-a apărut deja acel mic V de transpirație pe piept? Îmi place acel mic V.

— 'te-n mă-ta, spuse Lang.

— Hei, Wang, ai spus că pot să mă uit la picioare și la V, dacă apare la orizont!

— Neil, nu mai scânci, spuse Lang furios. Se uită la Obstat, care se uita la el, mestecând.

Lang își dădu ochii peste cap.

— Na, atunci, aruncă o privire cretină, dar repede, dacă trebuie.

Îi dădu binoclul lui Obstat și își frecă fața.

Obstat se uită prin binoclu. Lang văzu că avea pe el umplutură de Pop Tarts.

— Oh, Iisuse Hristoase, m-am îndrăgostit, șopti Obstat. Asta e. Mami.

— Ți-am zis să încetezi cu căcaturile astea despre Lenore.

— Cine vorbește despre Lenore? Vorbesc despre păpușa asta incredibilă de tot de sub umbrela de soare pe lângă care tocmai au trecut Lenore și tipul ăsta cu bărbie dublă.

— Tocmai au trecut pe lângă, sări Lang în picioare. Unde se duc?

— S-au întors, se pare. Se pare că se întorc pe unde au venit.

Obstat era cu ochii tot pe femeia frumoasă, în costum de baie negru, de sub umbrelă.

— S-au întors? *Băga-mi-aș*. Dă-mi chestia aia.

Obstat își luă supărat binoclul de la ochi.

— Hei, spuse el. Ascultă-mă. Dacă tot mi-a fost târât curul tot drumul până aici și a trebuit să vâslesc la barca asta tâmpită pentru ca tu să citești pe buzele oamenilor și, dacă tu tot ai parte de toată

smântâna lui Lenore și nu mă lași și pe mine să-mi exprim sentimentele, ai putea măcar să mă lași să mă binoclez un pic.

— Căpșor de mort, spuse Lang.

Înhață binoclul din ghearele lui Obstat și cercetă marginea neagră a deșertului.

— La dracu', se întorc, spuse el.

Obstat își mestecă Pop Tart-ul în viteză.

— Nu-mi place deloc ce se întâmplă, spuse Lang.

Se întinse și aruncă gustarea lui Obstat în apă.

— Hei! spuse Obstat.

— Vâslește! răcni Lang. Oamenii din celelalte bărci se întoarseră să se uite. Lang se așează iar în fundul bărcii. Întoarce nenorocita asta de barcă și vâslește pe unde ai venit.

Se uită iar prin binoclu, în timp ce Obstat mormăi și apucă vâslele grele.

— Și du-ne mai aproape de mal, spuse Lang, făcând o scurtă pauză ca să se uite la ceea ce, fără îndoială, era o femeie incredibil de frumoasă, în costum de baie. Vreau să fiu mult mai aproape de mal.

f

11 septembrie

— Deci, unde te duci, Fieldbinder? spuse Slotnik, așezându-se și răsașezându-se picior peste picior în fotoliul de două persoane.

Livingul mirosea puțin a ars. Hainele lui Fieldbinder erau ude, tremura, sârmele negre de păr ars îi țâșneau ca un evantai în jurul capului, în pumn ținea un mănunchi de pene țepene, negre.

— Ce pot să spun, Don? spuse el.

— O întrebare excelentă, Monroe, spuse Slotnik, aruncând o privire spre Evelyn, într-o rochie nouă și uscată și nimic altceva,

privindu-și reflexia în fereastra livingului întunecat și încercând diverse peruci. Slotnik se întoarse.

— Cam ce poți să spui, prietene, cu hainele ude pe tine și capul puțind cam ciudat? Ce poate să spună Universul, când vecinul meu așa-zis bun și respectabil îmi venerează copiii pe furiș și bunul meu prieten și coleg îmi ciocănește soția, îmi demolează obiectul gândirii neprofesionale, încearcă să-mi ia soția, mie, cel căruia îi aparține de drept. Rămase cu ochii ațintiți la Fieldbinder. Ce-ar fi de spus, Monroe?

— Don, ai semnalat o serie de puncte de vedere interesante, spuse Fieldbinder.

Înălță privirea spre scară și văzu două perechi de picioare ieșind din cracii unor pantaloni de pijama, ale copiilor, copiii familiei Slotnik stăteau în capul scărilor ascultând și, probabil, sugându-și degetul.

— Cam cum te mai fofilezi acum, asta vreau să știu, spuse Slotnik, așezându-se și răsașezându-se picior peste picior, zornăind o pereche de cătușe deschise. Pentru că, pentru cultura ta generală, ai scăpat pentru ultima dată. Ăsta e sfârșitul. Asta e.

Fieldbinder rânji calm, apoi zeflemitor.

— Așa e, spuse el.

Pipăi încet penele cu mâna validă.

— Da, spuse Slotnik, răspunzându-i lui Fieldbinder cu un zâmbet la fel de zeflemitor.

Se duse la Evelyn, la fereastră, și cu o singură mișcare calmă o încătușă de încheietura lui. Evelyn nu spuse nimic; continuă să-și pună peruci, făcându-l pe Slotnik să-și miște mâna în sus și în jos odată cu ea. Slotnik fixă dincolo de soția lui reflexia micuță a lui Fieldbinder în fereastra întunecată.

— Da, spuse el. Asta e. Te-ai lăsat dus de val, Monroe. Se întoarse. Ți-ai pus sinele prețios și prodigios în contact cu altul. Și acum îl retrag pe celălalt. Acum, eu și Evelyn suntem uniți, în vecii vecilor, în disciplină și negație.

— Disciplină? spuse Fieldbinder, îndepărtând niște noroi și o scamă de pe dunga pantalonilor.

— Acum ea s-a dus, legătura dintre voi s-a rupt și tu ești terminat, spuse Slotnik, ridicându-și încheietura încătușată pentru efect.

Brațul lui Evelyn se mișcă împreună cu al lui.

— Înțeleg, spuse Fieldbinder.

— Da, sunt sigur că înțelegi, spuse Slotnik calm. Legătura dintre voi s-a rupt, tu însuți ești distrus, ești terminat. O să sângerezi până te vei usca și o să te ridici ca niște rămășițe în vântul uscat. Te împuținezi din ce în ce. O să te faci din ce în ce mai mic în hainele tale elegante, până când o să dispari. Slotnik rânji zeflemitor. O să te întorci în văzduhul nopții cu pasărea ta satanică, și orizontul își va hrăni răsăriturile și apusurile cu sucurile tale.

— Ce teorie interesant de absurdă, Don, spuse Fieldbinder calm.

— Mă tem că vorbește serios, Monroe, spuse Evelyn spre fereastră. Don a fost întotdeauna un om de cuvânt. Se întoarse ținându-și capul semeț, aranjându-și o perucă blondă. Ce zici de asta, înainte să pleci?

Fieldbinder dădu să se uite la ceas, dar îi alunecase deja de la mână pe covor fără să scoată un sunet.

g

— Ce-i asta? Plecăm?

— ...

— Asta facem, domnule Beadsman? Plecăm?

— Da.

— Păi, atunci, am aici un formular pe care să-l semnați, și bănuiesc că vă luați zborul.

— ...

— De obicei nu eliberăm nimic sâmbăta, să știți, domnule Beadsman. A trebuit să scot acest formular dintr-un sertar încuiat, să știți.

— Vă cer scuze pentru deranj.

— Oh, glumeam cu dumneavoastră. A fost doar o glumă. Nu e niciun deranj.

— Atunci, pot să plec, vă rog?

— Asta e o semnătură validă, domnule Beadsman, nu? Vă așteaptă cineva, sau ce?

— Nu.

— Doctorul Nelm mi-a zis că o să vă aștepte cineva, domnule Beadsman. Suntem neascultători?

— Vreau să iau un taxi spre aeroport.

— Ne ducem acasă, domnule Beadsman? Ne ducem acasă la familie?

— ...

— Păi, nu pot să spun decât să vă duceți la mama să vă dea ceva de mâncare. Nu mâncați destul, asta e o parte din problema dumneavoastră, dacă vreți sfatul meu nesolicitat. Să mâncați, ați înțeles?

— Puteți să-mi chemați un taxi?

— Și tatăl dumneavoastră a fost anunțat, mi-a zis doctorul Nelm.

— O să anunț pe toată lumea.

— Pare o zi frumoasă afară. Am auzit că va ploua, dar văd că soarele strălucește pe lacul nostru ca pe vremuri, nu?

— ...

— Mi-aș dori *eu* să ajung la aeroport într-o zi atât de frumoasă.

— Mă tem că soarele îmi face rău la ochi, am stat înăuntru destul de mult.

— Nu vă faceți griji. Mijiți ochii până vă obișnuiți. Bătrânii dumneavoastră ochi se vor adapta afară într-o clipă, ai mei se adaptează întotdeauna.

— ...

— Trăim într-un oraș strălucitor, domnule Beadsman.

h

— Deci, povestea continuă, mult mai mult decât ar fi nevoie pentru a duce la bun sfârșit misiunea narativă, scenă după scenă cu soția venind și bătând *McTeague* în buza dentistului teoretic, psihologul pipăind-o pe femeia dureros de frumoasă pe la spate, în timp ce ea bate *McTeague* în codul Morse, iar în cele din urmă nu mai e capabilă să reziste și se aruncă în brațele psihologului, și se împerechează ca iepurii pe dușumeaua spitalului în timp ce dentistul teoretic zace neajutorat în pat, cufundat în beznă tâmpă și disperare, imaginându-și în culori vii scena care are loc pe dușumeaua de lângă el.

— Deși fac pariu că sunt cel puțin 50 de grade acum, nu ți se pare? Nu știu cum e noaptea, dar cred că Lenore ar putea trăi în Deșert în timpul zilei. Însă probabil că îmi fac iluzii deșarte? Crezi că îmi fac iluzii?

— Dar, vezi tu, o parte din disperarea dentistului teoretic izvorăște din faptul că el nu poate să-și condamne soția dureros de frumoasă pentru ceea ce se întâmplă. Știe că soția lui are anumite probleme. Știe că ea are nevoie de ceva ce acum, fără să fie vina lui, el nu e în stare să-i ofere. Așa că nu poate și nu o condamnă. Dar imaginează-ți disperarea lui, Lenore. În izolarea lui întunecată și tâmpă are nevoie de centrul emoțional al vieții lui, de obiectul adorației lui totale, de logodnica lui, mai mult ca niciodată; și, totuși, el știe precis că situația lui de izolare involuntară și ineficientă — situație în care se află fără să fie vina lui câtuși de puțin — o împinge din necesitate pe femeia dureros de frumoasă,

pe care o adoră, din ce în ce mai departe de el. Deci, o iartă, Lenore. Iartă. Dar e mistuit în fiecare clipă de flacăra rece a unui chin inimaginabil.

— Ce se întâmplă, Rick?

— O iartă, Lenore. Din adâncimea gheţurilor izolării lui neajutorate şi a iubirii sălbatice şi totale, îşi întinde mâna teoretică a iertării ca să...

— Oh!

— Vai de mine, te rog să ne scuzi.

— Vezi pe unde dai din mâini, amice!

— Îmi pare teribil de rău.

— Aglomeraţie nenorocită. Hai să ne cărăm, Rick. Ne jucăm doar. Lenore nu e aici.

— Şi totul merge mai departe. În cele din urmă, fratele dentistului teoretic, care e avocat specializat în imobiliare în Philadelphia, poate să se rupă de munca lui care îi aduce un succes incredibil şi de viaţa lui personală ca să vină să vadă rămăşiţele ofilite ale dentistului teoretic. De vreme ce fratele era un cercetaş mai vechi decât dentistul, pentru el comunicarea prin codul Morse nu era o problemă, deşi comunicarea din partea dentistului era al dracului de greoaie. Cu toate astea, suntem supuşi unei lungi şi dificile conversaţii codate între cei doi în camera de spital, în timp ce soţia iubitoare, consumată de o silă de sine normală şi temătoare că n-o să fie în stare să se abţină să nu se dea la devastator de chipeşul frate, avocat specializat în imobiliare, rămâne în apartamentul ticălosului psiholog blond, împerechindu-se cu el şi uitându-se la televizor la gimnastică, simbolism care nu-i scapă cititorului, te asigur.

— OK, Rick, gata. Termină cu şarada asta. Să discutăm.

— Poţi să pui pariu pe funduleţul tău apetisant că exact asta facem.

— Şi de ce nu putem să discutăm fără să te prefaci că e altceva, Rick? E foarte deranjant.

— Dar, vezi tu, soția, în cele din urmă, nu mai poate să stea deoparte, își dă seama că, indiferent de legătura fizică după care tânjește din cauza rețelei dezastruos de slabe a sinelui, ea și dentistul sunt legați mult mai adânc și mult mai profund și, într-un anume sens, chiar mai satisfăcător și tridimensional, mai precis *emoțional*, și, astfel, dă fuga la spital, dă la o parte asistente și infirmieri și dă buzna în camera dentistului teoretic, unde îl vede, cuprinsă de oroare, pe fratele dentistului, aplecat peste dentist, începând să-i îndepărteze buza superioară cu un briceag de cercetași.

— Oh, serios, zău așa.

— La *cererea*, se dovedește, a dentistului. Care, dat fiind contextul, pentru cititorul sensibil e hrană pentru minte. Dar soția țipă și asistentele și infirmierii dați anterior la o parte dau buzna înăuntru și îl opresc pe fratele avocat imobiliar, care e scos din cameră, și femeia dureros de frumoasă se prăbușește peste buza mutilată, încercând să oprească sângerarea și să salveze buza, împingându-i pe doctorii care se apropie, bătându-și la nesfârșit în această oroare dragostea, regretele, rugămințile pentru iertare. Și dentistul neajutorat simte prin durerea lui mesajul bătut, și inima aproape că i se frânge, și, deși știe că nu folosește la nimic, pentru că nevroza ei jalnică o va conduce iar, curând, știe el prea bine, spre o legătură exterioară, o iartă și își mișcă buza în acel mod jalnic aproape insesizabil, ca să-i dea de înțeles că o iartă, dar sfâșietor de jalnica mișcare familiară a buzei e acum ascunsă vederii de sângerarea provocată de încercarea de amputare a buzei, așa că soția pur și simplu ratează mișcarea, nu contează cât de frenetic neajutoratul dentist încearcă să-și miște buza, și, astfel, soția, neobținând rezultate vizibile, iese din camera dentistului abia ținându-se pe picioare, copleșită de disperare și de oroare și de vinovăție, și se duce imediat la shopping.

— La shopping?

— ...

— La shopping?

— Lenore, privește acolo. Ce-i strălucirea aia pe apă? E reflexia unui binoclu?

— ...

— Pe Dumnezeul meu că e. Lenore, ce se întâmplă?

— ...

— Asta e. E Lang, într-o barcă. Vâslesc încoace. Ne-au urmărit. Lenore, ce strigă Lang? Ăla care țipă e Lang?

— Rick, pot să-ți explic...

— Nicio problemă. Dă-mi voie doar să... Trebuie să mă grăbesc.

— Ce-s astea?

— Astea sunt legătura noastră, Lenore. Te iert.

— Cătușe? Ai de gând să mă ierți cu o pereche de cătușe pe care scrie Bambi's Den of Discipline?

— Femeia... dureros de frumoasă se întoarce în noaptea aia în camera de spital a dentistului cu un exemplar din *McTeague*. Se întoarce în noaptea aia ca să-i bată din carte. Îi bate sfârșitul romanului. Climaxul cărții. Ai trăit vreodată climaxul din *McTeague*?

— Rick, ia-o-ncet.

— Climaxul îl surprinde pe McTeague, dentistul, prins cu cătușe de cadavrul dușmanului său ticălos, Marcus Schouler, în mijlocul unui deșert.

— Deșert? Cătușe? Cadavre? Oh, căcat. Andy! *Andy!*

— Andy? Nu, *Schouler*.

— Rick...

— Și pe măsură ce ea bate, mai delicat ca niciodată, având grijă să nu-l rănească, se uită la fața nemișcată a dentistului și vede cum o singură lacrimă izvorăște dintr-un ochi pe jumătate sedat și îi curge, bineînțeles, pe obraz până când e absorbită în liniște de bandajul de vată. Plânge și ea, în tăcere, și scoate o pereche de cătușe, pentru care a cheltuit o avere și a trecut printr-o situație

stânjenitoare când le-a cumpărat... și... se leagă... de încheietura dentistului teoretic, de încheietura lui ineficientă...

— Ce *faci*? Dă-mi drumul!

— ... cu *clicul* bine uns... al cătușelor.

— Iisuse, Rick. Gata. Scoate-le chiar acum. Dă-mi drumul. Ți-am zis că nu-mi place chestia asta cu tortura și durerea, dar ție nu-ți pasă! Ești bolnav!

— Tortură și durere? Lenore, te *iert*.

— Ce ierți, pentru numele lui Dumnezeu? Ajutor! Andy! Neil!

— *Lenore!*

— Rick, ajunge, dă-o dracului. Gata cu discuția. Am vrut să vorbim, ți-am zis „hai să vorbim, Rick", dar tu nu, așa că acum poți să uiți, îmi pare rău, dar s-a terminat.

— Acum suntem uniți, centrul și referința mea! În negație și disciplină! Trupurile noastre sunt rămășițe!

— Sper că ai cheie. Dumnezeule, Andy, vezi dacă are cheie.

— Ce Paștele mă-sii se întâmplă aici?

— Nu vezi? Ne-a *legat* unul de altul!

— Ascultă, amice, scoate cheia de la chestiile astea, sau îți fac curu' arșice.

— Lang, ești *concediat*! Te *dau afară*.

— Mă *dai afară* pe mă-ta-n cur. Dă-i drumul domniței.

— Lenore, noi ne transformăm în rămășițe împreună. O să sângerăm în văzduh. Vezi?

— Wang, tipul ăsta plânge? Fraierică ăsta plânge?

— Gura, Neil.

— Rick, te rog, nu. Hai să vorbim. Nu te pune pe plâns în nisip. Ne vede lumea. Să ne ridicăm.

— Vom fi uniți în lumina cerului, Lenore. Vezi lumina din cer? Răsăritul și asfințitul vor fi hrănite din venele noastre.

— Ce patetic.

— Gura, Neil.

— *Impresionant.*

— Ascultă, R.V., ridică-te și hai să vorbim, și desfă rahatu' ăsta.

— E încătușată de un cadavru, în Deșert. Nu vezi... ironia?

— Wang, vrei să chem poliția?

— Dacă nu ar fi tridimensională, n-ar fi prinsă! Nu pricepi? O rămășiță tridimensională!

— Lenore, cred că bătrânului R.V. i s-a stricat un pic mașinăria.

— Rick.

— Acolo o să fim. O să fim destul de prodigioși cât să hrănim tot cerul! Nu vezi? Și, în cele din urmă, a cui e vina?

— Oh, Rick, chiar nu-nțelegi? Vina n-are nicio legătură.

— Exact. Exact. Nu e vina *nimănui.* Suntem cu toții de acord.

— Rick...

— Lenore, păpușă, eu țin la tine. Serios. Nu-mi pasă cine află. Țin la tine ca persoană. R.V. poate să-i dea înainte despre tine cu ce tâmpenii vrea el. Acum ești a mea. Nu-mi pasă dacă află toată lumea. Hei, lume. Țin la domnița asta de-aici!

— Suntem în cer. Nu te putem auzi.

— 'te-n mă-ta, R.V. Auzi, Lenore, o să încerc să rup lanțul de la chestiile astea. OK? Cred că pot să le rup. Am mai rupt căcaturi din astea.

— Haide, încearcă, Lang. Haide, încearcă și vezi ce se întâmplă!

— E OK, Lenore?

— ...

— Ești gata?

19

1990

Noaptea trecută, când Lenore Beadsman a plâns în fața lui Andrew Sealander Lang, a fost pentru prima dată când i s-a întâmplat să plângă în fața cuiva.

Rick Vigorous a plâns în fața multor oameni.

20

1990

Dezordinea se instală în holul Clădirii Bombardini curând după ce apăru Lenore Beadsman, într-o stare de enervare aproape fără precedent, ca să-și strângă lucrurile personale din cabina telefonică a companiei Frequent and Vigorous/Bombardini.

Candy Mandible era la centrală, punând-o succint la curent cu toate pe Mindy Metalman, care fusese angajată temporar, după spusele lui Rick Vigorous, și a cărei tură se presupunea că începea în ziua aceea, duminică, dar care reușise, în dimineața aceea, să dea, în cele din urmă, de doctorul Martin Tissaw, chirurgul stomatolog, proprietarul lui Lenore, acasă, în East Corinth, și dăduse buzna să discute despre „păsări, miracole, visuri și profesionalism, nu neapărat în ordinea asta", după cum îi povestise lui Candy când aceasta venise să o înlocuiască. Telefonul lui Mindy o trezise pe Candy acasă la Nick Allied, în Shaker Heights, unde Candy petrecuse o noapte nefericită așteptându-l pe Allied, care ar fi trebuit să se întoarcă pe la miezul nopții din excursia lui de evaluare de produse, pe care o făcuse cu stenografa lui, și care nici măcar nu dăduse un telefon.

Dar treaba era că acum Candy Mandible trecea prin momente dificile din nenumărate motive, dinainte să sosească Lenore și Lang. Spre exemplu, Judith Prietht, care avea weekendurile

libere pentru că centrala Companiei Bombardini se închidea de vineri seara până luni dimineața, dar care de obicei venea oricum sâmbăta dimineața, ca să tricoteze pulovere fără formă și să-și asculte radioul și să urmărească umbra Turnului Erieview cum se mișcă pe pereții holului, și care în ziua aceea, de fapt, își adusese cu ea pisica, pe care, când Judith văzuse că venise și ea, fu foarte nerăbdătoare să i-o prezinte lui Candy. Și Judith freca menta în jurul centralei, plimbându-și pisica, fiind pisăloagă și artificial de drăguță și făcând tot felul de aluzii serioase despre binecuvântări și autografe și parteneriate. Ideea ei cea mai nouă era să-l facă pe Reverendul Hart Lee Sykes să-i livreze personal o binecuvântare pentru pisică, al cărei nume se pare că era Champ și care era cea mai obeză pisică pe care Candy o întâlnise vreodată, dar care, în orice caz, ar fi trebuit să primească binecuvântarea, personal, punându-și laba grăsuță pe ecranul televizorului lui Judith. Judith îi spuse lui Candy că Reverendul Sykes își făcea timp un moment pentru a le permite telespectatorilor să atingă ecranul în fiecare ediție a emisiunii „Clubul Parteneri cu Dumnezeu", crezând că o comunicare teologică și economică telespectator/Sykes putea fi realizată în acest fel.

Mai era și chestiunea Clint Roxbee-Cox, care o tot sunase pe Candy acasă la Nick, noaptea trecută, și nu spunea nimic, și care acum făcea același lucru la F and V, deși trebuie că sunase de multe ori ca să treacă prin toată încâlceala, pentru că situația de la F and V era mai rea ca niciodată. Mindy era prea nouă ca să se enerveze cu adevărat, cu Fuss 'n' Feathers Pet Shop și Cleveland Towing, ambele bucurându-se de un volum fără precedent de apeluri, dar acum consola ajunsese să se lumineze și să piuie aparent fără motiv, fără ca nimeni să fie la celălalt capăt al firului, doar paraziți, ceea ce se diferența de apelurile nejustificate, dar totuși omenești ale lui Roxbee-Cox prin respirație, care era o caracteristică puternică a acestora. Telefoanele pur și simplu nu tăceau o clipă, și Candy nu putea să stingă consola, pentru că nu avea cheia potrivită. Încercă să sune să se plângă,

fără tragere de inimă, la Interactive Cable, și fu anunțată că tehnicianul de întreținere Peter Abbott trebuia să ajungă din clipă-n clipă la Clădirea Bombardini, în drum spre Enrique's House of Cheese, ca să livreze știri de o oarecare importanță personalului Frequent and Vigorous. Domnișoara Peahen fusese deja contactată și încercau să dea de domnul Vigorous.

— Super, zise Candy.

Apoi mai era și perechea neverosimilă formată din domnul Bloemker și Alvin Spaniard, despre care Candy habar n-avea cine erau și care pândeau în hol de vreo jumătate de oră, așteptând-o pe Lenore. Domnul Bloemker pretindea că sunase acasă la Tissaw și vorbise cu o tânără a cărei voce suna ciudat de familiar și care spusese că știa sigur că Lenore era în drum spre Clădirea Bombardini. Candy dăduse din umeri, spre consolă. Presupusese că tipa de la telefon fusese Mindy Metalman, dar nu avea nicio idee despre cum ar fi putut Mindy să știe unde era Lenore. În orice caz, cei doi bărbați se uitaseră la ceas și apoi unul la celălalt și spuseseră că vor aștepta, și așteptarea lor se transformase într-o jumătate de oră neplăcută, pentru că Alvin Spaniard îi tot făcea ceea ce Candy credea că ar putea fi ochi dulci, și Judith Prietht tot făcea ceea ce Candy știa din tot trecutul lor comun că erau ochi dulci domnului Bloemker, și domnul Bloemker era exagerat de ciudat — își scărpina violent barba, luciri aleatorii de lumină i se reflectau în ochelari, uneori se purta de parcă îi șoptea ceva cuiva pe care îl ținea la subsuoară când era clar că nu era nimeni acolo și le întreba pe Judith și pe Candy cum percep simțul istoriei în Vestul Mijlociu. Champ îl scuipase. Acum Bloemker și Alvin Spaniard dădeau ture încet prin perimetrul imens al holului, arătând spre diverse puncte și vorbind încet. Candy abia aștepta să se întoarcă Mindy Metalman Lang.

Dar pe ușa pivotantă intră Lenore și, după ea, Andy Lang și afară, în față, se auzea Neil Obstat demarând în trombă, în Pontiacul lui Lang, fusese apelat prin pagerul Stonecipheco

în clipa în care cei trei ajunseseră destul de departe spre nord pe autostrada 77 ca să intre în zona de acoperire. Obstat trebuia să se întoarcă după ei cât putea de repede.

Lenore nu părea să-i fi observat pe cumnatul ei și pe domnul Bloemker când intrase. Nu părea să fi observat ceva. De asemenea, mergea ciudat și avea rochia murdară și o dungă de praf negru pe față, plus nasul lucios, ars, și la încheietură, Candy văzu destul de clar, o cătușă, de care atârna un lanț scurt.

— Iisuse, Lenore, spuse Candy când Lenore intră în cabină.

Judith și Champ se holbau de la pupitru.

— Nu vreau să aud nimic, Candy, spuse Lenore, fără să privească în sus.

Deschise unul dintre fișetele albe ale centralei și începu să-și scoată o parte din cărți și să le aranjeze pe pupitru. Lenore scotocea tăcută prin fișet după alte lucruri. Deschise următorul fișet și scoase un teanc de bilete vechi de loterie prinse cu un elastic.

— Bună, Candy. Lang dădu obosit din cap în dreptul pupitrului, frecându-și fața.

Candy își încrucișă brațele și se uită la cătușa care atârna de încheietura lui Lenore. Cătușa zăngănea când se lovea de interiorul fișetelor. Pielea de pe încheietura lui Lenore era roșie. Pe cătușă, Candy reuși să vadă o parte din perechea de buze metalice care luau forma unui sărut; pe buze, gravat, „Bambi's Den Of".

— Bambi's Den Of? spuse ea.

Ridică privirea spre Lang. Lenore își frunzărea revistele.

— Bună, Lenore, spuse Judith Prietht, pisicindu-se, ținându-l pe Champ și mișcându-i laba în semn de salut. Făcu o mișcare pentru a putea băga pisica înapoi în cabină.

— Te rog să nu te bagi, Judith, spuse Lenore serioasă.

— Doamnelor, să n-o supărăm pe Lenore mai mult decât e cazul, a avut o zi destul de proastă, spuse Lang, lăsându-se cu coatele pe tăblia pupitrului.

— O zi proastă, spuse Candy.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Veşti proaste despre bunica?

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Bunici şi sclavie în Deşert?

— Taci odată, Candy, spuse Lang.

Nu se ştie cât timp stătuseră domnul Bloemker şi Alvin Spaniard la marginea tăbliei, lângă pisica scuipătoare. Acum, domnul Bloemker îşi frecă un ochi şi îşi drese vocea.

Lang se uită la el.

— Cu ce te-ajutăm, şefu'?

— Am venit să vorbim cu domnişoara Beadsman, spuse el.

Lenore se aşezase între timp pe scaunul lui Judith de la Bombardini şi închisese ochii. Acum se uita la Bloemker şi la Alvin, de parcă pentru o clipă nu-i putuse recunoaşte.

— Bună, spuse ea.

— Bună, Lenore, spuse Alvin.

Zâmbea aşa cum zâmbeşte cineva care se simte stânjenit.

— Bună.

— Am venit cu probleme fără precedent de urgente, domnişoară Beadsman, spuse Bloemker.

— Aşa.

— Domnilor, domniţa a avut o dimineaţă urâtă, spuse Lang, ducându-se în spatele lui Bloemker şi Alvin şi luându-i de după umeri. Ce-aţi spune dacă i-am da puţin timp să se adune.

Telefoanele sunau, bineînţeles, şi piuiau ca apucatele în tot acest timp. Candy Mandible apăsa „Acces" linie după linie, şi nu se auzeau decât paraziţi şi tonul.

— Lenore, telefoanele au căpiat de tot până la urmă, spuse ea printre dinţi.

Lenore se uita când la domnul Bloemker, când la cumnatul ei.

— Voi doi vă cunoaşteţi? spuse ea încet.

Alvin nu se simţea confortabil, în mod clar. Îşi tot aranja ceva la gulerul cămăşii. Jumătate din faţa domnului Bloemker era în umbră.

Acum un nou cap se iți deasupra tăbliei pupitrului, săltând în sus și-n jos, în mijlocul tuturor. Lang își coborî privirea iritat. Lenore se ridică să vadă.

— Doctore Jay ? spuse ea.

— Salutări, Lenore, spuse doctorul Jay.

— Bună, spuse ea.

— Suntem un pic cam ciufuliți azi, nu ? Jay o măsură din cap până-n picioare.

— Amice, te-ajutăm cu ceva ? spuse Lang, dintre Bloemker și Alvin.

Lenore văzu cum doctorul Jay întoarce capul.

— Sunt un prieten al domnișoarei Beadsman, tinere domn, spuse el. Mă aflu aici ca să vorbesc cu domnișoara Beadsman, dacă se poate.

— De ce adulmeci așa ? spuse Lang. Miroși ceva ieșit din comun, miroși ?

Doctorul Jay încercă să se cațere cât mai sus peste tăblia pupitrului. Se uită în jos în cabină, la Lenore, care era așezată pe scaunul lui Judith.

— Lenore, mă tem că tocmai am vorbit la telefon cu Norman Bombardini, spuse el. Verifică aerul din cabină. Înclin să spun că ar fi mai bine pentru tine să nu te afli în clădire acum. Se pare că Norman te-a văzut când ai venit, dintr-un restaurant din josul străzii. Mă tem că e într-o pasă proastă, emoțional vorbind, în acest moment.

— Domnul Bombardini e într-o pasă emoțională proastă ? spuse Judith.

— Cum de-l cunoști pe domnul Bombardini ? spuse Lenore. Nu mi-ai spus niciodată că-l cunoști pe domnul Bombardini.

Doctorul Jay își șterse nasul cu batista. Își ținu batista peste nas și peste gură.

— Etica et cetera, spuse el prin pânză. De fapt, e un vechi client și prieten. Lang îi arunca doctorului Jay o privire cu adevărat urâtă. Din nefericire, e foarte supărat, continuă doctorul

Jay, împingându-se și mai sus peste tăblia pupitrului, cu coatele, iar picioarele lui erau acum în aer. Se aplecă peste Lenore, cu batista la gură. Mă tem că vorbește cu seriozitate despre... consumul de oameni.

— Consum?

— Metaforic, sunt ferm convins. Tu sigur ești în măsură să vezi că treaba asta cu mâncatul e o tulburare de membrană mult prea... tumultuoasă ca să mai discutăm despre ea. Jay se uită în jur. Poate ar fi bine să...?

— Mâncat? spuse Lang.

— Miezul acestei chestiuni fiind acela că în starea lui actuală de tulburare emoțională și... cu dimensiunile lui fizice, spuse Jay, căznindu-se să stea în echilibru pe marginea pupitrului, pare mai înțelept să fim prevă...

— Stai puțin, spuse Lang, înălțându-și capul. Ce dracu' o fi sunetul ăsta?

Toți încremeniră ascultând.

Și se auzi ceva ca un sunet îndepărtat, ca un tren sau un tunet, care se amplifica ușor și care fu acoperit, pentru o clipă, de țipătul unor telefoane.

— La dracu', spuse Candy Mandible.

— Lenore, ca profesionist și prieten, îți sugerez să pleci în liniște, spuse Jay, căznindu-se. În cele din urmă, coatele îi cedară și căzu, ieșind din raza vizuală. Lang se uită la el în jos. Vocea lui Jay veni de sub tăblia pupitrului.

— Mai sunt și alte chestiuni pe care trebuie să le discutăm, Lenore. M-am mai gândit. Se impune o discuție.

— Am hotărât s-o termin cu tine, doctore Jay, spuse Lenore de pe scaun. Relația noastră s-a terminat.

— Îți ofer o consultație gratuită.

— Relație? spuse Lang.

Domnul Bloemker își drese iar vocea și ieși de sub brațul lui Lang.

— Domnișoară Beadsman, înainte să plecați undeva cu cineva, trebuie să vă rog să stăm de vorbă aici, în hol, cu toții, despre o chestiune pe care noi doi am fost de acord că ar trebui să o scoatem la lumină, ar trebui, în orice...

— Credeam că am spus că n-o să-i cerem acum lucruri stresante domniței, Gus, spuse Lang, trăgându-l înapoi pe Bloemker.

Bloemker se uită la Alvin Spaniard.

Candy îl urmărea pe Wang-Dang de la consolă, de fiecare dată când putea să-și ridice privirea. Zgomotul telefoanelor era constant. Toate liniile erau luminate.

— Ai venit aici cu domnul Bloemker, sau ce? spuse Lenore, privindu-l pe Alvin Spaniard.

Alvin își împinse pe nas ochelarii. Se uită dincolo de Lang, la domnul Bloemker. Bubuitul se auzi și mai tare.

Judith Prietht și Champ se întorseseră cu spatele; Judith se uita spre zona umbrită.

— Hei, domnule V! strigă ea brusc. Ce faceți acolo, în spate?

Toată lumea se întoarse să se uite. Rick Vigorous era în spate, sprijinit de peretele holului, la marginea umbrei Erieview, mișcându-se încet odată cu ea. Era murdar de praf negru și cufundat parțial în întuneric. Era greu să-l vezi. Dar Candy văzu ceva lucindu-i la încheietura mâinii, când ieși în lumină. Era o altă cătușă. Candy se uită înapoi la Lenore, Lenore își scosese unul dintre bascheți și îl ținea invers, scuturând nisipul negru peste cununa zilnică de trandafiri din coșul de gunoi.

— Nisip idiot, spuse ea.

Avea șosetele incredibil de murdare.

— Salutare, Rick, țipă doctorul Jay.

— Nu-mi vine să cred că ai coaie să apari acum aici, R.V.! strigă Lang tare prin holul gol spre Rick Vigorous. Și cum dracu' ai ajuns așa de repede?

Candy începu să aibă o presimțire urâtă și se uită la Lenore, care își golea și celălalt pantof.

— Mai bine pleci! strigă Lang.

Rick Vigorous nu spuse nimic.

Acum, bubuitul ritmic se auzea prea tare ca să mai poată fi acoperit de telefoane. Lui Candy i se păru că simte podeaua de marmură a holului vibrând încet. Umbra era mai luminoasă decât ar fi trebuit să fie la ora unu.

— Ce dracu' mai e și asta? spuse Lang.

Se uită în jos spre doctorul Jay.

Acum, prin ușa pivotantă intrară în grabă Neil Obstat jr, Sigurd Foamwhistle și Stonecipher Beadsman al III-lea. Chiar în spatele lor era Peter Abbott și chiar în spatele lui era Walinda Peahen. Cutia mare de scule a lui Peter rămăsese blocată nu se știe cum în ușă și Walinda țipă la el din compartimentul ei de sticlă până când reuși să scoată cutia și ușa îi scuipă pe amândoi înăuntru.

Domnul Beadsman se uita la ceas în timp ce se apropia.

— Lenore! strigă el.

— Iisuse, Lenore, sunt tatăl tău și tipul ăla de la cabluri, Abbott, spuse Candy.

Lenore rămase unde era, pe scaunul centralistei de la Bombardini, ținându-și în mână basche ții. Domnul Bloemker și Alvin Spaniard se îndreptară spre Obstat și spre Foamwhistle și spre domnul Beadsman și cei cinci rămaseră în mijlocul holului, discutând. Obstat se uita la o foaie mare de hârtie și arăta spre o zonă din fund a holului, acolo unde se afla Rick Vigorous. Între timp, Walinda se îndreptă direct spre cabină, dându-l la o parte pe doctorul Jay, care se grăbi înapoi spre ușa pivotantă.

— Fato, tot ce pot să spun e că ar fi bine să fie al dracu' de important, spuse Walinda, în timp ce intra. Se opri și privi în jur. Unde-i fata aia nouă care trebuia să fie aici?

— Îmi dau demisia, Walinda, spuse Lenore.

— Demisia? Candy Mandible se roti în scaun ca să se uite la ele. Sună telefonul.

— Da. Lenore ridică vocea ca să se audă până în fundul holului și ca să acopere tunetul. Îmi dau *demisia*!

— Demisia?

— Fato, răspunde la *telefon*, spuse Walinda, ciupind-o pe Candy de umăr.

— Nu e nimic la celălalt capăt, spuse Candy calmă, holbându-se la Lenore. Doar paraziți și ton. Lenore, cum adică „demisia"?

— Bună, Peter! strigă Judith Prietht, manevrând iar laba bietului Champ. Peter se ocupa de ceva în zona spre care arătase Neil Obstat.

—Lenore, e-adevărat că tu și domnu' Scrântit de colo v-ați certat? chicoti Walinda și se întinse după Registrul de Apeluri. Păcat. Ai nevoie de ajutor ca să-ți strângi lucrurile?

— Hei, Geraldine, de ce nu vrei s-o lași mai moale un pic, îi spuse Lang Walindei. Domnița a avut o zi grea.

Walinda își întoarse încet privirea spre Wang-Dang și rămaseră fixându-se unul pe celălalt. Lang rânji.

— Lenore, scumpo, spune-mi cu ce să te ajut, îi susură Candy în ureche lui Lenore, cu un braț pe după umerii ei.

Telefonul sună. Holul se cutremură ușor. Lenore dădu din cap și închise ochii.

Acum la pupitru apăru Peter Abbott. Zâmbi larg.

— Satis*fac*ție, doamnelor, spuse el, ridicându-și și mângâindu-și cutia de scule.

— Satisfacție?

Lang privi în jos spre cutia lui Peter și spre centura cu scule.

— Noroc, amice, spuse el. Nu vrei să vezi ce poți să faci cu telefoanele astea?

— Texane, de-aia sunt aici, spuse Peter Abbott. Să încep să dăscălesc și să explic probabil cea mai bizară harababură din tunelurile telefonice din istoria Clevelandului. Intră în cabină. Și să încep să fac demersuri pentru a vă oferi satisfacția pe care voi, oameni buni, o așteptați și, de asemenea, să decuplez acest cablu de testări enervant de vechi de aici, de jos. Scoase o cheie cu un ornament pe ea și, cu o răsucire scurtă, opri centrala F and V.

Acum nu se mai auzea decât bubuitul de afară. Peter se întoarse spre Walinda Peahen. Testele s-au încheiat oficial.

Se aplecă sub pupitru, mormăind. Candy își dădu scaunul în spate.

Lang se aplecă peste tăblia ghișeului ca să vadă în cabină.

— Lenore, șopti el, zâmbind și pocnind din degete. Hai s-o-ntindem. Ce zici? Mașina e în față. Ne întoarcem puțin mai târziu, R.V. și toți tipii ăștia vor pleca. Hai s-o-ntindem.

— Adică vrei să spui că, de fapt, ne repari liniile? spuse Candy. Asta vrei să spui?

Trase un șut delicat în ghetele zornăitoare ale lui Peter.

— Și poate ne și explici un pic? Pentru numele lui Dumnezeu, acum sună, dar nu e nimeni pe fir! Ce fel de telefoane sună când nu e nimeni?

— Tot ce pot să spun, pentru început, e că proprietarul de la Interactive Cable, Ron Sludgeman, e un geniu cu acte în regulă, spuse un Peter Abbott înăbușit. Acest test de tunel a fost categoric ingenios. Stați o clipă.

— *Lenore*, șopti Lang.

— Lenore, te rog să treci aici imediat, strigă domnul Beadsman din hol.

Lenore rămase prăbușită în scaun, uitându-se la fișetele deschise și la maldărul de cărți și de alte lucruri și la cătușă. Candy Mandible se întoarse spre domnul Beadsman și spre grupul lui. Toți păreau adunați în jurul lui Neil Obstat jr în colțul holului, în timp ce Obstat stătea întins pe burtă și meșterea ceva în partea dușumelei unde fusese Peter. Rick Vigorous privea din apropiere, sprijinit de peretele întunecat. Totul se cutremură.

— Ce vor să facă dușumelei? întrebă Candy, bătând-o pe Walinda pe umăr.

Walinda aruncă o privire.

— Hei, nebunilor! strigă ea. Hei!

— Spune-le tuturor să lase tunelul în pace, zise Peter Abbott.

Apăru cu un capăt lung al cablului de testări și îl trase din centrala Frequent and Vigorous. Îl ținu ridicat astfel încât toată lumea să poată admira lumina care ieșea din el.

— *Al dracului* de deștept, e tot ce pot spune, zise el. Aduceți-l înapoi la locul lui pe tehnicianul ăsta de console, dacă îmi permiteți.

— Lenore! strigă domnul Beadsman, uitându-se iar la ceas.

— Lenore? spuse Lang. Ai pățit ceva?

Lenore se holba absentă.

Creștetul capului doctorului Jay apăru iar lângă pupitru.

— *Chiar* trebuie să-ți spun în cel mai *răspicat* mod cu putință că trebuie să mergem, spuse el prin batistă, ridicându-se. Chiar foarte răspicat, Lenore.

— Care-i treaba? spuse Candy. Ce-i cu zgomotul ăsta?

— Mă tem că e sărmanul Norman, spuse doctorul Jay. Se află într-o stare psihică extrem de precară și ia... cu asalt zidul din spate al clădirii... cu burta lui. Se uită la Candy. Solicită, și am să folosesc cuvintele lui, intrare în spațiul domnișoarei Beadsman.

— Spațiu? spuse Candy.

— Ia cu asalt? spuse Lang.

Jay întoarse capul ca să-l privească pe Lang.

— Demolează, ai putea spune.

Lenore îi privi.

— Probleme cu încălzirea, spuse Peter Abbott. Să spunem probleme de temperatură, pentru început, și dați-mi voie să vă cer scuze că nu mi-am făcut treaba atât de bine pe cât ar fi trebuit, mă gândesc, în această poveste. Îmi pare rău. Își frecă palmele de pantaloni. Cum a zis domnul Sludgeman, „Peter, dacă ai probleme pe linie și afectează destinatarul pe mai mult de un singur circuit, te uiți după probleme de temperatură, așa să faci, dacă ești băiat deștept".

Domnul Beadsman apăru deasupra tăbliei pupitrului.

— Lenore, spuse el. Bănuiesc că nu m-ai auzit strigând. Haide, te rog. Trebuie să vorbim. E o chestiune de familie. Îi

aruncă o privire piezișă lui Lang, care se îndreptă și făcu un gest ca și cum și-ar fi tras un bobârnac în pălărie. O chestiune de familie, spuse domnul Beadsman. Te rog să ieși de-acolo și să vii cu mine imediat.

— Tu ești netrebnicul care face mâncarea cu care copilul meu era să se înece odată? Walinda Peahen își puse mâinile în șold și se uită urât la domnul Beadsman.

— Ce negresă adorabilă, spuse domnul Beadsman.

— Frate, pentru asta te omor.

— Lenore, te rog să iei notă că ăsta e un sfat *profesional*, spuse doctorul Jay de sub brațul domnului Beadsman. Cred că cel mai bine ar fi să vii altă dată.

Se întoarse din umeri și se uită la Walinda Peahen, care îi arunca domnului Beadsman probabil cea mai scârboasă privire din lume. Domnul Beadsman se uita, așteptând, la Lenore.

— Te rog, doar o clipă, tată, zise Lenore privindu-și baschetii din mână. Sunt pe cale să demisionez.

— Urgență de familie, Lenore.

— Domnule, eu și domnișoara Lenore speram să fim într-un avion spre Nugget Bluff, Texas, la ora cinei, spuse Lang.

Candy căscă ochii la Lenore.

— Nugget Bluff, Texas?

Domnul Beadsman nu păru să audă. Se uită la încheietura lui Lenore.

— Și aș putea să întreb ce e chestia aia de la încheietura fiicei mele? spuse el.

— Șefu'! strigă Sigurd Foamwhistle din fundul holului.

— Păi, domnule, de ce nu-l întrebați mai bine pe scarabeul ăla de-acolo din spate? spuse Lang, arătând spre Rick Vigorous, rămas în umbră.

Domnul Beadsman se întoarse.

— Domnule Vigorous? spuse el. Se auzi un bubuit și podeaua de marmură se zgudui un pic. Domnul Beadsman se uită spre grupul lui. Foamwhistle! răcni el. Ce se întâmplă?

— Vedeți voi, le spunea Peter Abbott femeilor din cabină, chestia pe care nu trebuie să o uitați e că tunelurile sunt sensibile la temperatură. Puține lucruri în lumea asta sunt mai sensibile la temperatură decât un tunel de linii telefonice. Se aplecă și scoase din geantă o rangă.

— Lenore.

— Pen' că, vedeți voi, nu trebuie să uitați că toate apelurile de pe linii sunt, practic, linii de căldură, spuse Peter, cântărind ranga. Sunt doar niște linii prin care trece înainte și înapoi un fel de căldură, asta sunt de fapt. Își trecu mâna prin părul blond și strălucitor. Așa că, în mod logic, ca să aveți servicii satisfăcătoare, tunelurile trebuie să fie la o temperatură și liniile la alta și apelurile de pe linie la alta. Peter se uită din întâmplare peste pupitru la grupul Stonecipheco și la Neil Obstat, care era întins pe burtă. Hei, amice! răcni el. Ce-ar fi să pleci de-acolo? Ce vrei să faci? Se întoarse spre Walinda. Ăștia stau chiar deasupra tunelului vostru, doamnă, spuse el. Tipul ăla încearcă să vă intre în tunel. Cine e tipul ăla?

— Un chimist care lucrează la mâncare pentru bebeluși, spuse Candy Mandible.

— Hei, băiete, pleacă de-acolo! răcni Walinda.

— Nu mai răcni la angajatul meu, spuse domnul Beadsman.

— De ce nu-ți bagi o umbrelă în cur, netrebnicule?

— Păi, dacă ajunge acolo, după cum se pare că încearcă, fără personal calificat prin preajmă, s-ar putea să-i pară rău, spuse Peter Abbott.

— Cum așa? întrebă Candy.

— Lenore, comportamentul tău a ajuns inacceptabil, spuse domnul Beadsman.

— Mă văd forțat să fiu de acord, se auzi vocea înăbușită a doctorului Jay de undeva de sub pupitru.

Lenore închise ochii. Holul se cutremură.

— Peter, pentru numele lui Dumnezeu, *cum așa*? întrebă Candy Mandible.

— Pen' că, după cum spun datele noastre, o să fie al dracu' de cald acolo, spuse Peter, întorcându-se spre Candy și admirând scurt rochia lui Lenore. Pen' că ce-ncerc eu să explic aici e că problema voastră acolo este. Tunelul frige.

— Frige tunelul?

— Păi, da, spuse Peter Abbott. Vedeți voi, ar trebui să fie niveluri speciale de temperatură în fiecare tunel. Ar trebui să fie 15, cel mult 18 grade, maximum. Se uită în jur. Altfel, vedeți voi, căldura tunelului infectează căldura apelului și aveți ceea ce noi numim „hemoragie" de apel în circuit. Ceea ce aveți și voi, de fapt, credem noi. Domnul Sludgeman mi-a zis că a bănuit de la început că e o hemoragie, serios.

— Infecție? Hemoragie?

— La fel ca bătrânul și capriciosul sistem nervos, așa cum vă ziceam, spuse Peter. Se uită iar la Neil Obstat, care încerca împreună cu Alvin Spaniard să smulgă o bucată întreagă din podea, care acum se dovedi a nu fi deloc marmură autentică. Hei, flăcăi! răcni Peter. O să dați de bucluc!

Obstat se uită spre cabină alarmat, dar domnul Beadsman îi făcu semn că e totul în ordine. Domnul Bloemker își curăță ochelarii cu cravata.

— Și, prin urmare, asta a fost tot? țipă Candy Mandible. Tuneluri belite și încinse? Era scoasă din minți. Atâta tot? Căldură? Nu cred că e doar căldura.

Se uită spre Walinda Peahen.

Peter încă urmărea grupul de la Stonecipheco.

— Dar, vedeți, toată povestea e exact ca la nervi, dacă ar fi fost nervi, nu că-i ciudat? spuse el. Așa arată și cablul de testare.

Privi critic pe toată lungimea cablul întunecat de pe pupitru.

— Arată *ce*?

Ritmul bubuitului din pereții și din podeaua holului se intensifică. Cununa de trandafiri căzu brusc de pe coșul de gunoi. Șosetele lui Lenore se umplură de scrum de țigară și ultimul bilet de la domnul Bombardini. Ea nu băgă de seamă.

— Lenore, spuse domnul Beadsman. Acum insist oficial.

Lenore rămase cu ochii închiși. Arăta de parcă adormise. Domnul Beadsman se uită la doctorul Jay. Andy Lang își făcu de lucru la o unghie.

Peter Abbott rânjea și dădea din cap spre Candy și Walinda.

— Concluzia e că tunelul vostru de linii arată de parcă s-ar fi hotărât să fie un fel de ființă umană, sau așa ceva, spuse el. Dacă mă întrebați pe mine, chestia asta ar putea ajunge foarte bine la televizor. Îi privi pe toți de jur-împrejur. Nu înțelegeți, nu? zise Peter. Uitați. Tunelul vostru, cum am zis, ar trebui să aibă pe la 15-18 grade. Și, în schimb, cablul nostru de testare arată că are constant 27 de grade. Vă vine să credeți?

— Băiete, despre ce vorbești acolo? își încrucișă Walinda brațele pe piept.

Domnul Beadsman se uită la Lenore. Doctorul Jay își iți capul. Holul se cutremură. Lenore se uită la Wang-Dang Lang:

— Hei.

21

1990

a

TRANSCRIEREA PARȚIALĂ A „CLUBULUI PARTENERI CU DUMNEZEU", SÂMBĂTĂ, 11 SEPTEMBRIE 1990, 8.00 P.M. ORA COASTEI DE EST. GAZDE: REVERENDUL HART LEE SYKES ȘI FAIMOSUL PAPAGAL NIMFĂ UGOLINO SEMNIFICANTUL, PRIN CARE DUMNEZEU A VORBIT PERSONAL DE MAI MULTE ORI LA TELEVIZOR.

REVERENDUL HART LEE SYKES: Prieteni.

CÂNTĂREȚII PARTENERIATULUI (*dirijați personal și acompaniați la xilofoane de doamna Fanny May Sykes*): Prieteni...

REVERENDUL SYKES: Dragi, dragi prieteni.

UGOLINO SEMNIFICANTUL: Dumnezeu să vă binecuvânteze pe voi toți și pe toate!

CÂNTĂREȚII PARTENERIATULUI: Prieteni...

REVERENDUL SYKES: Prieteni, ce e un partener?

UGOLINO SEMNIFICANTUL: Prieteni.

REVERENDUL SYKES: Prieteni, vin în fața voastră în această seară să vă spun că un partener e un muncitor. Că un partener e un individ care *recunoaște* că indivizii sunt mai puternici dacă lucrează *împreună* în slujba lui Dumnezeu decât indivizii care lucrează în felul lor *separat* și individual.

CÂNTĂREȚII PARTENERIATULUI: Oh, da, un partener e un muncitor...

REVERENDUL SYKES: Prieteni, un partener ia ce are *în* mâna lui și înfige în *pământ* să *crească*. Un partener sădește, prieteni. Un partener sădește. Și, prieteni, cine culege?

CÂNTĂREȚII PARTENERIATULUI: Oh, da, un partener e un muncitor care sădește...

REVERENDUL SYKES: Noi, partenerii, luăm sămânța *credinței* care e în mâna noastră și o sădim în *solul* parteneriatului, și acum *cine culege*?

CÂNTĂREȚII PARTENERIATULUI: Cine culege, oh, cine culege...?

UGOLINO SEMNIFICANTUL: Iisus a cules!

REVERENDUL SYKES: Așa e, prieteni, putem vedea în această seară că cel care culege nu e nimeni altul decât Iisus.

UGOLINO SEMNIFICANTUL: Așa e, prieteni.

REVERENDUL SYKES: Așa e: Iisus. Și acum, prieteni, avem *această* întrebare, ca să introducem rubrica dedicată hranei pentru minte din seara asta. Prieteni, cine e Iisus?

UGOLINO SEMNIFICANTUL: Cine?

REVERENDUL SYKES: Așa, prieteni, *cine* e Iisus?

UGOLINO SEMNIFICANTUL: Cine?

REVERENDUL SYKES: *Cine e el?*

UGOLINO SEMNIFICANTUL: Trebuie să fac ce e bine pentru mine.

REVERENDUL SYKES: *Cine?*

UGOLINO SEMNIFICANTUL: El e noi! Noi suntem El!

CÂNTĂREȚII PARTENERIATULUI: Oh, noi suntem El și El e noi...

REVERENDUL SYKES: Așa e, prieteni, noi *suntem* Iisus! Într-un sens teologic important, noi *suntem* Iisus!

UGOLINO SEMNIFICANTUL: Cum se poate una ca asta?

REVERENDUL SYKES: Să vă spun cum se poate una ca asta?

CÂNTĂREȚII PARTENERIATULUI: Spune-ne, oh, spune-ne cum se poate...

REVERENDUL SYKES: Prieteni, mă aflu în fața voastră în această seară din niciun alt motiv decât ca să vă spun că noi, la fel ca Iisus, suntem *parteneri cu Dumnezeu.*

Cântăreții Parteneriatului încep să îngâne o melodie plăcută.

UGOLINO SEMNIFICANTUL: Hart Lee, noi suntem El.

REVERENDUL SYKES: Ai perfectă dreptate, miracol mic. Noi suntem Iisus. Noi suntem Iisus, pentru că Iisus e un *muncitor.* Ca noi. Și un *partener.* Ca noi. Putem noi să nu vedem, prieteni, că în parteneriat, și când zic „parteneriat" vreau să spun parteneriat *adevărat*, toate se adună laolaltă?

UGOLINO SEMNIFICANTUL: Dumnezeu să le binecuvânteze pe toate! Așa.

REVERENDUL SYKES: Așa că, prieteni, am ajuns să vedem împreună încă o dată în seara asta că *răspunsul*... e parteneriatul.

UGOLINO SEMNIFICANTUL: Nu știu ce vrei să spui cu acest cuvânt. Spune-mi ce vrei să spui cu acest cuvânt.

REVERENDUL SYKES: Prieteni, ceea ce vreau să spun e nimic altceva decât un *miracol.*

CÂNTĂREȚII PARTENERIATULUI: Un miracol...

REVERENDUL SYKES: Prieteni, fie că alegeți să fiți parteneri cu Dumnezeu ridicând telefonul și sunându-ne aici, la Centrul de Solicitări de Parteneriat, la 1-800-PARTENER, și deveniți Partener Pe Viață și Chiar Și După pentru cinci sute de dolari, sau mai mult, fie că ne sunați aici la

1-800-PARTENER și deveniți Partener pe Viață cu Dumnezeu, pentru două sute cincizeci de dolari, sau Partener Stea pentru o sută, fie Prieten Personal cu Ugolino pentru cincizeci, fie, da, prieteni, un Partener de Rugăciune la fel de important pentru doar douăzeci de dolari, orice alegeți, *ceva* se va întâmpla. Prieteni, ce se va întâmpla?

UGOLINO SEMNIFICANTUL: Prieteni, ca membri înscriși în „Clubul Parteneri cu Dumnezeu" al Reverendului Hart Lee Sykes, vă puteți aștepta ca Atotputernicul Domnul nostru Iisus să intre în viața voastră în douăzeci și patru de ore, sau chiar mai puțin.

REVERENDUL SYKES: Asta e exact *intrarea* lui Iisus în viețile *voastre*. Iisus vă va *locui inimile*. Domnul Dumnezeu Însuși va locui în *fiecare dintre voi*, așa cum el se află în fiecare dintre noi aici, la Centrul de Solicitări de Parteneriat. Ce lucru măreț și miraculos! Parteneriatul!

CÂNTĂREȚII PARTENERIATULUI: Miracol, măreție, parteneriat...

UGOLINO SEMNIFICANTUL: Scoate mațele din mine!

REVERENDUL SYKES: Asta ce-a fost acum?

UGOLINO SEMNIFICANTUL: Să nu uităm, prieteni, că toate contribuțiile pentru înscriere sunt deductibile din dragoste.

REVERENDUL SYKES: Ai vrea să ne spui acum că intrarea lui Iisus în viețile noastre individuale ne va întoarce, într-un anume sens teologic, pe dos?

UGOLINO SEMNIFICANTUL: Poftim?

CÂNTĂREȚII PARTENERIATULUI: Oh, ce, ce anume încearcă el să ne spună...?

REVERENDUL SYKES: Prieteni, ciripitorul recunoscut al sistemului acustic al lui Dumnezeu Însuși vrea să spună oare că, atunci când Iisus sălășluiește în noi, noi sălășluim în Iisus? E posibil ca asta să vrea să spună?

UGOLINO SEMNIFICANTUL: Sunt un frumușel.

CÂNTĂREȚII PARTENERIATULUI: Oh, nu-i așa că e un frumușel?

REVERENDUL SYKES: Dar, prieteni, asta are consecințe spirituale, și anume că toate visele și *dorințele* și nevoile și țelurile vieților noastre devin și dorințele lui *Iisus*. Și astfel, într-un parteneriat adevărat cu Dumnezeu, dorințele fiecărui bărbat, femeie și copil, luați individual, devin dorințele lui Iisus, în numele lui Iisus.

UGOLINO SEMNIFICANTUL: Femeile au dorințe, vere. Să nu crezi că nu au dorințe.

REVERENDUL SYKES: Bineînțeles că femeile au dorințe, prieteni, toată lumea are dorințe în viață, face parte din *experiența* a ceea ce înseamnă să fii om în regatul lui Dumnezeu. Toți avem dorințe, prieteni. Și acum putem să vedem că, dacă lucrăm *împreună*, noi toți, ca parteneri, pe *ogorul* Domnului, dorințele noastre sunt automat transformate spiritual în dorințele lui *Iisus*.

UGOLINO SEMNIFICANTUL: Pe toți sfinții!

REVERENDUL SYKES: O *nevoie* în noi e o nevoie în *Iisus*. Și, prieteni, putem să vedem noi împreună că o nevoie în Iisus e o nevoie, prin *definiție* teologică, *automat* împlinită și satisfăcută?

CÂNTĂREȚII PARTENERIATULUI: Trebuie să știm de ce e așa...

REVERENDUL SYKES: Astfel că o nevoie dintr-un partener cu Dumnezeu, o nevoie care simultan există în Domnul nostru Iisus Hristos, e o nevoie instantaneu și complet satisfăcută și împlinită?

UGOLINO SEMNIFICANTUL: Mă împlinești. Mă satisfaci așa cum nu a făcut-o niciun alt bărbat înainte. Nu pot să neg. Dumnezeule.

CÂNTĂREȚII PARTENERIATULUI: Nu pot să neg că mă satisfaci...

REVERENDUL SYKES: Da, prieteni, vin în fața voastră pe un post de *televiziune* la o oră de maximă audiență să vorbesc despre *satisfacerea* tuturor *nevoilor* voastre. Împlinirea tuturor *dorințelor*. Prieteni, ascultați-mă! În seara asta vă spun că, dacă sunteți parteneri cu Dumnezeu, sunteți automat în *Iisus*, acum știm asta. *Sunteți* în interior din exterior. Dorințele voastre sunt acum dorințele lui *Iisus*, și astfel nimic *nu* vă va lipsi. Nimic *nu* vă va lipsi. *De ce* se întâmplă așa?

CÂNTĂREȚII PARTENERIATULUI: De ce...?

REVERENDUL SYKES: *De ce, zic de ce se întâmplă așa?*

UGOLINO SEMNIFICANTUL: Pentru că lui Iisus nimic nu-i va lipsi!

REVERENDUL SYKES: Oh, mai spune *o dată*!

UGOLINO SEMNIFICANTUL: La cine e cartea specială-pecială?

REVERENDUL SYKES: Oh, mai spune *o dată*!

UGOLINO SEMNIFICANTUL: Lui Iisus nimic nu-i va lipsi.

CÂNTĂREȚII PARTENERIATULUI: Amin, aman, amin, aman...

REVERENDUL SYKES: Amin și aman. Pentru că, prieteni, aici, în seara asta, la „Clubul Parteneri cu Dumnezeu", avem un mesaj spiritual, hrană pentru minte. Lui Iisus nimic nu-i va lipsi. *Iisus* nu va îngădui. Asta e.

UGOLINO SEMNIFICANTUL: Scârnăvia asta mică încă nu și-a învățat replica?

REVERENDUL SYKES: Prieteni, să ne oprim cu toții aici și să ascultăm împreună și să reflectăm la semnificațiile unei astfel de revelații. Așa...

CÂNTĂREȚII PARTENERIATULUI: Mmmm...

REVERENDUL SYKES: ... o *revelație*.

UGOLINO SEMNIFICANTUL (*acompaniat de armoniile plăcute ale Cântăreților Parteneriatului*):

Când sunt căzut la pământ, mai jos de-atât n-am fost nicicând,
Când mă apasă o umbră cât o casă,
Am spiritul de-oțel, nu poți să mă desparți de el,
Crezul îmi e de-orice mai presus... căci lui Iisus nimic nu-i va lipsi!

b

— Vrei să-ți spun ce cred eu? spune Mindy Metalman Lang.

— Sunt o ureche uriașă, spune Rick Vigorous.

— Cred că ești obosit și încordat și, normal, supărat, și de-asta ești nedrept și spui minciunile astea.

— Și cine are curajul, dacă pot să te întreb, să susțină că spun minciuni, spune Rick Vigorous încet, uitându-se în sus și apoi în altă parte. Fața îi e scăldată în lumină.

Ideea e că în noaptea asta plouă, între lună și fereastră. Plouă groaznic. Șuvoaie de ploaie spală fereastra, și luna strălucește prin ploaie și prin fereastră și proiectează reflexii pe peretele din spate al dormitorului întunecat. În spate, sprijinit de perete, e Rick Vigorous, stând în capul oaselor în pat, în chiloți. Arată ca și cum s-ar scurge odată cu ploaia luminată de lună. La fel și patul. Întreaga cameră, în care se revarsă un alb luminos. Schița colorată cu creta a lui Rick și Veronica Vigorous în curtea lor din Scarsdale, cea care e înrămată în lemn negru și e agățată deasupra patului, pare că strălucește aproape. Televizorul e deschis, lângă fereastră, dar pâlpâitul lui rece se pierde în milioanele de picături albe ale lunii.

— Rick, spune Mindy de la fereastră.

— Nu te uita afară, spune Rick.

Mindy se întoarce și își agită arătătorul. Degetul ei tremură pe toți pereții.

— Rick.

— Știi de ce nu vreau să te uiți afară?

— Nătăfleţule, spune Mindy, îmi dau toată silința să fiu îngăduitoare cu toată povestea asta, dar e foarte urât din partea ta că nu-ți dai seama. Nu e cinstit, și știi asta.

— Dumnezeule, ferestrei îi curg balele, spune Rick. Arată cu degetul. Încheietura lui sclipește. Nu-i așa că pare că ferestrei îi curg balele? Salivează la perspectiva absolut tuturor lucrurilor care sunt de împărtășit?

Mindy începe să se întoarcă.

— Dar nu te uita afară, spune Rick.

— Atunci împărtășește, spune Mindy.

— N-am făcut-o deja?

— Vreau să știu unde e soțul meu, spune Mindy încet, privind în jos spre televizor. Nu-mi pasă de „contextul" tău și sunt extrem de supărată și îngrijorată că stai acolo cu chestia aia la mână încercând să-mi spui că Lenore Beadsman a murit în tunelul tău de linii telefonice.

— Ai văzut podeaua holului.

— Dar întâmplarea face c-am aflat că Andy și Lenore au plecat la aeroport în *seara asta*. Am vorbit cu doctorul Tissaw în *seara asta*.

— Contextul e esențial, spune Rick.

— Dar nu-mi pasă de context, Rick, spune Mindy. Dacă vrei să știi, nu-mi pasă prea tare de Lenore. Și nu-mi pasă nici de cartea aia, n-am nicio idee despre ce anume vorbești, o carte despre care ai spus mai întâi că tu ai scris-o, apoi ai spus că e Biblia, apoi ai spus că e un dicționar, apoi ai spus că e catalogul Sears, așa că eu ce ar trebui să cred? Dar oricum nu-mi pasă de asta. Mindy își încrucișează brațele peste sutien. Luna e un jeleu alb prin vârful părului ei. Zău, spune ea.

— Dar e esențial pentru întreaga poveste, spune Rick. Se freacă pe burtă deasupra elasticului chiloților.

— Nici de alfabetele oamenilor bătrâni, nici de copii care cântă ca păsările, nici de grăsani care mestecă clădiri, nici de

echipe de la telefoane care pescuiesc în aer liber, nici de oameni care își mănâncă membranele unii altora — poți să nu mai îndrugi toate astea, pentru că acum nu-mi pasă.

— Ce vrei, spune Rick.

Mindy bate cu piciorul în podea.

— Vreau ori să mă uit la emisiunea cu pasărea, aici, și, apropo, să nu crezi că am uitat că ai promis că suni, ieri-seară...

— Îți interzic să te uiți la asta direct.

— ...atunci vreau să știu unde sunt soțul meu și fâșneața de Lenore, ca să pot să încep să fac pași. Pe ce creangă ar trebuie să fie ei acum?

— Lenore Beadsman și W.D.L. au terminat-o, spune Rick. Se uită în jur, la umbra lui de pe peretele curgător. S-au despărțit.

— Rick, scumpule, eu încerc să fiu drăguță, dar asta e o minciună, spune Mindy. Vine la marginea patului. Nu poți să-ți dai seama ce e minciună și ce nu? Nu știu ce-ai pățit azi, și cum aș putea să știu de vreme ce tu nu-mi spui, dar nu ți-e bine dacă crezi sincer că oamenii au terminat-o, când, de fapt, n-au terminat-o, trebuie să ți-o spun. Mă obligi să cred că ori minți ca să te distrezi, ori poate că nu ești întreg. Tata spunea mereu că nu ești chiar sută la sută.

Rick o privește în sus pe Mindy.

— Serios, spune Mindy. Apoi se întoarce spre televizor. Pot să mă uit la știri, să știi. Rick continuă să se uite la ea. Pot să mă uit la știrile de la ora unsprezece, dacă ții neapărat să fii un scarabeu cu toată chestia asta, spune ea. De ce mă minți, când pot să aflu adevărul în câteva ore?

— Cred că ești confuză, spune Rick.

C

REVERENDUL SYKES: Și astfel, prieteni, dacă e să ne găsim în Iisus și astfel să nu ne lipsească, să nu ne lipsească *niciodată* nimic, ce trebuie să facem aici în seara asta?

UGOLINO SEMNIFICANTUL: Folosește-mă. Satisface-mă cum nu m-ai mai satisfăcut niciodată.

REVERENDUL SYKES: În seara asta trebuie să încercăm să vedem împreună că să fii *satisfăcut* într-un sens spiritual înseamnă să fii *folosit*.

CÂNTĂREȚII PARTENERIATULUI: Oh, da, așa e, să fii satisfăcut înseamnă să fii folosit...

REVERENDUL SYKES: Pentru că am văzut împreună că să fii satisfăcut înseamnă să fii în Iisus și să fii în Iisus înseamnă să fii partener. Și ce e un partener?

UGOLINO SEMNIFICANTUL: Cui îi pasă *câți* parteneri am avut, Clinty?

REVERENDUL SYKES: Da, prieteni, nu contează câți parteneri lucrează împreună, *ce este un partener*?

CÂNTĂREȚII PARTENERIATULUI: Partener, oh, ce este un partener...?

REVERENDUL SYKES: Nu e *partener* cu Dumnezeu un individ care *recunoaște* și găsește în sinea lui puterea de a îndeplini *funcția* pe care Dumnezeu i-a *atribuit-o*? Trebuie să întrebăm cum putem să-i fim *folositori* lui Dumnezeu.

CÂNTĂREȚII PARTENERIATULUI: Oh, cum aș putea să fiu eu însumi folosit...?

UGOLINO SEMNIFICANTUL: Sămânță de floare, vă rog.

REVERENDUL SYKES: Dar, prieteni, putem să vedem că totul e un extraordinar cerc viu al credinței, pentru că acum să fii folositor lui Dumnezeu înseamnă, în principal, să fii *partener cu Dumnezeu*!

CÂNTĂREȚII PARTENERIATULUI: Oh, e un cerc extraordinar...

REVERENDUL SYKES: Și să fii satisfăcut înseamnă să fii folosit, să fii folosit înseamnă să fii partener, să fii partener înseamnă să fii muncitor, să fii muncitor înseamnă să fii *unul dintre cei mulți* prinși și hrăniți *laolaltă* pe *ogorul* credinței.

UGOLINO SEMNIFICANTUL: Mie mi se pare sănătos!

REVERENDUL SYKES: Prieteni, în noaptea asta vreau să ne gândim împreună la această emisiune umilă ca la ogorul credinței. Vreau să ne gândim la noi înșine... *uniți* aici, în această seară, *împreună*, pe ogorul electronic al *credinței de azi*. Vreau să ne simțim folosiți și satisfăcuți de Domnul Dumnezeu împreună în seara asta.

UGOLINO SEMNIFICANTUL: Domnișoară Beaksman, ascultați mandatul!

REVERENDUL SYKES: Deci, prieteni, râdeți dacă vreți, dar în seara asta am un joc pe care vreau să-l jucăm împreună. Un joc profund și vital pentru noi pe care să-l jucăm împreună în seara asta. Miza fiind la fel de *înaltă* ca stelele de pe cer, prieteni, vă previn de pe-acum.

Cântăreții Parteneratului cântă o melodie chiar și mai plăcută decât melodiile plăcute fredonate anterior.

REVERENDUL SYKES: Prieteni, vreau să ne ridicăm cu toții și să ne punem mâinile pe ecranul televizorului. Aceia dintre voi care nu vor fi în stare să se ridice cu noi în seara asta, rugați prietenii și rudele să-l mute lângă voi. Prieteni, vreau să veniți la mine și să vă puneți mâna în mâna mea, pe care eu v-o întind în seara asta. Să ne aducem mâinile *împreună* pe ogorul electronic.

UGOLINO SEMNIFICANTUL: Sădește ca să culegi un frumușel!

REVERENDUL SYKES: Deci, iată jocul, prieteni, și acum iată și miza din seara asta.

CÂNTĂREȚII PARTENERIATULUI: *Miza* din seara asta... (*Se întorc la melodia plăcută.*)

REVERENDUL SYKES: *Fiecare* jucător, fiecare dintre voi care *simte* ceva, care simte ce simt eu stând aici înaintea voastră în seara asta, care poate să simtă individul închis în aceste carcase seculare ale durerii și dorinței impotente, *revărsați-vă*

din voi înșivă, *revărsați-vă* pe ogor, cel care simte un fel de comuniune cu toate și cu Domnul Mântuirii noastre Iisus Hristos așa cum simt eu *chiar acum*, când îmi atingeți mâna, fiecare dintre voi care *simte* ce eu știu în inima mea că *vom simți cu toții* împreună în seara asta... fiecare jucător care simte va pune imediat mâna pe telefon și ne va suna aici la Centrul de Solicitări de Parteneriat, la 1-800-PARTENER, ca să devină partener cu noi și cu Dumnezeu, în seara asta. Deci, să simțiți ce simt eu în seara asta, prieteni, înseamnă să deveniți *partener*. Nu e altă cale. Acest joc e o provocare, prieteni. Intrați în joc? Stau aici *aruncându-vă provocarea* în seara asta.

UGOLINO SEMNIFICANTUL: Sfinte, sfinte!

REVERENDUL SYKES: Folosiți-mă, prieteni. Să jucăm acest joc împreună. Vă promit că niciun jucător nu se va simți singur. Îmi vedeți mâna? E aici. O țin întinsă pentru ca voi să o atingeți. Atingeți-o. Lăsați-vă mâna pe ogor și atingeți-mă. Sunt aici, pentru voi. Prieteni, simt că suntem gata cu toții în seara asta.

d

— Ei, nu, nu sunt furioasă, prostuțule, spune Mindy, îngenunchind în fața televizorului. Printre degetele de pe ecran i se revarsă o lumină rece.

— Îți promit că spun, spune Rick, privindu-se în jos.

— Știu că o să spui, spune Mindy încet spre televizor.

Scântei albe i se preling pe spate. Picuri de lumină se sting și se aprind. Își întinde cealaltă mână în spate, își dă părul la o parte, se descheie.

— Ce faci?

Mindy se ridică și se întoarce și alunecă din toate, mișcându-și șoldurile.

— Am zis că spun, spune Rick.

— Știu că o să spui, spune Mindy. Știu că ești supărat, dar simt că o vei face.

Vine lângă pat. Trupul ei se mișcă în milioane de feluri în lumina albă și umedă. În spatele ei, Rick vede o mână pâlpâitoare, moartă și rece. Umbra acoperă totul.

— Chiar o să spun, șoptește el.

Mindy îi atinge piciorul. Lumina iese din piciorul lui printre degetele ei.

— Să nu-ți faci griji pentru nimic, spune ea. Eu te cunosc.

— Poți să ai încredere în mine, spune R.V., privindu-i mâna. Sunt un om de